

NICHOLAS
SPARKS

ÎNTOARCEREA
ACASĂ

„O reflecție profundă, care atrage
cititorul chiar de la prima pagină.“

POPSUGAR

LITERA

Trevor Benson n-a avut niciodată de gând să se întoarcă la New Bern, în Carolina de Nord. Dar explozia unui obuz de mortier în fața spitalului în care lucra l-a lăsat cu o infirmitate și a fost trimis acasă din Afganistan.

În aceste condiții, căbănuța dărăpănată lăsată moștenire de bunicul lui poate fi locul potrivit ca să se recupereze.

Îngrijind stupii pe care bunicul lui îi iubea atât de mult, Trevor nu este pregătit să se îndrăgostească de o localnică, însă, chiar de la prima lor întâlnire, simte o legătură stranie cu ajutorul de șerif Natalie Masterson. Ea pare să-i împărtășească sentimentele, dar rămâne frustrant de distantă, iar Trevor se întreabă ce ascunde.

Existența lui în New Bern este complicată de o adolescentă îmbufnată, pe nume Callie, care trăiește în parcul de rulote din apropiere. Trevor speră ca fata să poată elucida misterul morții bunicului lui, dar ea nu-i oferă multe indicii până când, într-o situație de criză, el se vede nevoit să descopere adevărul despre trecutul lui Callie, care are o legătură mult mai strânsă cu bătrânul decât și-ar fi imaginat nepotul.

În încercarea de a descifra secretele lui Natalie și Callie, Trevor va învăța ce înseamnă dragostea și iertarea și faptul că, în viață, trebuie să ne întoarcem din când în când acasă.

„Secrete, seducție și iertare, iată ingredientele unei povești de care nu vă veți sătura.“

CNN Underground

„În aceeași măsură o dramă de familie și o poveste de dragoste (...) Dacă și voi încercați, ca Trevor, să o luați mai ușor și să vă concentrați pe ceea ce este important în viața voastră, *Întoarcerea acasă* este acea lectură înduioșătoare pe care ați așteptat-o.“

BookPage

Tradiție din 1989

 www.litera.ro

e
Book
digital

**NICHOLAS
SPARKS**

**ÎNTOARCEREA
ACASĂ**

Traducere din limba engleză și note
DIANA DOROBANȚU

LITERA

București
2020

The Return
Nicholas Sparks
Copyright © 2020 Willow Holdings, Inc.
www.nicholassparks.com
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

Întoarcerea acasă
Nicholas Sparks

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Rodica Bogdan
Corector: Păunița Ana
Copertă: Faber Studio
Tehnoredactare și prepress: Laurenția Carip

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPARKS, NICHOLAS

Întoarcerea acasă / Nicholas Sparks ; trad. din lb. engleză și note:
Diana Dorobanțu. - București : Litera, 2020
ISBN 978-606-33-6663-5

I. Dorobanțu, Diana (trad. ; note)

821.111

Familiei Van Wie
Jeff, Torri, Anna, Audrey și Ava

Mulțumiri

Este greu de crezut că au trecut douăzeci și patru de ani de la publicarea primului meu roman, *Jurnalul unei iubiri* și cu atât mai surprinzător că atât de mulți dintre colaboratorii, consilierii și prietenii mei de atunci au rămas aceiași după tot acest timp. Îmi este imposibil să-mi exprim suficient recunoștința față de echipa complexă care mi-a susținut lunga carieră, dar o să încerc din nou:

Mai întâi, agentei mele, Theresa Park, de la Park & Fine Literary and Media; eram doar niște copii când am început această călătorie și iată-ne la vârsta mijlocie, cu douăzeci și două de cărți mai târziu. Să spun că avem aceeași determinare a minții și a inimii nu este suficient. Îți mulțumesc pentru că ai fost un partener creativ și un susținător neclintit în toate etapele vieților noastre aventuroase.

Echipa de la Park & Fine este cea mai sofisticată, proactivă și eficientă reprezentă literară în domeniu. Pentru Abigail Koons, Emily Sweet, Andrea Mai, Alex Greene, Ema Barnes și Marie Michels: sunteți cei mai înțelepți oameni în domeniul publicațiilor și mă bucur să lucrez cu voi. Pentru noii membri ai Park & Fine, Celeste Fine, John Maas, Sarah Passick, Anna Petkovich, Jaidree Michaels și Amanda Orozco – bine ați venit! Sunt încântat să văd agenția dezvoltându-se și să profit de expertiza voastră mai amplă.

La Grand Central Publishing (fosta Warner Books, când am debutat în domeniu), președintele Michael Pietsch a continuat să-mi

susțină cariera publicistică și mi-a arătat întotdeauna o susținere nemărginită. Să lucrez cu editorul Ben Sevier și cu editorul-șef Karen Kosztołnyik a fost o adevărată plăcere – sunt determinați, profunzi și, mai presus de toate, amabili. Brian McLendon continuă să fie o forță creativă de marketing pentru cărțile mele, iar Matthew Ballast și Staci Burt reușesc să-mi orchestreze campaniile publicitare cu grijă și abilitate de prim rang. Directorului în domeniul artistic, Albert Tang, îi mulțumesc că a venit cu astfel de imagini pentru copertile mele, fiecare mai izbitoare decât precedentele. Amanda Pritzker, ești o minune să păstrezi toate piesele din campaniile mele sincronizate și că lucrezi împreună cu echipa mea de la PFLM.

Catherine Olim de la PMK-BNC rămâne publicistul meu hiper-receptiv și superexperimentat, pe care m-am sprijinit atât de mult de-a lungul anilor. Catherine, cum aș fi putut supraviețui lumii publicității pline de rechini fără tine? Mollie Smith și LaQuishe Wright sunt întotdeauna cu un pas înainte în ceea ce privește comunicarea social media; mă cunoști mai bine decât mă cunosc eu și nu te-ai împiedicat niciodată în eforturile tale de a scoate la iveală tot ce e mai bun în mine.

Reprezentarea mea de la Hollywood este, în mod justificat, invidia fiecărui creator: Howie Sanders la Anonymous Content, avocat înflăcărat și prieten loial, dincolo de orice reproș; Keya Khayatian, dealer inteligent și susținător de lungă durată; și, bineînțeles, Scott Schwimer, cel mai perseverent, conștiincios și neobosit avocat pe care l-ar putea cere cineva de la Hollywood. Scottie, au distrus matrița după ce te-ai născut!

Cu toate acestea, acasă este cu adevărat acolo unde este inima mea și ar fi o neglijență din partea mea să nu-i menționez pe oamenii care protejează și încălzesc locul unde mă simt cel mai bine: copiii mei, Miles, Ryan, Landon, Lexie și Savannah, care toți îmi aduc bucurie în viață; Jeannie Armentrout și Tia Scott, care mă ajută să-mi mențin liniștea în fiecare zi; Pam Pope și Oscara Stevick, minunații mei contabili; Victoria Vodar, Michael Smith, Christie Bonacci, Britt & Missy Blackerby, Pat & Bill Mills,

Todd & Gretchen Lanman, Lee & Sandy Minshull, Kim & Eric Belcher, Peter & Tonye-Marie, David & Morgan Shara, dr. Dwight Carlblom și David Wang, toți niște prieteni fantastici. Și, desigur, aș dori să-i mulțumesc și familiei mele extinse; Mike și Parnell, Matt și Christie, Dan și Kira, Amanda și Nick, Chuck și Dianne, Todd, Elizabeth, Monty și Gail, Sean, Adam, Sandy, Nathan, Josh și, în cele din urmă, Cody și Cole, care își țin întotdeauna ușile și liniile telefonice deschise.

Prolog

2019

Biserica seamăna cu o capelă alpină, din acelea pe care le-ai putea găsi în munții din apropierea Salzburgului, iar aerul răcoros din interior este îmbietor. Deoarece este august, temperatura este înăbușitoare în regiunea sudică, iar senzația este înrăutățită de costumul și cravata pe care le port. În general, nu port costum. Este inconfortabil și, în calitate de medic, mi-am dat seama că pacienții mei sunt mai comunicativi atunci când sunt îmbrăcat mai lejer, la fel ca ei.

Mă aflu aici pentru a participa la o nuntă. O cunosc pe mireasă de mai bine de cinci ani, dar nu sunt sigur dacă mă consideră prieten. Deși am vorbit în mod regulat mai mult de un an după ce s-a mutat din New Bern, relația noastră s-a limitat de atunci la câteva mesaje din când în când, uneori inițiate de ea, alteori de mine. Cu toate acestea, avem o legătură de necontestat, creată în urma evenimentelor care s-au întâmplat cu ani în urmă. Uneori, îmi este greu să-mi amintesc de cel care eram când ni s-au intersectat pentru prima oară drumurile, dar nu este normal acest lucru? Viața ne oferă permanent șanse de a ne stabili direcții noi și în acest timp ne dezvoltăm și ne schimbăm; când ne uităm în oglinda retrovizoare, ne privim fostele identități care par uneori de nerecunoscut.

Unele lucruri nu s-au schimbat – de exemplu, numele meu –, dar acum am treizeci și șapte de ani și mă aflu la începutul unei noi cariere, una la care nu m-am gândit niciodată în primele trei decenii ale vieții mele. Deși cândva îmi plăcea să cânt la pian, acum nu o mai fac; deși am crescut într-o familie iubitoare, a trecut mult timp de când n-am mai văzut pe nici unul dintre membrii ei. Există motive, dar voi ajunge la aceste aspecte mai târziu.

Astăzi, pur și simplu mă bucur că sunt aici și că am ajuns la timp. Zborul din Baltimore a avut întârziere, iar drumul până la locul unde trebuia să preiau mașina închiriată a fost lung. Deși nu sunt ultimul sosit, biserica este mai mult de jumătate plină și găsesc un loc în al treilea rând din spate, făcând tot posibilul să trec neobservat. Pe băncile din fața mea stau femei care poartă genul de pălării pe care te aștepti să le găsești la Kentucky Derby, opere de artă extravagante create din funde și flori pe care caprele ar fi încântate să le mănânce. Această imagine mă face să zâmbesc, amintindu-mi că în sud există întotdeauna momente în care este posibil să aluneci într-o lume care pare să nu existe nicăieri în altă parte.

Pe măsură ce privesc în jur, vederea florilor mă face să mă gândesc și la albine. Albinele au făcut parte din viața mea pentru într-o bună bucată din perioada pe care mi-o pot aminti. Sunt ființe remarcabile și minunate, infinit de interesante pentru mine. Momentan, am în grijă mai mult de zece stupi – este mult mai puțin de muncă decât v-ați putea imagina – și am ajuns să cred că albinele au grijă de mine la fel cum au grijă de toată lumea. Fără ele, viața umană ar fi aproape imposibilă, deoarece ne bazăm pe albine pentru o mare parte din hrană.

Este ceva absolut fascinant în acest concept, că viața, așa cum o știm, se poate reduce la ceva atât de simplu precum o albină care își face drum de la o plantă la alta. Mă face să cred că hobby-ul meu cu jumătate de normă este important în marea schemă a lucrurilor și, totuși, am înțeles că și faptul că am grijă de stupi m-a adus aici, în această biserică din acest orașel, departe de casă. Desigur, povestea mea – ca orice poveste bună – este și povestea evenimentelor, circumstanțelor și a celorlalte persoane implicate, inclusiv a unei

perechi de bătrâni cărora le plăcea să stea pe balansoare în fața unui vechi magazin universal din Carolina de Nord. Dar, în principal, este povestea a două femei diferite, deși una dintre ele era doar o adolescentă pe atunci.

Sunt primul care observă că, atunci când ceilalți își spun poveștile, tind să le prezinte într-un fel în care ei să pară vedete. Probabil că voi cădea în aceeași capcană, dar aș dori să vă avertizez că multe dintre evenimente sunt întâmplătoare. În timpul povestirii mele, vă rog să vă amintiți că nu mă consider vreun erou.

În ceea ce privește sfârșitul acestei povești, cred că această nuntă este un fel de final. În urmă cu cinci ani, mi-ar fi fost greu să spun dacă finalul acestor povești care se împletesc urma să fie fericit, tragic sau dulce-amărui. Și acum? Sincer, sunt și mai puțin sigur, întrucât am ajuns aici întrebându-mă dacă povestea ar putea, într-un fel întortocheat, să continue exact din locul în care a rămas.

Pentru a înțelege ceea ce vreau să spun, va trebui să călătoriți cu mine în timp, să revedeți o lume care, în ciuda a tot ce s-a întâmplat în anii care au urmat, încă pare suficient de palpabilă.

Capitolul 1

2014

Am observat-o pentru prima oară pe fata care mergea pe lângă casa mea a doua zi după ce m-am mutat. În următoarea lună și jumătate, am văzut-o trecând pe acolo de câteva ori pe săptămână, cu capul aplecat și umerii lăsați. Multă vreme, nu ne-am adresat nici un cuvânt.

Bănuiam că era adolescentă – ceva din felul în care se comporta sugera că se lupta cu două sentimente combinate care o copleșeau, cel al stimei de sine scăzute și cel al iritabilității față de lumea din jur –, dar la treizeci și doi de ani ajunsesem la vârsta la care îmi era aproape imposibil să-mi dau seama. În afară de faptul că îi remarcasem părul lung și castaniu și ochii mari, singurul lucru pe care îl știam sigur despre ea era că locuia în parcul de rulote care se afla mai sus pe stradă și că îi plăcea să meargă pe jos. Sau, mai probabil, trebuia să meargă pe jos deoarece nu avea mașină.

Cerul de aprilie era senin, temperatura în jur de douăzeci și unu de grade și vântul adia suficient cât să poarte aroma îmbătătoare a florilor. Cornii și azaleele din curte aproape înfloriseră peste noapte, încadrând aleea de pietriș care șerpuia pe lângă casa bunicului aflată chiar lângă New Bern, Carolina de Nord, o proprietate pe care o moștenisem recent.

Iar eu, Trevor Benson, de profesie medic în convalescență și veteran cu dizabilități, așezam bile de naftalină dintr-o cutie de-a lungul verandei din față, lamentându-mă că nu așa îmi propusesem să-mi petrec dimineața. Problema cu treburile din jurul casei este că nu știi niciodată când termini, pentru că întotdeauna poate apărea altceva... sau pentru că amenajarea unei case vechi s-ar putea să nu merite.

Casa – am folosit termenul în sens larg – nu arăta prea grozav și anii își pusese rămpa asupra ei. Bunicul o construise el însuși după ce se întorsese din cel de-al Doilea Război Mondial și, deși putea construi lucruri durabile, nu era prea talentat când venea vorba de aspect. Casa era un dreptunghi cu verande în față și în spate – două dormitoare, o bucătărie, o sufragerie și două băi; lemnul de cedru din laterale se decolorase de-a lungul anilor într-un cenușiu-argintiu, semănând cu părul bunicului meu. Acoperișul era peticit, aerul pătrundea prin ferestre când erau închise, iar poadeaua bucătăriei se înclina astfel încât, dacă se vărsa un lichid, se transforma într-un râu minuscul care curgea spre ușa ce ducea la veranda din spate. Îmi place să cred că acest lucru făcea curățenia mai ușoară pentru bunicul, care a locuit singur în ultimii treizeci de ani din viață.

Totuși, proprietatea era specială. Avea mai mult de șase acri, pe care se mai aflau un hambar vechi, ușor înclinat și un șopron destinat apiculturii – unde bunicul recolta mierea – și toate florile cunoscute, inclusiv trifoi și flori sălbatice. De acum și până la sfârșitul verii, proprietatea semăna cu o explozie de artificii la nivelul solului. Era așezată pe pârâul Brices, a cărui apă întunecată și sălcie curgea atât de lin, încât deseori reflecta cerul ca o oglindă. Apusurile de soare transformau pârâul într-un amestec de nuanțe de vișiniu, roșu, portocaliu și galben, în timp ce razele estompate străpungeau perdeaua de mușchi spaniol care îmbrăca ramurile copacilor.

Albinele iubeau acest loc, ceea ce își dorise și bunicul care sunt destul de siguri că iubea albinele mai mult decât pe oameni. Pe proprietate erau aproximativ douăzeci de stupi; fusese apicultor cu jumătate de normă toată viața și de multe ori mi se părea că stupii

erau în stare mai bună decât casa sau hambarul. Am verificat stupii de câteva ori de la sosirea mea aici și, deși era încă începutul sezonului, coloniile erau sănătoase după părerea mea.

Populația de albine creștea rapid, așa cum se întâmpla întotdeauna primăvara – de fapt, dacă ascultam cu atenție, le puteam auzi bâzâind –, și le lăsasem în treaba lor. În schimb, îmi petrecusem cea mai mare parte a timpului pentru a face din nou casa locuibilă. Am curățat dulapurile, lăsând deoparte câteva borcane de miere care trebuiau păstrate și aruncând restul: o cutie de biscuiți râncezi, borcane aproape goale de unt de arahide și jeleu și un sac de mere uscate. Sertarele erau ticsite cu lucruri inutile – cupoane expirate, lumânări pe jumătate folosite, magneți și pixuri care nu funcționau, pe toate le-am aruncat la gunoi. Frigidierul era aproape gol și surprinzător de curat, fără produsele mucegăite sau mirosurile dezgustătoare la care m-aș fi așteptat. Am scos o tonă de gunoi din casă – cea mai mare parte a mobilierului avea o jumătate de secol, iar bunicul avusese o mică problemă cu depozitarea obiectelor – apoi am angajat mai multe echipe pentru a face munca mai grea. Adusesem un constructor să renoveze una dintre băi; un instalator să repare scurgerea de la robinetul din bucătărie; am rașchetat și șlefuit podelele și am zugrăvit; și, nu în ultimul rând, am înlocuit ușa din spate. Avea tocul crăpat și fusese blocată. Apoi, după ce am adus o echipă să facă o curățenie generală, mi-am conectat laptopul la wi-fi și am ales niște mobilă pentru sufragerie și dormitor, precum și un televizor nou pentru sufragerie. Televizorul existent avea o antenă care semăna cu niște urechi de iepure și era de dimensiunea unei lăzi cu comori. Fondul comercial a refuzat donația mobilierului bunicului, în ciuda argumentului meu că putea fi considerat obiect de antichitate, așa că a ajuns la groapa de gunoi.

Totuși, veranda era într-o stare relativ bună și-mi petreceam majoritatea dimineților și serilor acolo. Așa am ajuns la bilele de naftalină. Primăvara în sud nu sunt doar flori, albine și apusuri spectaculoase, mai ales când locuiești în apropierea unui pârâu, în mijlocul sălbăticiei. Deoarece recent fusese mai cald decât de

obicei, începuseră să se trezească șerpii din hibernare. Când am ieșit din casă în acea dimineață, am observat unul mare pe veranda din spate. După ce m-am speriat de moarte, vărsând jumătate de cafea pe cămașă, m-am întors rapid în casă.

Habar n-aveam dacă șarpele era veninos sau de ce fel era. Nu sunt un expert în tipologia șerpilor. Dar, spre deosebire de unii oameni – precum bunicul, de exemplu –, nici nu voiam să-l omor. Voiam doar să stea departe de casa mea și să trăiască *acolo*. Știam că șerpii fac lucruri utile – cum ar fi să omoare șoareci, pe care îi auzeam noaptea scormonind prin pereți. Sunetul mă înfiora; în ciuda faptului că îmi petrecusem verile aici când eram copil, nu eram obișnuit să trăiesc la țară. M-am considerat întotdeauna mai mult orășean, ceea ce și fusesem, până la explozia care îmi zdruncinase nu numai întregul univers, ci și pe mine. De aceea mă aflam în convalescență, în primul rând, dar voi spune mai multe despre asta mai târziu.

Deocamdată însă, să revenim la șarpe. În timp ce îmi schimbam cămașa, mi-am amintit vag că bunicul folosea naftalină pentru a ține șerpii la distanță. Era convins că naftalina avea puteri magice de a respinge tot felul de ființe – lilieci, șoareci, insecte și șerpi – și, în consecință, cumpăra așa ceva. Am descoperit o grămadă în hambar și, gândindu-mă că bunicul știa el ceva, am luat o cutie și am început să împrăștiu din belșug în jurul casei, mai întâi în spate și pe laterale și, în final, în față.

Asta făceam când am observat-o din nou pe fata care mergea pe drumul ce trecea pe lângă casă. Era îmbrăcată în blugi și tricou, iar când mi-am ridicat privirea, trebuie să fi simțit că o studiam, pentru că ni s-au întâlnit privirile. Nu a zâmbit și nici nu mi-a făcut cu mâna; în schimb, și-a aplecat capul, încercând să-mi ignore prezența.

Am ridicat din umeri și m-am întors la activitatea mea, dacă împrăștierea bilelor de naftalină ar putea fi considerată chiar o activitate. Totuși, dintr-un anumit motiv, m-am trezit gândindu-mă la parcul de rulote unde locuia. Era la capătul drumului, la aproximativ doi kilometri distanță. Din curiozitate, mă plimbasem pe acolo la scurt timp după ce ajunseseam în oraș. Îmi venise ideea

încă de la ultima vizită și cred că voiam să aflu cine îmi erau noii vecini. Primul meu gând când am văzut locul respectiv a fost că locuința bunicului meu părea Taj Mahal, prin comparație. Șase sau șapte rulote vechi și decrepite păreau să fi fost aruncate la întâmplare pe un loc mizerabil; în colțul îndepărtat se aflau resturile unei alte rulote care arsese, rămânând doar o coajă neagră, parțial topită, care nu fusese luată de acolo. Între rulote, erau haine atârinate între niște pari înclinați. Niște pui costelivi ciuguleau într-o cursă cu obstacole printre electrocasnice și piese de mașini ruginite, evitând doar un pitbull feroce legat cu lanțul de o bară de protecție abandonată. Câinele avea dinții ca niște bucăți de slănină și lătra atât de feroce când mi-a simțit prezența, încât începuse să scuipe bale, făcând spume la gură. Îmi aduc aminte că m-am gândit: „Nu este un câine drăguț“. O parte din mine se întreba de ce ar alege cineva să locuiască într-un astfel de loc, dar deja știam răspunsul. Întorcându-mă spre casă, mi s-a făcut milă de chiriași, apoi m-am muștrat că fusesem snob, știind că eram mai norocos decât majoritatea, cel puțin când venea vorba de bani.

– Locuiești aici? am auzit o voce întrebându-mă.

Când mi-am ridicat privirea, am văzut-o pe fată. Făcuse câțiva pași în spate și stătea la câțiva metri, păstrând clar distanța, dar era suficient de aproape pentru a observa că avea obrajii acoperiți cu pistrui și era atât de palidă încât părea translucidă. Am sesizat că avea câteva vânătăi pe brațe, ca și când s-ar fi lovit. Nu era neapărat frumoasă și avea ceva ce-mi dădea senzația de neterminat, ceea ce m-a făcut să mă gândesc din nou că era la vârsta adolescenței. Privirea ei îngrozită îmi sugera că era gata să o rupă la fugă dacă aș fi făcut cea mai mică mișcare spre ea.

– Acum da, am spus zâmbind. Dar nu știu cât voi rămâne.

– Bătrânul a murit. Cel care locuia aici. Numele lui era Carl.

– Știu. A fost bunicul meu.

– Oh! Își băgă o mână în buzunarul din spate. Îmi dădea miere.

– Pare stilul lui.

Nu eram sigur dacă era adevărat, dar considerasem că era ceea ce trebuia să spun.

– Obișnuia să mănânce la Trading Post, spuse ea. Era mereu drăguț.

Slow Jim's Trading Post era unul dintre acele magazine universale dărapănite, atât de întâlnite în Sud și avea mai mulți ani decât mine. Bunicul obișnuia să mă aducă acolo de fiecare dată când veneam în vizită. Avea dimensiunea unui garaj pentru trei mașini cu o verandă acoperită în față și acolo se vindea orice, de la gaz, până la lapte și ouă, echipamente de pescuit, momeală vie și piese auto. În față erau niște pompe de benzină demodate – nu se accepta nici plata cu cardul, nici numerar – și un grătar pe care se prepara mâncare caldă. Odată, îmi aduc aminte că găsisem o pungă de soldați de jucărie din plastic, între o pungă de bezele și o cutie cu ace de pescuit. Nu prea avea logică felul în care erau expuse produsele pe rafturi sau pe pereți, dar întotdeauna am crezut că era unul dintre cele mai grozave magazine pe care le văzusem.

– Lucrezi acolo?

Dădu din cap arătând spre cutia pe care o țineam în mână.

– De ce pui bile de naftalină în jurul casei?

Mă holbam la cutie, dându-mi seama că uitasem că o țineam în mână.

– Era un șarpe pe verandă azi-dimineață. Am auzit că bilele de naftalină îi îndepărtează.

Își strânse buzele înainte de a face un pas înapoi.

– Bine, atunci. Voiam doar să știu dacă acum locuiești aici.

– Apropo, eu sunt Trevor Benson.

La auzul numelui meu, mă privi cu atenție. Își făcu curaj să mă întrebe ce era evident.

– Ce s-a întâmplat cu fața ta?

Știam că se referea la cicatricea subțire care se întindea de la rădăcina părului până la maxilar, ceea ce îmi reconfirma cât era de tânără. De obicei, adulții nu ar întreba așa ceva. În schimb, s-ar preface că nu observă.

– A explodat un mortier în Afganistan. Acum câțiva ani.

– O! exclamă ea. Se frecă la nas cu dosul palmei. Te-a durut?

– Da.

– O! exclamă ea din nou. Cred că voi pleca acum.

– Bine, am spus eu.

Porni din nou spre drum, apoi se întoarse brusc.

– Nu o să meargă, strigă ea.

– Ce nu o să meargă?

– Bilele de naftalină. Șerpilor nu le pasă de naftalină.

– Ești sigură de asta?

– Știe toată lumea.

„Spune-i asta bunicului meu“, m-am gândit eu.

– Atunci, ce ar trebui să fac dacă nu vreau șerpi pe veranda mea?

Părea să-și cântărească răspunsul.

– Poate că ar trebui să locuiești undeva unde nu există șerpi.

Am răs. Era ciudată, cu siguranță, dar mi-am dat seama că era pentru prima oară când râdeam de când mă mutasem aici, poate prima oară când râdeam de câteva luni.

– Îmi pare bine să te cunosc.

O priveam îndepărtându-se și am fost surprins când a făcut o ușoară piruetă.

– Sunt Callie, strigă ea.

– Îmi pare bine să te cunosc, Callie.

Când, în cele din urmă, mi-a dispărut din raza vizuală, acoperită de azalee, am început să mă gândesc dacă să continui să împrăștii bilele de naftalină. Habar n-aveam dacă avea dreptate sau nu, dar până la urmă am ales să mă opresc. Aveam chef de o limonadă și voiam să stau pe veranda din spate și să mă relaxez, chiar și doar pentru că psihiatrul meu îmi recomandase să mă relaxez cât încă mai puteam.

Îmi spusese că mă va ajuta să țin *Întunericul* departe.

***

Psihiatrul meu folosea uneori un limbaj metaforic precum *Întunericul* pentru a descrie PTSD, cunoscută și sub denumirea de tulburare de stres posttraumatic. Când l-am întrebat de ce, mi-a explicat că fiecare pacient este diferit și că o parte a meseriei sale

este să găsească cuvinte care reflecte cu exactitate starea de spirit și sentimentele pacientului într-un mod care să-l conducă pe drumul lin spre recuperare. De când lucra cu mine, se referea la PTSD-ul meu ca *tulburare, problemă, luptă, efectul fluture, dereglare emoțională, declanșatorul sensibilității* și, desigur, *Întunericul*. Asta făcea ca ședințele noastre să fie mereu interesante și trebuie să admit că *Întunericul* este o descriere la fel de exactă ca oricare dintre celelalte a felului în care simt. Pentru mult timp după explozie, starea mea de spirit a fost *întunecată*, la fel de neagră ca și cerul nopții fără stele sau lună, chiar dacă nu-mi dădeam seama pe deplin de ce. La început, mă încăpățânam să neg că aș fi suferit de PTSD, dar, din nou, întotdeauna am fost încăpățânat.

Cu toată sinceritatea, furia, depresia și insomnia erau perfect de înțeles pentru mine la acea vreme. De fiecare dată când mă priveam în oglindă, îmi aminteam ce se întâmplase pe aerodromul din Kandahar pe 9 septembrie 2011, când o rachetă îndreptată spre spitalul unde lucram explodase lângă intrare, la doar câteva secunde după ce ieșisem din clădire. Alegerea cuvintelor mele este puțin ironică, întrucât să mă privesc în oglindă nu mai este la fel ca înainte. Mi-a orbit ochiul drept, ceea ce înseamnă că nu mai percep bine distanțele. Dacă îmi privesc imaginea în oglindă, mă simt puțin ca și când aș privi cum înoată peștii prin *screensaver*-ul vechilor computere – sunt aproape reali, dar nu chiar. Și chiar dacă aș fi fost în stare să trec peste asta, celelalte răni erau la fel de evidente ca un steag solitar înfipt în vârful muntelui Everest. Am menționat deja cicatricea de pe față, iar șrapnelul mi-a marcat corpul cu o rană în formă de lună. Degetul mic și inelarul de la mâna stângă mi-au fost spulberate – cu atât mai grav din moment ce sunt stângaci – și mi-am pierdut și urechea stângă. Credeți sau nu, această lipsă mă deranja cel mai mult la aspectul meu. Capul unui om nu arată natural fără o ureche. Arătam ciudat de asimetric și abia în acel moment mi-am apreciat cu adevărat urechea. În rarele ocazii când m-am gândit la urechi, a fost întotdeauna referitor la sunete. Dar dacă încercați să purtați ochelari de soare având o singură ureche, veți înțelege de ce resimțeam atât de acut această pierdere.

Încă nu am menționat leziunile coloanei vertebrale, ceea ce a însemnat că a trebuit să învăț să merg din nou, sau durerile de cap înfiorătoare care au persistat luni întregi, toate acestea transformându-mă într-o epavă. Dar medicii buni de la Walter Reed m-au reparat. Ei bine, cel puțin o bună parte din mine, în tot cazul. Imediat ce am putut să merg din nou, atenția mi s-a îndreptat către vechea universitate, „Johns Hopkins“, unde se efectuau intervențiile chirurgicale estetice. Acum am o ureche protetică – atât de bine făcută, încât nu-ți poți da seama că este falsă – și ochiul meu pare normal, chiar dacă este complet inutil. Nu au putut face prea multe în ceea ce privește degetele – deja deveniseră îngrășământ în Afganistan –, dar un chirurg plastician reușise să diminueze dimensiunea cicatricei faciale până la linia subțire, albă, care este acum. Este vizibilă, dar copiii nu se sperie când mă văd. Îmi place să-mi spun că îmi conferă personalitate, că sub suprafața omului suav și nonșalant din fața voastră se află un om curajos cu trăiri intense, care a supraviețuit unui pericol real. Sau ceva de genul ăsta.

Totuși, pe lângă corp, mi-a fost aruncată în aer întreaga viață, inclusiv cariera. Nu știam ce să fac cu mine sau cu viitorul meu, nu știam cum să mă descurc cu flashback-urile, sau cu insomnia, sau cu furia, sau cu oricare dintre celelalte simptome înnebunitoare asociate cu PTSD. Lucrurile merseseră din rău în mai rău, până când atinseam limita de jos – gândiți-vă la un chef de patru zile, după care te trezești plin de vomă –, și mi-am dat seama, în sfârșit, că aveam nevoie de ajutor. Am găsit un psihiatru pe nume Eric Bowen, care era expert în CBT și DBT, adică în terapie comportamentală cognitivă și dialectică. În esență, atât CBT, cât și DBT se concentrează pe *comportamente* ca o modalitate de a te ajuta să controlezi sau să gestionezi ceea ce gândești sau simți. Dacă vă simțiți suprasolicitați, forțați-vă să stați dreți în picioare; dacă vă simțiți copleșiți confruntându-vă cu o sarcină complexă, încercați să diminueți acea senzație, stabilindu-vă obiective simple, pe care le *puteți* face, cum ar fi să o luați pas cu pas și să faceți un lucru ușor și, după aceea, să-l faceți pe următorul.

Este nevoie de multă muncă pentru a vă schimba comportamentul – și există o mulțime de alte aspecte în ceea ce privește CBT și DBT –, însă încet și sigur, am început să-mi revin. Odată cu asta, am început să mă gândesc la viitor. Doctorul Bowen și cu mine discutam despre tot felul de opțiuni de carieră, dar, până la urmă, mi-am dat seama că-mi lipsea practicarea medicinei. Am contactat Universitatea „Johns Hopkins” și am depus cerere pentru încă un rezidențiat. De data aceasta, în psihiatrie. Cred că Bowen a fost măgulit de acest lucru. Pe scurt, s-au tras niște sfori – poate pentru că mai fusesem acolo înainte, poate pentru că eram veteran de război – și se făcuse o excepție. Am fost acceptat ca rezident în psihiatrie, începând din iulie. Nu mult după ce am primit felicitările pentru admitere din partea universității, am aflat că bunicul avusese un accident vascular cerebral. Se întâmplase în Easley, Carolina de Sud, un oraș pe care nu-l mai auzisem menționându-l niciodată. Mi s-a sugerat să merg repede la spital, întrucât nu mai avea mult timp de trăit.

Nu puteam înțelege ce căuta acolo. Din câte știam, nu mai părăsise New Bern de ani de zile. Când am ajuns acolo și l-am găsit la spital, abia putea vorbi; tot ce putea face era să scoată câte un cuvânt din când în când. Chiar și acelea erau greu de înțeles. Mi-a spus niște lucruri ciudate, care m-au marcat, chiar dacă nu aveau nici un sens, dar nu puteam scăpa de sentimentul că încerca să-mi comunice ceva important înainte de a muri.

Fiind singurul reprezentant al familiei în viață, mi-a revenit sarcina să mă ocup de aranjamentele funerare. Eram sigur că voia să fie înmormântat în New Bern. L-am transportat înapoi în orașul natal, am organizat un serviciu funerar restrâns, la care au venit mai mulți participanți decât îmi închipuisem și am petrecut mult timp în casa lui, plimbându-mă pe proprietate și luptându-mă cu sentimentele de durere și vinovăție. Deoarece părinții mei aveau o viață foarte ocupată, îmi petrecusem aproape toate verile crescând în New Bern și resimțeam lipsa bunicului meu ca pe o durere fizică. Era amuzant, înțelept și amabil și mă făcea mereu să mă simt mai matur și mai inteligent decât eram cu adevărat. Când aveam opt

ani, m-a lăsat să trag un fum din pipa lui din cocean de porumb. M-a învățat cum să pescuiesc și mă lăsa să-l ajut ori de câte ori repara un motor. M-a învățat totul despre albine și apicultură, iar când eram adolescent, mi-a spus că, într-o zi, voi întâlni o femeie care îmi va schimba viața pentru totdeauna. Când l-am întrebat de unde știu când o voi întâlni pe cea potrivită, mi-a făcut cu ochiul și mi-a spus că, dacă nu voi fi sigur, atunci ar fi bine să mai caut.

Cumva, cu tot ce se întâmplase de la evenimentul din Kandahar, nu-mi mai făcusem timp să-l vizitez în ultimii câțiva ani. Știu că era îngrijorat de starea mea, dar nu voiam să-i spun despre demonii cu care mă luptam. La naiba, îmi era destul de greu să vorbesc despre viața mea cu doctorul Bowen și, deși știam că bunicul nu m-ar fi judecat, mi se păruse mai ușor să păstrez distanța. Am fost distrus că s-a dus înainte să am șansa să refac legătura cu el cu adevărat. Peste toate astea, un avocat local m-a contactat imediat după înmormântare pentru a mă anunța că moștenisem proprietatea bunicului meu, așa că m-am trezit proprietarul casei unde petrecusem atâtea veri educative când eram copil. În săptămânile care au urmat după înmormântare, am petrecut mult timp reflectând asupra tuturor cuvintelor pe care nu i le spusese bărbatului care mă iubise necondiționat.

Mintea mea tot revenea la lucrurile ciudate pe care mi le spusese bunicul pe patul de moarte și mă întrebam de ce fusese în Easley, Carolina de Sud, în primul rând. Avea legătură cu albinele? Vizita vreun vechi prieten? Se întâlnea cu o femeie? Aceste întrebări continuau să mă frământă. Am vorbit cu doctorul Bowen despre asta și îmi sugerase să încerc să găsesc răspunsuri. Sărbătorile au trecut pe nesimțite și, odată cu sosirea noului an, mi-am scos la vânzare apartamentul cu ajutorul unui agent imobiliar, gândindu-mă că putea dura câteva luni până să se rezolve. Și iată, am avut o ofertă în câteva zile și am terminat totul în februarie. Din moment ce în curând urma să mă mut în Baltimore pentru rezidențiat, nu avea rost să închiriez temporar un apartament. Mi-am amintit de casa bunicului meu din New Bern și m-am gândit de ce nu?

Puteam să plec din Pensacola, poate să pregătesc vechea proprietate pentru vânzare. Dacă aveam noroc, aș fi putut chiar să îmi dau seama de ce fusese bunicul în Easley și ce naiba încercase să-mi spună.

În acest fel, m-am trezit împrăștiind bile de naftalină pe lângă casa lui veche și dărăpănată.

***

Nu am băut limonadă pe veranda din spate. Așa obișnuia bunicul meu să spună când se referea la bere, iar când eram mic, una dintre marile emoții din viața mea de copil era să-i aduc o limonadă din lada cu gheață. În mod ciudat, mereu era o sticlă cu eticheta Budweiser.

Eu prefer Yuengling, cea mai veche bere din America. Când eram la Academia Navală, mi-a prezentat-o un student în ultimul an, pe nume Ray Kowalski. El era din Pottsville, Pennsylvania – locul de unde provine berea Yuengling – și m-a convins că nu există bere mai bună. Interesant este că Ray era și fiu de miner și ultima oară când am auzit de el lucra pe *USS Hawaii*, un submarin nuclear. Cred că aflase de la tatăl lui că, atunci când muncești, lumina soarelui și aerul proaspăt sunt supraestimate.

Mă întreb ce ar crede mama și tata despre viața mea de acum. Până la urmă, nu am muncit mai mult de doi ani. Sunt destul de sigur că tata ar fi fost îngrozit; el era genul de tată care mi-ar fi ținut o predică dacă aș fi primit nota 10 la un examen și a fost dezamăgit când am ales Academia Navală, și nu Georgetown, universitatea pe care o urmase el, sau Yale, unde și-a luat diploma în Drept. Se trezea la cinci dimineța în fiecare zi a săptămânii, citea *Washington Post* și *New York Times*, în timp ce își bea cafeaua, apoi se îndrepta către DC, unde lucra ca lobbyist pentru orice companie sau grup industrial care l-ar fi angajat. Având o minte ascuțită și fiind un negociator agresiv, trăia pentru a încheia o tranzacție și putea cita din memorie fragmente întregi din codul fiscal. Era unul dintre cei șase parteneri care supravegheau peste

două sute de avocați, iar pereții biroului său erau decorați cu fotografii în care apărea alături de trei președinți, vreo șase senatori și prea mulți kongresmeni pentru a-i mai număra.

Tata nu doar muncea; munca era hobby-ul lui. Petrecea șaptezeci de ore pe săptămână la birou și juca golf cu clienții și politicienii în weekend. O dată pe lună, găzduia câte o petrecere la noi acasă, cu și mai mulți clienți și politicieni. Seara, se retrăgea adesea în biroul lui, de unde avea întotdeauna de dat un telefon urgent, de scris o informare sau de făcut un plan. Ideea de a se relaxa pe verandă și de a bea o bere la mijlocul după-amiezii într-o zi lucrătoare i s-ar fi părut absurdă, ceva ce ar face doar un trântor, dar niciodată un *Benson*. Nu era nimic mai rău decât să fii un trântor, din punctul de vedere al tatălui meu.

Deși nu era genul protector, nu era un tată rău. Să fiu sincer, nici mama nu era exact o membră PTA¹ implicată și gospodină. Era neurochirurg, urmase Universitatea „Johns Hopkins“, și era frecvent de gardă, ceea ce o făcea potrivită pentru tatăl meu în ceea ce privește entuziasmul și dedicația față de munca ei. Bunicul spunea mereu că așa era de la natură, din cauză că provenea dintr-un oraș mic și nici unul dintre părinții ei nu făcuse o facultate. Dar nu mă îndoiesem niciodată de dragostea ei sau a tatălui meu pentru mine, chiar dacă luam cina în fiecare seară în oraș și participasem la mai multe petreceri ca adolescent decât mersesem în excursii cu familia.

În orice caz, familia mea nu era neobișnuită pentru Alexandria. Toți colegii de la școala privată de elită unde învățam aveau părinți puternici și prosperi, iar cultura excelenței și a succesului în carieră le fusese insuflată și copiilor lor. Rezultatele excelente erau o normă, dar chiar și așa nu erau suficiente. De asemenea, copiii trebuiau să exceleze și la sport sau muzică sau la ambele și să fie foarte populari. Am crezut și eu în toate astea, recunosc; când eram la liceu, simțeam nevoia să fiu... *exact ca ei*. Ieșeam la întâlniri cu fete populare, am terminat pe locul doi în clasa mea, am fost selecționat în echipa de fotbal și în primul și ultimul an

¹ Parent Teacher Association – Asociația Părinți – Profesori

eram foarte bun la pian. La Academia Navală, am făcut parte din echipa de fotbal în toți cei patru ani, aveam dublă specializare în chimie și matematică și am avut rezultate suficient de bune la MCAT pentru a fi acceptat la Universitatea de Medicină „Johns Hopkins“, făcând-o mândră pe mama.

Din păcate, părinții mei nu au mai apucat să mă vadă primind diploma. Accidentul a fost ceva la care nu-mi place să mă gândesc și despre care nu-mi place să le vorbesc celorlalți. Majoritatea oamenilor nu știu ce să spună, conversațiile devin sterile și, de obicei, mă simt și mai rău decât dacă nu vorbesc despre asta.

Și-apoi mă întreb uneori dacă pur și simplu am spus povestea unor persoane nepotrivite sau dacă într-adevăr există persoana care să mă înțeleagă. Cineva ar trebui să poată empatiza, nu? Ce pot spune însă este că am acceptat că viața nu este niciodată chiar așa cum ne așteptăm.

Capitolul 2

Știu la ce v-ați putea gândi: cum de-i poate trece prin cap să devină psihiatru unuia care s-a considerat în ultimii doi ani și jumătate un caz fără speranță din punct de vedere emoțional? Cum pot ajuta eu pe cineva când abia mă descurc cu propria viață?

Sunt niște întrebări bune. Cât despre răspunsuri... la naiba, habar nu aveam. Poate că nu voi reuși să ajut pe nimeni niciodată. Ce știam era că opțiunile îmi erau oarecum limitate. Era exclus să fac orice fel de intervenții chirurgicale – din cauza orbirii parțiale și a degetelor lipsă și toate celelalte – și nu eram interesat nici să fiu doctor de familie, nici să practic medicina internă.

Cu toate acestea, aș minți dacă aș spune că nu-mi lipseau intervențiile chirurgicale. Mi-era dor de felul în care mi se simțeau mâinile după ce le curățam și de felul în care se auzeau plesnind mănușile când mi le puneam; îmi plăcea să repar oase, ligamente și tendoane și știam întotdeauna exact ce trebuia să fac. Era un băiețel în Kandahar de vreo doisprezece ani, care-și distrusese rotula căzând de pe un acoperiș cu câțiva ani înainte, iar operația pe care i-o făcuseră medicii locali fusese atât de proastă încât de-abia mai putea merge. A trebuit să-i refac genunchiul de la zero și șase luni mai târziu, când s-a întors pentru un control, a venit alergând spre mine. Îmi plăcuse sentimentul pe care îl avusesem – că îl

făcusem bine, dându-i ocazia să aibă o viață normală – și mă întrebam dacă psihiatria îmi va oferi vreodată aceeași satisfacție.

Pentru că, oare cine este cu adevărat sănătos atunci când vine vorba despre sănătate mentală sau emoțională? Viața este formată din sușuri și coborâșuri radicale, iar speranțele și visele se schimbă pe măsură ce oamenii intră în diferite etape ale existenței lor. Ieri, pe Skype – vorbim în fiecare luni –, doctorul Bowen mi-a reamintit că noi toți suntem o operă permanent în lucru.

Mai spre seară, mă gândeam la toate aceste lucruri în timp ce stăteam la grătar, cu radioul auzindu-se în fundal. Soarele era spre asfințit, luminând cerul caleidoscopic, în timp ce întorceam bucata de friptură pe care o cumpărasem de la Village Butcher, din capătul celălalt al orașului. În bucătărie, aveam o salată și cartofi la cuptor gata preparați, dar, dacă aveți impresia că sunt vreun mare bucătar, nu-i așa. Am o simplă boltă palatină și fac o friptură decentă la grătar, dar cam atât. De când m-am mutat în New Bern, alimentez cu cărbuni vechiul Weber al bunicului de trei sau patru ori pe săptămână și îi aprind. Mi se trezește nostalgia pentru toate acele veri ale copilăriei mele, când bunicul și cu mine ne pregăteam cina la grătar aproape în fiecare seară.

Când friptura a fost gata, am pus-o pe farfurie și m-am așezat la masa de pe veranda din spate. Deja se întunecase, luminile din casă erau aprinse, iar strălucirea lunii se reflecta în apele nemișcate ale pârâului Brices. Friptura era perfectă, dar cartofii copti erau cam reci. I-aș fi încălzit în cuptorul cu microunde, doar că nu aveam unul aici. Deși făcusem casa locuibilă, încă nu mă hotărâsem dacă să renovez bucătăria sau să schimb acoperișul, să izolez ferestrele sau chiar să repar denivelarea din podeaua bucătăriei. Dacă mă hotăram să vând proprietatea, presupuneam că cine ar fi cumpărat-o ar fi demolat vechea casă, astfel încât să poată construi una așa cum și-ar fi dorit. Nu trebuia să fii un geniu în imobiliare pentru a-ți da seama că valoarea proprietății consta în teren, nu în construcție.

După ce mi-am terminat cina, am dus farfuria înăuntru și am lăsat-o în chiuvetă. Mi-am desfăcut o bere și m-am întors pe verandă

să citesc puțin. Aveam o grămadă de cărți și manuale de psihiatrie pe care doream să le studiez înainte să mă mut la Baltimore, pe subiecte care variau de la psihofarmaceutice până la avantajele și dezavantajele hipnozei. Cu cât citeam mai mult, cu atât simțeam că trebuia să învăț mai mult. Trebuie să recunosc că abilitățile mele de studiu erau învechite; uneori mă simțeam ca un câine bătrân care trebuia să învețe trucuri noi. Când i-am spus toate astea doctorului Bowen, mi-a zis să nu mă mai tot plâng. Sau cel puțin așa am interpretat.

M-am așezat pe balansoar, am aprins lumina și tocmai începusem să citesc când mi s-a părut că aud o voce care striga de după colț. Am dat radioul mai încet, am așteptat puțin și am auzit sunetul din nou.

– Bună?

M-am ridicat de pe scaun, mi-am luat berea și m-am apropiat de marginea verandei. Căutând cu privirea în întuneric, am răspuns.

– E cineva acolo?

O clipă mai târziu, a apărut în lumină o femeie în uniformă. Mai exact, în uniformă de ajutor de șerif. Vederea ei m-a luat prin surprindere. Experiența mea cu autoritățile până în acel moment din viață se limitase doar la polițiștii de pe autostradă, doi dintre ei trăgându-mă pe dreapta pentru depășirea limitei de viteză în tinerețea mea. Deși îmi cerusem scuze și fusesem politicos, fiecare dintre ei îmi dăduse amendă și, de atunci, aveam o senzație de neli-niște de fiecare dată când intram în contact cu autoritățile. Chiar dacă nu făcusem nimic greșit.

Nu am spus nimic; eram prea ocupat să încerc să-mi dau seama de ce mă vizita un ajutor de șerif, în timp ce cealaltă parte a creierului meu prelucra faptul că ofițerul în uniformă era femeie. Puteți să mă considerați misogin, dar nu interacționasem cu multe femei care să facă parte din autorități, mai ales aici.

– Îmi cer scuze că am venit prin spatele casei, spuse ea, în cele din urmă. Am bătut la ușă, dar cred că nu m-ai auzit. Comportamentul ei era prietenos, dar profesionist. Sunt reprezentant al Biroului Șerifului.

- Te pot ajuta cu ceva?

Privirea ei se îndreptă spre grătar, apoi înapoi spre mine.

- Sper să nu-ți întrerup cina.

- Deloc, am spus clătinând din cap. Tocmai am terminat.

- O, bine. Îmi cer din nou scuze pentru întrerupere, domnule...

- Benson, am spus. Trevor Benson.

- Am venit să te întreb dacă ești rezident legal al acestei proprietăți.

Am confirmat dând din cap, deși eram puțin surprins de formulare.

- Așa cred. A fost a bunicului, dar a murit și mi-a lăsat-o mie.

- Te referi la Carl?

- L-ai cunoscut?

- Puțin. Și îmi pare rău pentru pierderea dumitale. A fost un om bun.

- Da, a fost. Îmi pare rău, dar nu ți-am reținut numele.

- Masterson, spuse ea. Natalie Masterson. Tăcea și aveam senzația că mă studiază. Carl era bunicul dumitale, parcă așa ai spus.

- Din partea mamei.

- Cred că te-a menționat. Ești chirurg, nu-i așa? În marina militară?

- Am fost, dar nu mai sunt. Am ezitat. Îmi pare rău - încă nu sunt sigur de ce ați venit aici.

Se îndreptă spre casă.

- Aproape am terminat tura și aveam drum pe aici, dar, când am văzut luminile aprinse, m-am gândit să verific.

- Nu am voie să aprind luminile?

- Nu, nu este vorba despre asta. Zâmbi. Evident, totul este în regulă și nu ar fi trebuit să vă deranjez. Doar că acum câteva luni, după ce bunicul dumitale a murit, au fost observate lumini la ferestre. Știam că nu ar fi trebuit să fie nimeni în casă, așa că am trecut să verific. Și, deși nu pot fi sigură, am impresia că cineva a stat aici. Nu a fost înregistrată nici o pagubă, cu excepția ușii din spate, dar ținând cont și de luminile de la ferestre, m-am gândit că ar trebui să supraveghez proprietatea. Așa că mi-am făcut un obicei să trec pe aici din când în când, doar pentru a mă asigura că nu este nimeni care nu ar trebui să fie. Vagabonzi sau locatari

ilegali, adolescenți care să folosească acest loc pentru petreceri sau drogați care să lucreze la vreun laborator de metamfetamină. Ceva de genul.

- Sunt multe persoane de acest fel pe aici?

- Nu mai multe decât în alte locuri, cred. Dar suficiente pentru a ne ține ocupați.

- Doar ca să știi, nu mă droghez.

Își îndreptă privirea spre sticla pe care o țineam în mână.

- Alcoolul este un drog.

- Chiar și berea?

Când a zâmbit, mi-am dat seama că era doar cu câțiva ani mai tânără decât mine, cu părul blond legat în sus într-un coc dezordonat, iar ochii erau de un albastru atât de intens încât ar fi putut fi confundați cu apa de gură. Că era atrăgătoare nu încăpea îndoială și, chiar mai bine, nu purta verighetă.

- Fără comentarii, spuse ea în cele din urmă.

- Vrei să intri și să verifici casa?

- Nu, este în regulă. Mă bucur că nu mai trebuie să-mi fac griji. Am ținut la Carl. Când mergea să vândă miere la Piața Fermierilor, treceam pe la taraba lui.

Mi-am adus aminte cum stăteam cu bunicul la o tarabă pe marginea drumului, în fiecare sâmbătă în timpul vizitelor mele, dar nu îmi aminteam de Piața Fermierilor. Și-apoi, New Bern avea acum mult mai multe decât în trecut – restaurante, magazine, afaceri –, chiar dacă era tot un orașel. Alexandria, care era doar una dintre multele suburbii ale DC-ului, avea o populație de cinci-șase ori mai numeroasă. Dar, chiar și acolo, cred s-ar fi întors multe capete pe stradă după Natalie Masterson.

- Ce îmi poți spune despre posibili locatari ilegali? am întrebat.

Nu-mi păsa cu adevărat de locatarii ilegali, dar cumva nu voiam să o văd plecând.

- Nu mai mult decât ți-am spus deja.

- Crezi că poți veni mai aproape? am rugat-o, făcând semn spre ureche. Să aud mai bine? Am fost rănit într-un atac cu mortiere în Afganistan.

O auzeam foarte bine; activitatea internă a urechii mele nu fusese afectată de explozie, chiar dacă pavilionul extern îmi fusese smuls. Doar că îmi joc cartea simpatiei atunci când am nevoie. M-am retras pe balansoar, sperând să nu se întrebe de ce părusem că o puteam auzi fără probleme cu doar câteva momente înainte. În lumina de pe verandă, am văzut-o cum îmi privea cicatricea înainte de a se hotărî să se apropie. Când ajunse la celălalt balansoar, îl întoarse spre mine, în timp ce îl lăsa pe spate.

– Apreciez, am spus eu.

Ea zâmbi, nu prea călduros, dar suficient pentru a-mi da seama că într-adevăr era suspicioasă în privința capacității mele auditive și nu se hotărâse încă dacă să rămână. Dar era un zâmbet suficient de larg pentru a-i observa dinții albi și perfect dreți.

– După cum spuneam...

– Stai confortabil? am întrebat-o. Mi-am luat berea. Pot să-ți ofer ceva de băut?

– Sunt bine, mulțumesc. Sunt în timpul serviciului, domnule Benson.

– Spune-mi Trevor. Și, te rog, ia-o de la început.

Oftă, și așa fi putut jura că observasem cum își dăduse ochii peste cap.

– Au avut loc multe furtuni electrice în noiembrie anul trecut, după ce a murit Carl. Au fost o mulțime de fulgere și una dintre rulotele din parcul de pe marginea drumului a luat foc. Pompierii au intervenit cu promptitudine, la fel și eu, și nu la mult timp după stingerea incendiului, cineva povestea că îi place să meargă la vânătoare în partea îndepărtată a pârâului. Era doar o conversație de politețe, știi?

Am încuviințat din cap, amintindu-mi de rulota arsă pe care o observasem în prima săptămână când ajunsesem aici.

– Oricum, mi s-a întâmplat să mă întâlnesc cu tipul respectiv câteva săptămâni mai târziu. A menționat că observase lumină în casa bunicului tău, nu doar o dată, ci de două sau de trei ori, în timp ce vâna în partea îndepărtată a pârâului. Ca și când cineva trecea cu o lumânare aprinsă prin dreptul ferestrelor. Era cam departe

și m-am întrebat dacă era doar în imaginația lui, dar din moment ce se tot întâmpla și știa că murise Carl, se gândise că trebuia să spună.

– Cam când s-a întâmplat asta?

– În decembrie anul trecut, poate pe la mijlocul lunii. A fost foarte ger cam o săptămână, două, așa că nu m-ar fi surprins dacă cineva ar fi intrat doar să se încălzească. Data următoare când mă aflam în zonă, m-am oprit și am văzut că ușa din spate era spartă și clanța aproape căzuse. Am intrat și am făcut o verificare rapidă, dar nu era nimeni. În afară de ușa spartă, nu am găsit dovezi să fi fost cineva înăuntru. Nu era gunoi și așternuturile de pe paturi erau intacte; din câte mi-am dat seama, nu părea să lipsească nimic. Dar...

Se opri, încruntându-se pe măsură ce își amintea. Am luat o înghițitură de bere, așteptând să continue.

– Era o pereche de lumânări folosite pe masă, cu fitilul înnegrit și o cutie de lumânări pe jumătate goală. Am observat, de asemenea, că praful fusese șters de pe o parte a mesei din bucătărie, ca și când cineva mâncase acolo. Mai mult decât atât, părea că cineva folosisese unul dintre scaunele din sufragerie, deoarece era spațiu liber pe laterala mesei și era singurul obiect de mobilier nepăruit din acea cameră. Nu puteam dovedi nimic, dar, pentru orice eventualitate, am găsit niște scânduri în hambar și am baricadat ușa din spate.

– Mulțumesc pentru asta, am spus eu.

Deși dădu aprobator din cap, îmi dădeam seama că încă era ceva care o deranja amintindu-și aceste evenimente. Continuă.

– Ți-ai dat seama dacă lipsea ceva când te-ai mutat aici?

M-am gândit puțin înainte de a clătina din cap.

– Nu aș putea spune. Cu excepția slujbei de înmormântare din octombrie, nu mai fusesem aici de câțiva ani. Și este cam în ceață tot ce s-a întâmplat în acea săptămână.

– Ușa din spate era intactă atunci?

– Am intrat prin față, dar sunt sigur că am verificat toate încuierile când am plecat. Cred că aș fi observat dacă ușa din spate ar fi fost distrusă. Țin minte că am stat puțin pe veranda din spate.

– Când te-ai mutat?

– La sfârșitul lui februarie.

Se gândea la asta, cu privirea ațintită spre ușa din spate.

– Ești convinsă că cineva a intrat prin efracție, nu-i așa? am întrebat-o, în cele din urmă.

– Nu știu, recunosc ea. De obicei, când se întâmplă ceva de genul acesta, sunt obiecte distruse și rămâne mizerie. Sticle, ambalaje alimentare, resturi. Și vagabonzii nu aranjează de obicei patul înainte de a pleca. Bătu cu degetele în balansoar. Ești sigur că nu lipsește nimic? Arme? Electronică? Bunicul dumitale ținea bani în casă?

– Bunicul nu avea prea multe electronice sau cash, din câte știu eu. Iar arma lui era în dulap când m-am mutat. Este încă acolo, apropo. Este o pușcă mică pentru a ține la distanță animalele sălbatice.

– Asta este și mai ciudat, deoarece de obicei armele sunt primele lucruri furate.

– Și ce crezi că înseamnă asta?

– Nu știu, spuse ea. Fie nu a intrat nimeni, fie a fost cel mai ordonat și mai cinstit vagabond care există.

– Ar trebui să îmi fac griji?

– Ai văzut sau ai auzit pe cineva furișându-se prin jurul proprietății de când te-ai mutat?

– Nu. Și mă trezesc frecvent noaptea.

– Insomnie?

– Un pic. Dar e din ce în ce mai bine.

– Bine, spuse ea, fără să mai adauge nimic. Își netezi pantalonii. Ți-am răpit suficient timp. Asta este tot ce îți pot spune.

– Apreciez că ai trecut pe aici să-mi spui toate astea. Și că ai baricadat ușa.

– Nu a fost mare lucru.

– A fost o treabă bună, am spus eu. Era încă baricadată când am ajuns aici. Cât mai durează tura ta?

Se uită la ceas.

– Mă crezi sau nu, de fapt tocmai s-a încheiat.

– Atunci, ești sigură că nu-ți pot oferi ceva de băut?

– Nu cred că ar fi o idee bună. Tot trebuie să conduc până acasă.

– Așa este, am spus eu. Dar, înainte să pleci – și din moment ce și s-a terminat tura, iar eu sunt nou în oraș –, spune-mi ce ar trebui să știu despre New Bern acum. Nu am mai fost aici de ceva vreme.

Se opri, ridicând o sprânceană.

– De ce aș face asta?

– Nu trebuie să oferi protecție și să ajuți? Gândește-te la asta ca și când m-ai ajuta. Așa cum ai făcut când ai baricadat ușa.

Am așezat zâmbetul meu cel mai irezistibil.

– Nu cred că face parte din fișa postului meu să reprezint un comitet de primire, spuse ea.

„Poate că nu“, m-am gândit, „dar încă nu ai plecat“.

– Bine, atunci spune-mi ce te-a determinat să vrei să devii șerif?

La această întrebare, mă privi cu atenție. Poate, cu adevărat, pentru prima oară și din nou m-am trezit fascinat de culoarea ochilor ei. Erau ca apele din Caraibe într-o revistă de călătorii.

– Nu sunt șerif. Acesta este ales. Sunt ajutor.

– Eviți întrebarea mea?

– Mă întreb de ce vrei să știi.

– Sunt o persoană curioasă. Și, din moment ce m-ai ajutat, simt că ar trebui să știu câte ceva despre persoana care m-a ajutat.

– De ce am impresia că ai un alt motiv?

„Pentru că ești nu doar drăguță, ci și inteligentă.“

Am ridicat din umeri, prefăcându-mă nevinovat. Mă studie înainte de a răspunde, în cele din urmă.

– De ce nu îmi spui mai întâi tu unele lucruri despre tine.

– În regulă. Întreabă-mă.

– Presupun că explozia obuzului de mortier este motivul pentru care nu mai ești în marina militară și nu mai profesezi ca medic.

– Da, am spus eu. Am fost lovit de un obuz de mortier tocmai când ieșeam din spitalul unde lucram. O lovitură norocoasă. Sau, pentru mine, un ghinion. Leziuni destul de grave. Până la urmă, cei din marină m-au declarat invalid și m-au eliberat de îndatoriri.

– O lovitură grea.

– Așa este, am recunoscut eu.

– Și ești în New Bern pentru că...?

– Este doar temporar, am spus. Mă mut la Baltimore în vara asta. Îmi încep rezidențiatul în psihiatrie.

– Serios? întrebă ea.

– Este ceva în neregulă cu psihiatria?

– Nu, deloc. Doar că nu este ceea ce mă așteptam să spui.

– Pot fi un bun ascultător.

– Nu este vorba despre asta, spuse ea. Sunt convinsă că ești.

Dar de ce psihiatrie?

– Vreau să lucrez cu veterani care suferă de PTSD, am spus eu. Cred că este nevoie de asta în acest moment, în special pentru soldații și pușcașii marini care efectuează patru sau cinci misiuni. După cum am spus, li se poate întâmpla după ce se întorc de acolo.

Părea că încerca să mă citească.

– Asta ți s-a întâmplat ție?

– Da.

Ezită și aveam sentimentul că mă asculta cu foarte mare seriozitate în continuare.

– A fost rău?

– Fără îndoială, am spus eu. Îngrozitor. Și încă este, din când în când. Dar asta este o altă discuție.

– Așa este, aprobă ea.

– Dar acum, când știi, sunt de acord că m-am înșelat. Pare că este exact ceea ce trebuie să faci. Cât durează rezidențiatul în psihiatrie?

– Cinci ani.

– Am auzit că rezidențiile sunt dificile.

– Nu este mai dificil decât să urmărești o mașină pe autostradă.

Pentru prima dată, izbucni în râs.

– Sunt sigură că te vei descurca bine. Dar sper că îți vei găsi ceva timp să te bucuri de orașul nostru cât vei sta aici. Este un loc frumos unde să locuiești și sunt o mulțime de oameni buni.

– Ai crescut în New Bern?

– Nu, răspuse ea. Am crescut într-un oraș mic.

– Asta chiar e amuzant.

– Dar adevărat, spuse ea. Pot să te întreb ce intenționezi să faci cu proprietatea? Când pleci?

– De ce? Te interesează să o cumperi?

– Nu, spuse ea. Și mă îndoiesc că mi-aș putea permite. Își îndepărtă o șuviță de păr din ochi. De unde ești? Fă-mi o scurtă prezentare despre tine.

Încântat că era interesată, i-am făcut un rezumat: perioada de tinerețe din Alexandria, părinții, vizitele obișnuite în New Bern în timpul verii când eram mai tânăr. Liceul, colegiul, facultatea de medicină și rezidențiatul. Perioada cât am fost în marina militară. Toate cu hiperbolizarea modestă pe care o folosește orice bărbat atunci când încearcă să impresioneze o femeie atrăgătoare. În timp ce asculta, a ridicat din sprâncene de mai multe ori, dar nu puteam spune dacă era fascinată sau amuzată.

– Deci ești un orășean.

– Nu sunt de acord, am protestat eu. Sunt din suburbii.

Își ridică ușor colțurile gurii, dar nu înțelegeam intenția din spatele gestului.

– Ce nu înțeleg este motivul pentru care ai ales Academia Navală. Dacă ai fost un student genial, vreau să spun, și ai fost acceptat la Yale și Georgetown...

„Genial? Chiar folosisem acest cuvânt mai devreme?”

– Am vrut să-mi demonstrez că pot reuși fără ajutorul părinților. Vreau să spun... din punct de vedere financiar.

– Dar nu spuneai că erați bogați?

„O, da. Îmi aminteam vag că spuseseam și asta.”

– Înstăriți, ar fi trebuit să spun.

– Așadar, a fost o chestiune de mândrie?

– Și un serviciu adus țării.

Ea dădu ușor din cap, nescăpându-mă din ochi.

– Bun. Să nu uit, adăugă. Sunt o mulțime de militari activi în zonă, după cum probabil știi. Cherry Point, Camp Lejeune... Mulți dintre ei au fost în Afganistan și Irak.

Am încuviințat din cap.

– Când am fost plecat în afară, am lucrat cu medici și asistente din toate regiunile țării, de toate specialitățile și am învățat foarte multe de la ei. Cât a durat, oricum. Și am făcut foarte mult bine.

Cel mai mult ne ocupam de localnici – mulți dintre ei nu fuseseră consultați niciodată de vreun medic înainte să deschidem spitalul.

Părea să reflecteze la ceea ce spuneam. Un cor de greieri străpungea liniștea înainte de a-i auzi din nou vocea.

– Nu știi dacă aș fi putut face ceea ce ai făcut tu.

Mi-am înclinat capul.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Să intru în contact cu ororile războiului în fiecare zi. Și știind că sunt oameni pe care nu am puterea să-i ajut. Nu cred că aș fi capabilă să mă descurc cu așa ceva. Oricum, nu pe termen lung.

În timp ce vorbea, aveam senzația că împărtășea ceva personal, deși mai auzisem același lucru și de la alții înainte, atât în ceea ce privește armata, cât și medicina în general.

– Sunt sigur că ai văzut unele lucruri îngrozitoare în calitate de adjunct.

– Așa este.

– Și totuși, ai rămas în continuare.

– Da, spuse ea. Și uneori mă întreb cât voi mai putea continua.

Sunt momente în care visez să-mi deschid o florărie sau ceva de genul ăsta.

– De ce nu o faci?

– Cine știe? Poate într-o zi o voi face.

Tăcu din nou. Dându-mi seama că se gândea la altceva, i-am întrerupt reveria cu o invitație deschisă.

– Dacă tot nu vrei să-mi faci o prezentare a noutăților orașului, măcar poți să-mi spui care este locul tău preferat?

– O... Nu prea ies în oraș, exclamă ea. Cu excepția Pieței Fermierilor din centrul orașului. Este deschisă sâmbăta dimineața. Dar, dacă vrei să găsești cea mai bună miere, probabil că nu vei avea noroc.

– Cred că bunicul meu mai are o grămadă.

– Nu știi sigur?

– Sunt câteva borcane în dulap, dar încă nu am verificat șopro-nul. Am fost prea ocupat să aranjez casa. Adică... un palat ca ăsta trebuie întreținut.

De această dată, zâmbi, chiar dacă un pic reținut. Făcu semn din cap spre doc.

– Ai ieșit cu barca până acum?

Nu am spus încă nimic despre barcă, dar este suficient să precizez că era cam ca și casa, poate că într-o stare și mai proastă. Chiar și denumirea de barcă era oarecum generoasă, pentru că arăta mai puțin ca o barcă și mai mult ca o dependență cu două șezlonguri de plastic, prinse de o platformă plutitoare. Bunicul o construisese din butoaie goale de ulei abandonate și bucăți de cherestea de diferite dimensiuni – și din ce mai găsisese – și, când nu verifica albinele, meșterea tot timpul la ea.

– Nu încă. Nu sunt sigur că mai funcționează motorul.

– Știu că vara trecută funcționa, fiindcă mi-a spus Carl. Este o barcă greu de ratat și bunicului tău îi plăcea să iasă cu ea. Oamenii o fotografiază ori de câte ori o văd.

– Este un pic excentrică, nu-i așa?

– Totuși i se potrivea.

– Da, am recunoscut eu. Așa este.

Oftă și se ridică în picioare.

– Chiar trebuie să plec. Am câteva ceva de făcut pe acasă. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnule Benson.

Domnule Benson? Sperasem că trecusem peste formalități, dar se părea că nu. Începu să coboare treptele, ajungând jos în momentul în care mintea mi s-a pus din nou în mișcare.

– Nu trebuie să ocolești prin spate și pe lângă casă. Poți să ieși pe poarta principală, dacă îți este mai ușor.

– Mulțumesc, dar am să o iau pe unde am venit. O seară plăcută!

– La fel. Și mi-a părut bine de cunoștință, Natalie.

Ridică o sprânceană înainte de a se îndepărta; cu câțiva pași rapizi, dispăru din raza vizuală. După câteva clipe, am auzit un zgomot de portieră trântită dinspre stradă și motorul mașinii pornind. Toate acestea m-au lăsat gândindu-mă la surprinzătoarea Natalie Masterson. Oricine putea observa că era frumoasă, dar ceea ce mi se păruse interesant era cât de puțin îmi spusese despre ea.

Se spune că femeile sunt sexul misterios și, chiar și acum, îmi vine să râd când vreun tip cu care stau de vorbă îmi spune că înțelege ce le face pe femei să se aprindă. Eram derutat de natura unilaterală a conversației. Îi spuseseam multe despre mine, dar nu aflasem aproape nimic despre ea. Aveam, totuși, o bănuială că o voi revedea, și doar pentru faptul că știam exact unde o puteam găsi.

Capitolul 3

De dimineața am ieșit la alergat, ceea ce nu mai făcusem în mod constant de la sosirea în oraș. Îmi spun singur că am lucruri mai importante de făcut – cum ar fi să împrăștii bile de naftalină pentru îndepărtarea șerpilor – dar purul adevăr este că nu îmi place întotdeauna să fac mișcare. Știu toate avantajele – sunt doctor, vă amintiți? – dar alergatul mi s-a părut mereu prostesc dacă nu urmăresc o minge de fotbal sau nu driblez.

Dar am alergat. Zece kilometri într-un ritm constant; când am terminat, am făcut o sută de flotări și abdomene. După un duș scurt și o gustare luată în grabă, eram pregătit să-mi încep ziua. Desigur, având în vedere că nu aveam responsabilități reale din punct de vedere tehnic, am decis să fac încă o verificare rapidă a casei pentru a vedea dacă lipsea ceva. Ceea ce era o sarcină imposibilă, de vreme ce nu știam ce fusese în casă când bunicul părăsise orașul și deja făcusem curățenie. Am zărit din nou pușca în dulap și am găsit gloanțele; nu era altă muniție, ceea ce mă făcea să cred că nu mai erau și alte arme. Totuși, într-o cutie sub patul din sufragerie, am descoperit un teanc de bani prinși cu un elastic, sub un plic gros care conținea diverse documente și fotografii de-ale bunicii mele – cardul de asigurare socială, fișe medicale referitoare la faptul că suferea de epilepsie, lucruri de acest gen. Nu erau mulți bani – ajungeau pentru câteva cine scumpe poate –, dar

cu siguranță suficienți pentru a atrage pe cineva care avea nevoie de bani pentru droguri sau băutură. Dacă ar fi fost cineva acolo, i-ar fi fost furat, nu-i așa? Ceea ce însemna că nu fusese nimeni.

Și totuși ușa fusese spartă...

Am clătinat din cap. Oricum, chiar dacă fusese cineva acolo, plecase demult, așa că mi-am scos din minte subiectul și m-am hotărât să mă pun pe studiat cărțile de pe veranda din spate pentru o vreme. Din păcate, nu erau chiar genul care să te captiveze și, după câteva ore, mi-a ajuns. Partea bună era că nu au mai apărut șerpi, ceea ce mă făcea să mă întreb dacă știa într-adevăr Callie despre ce vorbea.

Recunosc faptul că mintea mea îmi mai zbură uneori spre frumoasa Natalie Masterson. Era o enigmă și am continuat să-mi imaginez licărul amuzat pe care îl observasem în privirea ei în timp ce-i prezentasem povestea vieții mele ușor înfrumusețate. Dar reflectând la conversația cu Natalie, mi-am amintit și de albine, și de barcă, ceea ce mi-a îndreptat gândurile către bunicul și mi-a adus în minte ultima vizită pe care o făcusem aici. Pe vremea aceea, eram rezident și, în timp ce alții plecau spre Caraibe sau Cancun pentru vacanțe binemeritate, eu călătoream de la Baltimore la New Bern, căutând confortul și dragostea statornică pe care o găsisem întotdeauna de la el de când eram copil. Făcea doar ce-și dorea – barca era un bun exemplu al ciudățeniei lui –, dar avea o inimă largă pentru sufletele fără adăpost. Era genul de om care ar fi hrănit orice vagabond s-ar fi întâmplat să-i calce proprietatea; aliniase niște castroane lângă hambar și începuseră să apară tot felul de câini de Dumnezeu știe de pe unde. Le dăduse nume de mărci de mașini celor care se aciuseră pe acolo... În copilărie, mă jucam prinselea cu câinii Cadillac, Edsel sau Ford, Chevy și Pinto. În mod ciudat, pe unul l-a numit Winnebago¹ – era o chestie minusculă, un fel de terrier – și, când l-am întrebat de ce, mi-a făcut cu ochiul și mi-a zis:

– Nu vezi cât e de mare!

¹ Un tip de autorulotă de mari dimensiuni

Cât era în activitate, a fost angajat la fabrică, unde transforma buștenii în cherestea. Ca și mine, și-a încheiat viața cu mai puține degete decât a început-o; spre deosebire de mine, asta nu a însemnat sfârșitul carierei lui. Îmi spunea că, dacă un bărbat nu și-a pierdut un deget la muncă, nu a fost o muncă adevărată, ceea ce conduce la ideea că a crescut-o pe mama – dacă a existat vreodată o femeie mai sofisticată, ambițioasă, cerebrală – într-un mod destul de nonconformist. Când eram mai tânăr, suspectam că mama fusese adoptată, dar, pe măsură ce m-am maturizat, am ajuns să recunosc că împărtășeau un optimism și o decență înnăscute, care se simțeau în tot ce făceau.

Bunicului nu i-a fost ușor după ce a pierdut-o pe bunica. Nu-mi mai amintesc deloc de ea, întrucât singura dată când am întâlnit-o abia mergeam în picioare și încă mai purtam scutece. Mi-o amintesc însă pe mama care sublinia cât de important era să-l vizităm, să nu fie tot timpul singur. Pentru bunicul, existase o singură femeie; iubise o dată pentru totdeauna, până când o criză epileptică îi luase viața bunicii. Încă mai era o fotografie cu ea pe peretele dormitorului și, după ce m-am mutat, nici nu m-am gândit să o dau jos, chiar dacă nu o cunoscusem niciodată. Faptul că fusese Steaua Polară a bunicului era un motiv mai mult decât suficient pentru a o ține agățată exact acolo unde era.

Dar era ciudat să stai în casa lui. Totul părea gol fără bunicul și când mă învărteam prin hambar, sentimentul de pierdere se adâncea. Era aceeași aglomerare ca și în casa pe care o moștenisem. Înăuntru nu erau doar bile de naftalină și tot felul de unelte, ci și un tractor vechi, numeroase piese de motor, punți cu nisip, târnăcoape, lopeți, o bicicletă ruginită, o cască de soldat, un pat pliant și o pătură care arătau de parcă cineva chiar dormise acolo și nenumărate rămășițe ale unei întregi vieți în care strânsese tot felul de obiecte. Uneori mă întrebam dacă bunicul aruncase vreodată ceva, dar, la o verificare atentă, nu descopereai gunoaie, reviste vechi, ziare sau mizerie care trebuia aruncată; erau doar obiecte de care considerase că ar fi putut avea nevoie într-o zi pentru vreun proiect la care lucra.

În noaptea în care promisem apelul de la spital, nu făceam nimic deosebit. Nu aveam nici un motiv să nu-l fi putut vizita în acea săptămână, sau lună sau chiar în anul anterior. Sau chiar atunci când îmi era cel mai rău. Nu judecase niciodată pe nimeni, cu atât mai puțin când era vorba de efectele războiului asupra unei persoane. La douăzeci de ani fusese trimis în Africa de Nord; în anii următori, luptase în Italia, Franța și apoi Germania. Fusese rănit în bătălia de la Bulge, doar pentru a se întoarce la unitatea sa nu mult după ce armata traversase Rinul. Nu știam nimic despre toate acestea de la el deoarece nu vorbea niciodată despre război. Mama îmi spusese totuși, și la câteva zile după sosirea mea aici, am descoperit însemnările, alături de Purple Heart¹ și diverse medalii de onoare.

După spusele mamei, devenise interesat de albine nu mult după ce construisese casa. Pe atunci, exista o fermă pe drum, iar bunicul meu lucrase acolo, înainte de a se angaja la moară. Fermierul avea stupi, dar nu-i plăcea să se ocupe de ei. Această sarcină îi revenise bunicului. Din moment ce nu știa nimic despre apicultură, consultase o carte de la bibliotecă și, în cele din urmă, aflase singur restul. Pentru el, albinele reprezentau o specie aproape perfectă și i-ar fi povestit despre ele oricui îl asculta.

Sunt convins că le-ar fi povestit și medicilor și asistentelor de la spitalul din Easley, dacă ar fi avut ocazia. Dar nu a avut-o. Imediat ce am primit apelul, am rezervat un zbor spre Greenville, Carolina de Sud, prin Charlotte. Acolo, am închiriat o mașină și am luat-o pe autostradă; cu toate acestea, am ajuns la aproape optsprezece ore după ce aflasem ce se întâmplase. În acel moment, se afla la Terapie Intensivă de mai bine de trei zile. Atât durase să-și amintească numele meu; accidentul vascular cerebral îl lăsase mai întâi inconștient, apoi aproape incapabil să vorbească. Îi paralizase aproape toată partea dreaptă a corpului, iar partea stângă era doar puțin mai bine. Imediat ce am ajuns la Terapie Intensivă, am citit informațiile de pe diversele monitoare și, după ce am verificat graficul, mi-am dat seama că nu mai avea mult timp de trăit.

¹ O decorație a Statelor Unite care era acordată în numele președintelui SUA celor care fuseseră răniți sau uciși în timpul serviciului militar

Cum era întins în pat, părea să se fi micșorat. Știu că este un clișeu – că este ceva ce spune practic toată lumea –, dar în cazul lui era adevărat. Pierduse mult în greutate de când îl văzusem ultima oară, iar expresia slăbită întipărită pe față, în timp ce dormea, aproape mi-a rupt inima. M-am așezat lângă pat și l-am luat de mână; când am simțit-o atât de osoasă și de fragilă ca a unei păsări, mi s-a pus un nod în gât. Dintr-odată, m-am urât că nu ajunsese mai devreme; m-am urât că stătusem departe atât de mult timp. Multă vreme, singura mișcare pe care am văzut-o era cum i se ridica și i se lăsa pieptul.

I-am vorbit, chiar dacă nu eram sigur că mă auzea. Destul de puțin, dacă îmi amintesc bine – i-am spus despre toți anii în care fusesem prea destabilizat din cauza propriilor tulburări pentru a-l mai vizita. I-am povestit despre explozia din Kandahar și trauma pe care mi-o produsese. I-am povestit despre Sandra – cea mai recentă iubită a mea – și despre despărțirea noastră. I-am spus că intenționez să încep un alt rezidențiat. Și i-am mulțumit, încă o dată, pentru simplul fapt că fusese acolo – familia mea adevărată, chiar dacă uneori îl luam de bun – și înainte, și după moartea părinților mei.

Una dintre asistente m-a informat că, de la sosirea sa, singurele cuvinte pe care le rostise fuseseră numele meu și Pensacola și astfel m-au putut găsi. Mi-au spus că reușise să deschidă ochii și că încercase să vorbească de câteva ori, dar scosese doar niște sunete neinteligibile. Alteori, îi privea nedumerit, ca și când nu ar fi știut unde se afla sau cine era.

Eram supărat și îngrijorat, dar și confuz. De ce se afla aici, în Easley, Carolina de Sud? Cum ajunsese aici? De când îl cunoșteam, nu călătorise niciodată mai la vest de Raleigh și venise în Alexandria o singură dată. După război și până cu doar câteva zile mai înainte, eram destul de sigur că nu părăsise statul de ani buni. Dar Easley era departe de New Bern. Șase sau șapte ore pe autostrada interstată, poate chiar mai mult, în funcție de trafic. Pe vremea aceea, bunicul avea nouăzeci și unu de ani; unde se ducea?

L-aș fi suspectat de Alzheimer, doar că în scrisori părea la fel de lucid și atent ca întotdeauna. Fusese întotdeauna bun la asta – să-mi scrie scrisori – și, după ce i-am răspuns la câteva, până la urmă ajunsesem să-i telefonez după ce primeam o misivă de la el. Îmi era mai ușor și uneori mi-e lene să fac unele lucruri, cum ar fi să pun pixul pe hârtie; nu sunt mândru de asta, dar așa sunt eu. La telefon era la fel de lucid ca întotdeauna. Era mai bătrân, desigur, și poate că dura puțin mai mult să-i vină cuvintele potrivite, dar cu siguranță nu era nici un semn care să indice o demență suficient de severă pentru a-l face să întreprindă o călătorie într-un loc despre care nu mai menționase niciodată.

Dar, privindu-l în timp ce zăcea inconștient, mă întrebam dacă mă înșelasem în legătură cu asta. În lumina târzie a după-amiezii, pielea lui căpătase o paloare cenușie; până seara, respirația îi părea dureroasă. Deși orele de vizită se încheiaseră, cei din personalul spitalului nu m-au dat afară. Nu sunt sigur de ce – poate pentru că și eu eram medic sau pentru că își dădeau seama cât de mult țineam la el. Peste noapte și după aceea, am continuat să stau cu el, ținându-l de mână și vorbindu-i tot timpul.

Spre dimineață, eram extenuat. Una dintre asistente mi-a adus o cafea, amintindu-mi, în ciuda epuizării mele, că există oameni buni oriunde. Medicul bunicului a venit să facă vizita; puteam să-mi dau seama, după expresia lui, când l-a examinat pe bunicul că se gândea la același lucru ca mine: bătrânul amabil își trăia ultimele clipe. Poate mai erau câteva ore, poate o zi, dar nu mai mult decât atât.

Era aproape de amiază în cea ultimă zi când bunicul s-a mișcat ușor în pat, cu ochii pe jumătate deschiși. În timp ce încerca să se concentreze, am observat aceeași confuzie pe care mi-o descriseseră asistentele și m-am aplecat mai aproape de pat, strângându-i mâna.

– Hei, bunicule, sunt aici. Mă poți auzi?

A întors capul doar puțin, dar cât a putut.

– Eu sunt, Trevor. Ești la spital.

A clipit ușor.

– Tre...vor.

- Da, bunicule, eu sunt. Am venit imediat ce am auzit. Unde te duceai?

Am simțit cum îmi strânge mâna.

- Ajutor... grijă... și...

- Desigur, am spus eu. Au foarte mare grijă de tine.

- Dacă... tu... poți...

Respira cu greutate și era un efort să scoată fiecare cuvânt.

- Leșinat...

- Da, bunicule. Ai avut un accident vascular cerebral.

După cum am spus, mă întrebam dacă era mai bolnav decât bănuiam; în acel moment, mi-am amintit că soția lui avusese epilepsie.

- Bolnav.

- Vei fi bine, l-am mințit. Și vom avea grijă de albine și vom ieși cu barca, bine? Doar tu și cu mine. Ca în vremurile vechi.

- Ca... Rose...

I-am strâns mâna din nou, urând că era confuz, urând că nu știa ce i se întâmplase.

- Mireasa ta frumoasă.

- Găsește... familie...

Nu am avut inima să-i amintesc că soția și fiica lui muriseră demult; că eram singura familie pe care o mai avea.

- O să o vezi în curând pe Rose, i-am promis. Știu cât de mult te-a iubit. Și cât de mult ai iubit-o și tu. Te va aștepta.

- Du-te... în... iad...

Am înghețat, întrebându-mă dacă auzisem bine. Dacă încerca să facă vreo glumă, era una care nu era genul lui.

- Este în regulă, sunt aici, am repetat.

- Și... fugi... departe.

- Nu te părăsesc, am spus. Stau chiar aici. Te iubesc, am spus, ducându-i mâna noduroasă spre față.

Expresia lui s-a înmuiat.

- Te... iubesc...

Simțeam cum mă podideau lacrimile și încercam să mă abțin.

- Ești cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată.

- Tu... ai venit...

– Sigur că am venit.

– *Acum du-te...*

– Nu, am spus. Voi sta chiar aici. Voi sta cu tine cât va fi nevoie.

– *Te rog, șopti el, apoi a închis ochii.*

Acesta a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus. După mai puțin de două ore, și-a dat ultima suflare.

***

În noaptea în care a murit, în timp ce stăteam treaz într-un hotel din apropiere, am rețrăit acele ultime clipe cu bunicul meu. Am încercat să interpretez lucrurile pe care mi le spusese și, în cele din urmă, m-am așezat pe pat pentru a le scrie într-un carnețel care se afla lângă telefon, combinând unele dintre cuvinte în fraze care mă gândeam că aveau mai mult sens.

Trevor... ai grijă... și... dacă poți... leșinat... bolnav... ca Rose... găsește familia... du-te în iad... și fugi... te iubesc... ai venit... acum du-te... te rog

Fusese puțin agitat, făcuse oarecum niște disocieri, dar cel puțin mă recunoscuse. Îmi spusese că mă iubește și pentru asta îi eram recunoscător. Îi spusese că nu voi pleca și m-am bucurat că nu am făcut-o. Gândul că ar fi putut să moară singur aproape că-mi rupea inima.

După ce am terminat de scris, am împăturit hârtia și am pus-o în portofel, continuând să reflectez la acele cuvinte. Din tot ce-mi spusese, *du-te în iad* era singurul lucru pe care nu puteam să-l înțeleg. Deși îl asigurase că o va vedea din nou pe Rose în curând, bunicul nu fusese niciodată prea religios. Nu știam ce credea despre viața de apoi, dar m-am bucurat că îi spusese asta. Indiferent dacă mă crezuse sau nu, cred că asta își dorise să audă.

***

M-am ridicat de pe scaunul din verandă, am coborât treptele și m-am îndreptat spre doc. Ca și barca, nici docul nu era cine știe ce, dar reușise să supraviețuiască nenumăratelor uragane de când fusese construit. Când m-am apropiat, am observat putregaiul uscat și am pășit cu atenție peste scândurile vechi, temându-mă că aș fi putut să cad în apă în orice moment. Dar scândurile au rezistat și m-am urcat până la urmă în barcă.

Era o barcă pe care nimeni în afară de bunicul meu nu ar fi putut să o construiască. Dependința pe care bunicul o numise „cabină” era amplasată aproape de prova și avea trei pereți, o fereastră strâmbă și o roată veche de lemn, pe care probabil o găsisse pe la vreun magazin de vechituri. Întrucât nu știa prea multe despre proiectarea unei bărci, actul de a ajunge oriunde pe barcă era mai mult artă decât știință. Roata și cârma erau doar oarecum conectate; pentru a cârmi la stânga sau la dreapta, era nevoie să învârți de trei sau de patru ori roata și era peste puterea mea de înțelegere cum reușise să o înregistreze oficial ca ambarcațiune. În spatele cabinei se aflau cele două șezlonguri din plastic, o masă mică pe care o prinsese de punte, precum și o pereche de scaune din metal fixate. O balustradă din lemn împiedica pasagerii să cadă, iar pupa era decorată cu un set de coarne texane, montate pe un stâlp galvanizat, pe care spunea că i le trimisese un camarad de război.

Motorul era la fel de vechi ca și restul bărcii; pentru a-l porni, trăgeai de un cablu, cam ca la o mașină de tuns iarba. În copilărie, bunicul mă lăsa să încerc și, după numeroase încercări eșuate, abia puteam să-mi mai mișc brațul. Cu mâna sănătoasă, am smucit de câteva ori cablul și, atunci când motorul nu a pornit, mi-am dat seama că problema era la bujii. Bunicul era expert la orice aspect de natură mecanică și nu aveam nici o îndoială că reușise să mențină motorul în stare bună până făcuse călătoria la Easley.

Ceea ce mă făcea să mă întreb din nou ce căuta acolo.

După ce am cotrobăit prin hambar să găsesc o cheie, am scos bujiile și m-am dus la SUV-ul meu. Trebuie să recunosc faptul că vehiculul meu nu este prietenos cu mediul, dar, pentru că este

elegant, îmi place să cred că aduce un plus de frumusețe lumii, și atunci se compensează.

Am mers aproape doi kilometri pe drumul spre Slow Jim's Trading Post și am descoperit că locul nu se schimbase deloc. Înăuntru, am întrebat casierul unde puteam găsi bujii și am găsit exact modelul de care aveam nevoie. Stomacul mi-a ghiorțait în timp ce plăteam, amintindu-mi că nu mâncasem nimic de la micul dejun. Cuprins de nostalgie, m-am îndreptat spre grătar. Cele șase mese mici erau ocupate – locul atrăgea întotdeauna o grămadă de oameni –, dar erau câteva scaune libere la teighea și m-am așezat pe unul dintre ele. Deasupra grătarului era o tablă pe care era scris meniul. Erau mai multe feluri decât crezusem, deși puține dintre ele erau chiar sănătoase. Dar îmi făcusem alergarea de dimineață, așa că, ce naiba? Am comandat un cheeseburger și cartofi prăjiți la Claude, un bărbat pe care l-am recunoscut din vizitele anterioare. În ciuda șorțului pe care-l purta, arăta mai degrabă a bancher decât a bucătar, cu părul întunecat, argintiu pe la tâmpile și ochii albaștri care se asortau cu tricoul polo pe care îl purta pe sub șorț. Tatăl lui fondase inițial magazinul – probabil în aceeași perioadă în care bunicul își construise casa – dar Claude conducea locul de mai bine de un deceniu.

Am comandat și ceai cu gheață, care era la fel de dulce cum mi-l aminteam. Sudul este faimos pentru ceaiul dulce și am savurat fiecare picătură. Atunci, Claude îmi împinse un castronel cu niște chestii umede și maronii.

– Ce sunt astea?

– Alune fierte. Le ofer la fiecare comandă, explică Claude. Am început să fac asta acum câțiva ani. Este rețeta soției mele. Este o oală lângă casa de marcat. Poți să cumperi înainte de plecare. Majoritatea celor care vin aici o fac.

Am încercat una precaut, surprins de gustul plăcut și sărat. Claude se întoarse și aruncă niște cartofi prăjiți congelați dintr-o pungă în uleiul fierbinte, înainte să așeze un burger pe grătar. Într-o parte, Callie aranja niște rafturi, dar, când m-a observat, s-a oprit.

- Nu-i așa că te știi? întrebă Claude. Cred că te recunosc.

- Nu am mai fost aici de ani buni, dar obișnuiam să vin mereu cu bunicul, Carl Haverson.

- O, așa este, spuse el, luminându-se la față. Ești medic în marina militară, nu?

- Nu mai sunt. Dar asta este o altă poveste.

- Eu sunt Claude, se prezentă el.

- Îmi amintesc. Eu sunt Trevor.

- Uau! exclamă el. Medic în marina militară. Claude fluieră. Bunicul tău sigur era mândru de tine.

- Și eu eram mândru de el.

- Îmi pare rău pentru pierderea ta. Îmi plăcea de el.

Am descojit o altă alună.

- Și mie.

- Locuiești în apropiere acum?

- Stau în casa lui până prin iunie sau cam așa ceva.

- O proprietate grozavă, spuse Claude. Bunicul tău a plantat niște copaci fantastici. Sunt foarte frumoși în perioada asta a anului. Soția mea mă pune să încetinesc mașina de fiecare dată când trecem pe lângă casă. Multe flori. Stupii mai sunt acolo?

- Desigur. Am încuviințat din cap. Sunt în stare foarte bună.

- Bunicul tău obișnuia să mă lase să cumpăr și să vând o cantitate din mierea lui în fiecare an. Oamenilor le place. Dacă a rămas din recolta de anul trecut, aș fi încântat să te scap de ea.

- Câte borcane ai vrea?

- Pe toate, chicoti el.

- Este atât de bună?

- Cea mai bună din stat, sau cel puțin așa spun ei.

- Există un clasament?

- Nu știu. Dar asta le spun oamenilor când întreabă. Și continuă să o cumpere.

Am zâmbit.

- De ce stai la grătar? Dacă îmi amintesc corect, nu stăteai de obicei la casă?

– Aproape întotdeauna. Este mai răcoare, activitatea este mai ușoară și nu sunt plin de grăsime până la sfârșitul zilei. Dar Frank, cel care se ocupă de grătar, este liber săptămâna asta. Fiica lui se căsătorește.

– Un motiv bun să-ți iei liber de la muncă.

– Nu este atât de bun pentru mine. Nu prea mă pricep să fac preparate pe grătar. Voi face tot posibilul să mă asigur că nu-ți ard burgerul.

– Ți-aș fi recunoscător.

Aruncă o privire spre grătarul care sfârâia.

– Carl venea aici de două-trei ori pe săptămână, știi. Întotdeauna comanda un sendviș BLT¹ pe pâine prăjită albă, cu cartofi prăjiți și murături alături.

Mi-am amintit că îmi comandam același lucru când eram cu el. Nu știi de ce, BLT-urile nu erau niciodată la fel de gustoase în altă parte.

– Sigur îi plăceau și alunele. Sunt extraordinare.

– Nu, spuse Claude. Era alergic.

– La alune?

L-am privit cu neîncredere.

– Așa mi-a spus mereu. Spunea că i s-ar fi umflat gâtul ca un balon.

Câte nu știi despre un om, m-am gândit înainte să-mi aduc aminte că tatăl lui Claude, Jim, și bunicul meu fuseseră întotdeauna apropiați.

– Ce mai face tatăl tău?

Mă gândeam că Jim a plecat pe același drum ca și bunicul, fiind de vârstă apropiată, dar Claude ridică doar din umeri.

– La fel ca întotdeauna, cred. Încă îi place să vină pe la magazin de două ori pe săptămână și să stea pe balansoarele din față în timp ce ia masa.

– Da?

– De fapt, bunicul tău obișnuia să i se alătore când venea aici, spuse Claude. Erau mereu împreună. Cred că Jerrold cumva, de când a murit bunicul tău, i-a luat locul. L-ai cunoscut pe Jerrold?

¹ În engleză: *bacon, lettuce, tomato* – bacon, salată, roșie.

- Nu.

- A fost șofer pe un camion pentru Pepsi. Soția lui a murit cu câțiva ani în urmă. Un tip drăguț, dar ciudat. Și sincer, nu sunt sigur care dintre ei este mai normal. Tatăl meu este surd de-a binelea și sigur are ceva probleme la mansardă. Este foarte dificil să ai o conversație cu el.

- Trebuie să aibă aproape nouăzeci de ani.

- Nouăzeci și unu. Presupun că o să trăiască până la o sută zece. În afară de auz, este mai sănătos decât mine.

Claude întoarse burgerul pe grătar, apoi puse chiflele într-un prăjitor de pâine. Când au fost gata, adăugă condimente, salată, roșii și ceapă înainte de a mă aborda din nou.

- Pot să-ți pun o întrebare?

- Spune.

- Ce căuta Carl în Carolina de Sud?

- Habar n-am. Încă nu am aflat. Speram să-mi poți spune tu.

Claude clătină din cap.

- Cu tata vorbea mai mult decât cu mine, dar, după ce murit, a stârnit curiozitatea multora.

- De ce?

Puse mâinile pe tejghea și mă privi.

- Ei bine, în primul rând, de obicei nu mergea nicăieri. Nu a părăsit orașul de ani buni. Și apoi, era camioneta aia a lui... Ți-o amintești?

Am încuviințat din cap. Era un Chevy C/K de la începutul anilor '60. Ai fi putut-o considera clasică dacă nu ar fi arătat ca o epavă decolorată și ruginită.

- Carl făcea tot posibilul să o țină funcțională. S-a priceput mereu la motoare, dar chiar el spunea că erau ultimele zile pentru acea camionetă. Mă îndoiesc că mai putea prinde șaptezeci de kilometri pe oră. Era bună de mers prin oraș, dar nu cred că l-ar fi scos Carl pe autostrada interstatală.

Nici eu nu credeam asta. În mod clar, nu eram singurul care se întreba ce-l apucase.

Claude se întoarse spre la grătar și puse cartofii prăjiți pe farfuria de carton. Apoi îmi aduse mâncarea pe masă.

- Ketchup și muștar, nu?

- Sigur.

Împinse sticlele spre mine.

- Și lui Carl îi plăcea ketchupul. Îmi lipsește. A fost un om bun.

- Da, a fost, am spus absent, dar atunci am avut certitudinea că Natalie avusese dreptate când îmi spusese că locuise cineva în casa bunicului. Cred că iau astea afară și mănânc în fața magazinului. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Claude.

- De-aia sunt scaunele acolo. Mi-a părut bine să te văd din nou.

Mi-am luat farfuria și băutura și m-am îndreptat spre ușă. Am împins-o cu șoldul, m-am îndreptat spre balansoare și m-am așezat. Mi-am pus farfuria pe măsuța din lemn de lângă mine, gândindu-mă din nou la posibilul vagabond din casa mea și am început să mă întreb dacă avea cumva legătură cu celelalte mistere care învăluiau ultimele zile de viață ale bunicului.

***

În momentul în care am terminat de mâncat, am văzut-o pe Callie ieșind din magazin, cărând ceva ce părea a fi masa ei de prânz într-o pungă maro de hârtie.

- Bună, Callie, am salutat-o eu.

Aruncă o privire suspicioasă în direcția mea.

- Te cunosc?

- Ne-am cunoscut acum câteva zile, am spus eu. Când treceai pe lângă casa mea. Mi-ai spus că bilele de naftalină nu vor ține șerpii departe.

- Păi... nu.

- De atunci, nu am mai văzut șerpi.

- Sunt încă acolo.

M-a luat prin surprindere când s-a lăsat pe vine și și-a întins mâna, ținând o farfurie de carton cu ceva ce părea să fie ton.

- Hai, Termite. E ora mesei.

Așeză farfuria pe pământ, iar o clipă mai târziu, apără o pisică din spatele mașinii de gheață.

- Este pisica ta? am întrebat-o.

- Nu. Este motanul magazinului. Claude mă lasă să-l hrănesc.
  - Locuiește la magazin?
  - Nu știu sigur unde locuiește în timpul zilei, dar Claude îl lasă să intre în timpul nopții. Este priceput la prins șoareci.
  - De ce îl cheamă Termite?
  - Nu știu.
  - Și nu știi pe unde umblă în timpul zilei?
- Callie nu răspunse până când Termite nu începu să mănânce. Apoi, fără să mă privească, vorbi din nou.
- Îți place să pui multe întrebări, nu-i așa?
  - Când mă interesează ceva.
  - Te interesează motanul?
  - Îmi amintește de bunicul meu. Și lui îi plăcea să hoinărească.
- După ce motanul termină de mâncat, Callie ridică farfuria. Între timp, Termite, se îndreptă în direcția mea, mă ignoră total când trecu pe lângă mine, apoi dispăru după colțul magazinului.
- Callie încă nu răspunsesese. Suspinând, aruncă farfuria de carton la coșul de gunoi și, stând cu spatele la mine și pregătindu-se să plece, spuse ceva care mă luă prin surprindere.
- Știu.

Capitolul 4

Atât CBT, cât și DBT se bazează pe un stil de viață sănătos sau *pe lucrurile pe care le-ai învățat de la mama*, ca o modalitate de a ajuta la îmbunătățirea sănătății mentale și emoționale. În timp ce toată lumea poate beneficia de terapie comportamentală, pentru cei ca mine, care suferă de PTSD, stilul de viață sănătos este esențial pentru asigurarea calității vieții. În realitate – cum mă comportam, cu alte cuvinte – însemna că exercițiile fizice frecvente, somnul regulat, alimentația sănătoasă și evitarea substanțelor care afectează starea de spirit erau modalități de a îmbunătăți lucrurile. Terapia, am ajuns să înțeleg, se referă mai puțin la introspecție decât la deprinderea obiceiurilor pentru o viață de succes și, mai important, la punerea lor în practică.

În afară de cheeseburgerul și cartofii prăjiți pe care i-am mâncat la prânz la începutul săptămânii, am încercat, în general, să mă conformez acestor obiceiuri. Din experiență știam că atunci când eram prea obosit sau dacă nu făceam sport mai mult timp sau dacă mâncam prea multă mâncare nesănătoasă, eram mai sensibil la diverși factori declanșatori, cum ar fi zgomotele puternice sau oamenii enervanți. Poate că nu-mi plăcea deloc să alerg, dar purul adevăr era că nu mai avusesem coșmaruri de mai bine de cinci luni și nu-mi mai tremuraseră mâinile de când ajunsesem în New Bern.

Asta însemna încă un antrenament sâmbătă dimineață, urmat de o ceașcă de cafea mai bună decât de obicei.

După aceea, m-am dus la barcă să schimb bujiile. Destul de rapid, motorul s-a trezit la viață, apoi a început să toarcă. L-am lăsat la ralanti un timp, gândindu-mă că bunicul ar fi fost mândru, mai ales că, în comparație cu el, nu mă pricepeam la mecanică. În timp ce așteptam, mi-am amintit o glumă pe care mi-o spusese bunicul când îl vizitasem ultima oară. O doamnă se duce cu mașina la mecanic deoarece merge prost. Puțin mai târziu, mecanicul iese, iar ea îl întreabă: „Ce problemă are mașina mea?” Mecanicul îi răspunde: „Doar rahat în carburator”. „O!” exclamă ea. „Cât de des trebuie să pun?”

Bunicului îi plăcea foarte tare să spună glume, acesta fiind încă un motiv pentru care mă simțeam întotdeauna bine când îl vizitam. Le spunea cu o sclipire răutăcioasă în privire, de obicei începând să chicotească chiar înainte de a ajunge la final. În această privință și în nenumărate altele, era opusul părinților mei care erau foarte serioși și practici. Uneori, mă întrebam ce m-aș fi făcut dacă nu ar fi existat în viața mea cu prezența lui boemă.

După ce am oprit motorul, m-am întors în casă și m-am spălat. Mi-am pus pantalonii kaki, un tricou polo și mocasinii, apoi am făcut drumul de zece minute cu mașina până în centrul orașelului New Bern.

Întotdeauna mi-a plăcut zona centrală, în special cartierul istoric. Erau o mulțime de case vechi și maiestuoase, unele dintre ele datând din secolul al optsprezecelea, ceea ce era destul de uimitor, deoarece orașul era predispus la inundații în timpul uraganelor și ar fi fost de așteptat să fie toate distruse până acum. Când am vizitat prima oară zona respectivă, multe dintre casele istorice erau într-o stare jalnică, dar una câte una fuseseră cumpărate de investitori de-a lungul anilor și fuseseră treptat restaurate la gloria lor anterioară. Străzile erau umbrite de stejari masivi și de magnolii și erau o grămadă de indicatoare care atestau evenimente istorice importante: un duel celebru avusese loc într-un loc, o persoană importantă se născuse într-un alt loc, originile unei decizii

a Curții Supreme luaseră naștere în următorul imobil. Înainte de revoluție, New Bern fusese capitala colonială pentru britanici și, după ce devenise președinte, George Washington vizitase orașul pentru scurt timp. Ceea ce îmi plăcea cel mai mult însă era faptul că, în comparație cu cele din orașele mici din alte părți ale țării, magazinele din centrul orașului prosperau, chiar dacă existau hipermarketuri la doar câțiva kilometri distanță.

Am parcat mașina în fața Bisericii Episcopale și am coborât inundat de lumina soarelui. Văzând cerul albastru și temperatura mai ridicată decât de obicei, nu eram surprins de mulțimea de oameni care umplea trotuarele. Am trecut pe lângă muzeul Pepsi – această băutură răcoritoare fusese inventată aici de Caleb Bradham – și apoi pe lângă Baker's Kitchen, un loc popular pentru a lua micul dejun. Era deja aglomerat, iar oamenii așteptau pe bănci afară să se elibereze mesele. Căutasem rapid pe internet, înainte de a pleca, Piața Fermierilor, așa că am găsit-o ușor, fiind situată în apropierea Centrului de Istorie din Carolina de Nord. Întrucât Natalie îmi recomandase locul și nu aveam nimic mai bun de făcut, m-am gândit de ce nu?

Câteva minute mai târziu, am ajuns la destinație. Nu era abundența de produse agricole pe care mi-o imaginasem, cu coșuri doldora de fructe și legume cum se obișnuia să fie expuse pe marginea drumului. În schimb, piața era dominată în principal de vânzătorii de mărunțișuri, produse gătite și tot felul de articole meșteșugărești vechi. Și era de fapt normal, dându-mi seama că era abia aprilie și încă nu era coaptă recolta de vară.

Totuși, nu lipseau produsele proaspete și am făcut un tur al pieței, să-mi fac o idee și să mă hotărâsc de ce aveam nevoie pentru propria cămară. Mergând prin piață, mi-am cumpărat o cană de cidru de mere și am continuat să mă plimb. Pe lângă produse alimentare, am văzut păpuși din paie, căsuțe pentru păsări, clopoței din scoici și borcane cu unt de mere, lucruri de care nu aveam nevoie. Totuși, era din ce în ce mai aglomerat și, când am revenit la punctul de plecare, am descoperit-o pe Natalie Masterson lângă o tarabă unde se vindeau cartofi dulci.

Chiar și de la distanță, ieșea în evidență. Ținea în mână un coș și purta blugi decolorați, un tricou alb și sandale, întreaga ținută potrivitându-i-se mult mai bine decât uniforma plictisitoare. Avea o pereche de ochelari de soare pe cap și, în afară de ruj, era machiată foarte discret. Părul îi ajungea până la umeri, într-o dezordine superbă. Dacă m-aș fi gândit la doamna Masterson mai devreme în acea dimineață, mi-aș fi închipuit-o probabil că s-a îmbrăcat, și-a trecut degetele prin păr și și-a dat rapid cu ruj înainte de a ieși pe ușă, întregul proces durând mai puțin de cinci minute.

Părea să fie singură și, după un moment de ezitare, am pornit spre ea, aproape dând peste o doamnă mai în vârstă care analiza o căsuță pentru păsări. Până să mă apropii, Natalie se întorsese în direcția mea. Tocmai mă recunoscuse, dar ajunsesem deja lângă ea.

– Bună dimineața, am spus.

Îi puteam simți ochii ațintiți asupra mea, sclipind amuzați.

– Bună dimineața, răspuse ea.

– Nu știu dacă îți amintești, dar eu sunt Trevor Benson. Ne-am întâlnit noaptea trecută.

– Îmi amintesc, spuse ea.

– Care era probabilitatea să ne întâlnim aici?

– Destul de mare, aș spune, remarcă ea, din moment ce am spus că vin aici cu regularitate.

– Pentru că mi-ai recomandat locul, m-am gândit să văd despre ce e vorba, am spus eu. Și, oricum, aveam nevoie de câte ceva.

– Dar nu ați găsit încă nimic de cumpărat?

– Mi-am cumpărat un cidru mai devreme. Și mă gândesc să-mi iau o păpușă din paie.

– Nu pari genul care colecționează păpuși.

– Sper să-mi fie partener de conversație în timp ce-mi beau cafea de dimineață.

– Asta este o idee îngrijorătoare, spuse ea, ținându-și privirea asupra mea un pic cam prea mult.

Mă întrebam dacă acesta era felul ei de a flirta sau dacă scruta pe toată lumea în felul ăsta.

– De fapt, am venit să cumpăr niște cartofi.

– Uite, spuse ea, arătând spre tarabă. Sunt o grămadă.

Își îndreptă atenția spre tarabă, mușcându-și buza în timp ce studia produsele. Apropiindu-mă, i-am analizat profilul, descoperind o inocență surprinzătoare atunci când nu își studia expresia feței, ca și când ar fi fost încă surprinsă că se întâmplau lucruri rele în lume. Mă întrebam dacă avea legătură cu meseria ei sau dacă, pur și simplu, îmi imaginam. Sau dacă, Doamne ferește, avea legătură cu mine.

Alese câțiva cartofi de dimensiune medie și-i așeză în coș; eu mi-am luat doi dintre cei mai mari. După ce numără câți avea deja în coș, mai adăugă câțiva.

– Ai luat ceva cartofi, am observat eu.

– Fac plăcinte.

Văzându-mi expresia întrebătoare, spuse:

– Nu pentru mine. Pentru o vecină.

– Gătești?

– Locuiesc în Sud. Bineînțeles că gătesc.

– Și vecina ta... nu?

– Este în vârstă, iar copiii și nepoții ei vin în vizită la sfârșitul acestei săptămâni. Iubește rețeta mea.

– Foarte drăguț din partea ta, am felicitat-o. Cum ți-a fost restul săptămânii?

Își rearanjă cartofii în coș.

– A fost bine.

– S-a întâmplat ceva interesant? Împușcături, urmăriri? Ceva de genul ăsta?

– Nu, spuse ea. Doar chestii obișnuite. Câteva certuri domestice, câțiva șoferi sub influența alcoolului. Și, desigur, transferurile.

– Transferurile?

– Transferurile deținuților. Spre și de la locul unde au înfățișarea în instanță.

– Și tu te ocupi de asta?

– Toți adjuncții o fac.

– Este ceva înfricoșător?

- De obicei, nu. Au cătușe și majoritatea sunt destul de prietenoși. Instanța este un loc mult mai plăcut decât închisoarea. Dar, din când în când, unii dintre ei mă fac să fiu nervoasă, genul rar de psihopați, cred. Este ca și când le lipsește ceva elementar din personalitate și ai impresia că, imediat după ce te-au ucis, ar putea să mănânce câteva bucăți de taco fără nici o remușcare. Aruncând o privire în coș, făcu un calcul înainte de a se întoarce spre vânzător. Cât costă?

La răspunsul vânzătorului, scoase câteva bancnote din geantă și i le întinse. Mi-am arătat și eu coșul și am scos banii din portofel. În timp ce așteptam, o brunetă cu ochii căprui, cam în jur de treizeci de ani îi făcu cu mâna lui Natalie și se apropie zâmbind larg. În timp ce femeia își făcea drum printre clienți, Natalie deveni tensionată. Când ajunse lângă ea, femeia se aplecă și o îmbrățișă pe Natalie.

- Hei, Natalie, spuse femeia, pe un ton grijuliu. De parcă știa că Natalie se confrunta cu ceva despre care eu nu știam nimic. Ce mai faci? Nu te-am văzut de ceva timp.

- Îmi pare rău, răspunse Natalie în timp ce femeia se retrase. Dar am o mulțime de lucruri pe cap.

Femeia încuviință, uitându-se în direcția mea, apoi din nou spre Natalie, curiozitatea fiindu-i evidentă.

- Eu sunt Trevor Benson, am spus eu, întinzându-mi mâna.

- Julie Richards, spuse ea.

- Stomatologul meu, explică Natalie. Se întoarce din nou spre Julie. Știu că trebuie să sun la cabinet și să stabilesc o programare...

- Când vrei tu, spuse Julie, dând din mână. Știi că mă pliez pe programul tău.

- Mulțumesc, murmură Natalie. Ce mai face Steve?

Julie ridică din umeri.

- Foarte ocupat, spuse ea. Încă încearcă să găsească un alt medic pentru practică, așa că are programări pentru toată săptămâna. Acum este la lecția de golf, de care știu că are nevoie, dar, din fericire, a promis că îi va duce pe copii la un film mai târziu, să poată avea și mama o pauză.

Natalie zâmbi.

- Cooperare și compromis.
- Este un om bun, spuse Julie.

Din nou, mă privi pentru un moment, apoi din nou pe Natalie.

- Așadaaar... Cum de vă cunoașteți?
- Nu suntem împreună, spuse Natalie. Ne-am întâlnit întâmplător. Tocmai s-a mutat în oraș și a avut loc un incident la casa lui. Chestiuni legale.

Puteam simți disconfortul din vocea lui Natalie, așa că am făcut semn spre cumpărături.

- Am venit să cumpăr cartofi.

Julie își îndreptă atenția asupra mea.

- Tocmai te-ai mutat aici? De unde ești?
- În ultimul timp, din Florida. Dar am crescut în Virginia.
- Unde în Virginia? Eu sunt din Richmond.
- Alexandria, am spus eu.
- Îți place aici?
- Îmi place. Dar încă mă acomodez.
- Te vei obișnui. Sunt o mulțime de oameni grozavi aici, spuse ea, înainte de a se concentra din nou asupra lui Natalie.

Eram pe jumătate atent, în timp ce Natalie și Julie continuau să discute politetețuri, înainte să încheie conversația. Spre sfârșit, Julie se aplecă să o îmbrățișeze din nou.

- Îmi pare rău, dar va trebui să o șterg, spuse Julie. Copiii sunt la vecina și i-am spus că nu voi întârzia mult.

- Mi-a părut bine să te văd.

- Și mie. Și nu uita că mă poți suna oricând. M-am gândit la tine.
- Mulțumesc, răspunse Natalie.

În timp ce Julie se îndepărta, am observat o umbră de oboseală în expresia feței lui Natalie.

- Ești bine?

- Da, spuse Natalie. Sunt bine.

Am așteptat, dar Natalie nu mai adăugă nimic.

- Speram să găsec niște căpșune, spuse în cele din urmă cu o voce abătută.

- Sunt bune?

- Nu știi, zise ea, amintindu-și de mine. Acesta este primul weekend când au apărut, dar anul trecut au fost delicioase.

Se îndreptă spre o tarabă plină cu căpșune, care se afla între taraba cu căsuțe pentru păsări și cea cu păpuși din paie. În depărtare, am văzut-o pe Julie, doctorul stomatolog, stând de vorbă cu un alt cuplu tânăr; m-am gândit că o observase și Natalie, deși nu a zis nimic. În schimb, se întoarse spre taraba cu căpșune. Când am ajuns lângă ea, Natalie se îndreptă dintr-odată.

- Oh, am uitat că trebuia să iau și niște broccoli, înainte să se vândă tot.

Făcu un pas înapoi.

- Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, domnule Benson.

Deși zâmbea, era clar că voia să scape de mine cât mai repede posibil. Simțeam și alte priviri îndreptate spre noi în timp ce ea se îndepărta.

- Și mie, doamnă ajutor de șerif.

S-a întors, luând-o înapoi pe unde venisem, lăsându-mă singur în fața tarabei. Vânzătoarea, o tânără domnișoară, îi dădea rest unui alt client, iar eu nu eram foarte sigur ce să fac. Să stau acolo? Să o urmăresc? Să o urmăresc probabil ar fi fost iritant și ciudat, așa că am rămas la taraba cu căpșune, gândindu-mă că arătau la fel ca acelea din supermarket, doar că erau mai puțin coapte. Hotărându-mă să-i ajut pe fermierii locali, mi-am cumpărat o casoletă și mi-am făcut drum înapoi încet prin mulțime. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Natalie lângă un stand unde se vindeau mere; în coșul ei nu era nici un broccoli.

M-am gândit dacă să o iau spre casă, dar, observând din nou frumusețea dimineții, m-am hotărât că o ceașcă de cafea ar fi fost grozavă.

Părăsind piața, am mers până la cafeneaua Trent River. Era la câteva blocuri distanță, dar, având în vedere vremea frumoasă, era plăcut să stai afară. Înăuntru, îi auzeam pe clienții din fața mea comandându-și *chai latte* decafeinizat sau ce mai era la modă atunci. Când mi-a venit rândul, am comandat o cafea neagră, iar tânăra

de la teighea – cu un *piercing* în sprânceană și un păianjen tatuat pe dosul mâinii – mă privi ca și când încă mai trăiam în anii '80, deceniul în care m-am născut.

- Atât? Doar... cafea?
- Da, vă rog.
- Numele?
- Johann Sebastian Bach.
- Cu Y?
- Da, am răspuns.

O priveam cum scrise *Yohan* pe pahar și i-l înmână bărbatului cu părul prins în coadă care se afla în spatele ei. Era clar că numele nu-i spunea nimic.

Ieșind cu paharul afară, am luat-o spre Union Point, un parc aflat la confluența râurilor Neuse și Trent. Acesta era și locul, potrivit indiciului istoric localizat corespunzător, unde un grup de coloniști elvețieni și palatini fondaseră orașul în 1710. După cum îmi dădeam seama, probabil că se îndreptau către zone cu climă mai caldă – South Beach, poate, sau Disney World – și se rătăciseră, ajungând astfel aici, iar căpitanul, fiind bărbat, nu dorise să ceară informații.

Nu că ar fi fost o locație proastă. De fapt, clima este foarte plăcută, cu excepția cazurilor în care uraganele vin urlând dinspre Atlantic. Vânturile opresc râul Neuse să se reverse în mare, apa se retrage și orașul pretinde că așteaptă arca lui Noe. Bunicul meu a prins și uraganul Fran, și pe Bertha în 1996, dar când vorbeam despre furtuni majore, întotdeauna se referea la Hazel, din 1954. În timpul furtunii, doi stupi fuseseră răsturnați, un eveniment catastrofal pentru viața lui. Faptul că fusese smuls și acoperișul, nu fusese atât de important pentru el, precum lezarea mândriei și bucuriei lui. Cu toate acestea, nu sunt sigur că Rose simțise la fel; se duse să stea la părinți până când casa fusese din nou locuibilă.

În centrul parcului se afla un mare foișor, precum și o minunată promenadă din cărămidă care continua de-a lungul malului râului. M-am îndreptat spre o bancă liberă cu vedere la râu și m-am așezat. Soarele scânteia pe apele leneșe ale râului Neuse, care avea

aproape doi kilometri lățime în acest loc și se vedea o barcă alunecând încet în aval, cu pânzele umflate ca o pernă. La un debarcader din apropiere, am văzut un grup de paddleboarderi¹ care se pregăteau să se lanseze pe apă. Unii erau în pantaloni scurți și tricouri, alții în costume de scafandru și discutau planul de acțiune. La capătul îndepărtat al parcului, câțiva copii hrăneau rațele; o altă pereche se juca cu un *frisbee*, iar un alt copil înălța un zmeu. Mă gândeam că oamenii de pe aici știau să se bucure de weekendurile lor. În Kandahar – și înainte de asta, în timpul rezidențiatului – am lucrat, practic, în fiecare weekend, iar zilele treceau confundându-se epuizant unele cu altele. Dar mă simțeam mai bine să mă relaxez sâmbăta și duminica. De altfel, făceam aproape același lucru și în celelalte zile ale săptămânii, așa că îmi cam ieșisem din mână.

După ce mi-am terminat cafeaua, am aruncat paharul gol într-un coș de gunoi din apropiere și m-am îndreptat spre balustradă. Cum stăteam acolo aplecat peste ea, îmi dădeam seama că viața într-un orașel avea farmecul ei. Mi-am întărit această idee mai ales câteva minute mai târziu, când am văzut-o pe Natalie venind în direcția mea, trăgând coșul după ea. Părea să privească paddleboarderii în timp ce se apropiau de apa mai adâncă.

Probabil că aș fi putut să-i fac semn sau să strig, dar, având în vedere întâlnirea noastră recentă din Piața Fermierilor, m-am abținut. În schimb, am continuat să studiez curentul lent până când am auzit o voce în spatele meu.

– Tu, din nou.

M-am uitat peste umăr. Atitudinea și expresia lui Natalie transmiteau că nu se așteptase să mă găsească aici.

– Cu mine vorbești?

– Ce faci aici?

– Mă bucur de dimineața de sâmbătă.

– Știai că voi veni aici?

– De unde era să știu unde mergi?

– Nu știu, spuse ea cu suspiciune în voce.

¹ Cei care practică acest sport stau pe o placă de surf pe apă, deplasându-se cu ajutorul unei vâsle.

– Este o dimineată frumoasă și o priveliște minunată. De ce nu aș veni aici?

Deschise gura ca să răspundă, apoi o închise din nou înainte de a spune ceva.

– Cred că nu este treaba mea, oricum. Scuze de deranjez.

– Nu e nici un deranj, am asigurat-o. Apoi, arătând din cap spre coșul ei: Ai găsit tot ce aveai nevoie la piață?

– De ce întrebi?

– Doar făceam conversație. Din moment ce mă urmărești, vreau să spun.

– Nu te urmăresc!

Am izbucnit în râs.

– *Glumeam*. În orice caz, am impresia că încerci să mă eviți.

– Nu te evit. Nici nu te cunosc bine.

– Exact, am aprobat-o eu și, simțind că mingea era din nou în terenul meu, m-am hotărât să-mi încerc norocul încă o dată. Și este păcat.

I-am zâmbit malițios înainte de a-mi întoarce privirea spre râu.

Natalie mă studia, parcă nehotărâtă dacă să rămână sau să plece. Deși credeam că va alege să plece, mi-am dat seama că, până la urmă, se așezase lângă mine. Auzind-o cum suspina în timp ce își punea coșul jos, știam că această a treia încercare a mea avusese ceva sorți de izbândă.

În cele din urmă, vorbi.

– Am o întrebare.

– Spune.

– Întotdeauna ești atât de direct?

– Niciodată, am spus eu. De felul meu, sunt liniștit și rezervat. Sunt o persoană foarte retrasă, serios.

– Mă îndoiesc.

Pe râu, paddleboarderii care mergeau în amonte pluteau acum pe apă.

În tăcerea care se lăsase, am văzut-o cum își încleștase mâinile de balustradă.

– Referitor la ce s-a întâmplat mai devreme, spuse ea. La piață, când am plecat. Dacă a părut prea brusc, îmi cer scuze.

– Nu-i nevoie.

– Totuși, m-am simțit prost după aceea. Doar că, în orașele mici, oamenii vorbesc. Iar Julie...

Când s-a oprit, am continuat eu în locul ei.

– Vorbește mai mult decât majoritatea?

– Nu voiam să-și facă o idee greșită.

– Înțeleg, am spus. Bârfele sunt elementul vital al orașelor mici. Să sperăm doar că s-a dus acasă la copii în loc să vină în parc sau chiar ar putea avea un subiect de bârfă.

Deși am spus-o în glumă, Natalie a scanat imediat vecinătatea și eu am făcut același lucru. Din câte îmi dădeam seama, nu ne urmărea nimeni. Totuși, mă făcea să mă întreb ce era atât de îngrozitor să fii văzut cu cineva ca mine. Nu lăsa să se vadă că ar fi avut vreo idee la ce mă gândeam, nu dădea nici un semn, dar mi s-a părut că observ o expresie de ușurare.

– Cum faci plăcinta cu cartofi dulci?

– Vrei rețeta?

– Nu cred că am mâncat vreodată plăcintă cu cartofi dulci.

Încerc să-mi dau seama ce gust are.

– Seamănă cu plăcinta de dovleac. Pe lângă cartofi, adaugi unt, zahăr, ouă, vanilie, scorțișoară, nucșoară, lapte condensat și un pic de sare. Dar cheia este într-adevăr crusta.

– Faci o crustă bună?

– Fac o crustă grozavă. Secretul este să folosești suficient unt, nu puțin. Apropo, părerile sunt împărțite. Dar am experimentat împreună cu mama și am căzut de acord.

– Locuiește în oraș?

– Nu. Încă stă în La Grange, unde am crescut:

– Nu sunt sigur că știi unde este.

– Între Kinston și Goldsboro, pe drumul spre Raleigh. Tata era farmacist. Este încă, de fapt. A început afacerea înainte să mă nasc eu. Are și o farmacie, desigur. Mama se ocupă de asta și ține registrele.

– Când ne-am întâlnit prima dată, ai spus că este un oraș mic.

– Are doar aproximativ 2 500 de locuitori.

– Și farmacia merge bine?

– Ai fi surprins. Oamenii au nevoie de medicamente, chiar și în orașele mici. Dar deja știi asta. Pentru că ești doctor, vreau să spun.

– Am fost doctor. Și sper să mai fiu din nou într-o bună zi.

Tăcu pentru un moment. Îi studiam profilul, dar din nou nu aveam idei ce-i trecea prin minte. În cele din urmă, oftă.

– Mă gândeam la ce ai spus despre tine acum câteva seri, că vrei să devii psihiatru pentru a-i ajuta pe oamenii cu PTSD. Cred că este un lucru minunat.

– Mulțumesc.

– Cum își dau seama oamenii că au așa ceva? Tu cum ți-ai dat seama?

În mod ciudat, aveam senzația că nu întreba doar de dragul conversației sau pentru că era interesată în special de mine. Mai degrabă, aveam impresia că întreba din motive proprii, oricare ar fi fost acelea. În trecut, probabil că aș fi încercat să schimb subiectul, dar ședințele regulate cu doctorul Bowen m-au făcut să vorbesc mai ușor despre problemele mele, indiferent de cine întreba.

– Fiecare persoană este diferită, așadar simptomele pot varia, dar cazul meu a fost un exemplu ca la carte al acestei afecțiuni. Alternam între insomnii și coșmaruri în timpul nopții, iar ziua mă simțeam pe marginea prăpastiei aproape tot timpul. Mă deranjau zgomotele puternice, îmi tremurau mâinile, mă implicam în certuri ridicole. Am petrecut aproape un an simțindu-mă supărat pe lume, am băut mai mult decât ar fi trebuit și jucam mult prea mult *Grand Theft Auto*.

– Și acum?

– Mă descurc, am spus. Sau cel puțin îmi place să cred asta. Doctorul meu este de aceeași părere. Încă vorbim în fiecare luni.

– Așadar, te-ai vindecat?

– Nu este ceva care poate fi vindecat cu adevărat. Este vorba mai mult despre ținerea sub control a condiției. Ceea ce nu este întotdeauna ușor. Stresul tinde să înrăutățească lucrurile.

– Nu face parte stresul din viața de zi cu zi?

– Fără îndoială, am recunoscut. Asta face imposibilă vindecarea.

Tăcu pentru o clipă înainte să mă privească cu un zâmbet ironic.

– *Grand Theft Auto*, hm? Nu știi din ce motiv, dar nu mi te pot imagina stând pe canapea și jucând jocuri video toată ziua.

– Eram foarte bun la asta. Ceea ce nu era ușor, din moment ce îmi lipsesc câteva degete, apropo.

– Te mai joci?

– Nu. Aceasta a fost una dintre schimbările pe care le-am făcut. Pe scurt, terapia mea se referă la schimbarea comportamentelor negative cu unele pozitive.

– Fratele meu iubește acest joc. Poate că ar trebui să-l opresc.

– Ai un frate?

– Și o soră. Sam este cu cinci ani mai mare, iar Kristen cu trei. Și înainte să întreb, amândoi locuiesc în Raleigh. Sunt căsătoriți și au copii.

– Tu cum de ai ajuns aici?

Se lăsă de pe un picior pe altul, ca și când s-ar fi gândit cum era cel mai bine să răspundă, apoi, într-un final, ridică din umeri.

– Oh, știi tu. Am întâlnit un băiat la facultate. Era de aici și m-am mutat după absolvire. Și cam asta a fost.

– Bănuiesc că nu a mers.

Închise ochii și apoi îi deschise din nou.

– Nu așa cum mi-am dorit.

Părea liniștită când i-au ieșit cuvintele, dar era greu să citești emoția din spatele lor. Regrete? Resentimente? Tristețe? Dându-mi seama că nu era nici momentul, nici locul să întreb, am lăsat subiectul să treacă. În schimb, am schimbat macazul.

– Cum a fost să crești într-un oraș mic? Adică... mă gândeam că New Bern e mic, dar un oraș cu 2 500 de locuitori este minuscul.

– A fost minunat, răspuse ea. Mama și tata cunoșteau aproape pe toată lumea din oraș și ne țineam ușa neîncuiată. Îmi cunoșteam toți colegii din toate clasele și îmi petreceam verile mergând cu bicicleta, înotând în piscină și prinzând fluturi. Cu cât îmbătrânesc, cu atât mă minunez de acea simplitate.

– Crezi că părinții tăi vor rămâne acolo pentru totdeauna?

Clătină din cap.

- Nu. Cu câțiva ani în urmă, au cumpărat o proprietate în Atlantic Beach. Petrec deja din ce în ce mai mult timp în acel loc, unde sunt destul de sigură că se vor retrage când se vor pensiona. De fapt, am petrecut acolo Ziua Recunoștinței anul trecut, iar acum este doar o chestiune de timp.

Își dădu o șuviță de păr după ureche.

- Cum ai ajuns să lucrezi pentru Biroul șerifului?

- M-ai mai întrebat asta.

- Încă sunt curios, am spus. Pentru că nu ai răspuns cu adevărat.

- Nu sunt prea multe de spus despre asta. Pur și simplu s-a întâmplat.

- Cum așa?

- La facultate, mi-am făcut specializarea pe sociologie și, după ce am absolvit, mi-am dat seama că, dacă nu voiam să urmez masteratul sau doctoratul, nu erau prea multe variante în domeniul meu. Și când m-am mutat aici, mi-a fost clar că, dacă nu ai o afacere sau un loc de muncă la Cherry Point sau nu lucrezi pentru guvern sau spital, ești limitat la serviciile publice. M-am gândit să urmez niște cursuri să devin asistentă medicală, dar la vremea respectivă mi s-a părut un efort prea mare. Apoi, am auzit că Biroul șerifului căuta personal și m-am înscris. Am fost la fel de surprinsă ca toți ceilalți că am fost acceptată în programul de pregătire. Adică, până la acel moment din viața mea, niciodată nu puseseam mâna pe o armă. Și despre asta credeam că e vorba - băieți răi, situații periculoase, focuri de armă - despre arme, nu? În orice caz, asta arată la televizor și asta era tot ce știam. Dar, odată ce am ajuns acolo, mi-am dat seama repede că este vorba mai mult despre abilitățile oamenilor. Este vorba despre dezamorsarea unor situații și calmarea emoțiilor ori de câte ori este posibil. Și, desigur, multă hârțogărie. Multe hârtii.

- Îți place?

- Este un serviciu ca oricare altul, cred. Îmi plac anumite lucruri, iar altele nu. Uneori experimentezi lucruri pe care dorești să nu le fi făcut. Lucruri pe care nu le poți uita.

- Ai împușcat vreodată pe cineva?

- Nu. Și a trebuit să-mi scot pistolul o singură dată. Așa cum am spus, nu este ceea ce vezi la televizor. Dar știi ce?
- Spune.
- Chiar dacă nu ținusem niciodată o armă în mână, am reușit să fiu o trăgătoare destul de bună. Prima din clasa mea, de fapt. Și de atunci am început să fac *sporting clays* și sunt destul de bună și la asta.
- *Sporting clays*?
- Este ca tirul cu obiecte din argilă – sunt diverse standuri și folosești o pușcă, dar obiectele din argilă vin din unghiuri diferite, cu viteze și traiectorii diferite. Trebuie să imite destul de exact felul în care păsările și vânatul mic se mișcă în sălbăticie.
- Nu am vânat niciodată.
- Nici eu. Și nici nu vreau. Dar, dacă aș face-o vreodată, probabil că aș fi destul de bună.
- Nu m-am putut abține să nu o admir.
- De fapt, nu mi-e chiar atât de greu să mi te imaginez cu o pușcă. De prima oară când te-am văzut, erai înarmată.
- Mi se pare... relaxant. Când mă aflu în poligon, dispăre orice altceva din jur.
- Am auzit că masajul este bun la asta. Personal, prefer yoga. Ridică din sprâncene.
- Faci yoga?
- La recomandarea lui Bowen. Este utilă. Acum îmi pot pune pantofii fără să fiu nevoit să mă așez. Mă face popular la petreceri.
- Pun pariu.
- Începu să râdă.
- Unde practici yoga pe aici?
- Deocamdată nicăieri. Nu am căutat un loc.
- Vei căuta?
- Poate. Nu voi sta aici prea mult timp.
- Te vei întoarce vreodată?
- Nu știu. Probabil că asta depinde dacă vând sau nu casa. Cine știe? Poate mă întorc la sfârșitul verii pentru o săptămână pentru a termina recoltarea mierii.
- Știi cum să faci asta?

- Sigur, am spus eu. Nu este chiar atât de greu. Este o treabă lipicioasă și te murdărești, dar nu este grea.

Tresări.

- Albinele mă sperie. Vreau să spun, nu bondarii prietenoși, ci acelea care îți bâzâie în jurul feței ca și când ar încerca să te atace.

- Albine-gardieni, am spus eu. Unii le numesc albine-străjeri. Nu sunt nici preferatele mele, dar sunt importante pentru stup. Ajută la protejarea împotriva prădătorilor și la ținerea albinelor din alte colonii în afara stupului.

- Albinele-gardieni sunt diferite de albinele obișnuite?

- Nu chiar. Cât timp trece prin ciclul vieții, o albină va servi în diferite locuri de muncă în diferite momente: va fi albină-gropar sau va curăța stupul sau va avea grijă de matcă sau regină sau va hrăni larvele sau va căuta resurse pentru nectar și polen. Iar spre sfârșitul vieții sale, poate deveni albină-gardian.

- Albine-gropari? repetă ea.

- Îndepărtează albinele moarte din stup.

- Serios?

Am dat din cap afirmativ.

- Bunicul considera stupii cea mai eficientă comunitate din lume. Desigur, coloniile sunt aproape în întregime feminine, așa că poate că și asta contează. De fapt, pun pariu că aproape fiecare albină pe care ai întâlnit-o până acum a fost de sex feminin.

- De ce?

- Albinele de sex masculin se numesc trântori și au doar două funcții: mănâncă și fertilizează regina, așa că nu sunt prea multe. Am zâmbit larg. Este un job perfect, dacă mă întrebi pe mine. Să mănânci și să faci sex? Cred că așa fi fost un trântor destul de bun.

Își dădu ochii peste cap, dar mi-am dat seama că i se părea amuzant. Unu la zero pentru Benson.

- Așadar... cum arată un stup de albine? întrebă ea. Adică... cei pe care îi întrețin apicultorii, nu cei naturali?

- L-aș putea descrie, dar probabil ar fi mai bine să vezi unul. Și așa fi încântat să-ți arăt stupii bunicului meu dacă vrei să vii cândva.

Părea să mă studieze.

- Când? întrebă ea.
- Măine la orice oră. După-amiaza, poate. Spune o oră?
- Pot să mă gândesc la asta?
- Sigur, am spus.
- Bine, spuse ea cu un oftat, înainte de a se apleca să-și ia coșul.

Mulțumesc pentru timpul acordat.

- Și eu. Dar, înainte să pleci, ai vrea să iei prânzul cu mine? Îmi este cam foame.

Își înclină capul și aproape că am crezut că va spune da.

- Mulțumesc, dar chiar nu pot. Am câteva comisioane de făcut.

- Nici o problemă. Am ridicat din umeri. Doar m-am gândit să întreb.

Zâmbi și începu să se îndepărteze, iar eu îi urmăream silueta grațioasă.

- Natalie! am strigat.

- Da? spuse ea întorcându-și privirea spre mine.

- Dacă aș pune un pariu, ce cotă mi-ai da că vei apărea mâine?

Își strânse buzele.

- Fifty-fifty?

- Aș putea face ceva să măresc această cotă?

- Știi, spuse ea, făcând un alt pas înapoi, chiar nu cred că ai ce să faci. La revedere!

Am privit-o cum dispărea, sperând că se va întoarce să se uite spre mine, dar nu a făcut-o. Am rămas lângă balustradă, rememorând conversația noastră care contrasta cu modul în care reacționase Natalie când apăruse Julie la Piața Fermierilor. Am înțeles aversiunea lui Natalie de a fi punctul central al bârfelor dintr-un oraș mic și, cu toate acestea, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă întrebam dacă asta era problema. Brus, mi-am dat seama, Natalie își limitase în mod intenționat conversația cu Julie nu numai din cauza celor pe care Julie le-ar fi putut spune altora, ci și din cauza faptului că era ceva pe care Natalie nu voia să-l aflu eu despre ea.

Evident, cu toții avem secrete. În ciuda a ceea ce-i spuseseam despre trecutul meu, eram încă un străin pentru ea, așa că nu aveam

nici un motiv să mă aștept să-mi împărtășească secretul ei, oricare ar fi fost acela. Dar, în timp ce continuam să reflectez asupra situației, nu mi puteam scoate din cap ideea că Natalie era mai puțin îngrijorată de ceea ce ar fi putut dezvălui secretele ei decât de vinovăția pe care acestea păreau să o exercite asupra ei.

Capitolul 5

Iată o lecție care mi-a fost insuflată de mama de la o vârstă foarte fragedă: dacă aștepti musafiri, atunci fă curățenie în casă.

Recunosc faptul că, atunci când eram copil, nu înțelegeam. De ce i-ar păsa cuiva dacă toate jucăriile mele erau depozitate în dormitorul meu sau dacă îmi făcusem patul? Nu era ca și când vreun politician sau lobbyist ar fi urcat scările să vină în dormitorul meu când organizau părinții mei petreceri. Erau prea ocupați să bea vin și martini și să se simtă *foarte, foarte importanți*. Îmi aduc aminte că mi-am jurat că, atunci când voi crește mare, nu-mi va mai păsa de astfel de lucruri. Dar, ce să vezi, când am întrezărit posibilitatea ca Natalie să vină în vizită, directiva mamei îmi revenise în minte.

Pe scurt, după ce am terminat cu alergarea și cu celelalte exerciții, am făcut curățenie în casă, am dat cu aspiratorul, am șters dulapurile, am curățat baia și, la sfârșit, mi-am făcut patul. Am cântat sub duș în timp ce mă spălam, apoi mi-am petrecut restul dimineții citind. Capitolul la care ajunseseam aborda problema eficienței muzicii ca adjuvant în terapie și, în timp ce parcurgeam materialul, mi-am amintit de anii pe care îi petrecusem cântând la pian. Să fiu sincer, întotdeauna am avut o relație instabilă cu acest instrument; am cântat toată copilăria, l-am ignorat complet în timp ce eram la Academia Navală, m-am apucat din nou cât am

urmat Universitatea de Medicină, și nici n-am mai atins claviatura în timpul rezidențiatului. În Pensacola, am cântat mult la pian, deoarece am avut norocul să închiriez un apartament unde în hol era un frumos Bösendorfer 1890; dar în Afganistan am avut din nou o altă perioadă fără muzică și mă îndoiesc să mai fi rămas un singur pian în întreaga țară. Acum, lipsindu-mi câteva degete, îmi era imposibil să mai cânt ca pe vremuri, ceea ce mă făcea să-mi dau seama brusc cât de mult îmi lipsea.

Când am terminat de studiat, am închis cartea, m-am urcat în mașină și m-am dus până la magazinul alimentară. Mi-am cumpărat strictul necesar și, când am ajuns acasă, mi-am făcut un sandwich. Când am terminat de spălat farfuria, se făcuse ora unu. Încă nu eram sigur dacă va apărea Natalie, dar m-am îndreptat plin de speranță spre șopronul destinat apiculturii.

Ca și în cazul casei și al hambarului, nu-ți dădeai seama de prea multe privind de afară. Acoperișul de aluminiu ruginise, lemnul de cedru se făcuse cenușiu de-a lungul deceniilor, iar balamalele care susțineau ușile duble imense scoteau un scârțâit când le deschideam. Cam acestea erau asemănările; înăuntru, șopronul apicol era ca un muzeu. Era dotat cu energie electrică, instalații sanitare și lumini fluorescente; pereții și tavanul erau izolate și podeaua din beton avea o scurgere în centru. În stânga, era o chiuvetă din oțel inoxidabil cu un furtun lung atașat la un robinet, precum și rame hrănitoare pentru stupi și despărțitoare pentru măci, așezate unele peste altele. În dreapta era un coș de gunoi din plastic plin cu vreascuri pentru afumătoare, lângă rafturile adânci burdușite cu zeci de borcane cu miere. Drept în față se aflau toate celelalte echipamente și unelte necesare unui apicultor; găleți din plastic de cinci galoane cu filtre pentru miere, o roabă din plastic, lăzi pline cu alte borcane și rulouri de etichete autoadezive. Pe peretele din spate, prinse în cârlige, erau filtre de nailon, site pentru miere, cuțite pentru descăpăcit, două afumătoare, brichete, vreo zece costume de apicultor, mănuși și măști apicole de diferite dimensiuni. Erau, de asemenea, două centrifuge care se foloseau pentru a desprinde mierea de pe faguri. Am recunoscut-o pe cea manuală

pe care obișnuiam să o folosesc dând la manivelă până de-abia îmi mai puteam mișca brațul, precum și pe cea electrică, mai nouă, pe care o cumpărase bunicul după ce făcuse artrită și ambele păreau a fi în stare perfectă de funcționare.

Cât despre costumele de apicultor, știam că voi găsi unele care să ni se potrivească mie și lui Natalie. Avea atât de multe pentru că își dorise întotdeauna să-i învețe pe alții – adesea grupuri – care erau interesați să afle informații despre albine. Majoritatea persoanelor nu se simt confortabil să stea în apropierea stupilor fără costum de apicultor; bunicul meu, pe de altă parte, nu se deranjase niciodată să îmbrace vreunul.

- Nu o să mă înțepe decât dacă vreau eu, spunea el dând din mână. Știu că am grijă de ele.

Nu știi dacă era adevărat, dar nu-mi amintesc să fi fost niciodată înțepat în timp ce avea grijă de stupi. Totuși, credea în folclorul sudic, potrivit căruia veninul de albine putea atenua durerea de artrită, așa că, în fiecare zi, fără excepție, lua două albine. În timp ce le ținea de aripi, le păcălea să îl înțepe, câte o dată în fiecare genunchi. Prima dată când l-am văzut făcând asta, am crezut că era nebun; ca medic, acum înțeleg că era un vizionar. În studiile clinice controlate, s-a dovedit că, de fapt, veninul de albine ameliorează durerea provocată de artrită. Dacă nu mă credeți, verificați.

Am îngrijit stupii de atâtea ori în trecut, încât fiecare pas îmi venea automat în minte. Am umplut afumătoarea cu vreascuri, am luat o brichetă și un cuțit pentru descăpăcit, precum și două costume, măști și mănuși. Dintr-un impuls, am luat și două borcane de miere de pe raft și am dus totul pe veranda din față. Am scuturat praful de pe costume și măști înainte de a le întinde peste balustradă, punând restul obiectelor pe măsuța de lângă balansoare. Între timp, se făcuse unu și un sfert. Lucrurile nu arătau prea bine în ceea ce privea venirea lui Natalie, dar și mai rău ar fi fost să mă descopere așteptând-o pe verandă în cazul în care ar fi apărut. Un bărbat trebuie să aibă ceva mândrie, până la urmă.

Am intrat în casă și mi-am turnat un pahar de ceai dulce din carafa în care îl preparasem cu o seară înainte, apoi m-am îndreptat

spre veranda din spate. Cum soarta era de partea mea, de-abia luasem câteva înghițituri că am auzit o mașină oprind pe stradă. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

Dând o tură prin casă, am deschis ușa exact când Natalie urca în verandă. Purta blugi și o cămașă albă cu nasturi care îi accentua culoarea măslinie a pielii. Avea ochii acoperiți cu ochelarii de soare, iar părul prins într-o coadă dezordonată, ceea ce o făcea deosebit de atrăgătoare.

– Salut, am spus eu. Mă bucur că te-ai hotărât să vii.

Își așază ochelarii de soare pe cap.

– Scuze de întârziere. A trebuit să rezolv niște lucruri în această dimineață.

– Nici o problemă, am spus eu. Sunt destul de liber toată ziua.

Apoi, amintindu-mi de borcanele pe care le luasem din șoproan, am făcut un semn spre masă.

– Le-am pregătit pe astea pentru tine, am spus. Din moment ce ai spus că îți place mierea făcută de bunicul meu.

– Foarte frumos din partea ta, murmură ea. Dar ești sigur că ai suficientă?

– Mai mult decât suficientă. Prea multă, serios.

– Ai putea oricând să-ți iei o tarabă la Piața Fermierilor dacă vrei să scapi de ea.

– Probabil că asta nu va fi posibil, am spus. Sâmbăta dimineața, în general citesc pentru orfanii orbi. Sau salvez pisoii din copaci.

– Exagerezi un pic, nu-i așa?

– Încerc doar să te impresionez.

Un zâmbet îi flutură pe buze.

– Nu știu dacă ar trebui să mă simt flatată sau nu.

– Cu siguranță, am spus.

– Bine de știut, dar nu pot să promit nimic.

– Nici nu-ți cer asta, am combătut-o eu. Iar în ceea ce privește mierea, Claude de la Trading Post a spus că va lua toată cantitatea de care vreau să scap, așa că presupun că cea mai mare parte va ajunge acolo.

– Îmi voi face provizii suficiente înainte să aflu tot orașul.

Pentru o clipă, se așternu tăcerea și-și concentră privirea asupra mea. Mi-am dres vocea, dându-mi seama de acest lucru.

– Știu că ai venit să vezi stupii, dar hai să ne așezăm puțin, să-ți pot spune la ce să te aștepți. Am să-ți explic mai clar când vom merge acolo.

– Cât va dura?

– Nu prea mult. Nu mai mult de o oră cu totul.

Scoțându-și telefonul din buzunarul de la spate, verifică ora.

– Ar trebui să fie în regulă. Continuă. Am promis să-mi vizitez părinții în această după-amiază. Sunt la plajă.

– Credeam că trebuia să faci plăcintă pentru vecina ta.

– Asta am făcut ieri.

– Ești foarte eficientă, n-am ce zice. Acum intră, am spus, făcându-i semn spre ușă.

Pașii ei răsunau în spatele meu când am traversat sufrageria spre bucătărie. Am făcut o pauză.

– Pot să-ți ofer ceva de băut?

Privind paharul aburit de ceai cu gheață pe care îl țineam în mână, făcu un semn din cap și spuse:

– Vreau și eu unul din ăsta, dacă nu te superi.

– Bună alegere... l-am preparat aseară, de fapt.

Am luat un pahar, am adăugat cuburi de gheață și l-am umplut cu ceai negru îndulcit de la frigider. I l-am întins, apoi m-am aplecat peste masă, privind-o cum lua o înghițitură.

– Nu este rău.

– La fel de bun ca plăcintele tale?

– Nu.

Am râs, urmărind-o cum lua o altă înghițitură și analiza casa. În ciuda părerii mele, îi eram recunoscător mamei mele pentru sfaturi. Natalie, fără îndoială, credea că sunt și ordonat, pe lângă fermecător. Sau poate nu. Știam că eram interesat de ea, dar ea încă era un mister pentru mine.

– Ai făcut niște schimbări pe aici, remarcă.

– Deși îmi plăcea să trăiesc într-o capsulă a timpului, am simțit nevoia să modernizez decorul.

- Pare că e și mai mult spațiu.

- Bunicul avea multe lucruri. Am scăpat de ele.

- Părinții mei sunt așa. Pe șemineul de acasă trebuie să tot fie vreo cincizeci de fotografii înrămate. Dacă încerci să ștergi una de praf, cad toate ca piesele de domino. Nu înțeleg.

- Poate că, pentru oameni, cu cât îmbătrânesc, trecutul devine din ce în ce mai important? Pentru că au mai puțin viitor în față?

- Poate, spuse ea, fără să mai adauge altceva.

Fără să-mi dau seama ce gândea, am deschis ușa din spate.

- Ești pregătită?

Am urmat-o pe veranda din spate, privind cum se așeza pe același balansoar ca și în seara în care o cunoscusem. Spre deosebire de mine, nu se lăsă pe spate, ci rămase pe margine, ca și când ar fi gata să sară în sus și să o ia la fugă dacă era nevoie. După toate tachinările dintre noi, eram surprins că nu se mai relaxase, dar aveam senzația că Natalie era plină de surprize.

Am luat o înghițitură de ceai, privind-o cum se uita spre pârâu, cu profilul perfect ca o sculptură în sticlă.

- L-aș putea privi la infinit.

- Și eu, am spus uitându-mă doar la ea.

Zâmbi, dar se hotărî să-mi lase remarca neobservată.

- Ai înotat vreodată acolo?

- Când eram copil. În acest moment, apa este încă prea rece.

- Asta ar putea fi un lucru bun. Se pare că au fost văzuți aligatori mai în amonte.

- Serios?

- Se întâmplă destul de rar să apară într-o zonă atât de nordică. Primim rapoarte despre ei o dată sau de două ori pe an, dar nu am avut niciodată norocul să văd vreunul. Au obiceiul să stea în locurile unde nu pot ajunge mașinile.

- Dacă vrei să ieși vreodată pe apă, am și o barcă.

- S-ar putea să fie amuzant, fu de acord, apoi își împreună mâinile în poală, revenind brusc la subiectul pentru care venise. Ce voiai să-mi povestești despre albine?

- Să începem cu asta, am spus, punându-mi paharul deoparte. Cât de multe știi despre albine? Și cât vrei să afli?

- Mai am aproximativ o oră, poate ceva mai mult. Așadar, spune-mi orice crezi tu că este important.

- Foarte bine. Coloniile de albine au un ciclu de viață anual. Iarna, un stup ar putea avea cinci sau zece mii de albine. Primăvara, odată ce vremea se încălzește, matca începe să depună mai multe ouă, iar populația începe să crească. În timpul lunilor de vară, un stup ar putea să adăpostească până la o sută de mii de albine, motiv pentru care un apicultor i-ar putea adăuga stupului încă o cameră. Apoi, pe măsură ce se apropie toamna, matca începe să se depună mai puține ouă. Populația începe să scadă din nou, deoarece colonia cumva știe că nu a depozitat suficientă miere pentru a hrăni toate albinele. Iarna, albinele rămase mănâncă miere pentru a supraviețui. De asemenea, stau grămadă și vibrează pentru a emana căldură, astfel încât să nu înghețe colonia. Când începe să se încălzească, se reia același ciclu.

Digeră aceste informații, apoi ridică o mână.

- Stai puțin, spuse. Înainte de a continua, vreau să știu cum de ai învățat toate lucrurile astea. Te-a învățat bunicul tău?

- Îngrijeam stupii împreună de fiecare dată când veneam aici în vizită. Dar l-am auzit, de asemenea, vorbindu-le despre asta mai multor persoane. Când eram la liceu, chiar am făcut un proiect semestrial despre albine pentru științe.

- Voiam doar să mă asigur că știi despre ce vorbești. Continuă. „Oare detectasem o tendință de flirt în tonul ei?”

M-am întins să-mi iau paharul cu ceai, încercând să nu-mi pierd șirul gândurilor. Frumusețea ei îmi distrăgea atenția.

- Fiecare stup are o singură matcă sau regină. Presupunând că regina nu se îmbolnăvește, trăiește de la trei până la cinci ani. La început, în timpul ciclului ei de viață, regina zboară prin jur și este fertilizată de cât mai mulți masculi posibil înainte să se întoarcă în stup, unde va depune ouă pentru tot restul vieții. Ouăle se transformă în larve, apoi în pupe, iar când sunt mature, albinele sunt gata să ajute la activitatea stupului. Spre deosebire de regină, aceste

albine muncitoare trăiesc doar șase sau șapte săptămâni și vor parcurge o varietate de roluri în timpul scurtei lor vieți. Majoritatea sunt de sex feminin. Masculii sunt numiți trântori.

– Și tot ce fac trântorii este să se împerecheze cu regina și să mănânce.

– Ai ținut minte.

– Ar fi fost greu să uit, spuse ea.

– Ce se întâmplă dacă moare regina?

– Coloniile de albine au un plan de siguranță, am răspuns. Indiferent de perioada anului, când o regină este slăbită sau nu depune suficiente ouă, albinele-doici asistente vor începe să hrănească mai multe larve cu o substanță numită lăptișor de matcă. Acest aliment transformă larvele în regine, iar cea mai puternică va prelua poziția. Dacă este nevoie, acea nouă regină o va înlocui pe cea veche. În acel moment, va zbura și se va împerechea cu câți trântori va putea înainte de a se întoarce în stup, pentru a-și petrece restul vieții depunând ouă.

– Asta nu prea este viață de regină.

– Fără ea, moare colonia. De aceea se numește regină.

– Totuși, ai crede că merge din când în când la cumpărături sau participă la vreo nuntă.

Am zâmbit, recunoscând în umorul ei ceva asemănător cu al meu.

– Ieri am menționat câteva dintre activitățile pe care le desfășoară albinele în timpul vieții – curăță stupul sau hrănesc larvele sau ce mai fac ele. Dar majoritatea albinelor din orice stup colectează polen și nectar. Mulți cred că polenul și nectarul sunt același lucru, dar nu este așa. Nectarul este suc dulce din interiorul florilor, iar polenul reprezintă granulele mici care se adună pe antere¹. Ghicești care dintre ele ajută la producerea mierii?

Își strânse buzele.

– Nectarul?

– Exact, am spus eu. Albina își va umple gura cu nectar, va zbura înapoi la stup și va transforma nectarul în miere. O albină are

¹ Mică umflătură în vârful staminelor, în care se află polenul

și glande care transformă o parte din zahărul din miere în ceară de albine. Și, puțin câte puțin, se produce și se depozitează mierea.

– Cum se transformă nectarul în miere?

– Este cam scârbos.

– Spune-mi.

Când o albină revine în stup cu nectarul, transmite nectarul din gură în gură unei alte albine, care apoi face același lucru cu o altă albină, iar și iar, reducând treptat conținutul de umiditate. Când este suficient de concentrat, se numește miere.

Natalie se strâmbă. Pentru o clipă, mi-am imaginat-o ca adolescentă.

– Este cam scârbos.

– Tu ai vrut.

– Ce se întâmplă cu albinele care aduc polenul?

– Polenul este amestecat cu nectarul pentru a face pâinea albinelor. Cu asta hrănesc larvele.

– Și lăptișorul de matcă?

– Asta nu știu cum se face, am recunoscut eu. Știam, dar am uitat.

– Cel puțin ești sincer.

– Întotdeauna, am spus. Dar asta îmi amintește de un alt aspect important. Întrucât albinele trebuie să mănânce miere pentru a supraviețui iernii, un apicultor trebuie să fie atent să nu ia prea multă atunci când o recoltează.

– Cât înseamnă asta?

– Bunicul recolta aproximativ șaiszeci la sută din mierea din fiecare stup, o parte în iunie și restul în august. Unii dintre cei mai mari producători iau un procent mai mare, dar în general nu este o idee bună.

– E adevărat ce s-a întâmplat cu albinele?

– Ce vrei să spui?

– Am citit câteva articole care spuneau că mor albinele. Și că, dacă se întâmplă asta, umanitatea nu va supraviețui.

– Ultima parte este adevărată. Fără albine care răspândesc polen de la o plantă la alta, multe culturi pur și simplu nu pot supraviețui. În ceea ce privește prima parte, declinul populației de

albine are, probabil, mai puțin de-a face cu recoltarea în exces decât cu utilizarea unei cantități prea mari de substanțe chimice pentru a curăța stupul. Bunicul nu a folosit niciodată produse chimice pentru că nici măcar nu ai nevoie de ele. O să-ți arăt când vom merge acolo, dar cred că sunt suficiente informații deocamdată.

Mi-am pus paharul deoparte.

– Doar dacă nu cumva te mai interesează și altceva.

– Da, despre albinele-gardieni. De ce vin să-ți bâzâie aproape de față?

– Pentru că funcționează, am spus râzând. Oamenilor nu le place, așa că se retrag. Reține că, în sălbăticie, urșii devastează stupii. Singurul mod în care o albină minusculă poate proteja stupul de un urs uriaș este să-l înțepe în ochi, nas sau gură.

Ea ezită.

– Bine. Dar tot nu le plac.

– De aceea vom purta costume. Ești pregătită?

Natalie se ridică de pe scaun și o luă înainte, oprindu-se în bucătărie să-și lase paharul. Între timp, am luat două linguri dintr-un sertar, le-am înfășurat într-un prosop de hârtie și le-am pus în buzunar. Revenind pe veranda din față, i-am înmânat costumul mai mic.

– Pune-l peste haine, am spus.

Mi-am scos pantofii, apoi mi-am pus un costum de apicultor. Natalie a făcut același lucru și m-am asigurat că fermoarul era închis cum trebuie. După ce ne-am pus pantofii deoparte, i-am întins masca de plasă – era prinsă de o pălărie cu o margine rotundă – și mănușile, apoi am folosit bricheta pentru a aprinde afumătorul.

– Ce e aia?

– Este un afumător. Calmează albinele.

– Cum?

– Albinele interpretează fumul ca pe un incendiu forestier și încep să se hrănească cu miere, în cazul în care trebuie să mute stupul în altă parte.

Am strâns restul echipamentului și i-am făcut semn să mă urmeze. Am pornit în direcția stupilor, trecând pe lângă tufișurile de

azalee, într-o zonă cu mulți corni, cireși înfloriți și magnolii. Aerul era plin de zumzete, iar albinele puteau fi văzute îngrămădindu-se, practic, pe fiecare floare.

La marginea proprietății, vegetația devenea și mai densă. Chiar în față am văzut unul dintre stupi; deși bunicul îi construise singur, erau asemănători cu cei pe care îi puteai achiziționa ca seturi sau folosiți de fermierii comercianți, în principiu fiind formați dintr-o cutie care susține mai multe camere din lemn, împreună cu capacele lor. Ca întotdeauna, eram uimit de ideea că era casa a mai mult de o sută de mii de albine.

– Ar trebui să ne oprim aici și să ne punem restul echipamentului.

După ce ne-am pus mănușile, ne-am apropiat de stup, albinele lovindu-se de plasa măștilor noastre.

Am lăsat să intre aer în afumător și am împrăștiat niște fum pe lângă stup înainte de a-l pune jos.

– Atât?

– Nu ai nevoie de mult fum, i-am explicat. Albinele au un simț al mirosului foarte ascuțit.

Am arătat spre o zonă de sub buza capacului.

– Vezi asta? Pe aici intră și ies albinele din stup.

S-a dat un pas mai aproape, cu precauție.

– Cât timp trebuie să așteptăm să-și facă fumul efectul?

– Funcționează chiar acum, am spus. Vor fi liniștite timp de cincisprezece-douăzeci de minute.

– Fumul le face rău?

– Deloc, am spus. Hai să-ți arăt interiorul stupului.

Ridicând capacul superior – sau capacul extern, cum îl numesc apicultorii – l-am pus deoparte. Apoi, cu ajutorul unui cuțit pentru descăpăcit, am slăbit capacul interior. Întotdeauna un pic lipicios, era mai greu de desfăcut decât de obicei, probabil pentru că nu fusese dat la o parte de câteva luni.

După ce am scos capacul interior, l-am pus și pe el jos.

– Vino să aruncăm o privire, am spus. Sunt prietenoase acum.

Fiind în mod evident agitată, Natalie privi peste umărul meu, în timp ce eu arătam spre camera superioară.

– Această parte a stupului se numește podișor hrănitor. Este camera pentru hrană. Sunt zece rame suspendate și aici este păstrată cea mai mare parte din miere.

Arătând spre camera de dedesubt, am continuat:

– Cel de dedesubt din dreapta se numește corpul stupului și aici este cuibul.

– Uau! murmură ea.

Erau sute de albine care se mișcau încet, târându-se deasupra și între rame. Natalie părea cu adevărat fascinată.

– Mă bucur că ți s-a părut interesant să vii aici, am spus. Altfel, probabil că aș fi uitat să adaug ramele hrănitore și despărțitoarele pentru mătcă. Nu mi-am amintit de ele până nu le-am văzut în șopron.

– La ce folosesc?

– Ramele hrănitore depozitează o cantitate suplimentară de miere în stup pentru populația de albine care este numeroasă în timpul verii. Seamănă cu ramele unde depozitează mierea și pole-nul, doar că sunt mai mici. Prin ramele despărțitoare ale mătcilor ne asigurăm că matca nu se va ridica și nu va zbura.

– Nu ai nevoie de el pe tot parcursul anului?

Am clătinat din cap.

– În timpul iernii, stupul trebuie să fie mai mic, pentru a se încălzi mai ușor.

Albinele continuau să se târască pe rama de depozitare, dând dovadă de o energie și hotărâre neobosite. Am arătat spre una care semăna cu o viespe.

– O vezi pe asta? am întrebat. Acesta este un trântor.

Se uită mai de aproape, apoi, în cele din urmă, arată spre alta.

– Și aceea?

Am clătinat din cap.

– Așa cum ți-am spus, în stup sunt mult mai multe femele decât masculi. Cam ca în cazul lui Hugh Hefner, la Casa Playboy.

– Ce metaforă drăguță! spuse ea vorbind rar.

Am rânjit.

– Lasă-mă să îți arăt ceva!

Mi-am scos mănușile, apoi m-am întins și am ridicat ușor de aripi una dintre albinele lucrătoare. Stătea nemișcată din cauza fumului. Folosind o unghie de la cealaltă mână, am provocat-o, încercând să o fac să mă înțepe prin unghie.

– Ce faci? șopti Natalie. Încerci să o înfurii?

– Albinele nu se supără.

Am manipulat din nou albina, iar ea a încercat din nou să mă înțepe de trei, patru și apoi de cinci ori.

– Uită-te la asta, am continuat. Am pus albina pe spatele mâinii și i-am dat drumul aripilor. În loc să încerce în continuare să mă înțepe, albina făcu câțiva pași și apoi zbură încet înapoi spre rama de depozitare.

– Albinei nu-i pasă de mine sau de ce tocmai i-am făcut, am spus. Încerca doar să se protejeze. Acum, că amenințarea a dispărut, nu-mi poartă ranchiună.

Prin plasă, am citit pe fața ei fascinație și, mai nou, respect.

– Interesant, spuse ea. Mult mai complex decât mi-am imaginat.

– Albinele sunt creaturi extraordinare, am spus, auzind în min-te vocea bunicului meu. Vrei să vezi mierea? Și larvele?

– Mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea. Cu ajutorul cuțitului pentru descăpăcit, am desfăcut una dintre ramele de la marginea superioară, apoi am slăbit cealaltă parte până când am putut să o trag ușor. În timp ce făceam asta, vedeam cum Natalie făcea ochii mari. Rama era acoperită cu sute de albine de ambele părți. După ce am verificat-o și am stabilit că fagurii nu erau cum îmi doream, am glisat-o înapoi în stup.

– Ar trebui să fie una mai bună, am remarcat. Este încă începutul sezonului.

A trebuit să scot trei rame înainte să găsesc una așa cum îmi doream, și pe aceea am scos-o complet din stup. Ca și celelalte, era plină de albine și am ținut-o în fața ei.

– Ți amintești când ți-am spus că marii producători folosesc substanțe chimice pentru a curăța stupii? Pentru a putea recolta mierea?

– Îmi amintesc.

- Acesta este motivul pentru care nu e nevoie de substanțe chimice.

M-am dat puțin înapoi și, cu o mișcare rapidă, am scuturat rama în sus și în jos. Aproape toate albinele zburară, iar eu țineam o ramă practic goală în fața ei.

- Asta e tot ce trebuie să faci pentru a îndepărta albinele de pe ramă, astfel încât să poți ajunge la miere, am spus eu. Doar o singură smucitură rapidă.

- Atunci de ce mării producători folosesc substanțe chimice?

- N-am idee, am spus. Nu am reușit să-mi dau seama încă.

Înclinând cadrul pentru a se vedea mai bine, arătam spre diversele celule în timp ce vorbeam.

- Aceste celule de aici, din colț, acoperite cu ceară de albine, sunt pline de miere. Acestea mai goale de mai jos conțin larve și ouă. Iar cele goale vor fi toate umplute cu miere până la sfârșitul verii.

Simțindu-se mai confortabil acum în apropierea stupului, Natalie se apropie și mai mult. Încă mai erau câteva albine pe ramă, iar ea o atinse încet pe una dintre ele cu un deget al mânușii, mirându-se că o ignora complet. Alta se târi încet peste degetul ei acoperit de mănușă, apoi din nou pe ramă.

- Nu sunt furioase că le-ai îndepărtat pe toate prietenele lor?

- Deloc.

- Dar albinele ucigașe?

- Sunt diferite, am spus. Când vorbim de colonie, sunt mult mai multe agresive în protejarea stupului. Aceste albine trimit zece sau cincisprezece albine-gardieni atunci când simt că stupul este amenințat, dar albinele ucigașe trimit sute de albine-gardieni. Sunt câteva teorii istorice și evolutive cu privire la motivul pentru care se întâmplă asta, dar, în cazul în care nu te interesează foarte tare, o putem lăsa pe altă dată. Vrei să guști puțină miere?

- Acum?

- De ce nu? Tot suntem aici.

- Este... gata?

- Este perfectă, am asigurat-o eu.

Băgând mâna în buzunar, am scos lingurile și le-am despachetat. I-am întins ei una.

– Poți să ții asta puțin?

A luat lingura în timp ce eu o foloseam pe cealaltă pentru a-mi face drum prin niște celule acoperite cu ceară de albine. Mierea naturală pură se revărsă în lingură.

– Hai să facem schimb, am spus.

Natalie luă lingura cu miere, în timp ce eu am făcut același lucru cu a mea.

– Ține-o și pe asta puțin!

Ea dădu din cap. Ochiul îi strălucea privind când spre mine, când spre miere care strălucea aurie în lumina soarelui. Am reasamblat stupul, am ridicat afumătorul și cuțitul pentru descăpăcit, apoi am luat una dintre linguri de la ea. Ne-am îndepărtat de stupi, în direcția șopronului. Când a ajuns la o distanță sigură, i-am făcut semn că își putea scoate masca și mănușile.

Când i-am văzut fața fără plasă, strălucea de emoție și de interes, iar fruntea îi era brobonată ușor de transpirație. Am ridicat lingura, parcă făcând un toast.

– Ești gata?

Mi-am ciocnit lingura de a ei, apoi am mâncat mierea, constatănd că era suficient de dulce ca să-mi provoace durere de dinți. După ce gustă din porția ei, închise ochii și respiră lung.

– Are gust...

– Floral?

– Și e delicioasă. Dar da, are o aromă florală foarte puternică.

– Mierea are un gust diferit în funcție de locul în care se află stupul așezat, deoarece nectarul pe care îl colectează albinele este diferit. De aceea, unele tipuri de miere sunt mai dulci decât altele, unele au o aromă ușor fructată, altele mai florală. Este, într-un fel, ca vinul.

– Nu sunt sigură că am observat o mare diferență între arome până acum.

– Cea mai mare parte din mierea de pe piață este miere de trifoi. Albinele iubesc trifoiul, motiv pentru care există și un petic

de trifoi pe proprietate. Dar mierea este, de asemenea, unul dintre alimentele cel mai des contrafăcute, în legătură cu care se minte foarte mult în întreaga lume. Multă miere de pe piață este, de fapt, miere amestecată cu sirop de porumb aromat. Trebuie să fii atentă de unde cumperi.

Încuviință din cap, dar părea cumva în transă, ca și când căldura soarelui combinată cu bâzâitul liniștitor al albinelor și elixirul mierii o relaxaseră și renunțase la zidul defensiv pe care îl ridica tot timpul în jurul ei. Buzele îi erau întredeschise și umede, ochii de acvamarin somnoroși și translucizi. Când și-a întors capul dinspre stup și ni s-au întâlnit privirile, m-am simțit aproape hipnotizat.

Am făcut un pas spre ea, auzindu-mi zgomotul respirației buindu-mi în urechi. Părea că știa ce simțeam și eram flatat. Dar, la fel de repede, și-a dat seama și și-a ridicat masca și mănușile, rupând magia momentului.

M-am chinuit să vorbesc.

– Vrei să vezi cum este extrasă mierea? Durează doar câteva minute.

– Sigur.

Fără vreun alt cuvânt, am pornit spre șopron. Când am ajuns acolo, mi-a înmănat masca și mănușile, apoi am ajutat-o să-și scoată costumul de apicultor. Am făcut același lucru și am pus totul la loc. Am mutat centrifuga manuală departe de perete. A venit să analizeze centrifuga, dar era atentă să păstreze o distanță sigură.

– Pentru a recolta mierea, scoți ramele din stup, scuturi albinele și le pui în roabă pentru a le aduce aici, am spus începând încet, dar sigur, să-mi recapăt echilibrul. Apoi, una câte una, se introduc ramele în centrifugă, între aceste fante. Întorci manivela și rama se învâрте. Forța centrifugă va împinge mierea și ceara de albine din faguri.

Am întors manivela, demonstrându-i cum funcționa.

– Odată ce mierea este scoasă din ramă, se pune una dintre acele pungi de nailon într-o găleată de plastic, se așază sub robinetul centrifugei, se deschide robinetul și se lasă mierea să se curgă în găleată. Punga de nailon reține ceara, dar lasă mierea să treacă. După aceea, mierea ajunge într-un borcan și este gata.

Fără să spună vreun cuvânt, Natalie studie restul șopronului, plimbându-se de la un loc la altul, oprindu-se, în final, în fața coșului de gunoi din plastic. Ridicând capacul, văzu așchiile și bucățile de lemn; după expresia ei, știam că își dăduse seama că acestea erau folosite pentru afumător. Analiza peretele din spate, inspectând toate echipamentele și arătă cu mâna spre rândurile de borcane cu miere frumos etichetate.

- Totul este atât de organizat aici.

- Ca întotdeauna, îți dau dreptate.

- Și tata are o magazie ca asta, comentă ea, întorcându-se să mă privească din nou. Unde totul are un scop, toate obiectele au locul lor.

- Da?

- Cumpără radiouri vechi cu tranzistor și fonografe din anii 1920 și 1930 și apoi le repară într-o magazie din spatele casei noastre. Când eram copil, îmi plăcea să-mi petrec vremea acolo în timp ce el lucra. Avea un scaun cu spătar înalt și purta niște ochelari cu lentile care măreau totul. Încă îmi aduc aminte cât de mari păreau ochii lui. Chiar și acum, de câte ori îi vizitez în La Grange, magazia este, de obicei, locul unde vorbim despre viață.

- Acesta este un hobby neobișnuit.

- Cred că i se pare relaxant. Părea melancolică. Și este mândru de asta. Are un raion întreg cu electronice recondiționate în vitrină.

- Vinde vreunul?

- De-abia reușește. Râse. Nu toată lumea este fascinată de aparatele electronice vechi. Uneori se gândește să deschidă un mic muzeu, poate anexat magazinului, dar vorbește despre asta de ani buni, așa că... cine știe?

- Ce face mama ta în timp ce tatăl tău meșterește?

- Face prăjituri, răspuse ea. De aceea știu eu să fac o plăcintă atât de bună. Și vinde la magazin ce gătește, asta dacă nu mâncăm noi tot.

- Părinții tăi par a fi oameni buni.

- Sunt, spuse ea. Își fac griji pentru mine.

Am tăcut, așteptând să continue, dar nu a făcut-o. În cele din urmă, i-am dat delicat un imbold.

- Pentru că ești ajutor de șerif?

- Parțial, recunosc eu.

Apoi, parcă dându-și seama că discuția alunecase într-o direcție nedorită, ridică din umeri.

- Părinții întotdeauna își fac griji. De-aia sunt părinții. Dar asta îmi amintește că ar trebui să plec. Probabil mă așteaptă.

- Desigur, am spus. Te voi conduce până la mașină.

Am ieșit din șopron și ne-am îndreptat pe alee spre mașină. Conducea o Honda argintie, model mai vechi, o mașină practică pe care probabil intenționa să o păstreze cât timp funcționa. I-am deschis portiera de pe partea șoferului. Înăuntru, i-am văzut poșeta pe scaunul pentru pasager și un crucifix micuț agățat de oglinda retrovizoare.

- M-am simțit foarte bine, spuse ea. Mulțumesc.

- Și eu, am recunoscut. Cu plăcere.

Avea soarele în spate, ceea ce-i făcea chipul dificil de citit, dar când îmi atinse antebrațul ușor cu mâna, am simțit că și ea, ca și mine, nu dorea să se termine încă ziua.

- Cât timp stai la părinți?

- Nu mult, spuse ea. Voi sta câteva ore și apoi mă întorc acasă. Trebuie să merg la muncă mâine-dimineață.

- Ce zici să luă cina împreună mai târziu? Când te întorci?

Mă studie cu atenție, apoi bătu în retragere.

- Nu știu cât va fi ceasul.

- Este bine la orice oră, am spus. Poți să-mi trimiți un mesaj când pleci și ne putem întâlni undeva.

- Eu... hmm...

Vocea i se înmuie înainte să-și scoată cheile din buzunar.

- Nu-mi place să ies în New Bern, spuse ea în cele din urmă.

Deși aș fi putut să întreb care era motivul, nu am făcut-o. În schimb, m-am retras, oferindu-i puțin spațiu.

- Este doar o cină, fără nici o obligație. Toată lumea trebuie să mănânce.

Nu spuse nimic, dar o parte din mine începuse să bănuiască că ar fi vrut să accepte. În ceea ce privea motivul pentru care dădea înapoi, încă nu eram sigur.

- Ne-am putea întâlni pe plajă dacă îți este mai ușor, i-am propus.

- Dar nu ți-e în drum.

- Nu am mai fost pe plajă de când m-am întors aici, am spus.

Am intenționat să merg.

„Ei bine, nu chiar. Oricum, nu până acum.“

- Nu știi nici un restaurant bun pe plajă, spuse ea.

- Atunci, ce zici de Beaufort? Trebuie să fie vreun loc acolo care să-ți placă.

În timp ce așteptam să-mi răspundă, ea se juca, fără să-și dea seama, cu cheile.

- Ar fi un loc... începu ea, cu voce scăzută.

- Oriunde, am spus.

- Blue Moon Bistro, spuse ea grăbită, de parcă i-ar fi fost teamă să nu se răzgândească. Dar nu prea târziu.

- Spune tu o oră. Ne vedem acolo.

- Ce zici de șase și jumătate?

- Perfect.

- Mulțumesc din nou pentru lecția de apicultură de astăzi.

- Mi-a făcut plăcere, am spus. Mi-a făcut plăcere să petrec timp cu tine.

Scoase un oftat ușor în timp ce se așeza pe scaunul șoferului.

- Și mie.

I-am închis portiera și ea învârti cheia în contact. Porni motorul și, aruncând o privire peste umăr, dădu înapoi. În timp ce mașina se opri, ca apoi să prindă viteză, eu reflectam la misterul lui Natalie Masterson. Părea o femeie cu trăiri complexe, părând ba sigură pe ea, ba vulnerabilă, ba secretoasă, ba comunicativă.

Totuși, ceea ce începuse ca un flirt deja se transforma în ceva mai profund, o dorință de a mă conecta și de a înțelege cu adevărat o femeie pe care nu o puteam „citi“. Iar dorința să mă conectez cu adevărata Natalie era nezdruccinată – să sar peste zidul pe care părea să-l construiască între noi – și poate să creez ceva chiar mai

profund și mai semnificativ între noi. Până și mie mi se părea că romantismul era aproape ridicol – mi-am reamintit din nou că nu o cunoșteam cu adevărat, dar, în același timp, știu ce ar fi spus bunicul meu.

Ai încredere în instinctele tale, la fel cum o fac albinele.

Întorcându-mă spre casă, am văzut borcanele cu miere pe masa din verandă și mi-am dat seama că uitase să le ia. Le-am pus în SUV, apoi mi-am petrecut restul după-amiezii pe veranda din spate cu o carte în brațe, încercând să nu mă gândesc la Natalie sau chiar la propriile-mi sentimente, dar fiindu-mi imposibil să mă concentrez. În schimb, am rememorat timpul petrecut împreună și, din nou, în final am recunoscut că pur și simplu numărăm minutele până când o puteam revedea.

Capitolul 6

Cu ce să mă îmbrac.

În mod normal, nu m-aș fi gândit de două ori la asta, dar m-am trezit căutând restaurantul pe Google pentru a-mi face o idee mai bună asupra codului vestimentar. Din câte îmi puteam da seama, locul era de bun-gust și încântător. Amenajat într-o casă istorică, în fotografii se vedea o pardoseală din esență de pin, mese mai mici cu fețe de masă albe, iar ferestrele erau inundate de lumină naturală. Mă gândeam că blugii mergeau oricând, dar până la urmă am adoptat ținuta de bază din Annapolis: pantaloni bej, o cămașă albă cu nasturi, o jachetă sport bleumarin și mocasini. Mai aveam nevoie de o eșarfă și puteam să lansez invitații: *Are cineva chef de o plimbare cu iahtul?*

Ar fi fost nevoie de mai puțin de o oră ca să ajung acolo, dar, întrucât nu-mi doream să întârzii, am luat-o pe podul spre Beaufort cu cel puțin patruzeci și cinci de minute mai devreme. Orașul era cuibărit sub coastă și am parcat lângă malul apei, chiar la colțul restaurantului. De-a lungul căii navigabile, am observat o pereche de cai sălbatici care pășunau pe una dintre multele insule-barieră care formează linia de coastă a Carolinei de Nord. Bunicul îmi spunea că acești cai erau descendenții mustangilor care supraviețuiseră naufragiilor spaniole pe coastă, dar cine știa dacă asta era adevărat?

Am decis să folosesc timpul rămas pentru a trece în revistă galeriile de artă așezate de-a lungul malului apei. Cele mai multe dintre lucrări erau realizate de artiști locali, fie surprinzând plaja, fie arhitectura istorică din Beaufort. Într-una dintre galerii, am văzut un tablou cu o casă unde se presupune că locuise Piratul Barbă Neagră; îmi aminteam vag că epava navei lui Barbă Neagră, *Răzbunarea Reginei Ann*, fusese descoperită în golful Beaufort. Proprietarul galeriei mi-a confirmat acest lucru, deși a recunoscut și el că exista o anumită incertitudine în legătură cu întreaga poveste. S-a estimat că epava avea dimensiunea corectă, iar tunurile găsite pe fundul oceanului proveneau din acea perioadă, dar nu era nimic care să indice în mod specific denumirea navei. Nu era ca și când ar fi putut să ajungă la bordul navei să verifice registrele, iar oceanul poate provoca multe daune în decurs de trei sute de ani.

Revenind pe malul apei, am observat soarele coborând încet, aruncând reflexe aurii peste apă. Lumină cerească, o numea bunicul, iar eu am zâmbit, amintindu-mi de toate momentele în care mă adusesese aici pentru o după-amiază pe plajă, urmată de o înghețată la cornet în Beaufort. Întorcându-mă în timp, eram uimit de cât timp putuse să-mi deduce de fiecare dată când venisem în oraș. Și, din nou, am început să mă gândesc la călătoria lui ciudată la Easley, ultima dată când l-am vizitat și ultimele lui cuvinte, mistice.

Du-te în iad...

Nevrând să insist asupra acestor detalii, am îndepărtat gândul. În acel moment, se făcuse aproape șase și jumătate și am pornit spre restaurant, întrebându-mă dacă ea va apărea. Chiar atunci, am văzut însă mașina lui Natalie oprind într-un spațiu deschis lângă SUV-ul meu. M-am întors în acea direcție, ajungând la mașină exact când ea ieșea.

Se schimbase într-o rochie cu flori fără mâneci, pe gât, care îi pune în valoare chipul și cizme negre cu toc mediu și ținea un pulover pe braț. Un lăntișor subțire de aur îi strălucea în jurul gâtului în lumina apusului. Când se întinse să-și ia poșeta din mașină, am observat cât de grațioasă îi era fiecare mișcare. Brațele

și picioarele îi erau suple și tonifiate, făcând să foșnească țesătura subțire a rochiei în jurul ei într-o mișcare ispititoare.

Închizând portiera, se întoarse surprinsă.

– Oh, hei! spuse ea. Nu am întârziat, nu?

– De fapt, ai ajuns cu câteva minute mai devreme, am spus. Arăți minunat.

Ea își aranjă lăntișorul, ca și când s-ar fi asigurat că – lăntișorul? pandantul? – nu se vedea.

– Mulțumesc, spuse ea. Tu tot acum ai ajuns?

– Am venit puțin mai devreme, am spus. Cum a fost vizita la părinții?

– Ca de obicei. Oftă. Când este pe plajă, tatălui meu îi place să citească pe veranda din spate. Mama tot decorează casa de când au cumpărat-o și murea de nerăbdare să-mi arate cum a redecorat camera de oaspeți. Îi iubesc de nu mai pot, dar să petrec timp cu ei e ca în filmul *Ziua cârțiței*, unde fiecare zi este la fel.

Am făcut semn cu capul în direcția restaurantului.

– Vrei să mergem?

– Stai să-mi pun puloverul. Este un pic răcoare, nu crezi?

Îmi întinse poșeta.

– Poți să ții asta puțin?

În timp ce își pune puloverul, mă gândeam să mă întreb dacă era conștientă cât de bine și de spectaculos arăta în acea rochie mulată. Mie nu îmi era deloc frig.

Strângându-și puloverul în jurul ei, își luă poșeta și ne îndreptarăm spre stradă ca să traversăm. Erau foarte puțini oameni pe afară; am observat că orașul era și mai adormit decât New Bern.

– Când ai mâncat ultima oară la Blue Moon Bistro?

– A trecut ceva timp, spuse ea. Un an și jumătate, poate?

– De ce atât de demult?

– Viața. Munca. Obligațiile. Dacă nu merg în vizită la părinți, să ajung aici îmi este puțin cam peste mână. Ca regulă generală, prefer serile mai liniștite acasă.

– Nu ieși cu prietenii?

– Nu prea des.

- De ce?

- Viața. Munca. Obligațiile, spuse ea din nou. Pentru că sunt încă cea mai jos în ierarhie la muncă, programul mi se schimbă foarte des. Uneori, lucrez în timpul zilei, alteori, noaptea și se schimbă regulat. Poate fi o provocare să-ți faci planuri cu prietenii.

- Țsta este un dezavantaj, am spus.

- Este, îmi dădu dreptate. Dar plătește facturile. Și eu sunt foarte responsabilă.

- Întotdeauna?

- Încerc să fiu.

- Foarte rău.

- Nu, nu este.

- Nu sunt de acord, am spus. Până la urmă, oamenii regretă, în general, lucrurile pe care nu le-au făcut, nu lucrurile pe care le-au făcut.

- Cine ți-a spus asta? mă luă peste picior.

- Bunul-simț?

- Încearcă din nou.

- Psihiatrul meu?

- Chiar a spus asta?

- Nu, dar sunt sigur că ar fi făcut-o. Este un tip foarte inteligent.

Ea râse și am observat cât de diferită era față de prima seară când o întâlнисem. Era de parcă uniforma avea capacitatea de a-i transforma personalitatea. Dar apoi mi-am dat seama că același lucru era valabil și pentru mine. Într-un halat de laborator sau în uniformă, eram o persoană; îmbrăcat ca un proprietar de iaht, eram diferit.

Când am ajuns la restaurant, am fost întâmpinați de o adolescentă. Erau ocupate cam jumătate dintre mese. A scos două meniuri din dulap și ne-a condus spre o masă micuță lângă una dintre numeroasele ferestre. În timp ce mergeam, am auzit po-deaua scârțâind, marcată de vechime și istorie.

I-am tras scaunul lui Natalie, apoi m-am așezat vizavi de ea. Priveliștea care se vedea pe fereastră nu era spectaculoasă; doar o altă casă istorică de peste stradă. Nu se vedeau apa, apusul sau caili sălbatici. Ca și când mi-a fi citit gândurile, Natalie se aplecă peste masă.

– Este mai demodat, dar mâncarea este foarte bună, spuse ea.
Ai încredere în mine.

– Poți să-mi recomanzi ceva în mod special?

– Totul este grozav, mă asigură ea.

Am dat din cap și mi-am întins șervetul în poală, apoi am parcurs meniul.

– M-am hotărât să continui dieta cu fructe de mare¹, am anunțat eu.

– Cum adică?

– Vezi mâncarea și o mănânci².

Ea își dădu ochii peste cap, dar am observat un zâmbet vag. Am studiat din nou meniul în tăcere, apoi mi-am amintit brusc ce lăsasem în mașină.

– Apropo, ai uitat să iei borcanele cu miere pe care ți le pregătisem.

– Mi-am adus aminte când am ajuns acasă.

– Oricum, le-am luat cu mine, așa că adu-mi aminte când plecăm.

Chelnerița sosi și ne luă comanda de băuturi. Amândoi ne comandarăm ice tea și apă. Când rămaserăm din nou singuri, încercam să nu mă holbez la ea, părul în care se reflecta lumina lumânărilor formând un halo care îi încadra trăsăturile delicate și ochii de o culoare neobișnuită. În schimb, încercam să aflu mai multe despre ea, curios să descopăr detalii din trecutul ei și tot ceea ce o transformase în persoana care era acum.

– Așadar, tatăl tău repară aparate electronice vechi, mama ta gătește și decorează, am făcut eu un rezumat. Și frații tăi? Ce îmi poți spune despre ei?

Ea ridică din umeri.

– Trec amândoi prin iadul de a crește bebeluși momentan, spuse ea. Sau, mai degrabă, copii mici. Ambii au doi copii cu vârste sub trei ani. În comparație cu mine, ei chiar nu au viață deloc.

– Și tu?

– Ți-am povestit deja despre viața mea.

¹ *Sea food* [si: fu:d], în engleză, „fructe de mare“

² *See food* [si: fu:d], în engleză, „vezi mâncare“ – joc de cuvinte

Câte ceva, dar nu prea.

– Spune-mi cum erai în copilărie.

– Nu este chiar atât de interesant. Eram destul de timidă când eram mică, deși îmi plăcea să cânt, începu ea. Dar multor fete le place să cânte și nu este ca și când aș fi făcut ceva cu asta. Cred că prin liceu am început să devin eu însămi și să ies, în sfârșit, din umbra fraților mei mai mari. Am devenit liderul clasei de muzică a liceului, m-am înscris în comisia anuală și chiar am jucat fotbal.

– Avem ceva în comun, am spus. Muzică și fotbal.

– Îmi amintesc, spuse ea. Dar nu cred că am fost la fel de bună ca tine la oricare dintre ele. Motivul principal pentru care am jucat fotbal a fost să pot petrece mai mult timp cu prietenii mei. M-am apucat abia în ultima clasă de liceu și cred că am înscris un singur gol tot sezonul.

Am ales repede roșii verzi prăjite la aperitiv și ton ca fel principal, punând deoparte meniul în același timp cu ea.

– Ai făcut liceul în La Grange?

– La Grange este prea mic pentru a avea un liceu, așa că am urmat cursurile la Academia Salem. Ai auzit de asta?

Am clătinat din cap.

– Este un internat pentru fete în Winston-Salem, continuă ea. Mama a învățat acolo, la fel și sora mea mai mare, Kristen. Fratele meu a învățat la Woodberry Forest în Virginia, dar a făcut acolo și gimnaziul. Părinții mei țineau foarte mult la educație, chiar dacă însemna să ne trimită la internat.

– Ți-a plăcut asta?

– Nu, la început. Chiar dacă sora mea era acolo, îmi era dor de casă și luam numai note mici. Timp de luni de zile adormeam plângând. Dar, până la urmă, m-am obișnuit. Până la absolvire, a ajuns să-mi placă și încă mai păstrez legătura cu câteva dintre fetele pe care le-am întâlnit acolo. Și cred că faptul că am plecat la școală mai departe de casă m-a ajutat când am mers la NC State. Când am ajuns la cămin ca boboc, eram obișnuită să locuiesc fără părinți, așa că tranziția la facultate a fost foarte ușoară. Dar încă nu sunt sigură că aș vrea același traseu pentru copiii mei. Dacă voi avea vreodată, vreau să spun. Cred că mi-ar fi prea dor de ei.

- Vrei copii?

I-a luat câteva clipe să răspundă.

- Poate, răspuse ea în cele din urmă. Nu chiar acum. Și, din câte știu, s-ar putea să nu se întâmple niciodată. Viitorul rămâne necunoscut, nu?

- Presupun.

Puse meniul ei deasupra celui alt, pe marginea mesei. I-am văzut privirea studiindu-mi mâna rănită. În loc să o ascund, mi-am întins degetele rămase pe masă.

- Arată ciudat, nu-i așa? am spus eu.

- Nu.

Ea clătină din cap.

- Îmi pare rău. A fost nepoliticos din partea mea să mă holbez...

- Este de înțeles. Chiar dacă m-am obișnuit cu asta, încă mi se mai pare ciudat. Oricum să-ți pierzi degetele este mai bine decât să-ți pierzi o ureche.

Citindu-i uimirea pe față, am făcut semn spre partea stângă a capului.

- Nu este reală, am spus. Este o proteză.

- Nu mi-aș fi dat seama dacă nu mi-ai fi spus.

- Nu sunt sigur de ce am făcut-o.

Dar știam motivul. Pe cât de mult îmi doream să o cunosc pe ea, la fel de mult îmi doream să mă cunoască și ea pe mine cu adevărat; să simt că puteam fi complet sincer cu ea. A tăcut pentru o clipă și m-am gândit că va schimba subiectul sau chiar se va scuza să meargă la toaletă. În schimb, mă surprinse atingându-mi ușor cioturile cicatrizate unde fuseseră degetele. Atingerea m-a electrizat.

- Explozia trebuie să fi fost... groaznică, spuse ea, încă atingându-mi pielea cu vârful degetului. M-am gândit la asta de când mi-ai spus. Dar nu ai intrat în detalii. Mi-aș dori să-mi povestești despre asta dacă este în regulă pentru tine.

I-am spus pe scurt povestea: explozia întâmplătoare a obuzului de mortier când ieșeam din clădire, o căldură bruscă și mistuitoare, apoi nimic până să mă trezesc după primele intervenții chirurgicale. Zborurile către Germania și înapoi în SUA și seria intervențiilor chirurgicale, și perioada de reabilitare la „Walter

Reed“ și „Johns Hopkins“. La un moment dat, în timp ce vorbeam, și-a îndepărtat mâna de pe a mea, dar chiar și după ce terminasem de povestit încă îi mai simțeam atingerea.

– Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea, spuse ea.

– Dacă aș putea da timpul înapoi, aș pleca de la spital câteva minute mai devreme sau mai târziu. Dar nu pot. Încerc să merg mai departe cu o abordare pozitivă.

– Pun pariu că părinții tăi sunt mândri de tine.

De îndată ce a spus-o, mi-am amintit de experiențele mele anterioare când împărtășisem ce li se întâmplase. Știam că ar fi trebuit, pur și simplu, să spun ceva ambiguu de genul, *sper că da*, fără a intra în detalii, dar, după felul în care mă privea Natalie, mi-am dat seama că nu voiam să mă abțin.

– Părinții mei au murit cu o lună înainte ca eu să absolv facultatea. Făceau o călătorie la Martha's Vineyard, la o serată politică fără nici o semnificație pe termen lung. Un client a închiriat un avion, dar ei nu au ajuns niciodată la petrecere. Avionul s-a prăbușit în Virginia la mai puțin de cinci minute după decolare.

– Oh, Dumnezeu! Asta e îngrozitor!

– A fost, am spus.

– Într-o zi erau acolo și în ziua următoare nu mai erau, iar eu am fost distrus. Totul mi se părea de necrezut – încă mi se mai pare uneori. Aveam doar douăzeci și doi de ani, dar mă simțeam mai degrabă adolescent decât adult. Încă îmi amintesc momentul când a intrat comandantul în clasă și m-a chemat în biroul lui să-mi spună.

Am avut o ezitare întrucât amintirile erau încă vii.

– Pentru că terminasem în mare parte cursurile, cei de la Academie mi-au dat liber să mă ocup de toate detaliile și asta a fost, în anumite privințe, și mai de necrezut. A venit și bunicul să mă ajute, însă... a trebuit să găsesc o firmă de pompe funebre și să aleg sicriile și să aleg o rochie pentru mama și un costum pentru tata și să-mi dau seama ce fel de ceremonie și-ar fi dorit. Tocmai vorbisem cu ei la telefon cu câteva zile mai înainte.

– Mă bucur că bunicul tău a fost acolo să te ajute.

– Aveam nevoie unul de celălalt, fără nici o îndoială. El deja își pierduse soția și tocmai își pierduse și singurul copil. După ceremonie, ne-am întors cu mașina la New Bern și cred că nici unul dintre noi nu a spus vreun cuvânt pe tot parcursul călătoriei. Până am ajuns la casa lui, nici nu am putut vorbi despre asta și amândoi am plâns foarte mult în acea săptămână. Era mult prea dureros pentru mine să mă gândesc la toate lucrurile pe care nu avuseseră niciodată ocazia să le facă sau cum ar fi fost viitorul meu fără ei.

– Nici nu pot să-mi imaginez să-mi pierd părinții așa.

– Există momente în care nici mie nu-mi vine să cred. Au trecut mai mult de zece ani, dar, uneori, încă mă mai gândesc să iau telefonul și să-i sun.

– Nu știi ce să spun.

– Nimeni nu știe. Oamenilor le este greu să înțeleagă. Adică... cine rămâne orfan la douăzeci și doi de ani? Nu mulți oameni trec prin așa ceva.

Se uita într-o parte, parcă tot încercând să proceseze ceea ce spusese, atunci când sosi chelnerița să ne ia comanda. Aproape automat, Natalie comandă o salată de sfeclă și biban roșu, iar eu am comandat ce spusese mai devreme. După ce chelnerița se îndepărtă, Natalie își întoarse privirea către mine.

– Când eram mică, mi-a murit cea mai bună prietenă. Știi că nu este deloc același lucru, dar îmi amintesc cât de îngrozitor a fost.

– Ce s-a întâmplat?

– Amândouă aveam doisprezece ani. Locuia la două case de mine și ziua ei de naștere era cu doar o săptămână înaintea mea. Părinții noștri erau prieteni, așa că am petrecut destul de mult împreună. Am fost la aceeași școală, am fost în aceeași clasă până am absolvit, amândouă am urmat același curs de dans. La vremea aceea, cred că eram mai apropiată de Georgianna decât eram de sora sau de fratele meu. Chiar și atunci când nu eram împreună, vorbeam tot timpul la telefon. În fine, am plecat acasă de la școală împreună. Îmi aduc aminte că vorbeam despre un băiat pe nume Jeff, despre care ea credea că era drăguț și se întreba dacă și el o plăcea. Ne-am luat la revedere în fața casei mele și îmi aduc aminte

că am îmbrățișat-o. Mereu ne îmbrățișam. Oricum, la aproximativ o oră după aceea, i s-a făcut poftă de o înghețată-sandviș, așa că s-a hotărât să meargă până la magazinul din cartier care era la trei blocuri distanță. În timp ce mergea pe stradă, a fost lovită de un șofer beat și a murit.

Îmi dădeam seama după expresia ei că retrăia acel moment și am rămas tăcut. Când, în cele din urmă, a realizat că nu spusese nimic, a clătinat din cap.

– După cum am spus, nu este același lucru cu pierderea ambilor părinți.

– Nici eu nu mi-am pierdut cel mai bun prieten când eram mic. Îmi pare rău pentru pierderea ta.

– Mulțumesc, spuse ea. Apoi, prefăcându-se veselă, adăugă: Este posibil ca discuția noastră să fie mai deprimantă de atât?

– Prefer să o consider un moment de sinceritate pe care l-am avut unul față de celălalt.

– Totuși, nu este cel mai bun subiect pentru cină.

– Despre ce ai vrea să discutăm în schimb?

– Despre orice.

– Bine, am spus. Ce altceva îmi poți spune despre trecutul tău? Lucruri bune, vreau să spun.

– Ca de exemplu?

– Ai avut vreun animal de companie?

Când i-am văzut expresia de scepticism, am adăugat:

– Încerc doar să îmi fac o idee despre cum erai.

– Am avut un câine și o pisică în mare parte din perioada copilăriei. Îi chema Fred și Barney.

– Din serialul de desene animate *Aventuri în epoca de piatră*?

– Exact.

– Dar vacanțele în familie?

– Mergeam tot timpul în vacanțe, spuse ea. Mergeam la Disney World în fiecare an, mergeam la schi în Virginia de Vest sau Colorado și închiriam o casă de vacanță în Outer Banks pentru două săptămâni în fiecare vară. O pereche de bunici locuiau în Charlotte, iar ceilalți în apropiere de Boone, așa că mergeam și la ei

în vizită. Făceam o mulțime de călătorii lungi cu mașina și îmi era frică... dar acum cred că ne-a ajutat să formăm legături mai strânse ca familie.

- Sună idilic.

- Chiar a fost, spuse ea, părând că se simțea din ce în ce mai confortabil povestind. Nu am de ce să mă plâng în legătură cu viața noastră de familie.

- Nu cunosc prea multe persoane care să poată spune asta. Credeam că toată lumea are probleme cu părinții.

- Nu spun că erau perfecți, dar ne-a fost mai ușor mie și fraților mei pentru că se înțelegeau atât de bine. Ținând cont că muncesc toată ziua împreună și apoi merg acasă împreună, ai crede sunt sături unul de celălalt. Dar tata încă o iubește la nebunie pe mama, iar ea îl adoră. Se râdea foarte mult la noi în casă și luam cina împreună în fiecare seară ca o familie.

Am zâmbit, minunându-mă de cât de diferite fuseseră copilăriile noastre.

- Ce te-a determinat să alegi statul Carolina de Nord, după ce ai terminat liceul?

- Acolo a urmat și tata școala, răspuse ea. Mama a mers la Meredith, care este un colegiu pentru fete în Raleigh. Dar, după Academia Salem, îmi doream o școală mare, publică, mixtă. Știam, de asemenea, că asta l-ar fi făcut fericit pe tata. De fapt, noi toți, fratele și sora mea, am venit în statul Carolina de Nord. Cu toții suntem fani ultratradiționaliști Wolfpack, în caz că te întrebai. Am convertit-o chiar și pe mama. Tata are abonament pentru întregul sezon la meciurile de fotbal și, de obicei, avem o ieșire în familie o dată sau de două ori pe an. Părinții mei merg la fiecare meci de acasă.

- Și acolo l-ai întâlnit pe tipul pentru care te-ai mutat în New Bern, nu?

- Mark, spuse ea, fără să mai adauge nimic altceva.

- L-ai iubit? am întrebat.

- Da, spuse ea, lăsându-și privirea în jos. Dar nu vreau să vorbesc despre el.

– Ai dreptate. Cred că mi-am făcut o idee destul de bună despre cum ești, chiar și fără acea parte a vieții tale.

– Ți-ai făcut, nu?

– Ei bine, destul, oricum.

– Ce te derutează?

– Încă nu sunt sigur de ce te-ai hotărât să devii ajutor de șerif. Mi se pare că te-ai fi potrivit mai bine pentru rolul de profesoară sau asistentă. Sau poate contabilă.

– Ar trebui să mă simt jignită?

– Nu spun că nu ești suficient de dură. Cred că este doar pentru că mi se pare că ești inteligentă, afectuoasă și atentă. E un lucru bun.

M-a examinat pentru o clipă.

– Ți-am spus deja, răspunse ea. Într-un fel, s-a întâmplat. Însă, în ceea ce privește părerea ta că ar fi trebuit să fiu asistentă medicală, mi se întâmplă des să mi se spună asta, deși nu știu de ce. Pentru mine, spitalele sunt... Ezită. Sunt deprimante. Urăsc spitalele. Și, în afară de asta, mi se face rău când văd sânge.

– Un alt motiv să nu faci ceea ce faci.

– Cred că am stabilit că nu sunt schimburi de focuri de armă de fiecare dată.

– Dar, dacă ar fi, ar fi bine. Din moment ce ești o trăgătoare excelentă.

– Porecla mea este Ochi de Vultur, spuse ea făcându-mi cu ochiul. În mintea mea, oricum.

Chelnerița veni cu pâinea și chiflele, cerându-și scuze că nu le adusese mai devreme. Am luat o chiflă și am uns-o cu unt, iar Natalie a făcut același lucru.

În timp ce mâncam, conversația continua, cu ușurința tipică oamenilor care se cunosc de mult timp. Am vorbit despre albine și stupi, am depănat amintiri despre experiențele noastre la colegiu, viața într-un oraș mic comparativ cu un oraș mare, Academia Navală, călătoriile preferate la Disney World, puțin despre părinții și bunicul meu. Chiar am atins subiectul ciudatei călătorii a bunicului meu la Easley și ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat.

Când chelnerița ne-a adus mâncarea, era la fel de bună cum promisese Natalie. Că era în afara orașului sau nu, era un loc unde aș mai fi mâncat din nou cu plăcere. Mai ales împreună cu Natalie.

Deși relaționarea noastră relaxată a continuat pe tot parcursul cinei, nu a intrat deloc pe teritoriul flirtului – era greu de spus dacă era interesată de mine într-un sens romantic. Nu exista nici un dubiu că îi făcea plăcere compania mea și să luăm cina împreună. Însă nu aveam nici o idee dacă ar mai fi acceptat din nou o invitație la cină.

Și totuși, nu-mi puteam aminti ultima dată când mai avusesem o seară atât de plăcută. Nu doar pentru că spusese exact ce trebuia atunci când îi povestisem despre părinții mei sau pentru că îmi vorbise despre propria pierdere din copilărie. În schimb, mi-am dat seama că admiram faptul că dădea valoare anumitor lucruri – familie, educație, prietenie și bunătate, printre altele – și era clar că se confrunta cu altele pe care le vedea în mod normal la locul de muncă – dependență, violență în familie, bătaii în baruri. Îmi mărturisise că acele evenimente o agitau și nu reușea să adoarmă după ce i se încheia tura.

– De ce nu renunți? am întrebat-o. Ai o diplomă și experiență de muncă. Sunt sigur că poți găsi altceva.

– Poate, recunosc eu. Dar, deocamdată, cred că este cel mai bine dacă rămân aici.

– Pentru că vrei să faci diferența?

Își atinse lăncișorul de aur de la gât.

– Sigur, spuse ea până la urmă. Să zicem că de aceea.

Nici unul dintre noi nu avea chef de desert, dar ne-am comandat cafea. Un pic de cofeină ne ajuta să conducem înapoi până la New Bern. În timp ce amesteca în ceașcă, mi-am dat seama că, în afară de serviciu și familie, nu-mi spusese aproape nimic despre anii de când venise în New Bern. De fapt, nu-mi spusese aproape nimic despre viața ei în New Bern.

Poate pentru ea nu era atât de interesantă. Dar, în timp ce eu mă gândeam la aceste aspecte, Natalie privea pe fereastră. Datorită luminilor din interiorul restaurantului, îi vedeam profilul, reflectat

în geam. Și în acel moment am înțeles că, în loc să se concentreze pe seara pe care tocmai o petreceam împreună, se gândea la altceva. La ceva ce o întrista.

***

După moda veche și pentru că eu făcusem invitația, am plătit consumația. Meritul ei a fost că m-a lăsat să fac asta mulțumindu-mi grațios.

Noaptea devenise răcoroasă când ne îndreptam spre mașini. Era senin, cerul spuzit de stele, iar Calea Lactee se vedea ca un drum luminos spre orizont. Străzile erau goale, dar din restaurantele din apropierea apei se auzea murmurul slab al conversațiilor și clinchetul de pahare. Valurile se loveau ușor de dig.

Încă nu era prea târziu și m-am gândit să-i sugerez lui Natalie să mai stăm pe terasa restaurantului, bucurându-ne de priveliștea splendidă, dar eram aproape sigur că va refuza. În acel moment, am fi putut totuși să bem câte un pahar de vin împreună, deși nu mai conta. Ar mai fi fost niște timp de calitate pe care să-l petrecem împreună.

– Mă gândeam la ce mi-ai spus mai devreme, spuse ea, până la urmă. Despre bunicul tău.

– Care parte?

– Ultima lui călătorie și cum a murit la spital, spuse ea. Ești sigur că nu a mai vorbit niciodată despre Easley înainte?

– Cu mine nu, am spus. Nici Claude nu știa nimic, dar încă nu am vorbit cu tatăl lui.

– Atunci, din câte știi, ar fi putut să se îndrepte în altă parte, sublinie ea.

În acel moment, ajunseseam pe malul apei. Făcu o pauză, ochii ei de culoarea oceanului căutându-i pe ai mei. O șuviță aurie de păr îi alunecă pe față, iar eu eram tentat să i-o dau pe după ureche. Vocea ei mă trezi din reverie.

– Te-ai gândit să încerci să-i găsești camioneta?

– Camioneta?

– Ai putea găsi ceva în cabină, îmi sugeră ea. Poate un traseu, sau numele persoanei pe care urma să o viziteze, sau chiar locul unde mergea. Notițe, hărți, orice.

Chiar înainte de a termina de vorbit, mă întrebam de ce nu mă gândisem la asta până acum. În plus, nu lucram în cadrul forțelor de ordine și nici nu eram vreun pasionat al romanelor de aventuri, așa că poate aceasta era explicația.

– Ai dreptate, am meditat cu voce tare. Dar cum să aflu unde este camioneta?

– Aș începe cu spitalul. Să aflu cine lucrează la serviciul de ambulanță. Probabil s-a înregistrat undeva locul de unde l-au luat. În funcție de locul unde l-au găsit, camioneta ar putea fi încă acolo. Sau poate a fost remorcat, dar cel puțin vei avea un punct de plecare.

– Este o idee grozavă, am spus. Mulțumesc.

– Cu plăcere. Dădu din cap. Și ține-mă la curent cu ce afli. Mă interesează și pe mine.

– Așa o să fac, am spus. Apropo... nu cred că am numărul tău de telefon. În caz că e nevoie să te sun.

Sau *vreau* să te sun, ceea ce era mult mai probabil.

– Oh, spuse ea și am avut impresia că nu era sigură dacă voia asta.

Nevrând să-i dau prea mult timp de gândire, am căutat telefonul și am deschis lista de contacte. După o clipă, mi l-a luat din mână – era evidentă reticența ei – și și-a introdus datele de contact înainte de a mi-l da înapoi.

– Probabil că ar trebui să mă îndrept către casă, spuse ea. Mâine dis-de-diminează trebuie să bag niște rufe la spălat.

– Înțeleg, am spus. Și eu am o zi aglomerată mâine.

– Mulțumesc din nou pentru cină.

– Cu plăcere. Mi-a făcut plăcere să te cunosc mai bine.

– Și mie. A fost drăguț.

Drăguț? Nu era tocmai descrierea pe care o sperasem.

– Înainte de a pleca, stai să aduc mierea.

Am luat borcanele din SUV și i le-am înmănat, simțind o străfulgerare când ni s-au atins degetele. Mi-am amintit felul în care îmi mângâiasc cicatricea cu delicatețe mai devreme. Știam că voiam să

o sărut, dar probabil că ea îmi citise gândurile și făcu automat un mic pas înapoi. În spațiul care se crease brusc între noi, detectam o tensiune, ca și când și ea și-ar fi dorit să mă sărute. Poate că îmi imaginam, dar mi s-a părut că am detectat o urmă de regret în zâmbetul ei de despărțire.

– Mulțumesc și pentru astea, spuse ea. Aproape mi s-a terminat mierea.

Se întoarse și se îndreptă încet spre mașină. În timp ce o urmăream cum mergea, m-am gândit la ceva și mi-am scos telefonul din buzunar din nou. Ecranul era încă deschis pe pagina ei de contact și i-am apelat numărul. Câteva secunde mai târziu, am auzit un sunet slab al unui telefon care începea să sune. A căutat telefonul în poșetă, apoi a văzut numărul și mi-a aruncat o privire peste umăr.

– Doar verificam, am spus.

Își dădu ochii peste cap înainte de a se urca în mașină. I-am făcut cu mâna când a trecut pe lângă mine, iar ea a făcut același lucru înainte de a ieși în drumul care ducea înapoi spre New Bern.

Rămas singur, m-am îndreptat spre balustradă, urmărind oceanul scânteind în lumina lunii. Briza începuse să răcească aerul și m-am întors cu fața spre vânt, gândindu-mă la reticența ei de a se lăsa sărutată. Oare făcea parte din ezitarea ei generală de a apărea în public cu mine? Era într-adevăr îngrijorată de bârfele care se puteau naște în orașel, chiar și departe de New Bern?

Sau avea deja pe altcineva?

Capitolul 7

Nu o minșisem pe Natalie când îi spuseseam că aveam treabă luni. Spre deosebire de majoritatea zilelor, când aveam timp să lenevesc înainte de a face o pauză și apoi să lenevesc mai mult, uneori interveneau responsabilitățile vieții, chiar dacă nu aveam un program și nu trebuia să mă prezint la spital sau la birou. Fiind la mijlocul lunii aprilie, în primul rând trebuia să-mi plătesc taxele și impozitele.

Documentele așteptau de săptămâni întregi într-o cutie de carton trimisă prin amabilitatea UPS. Foloseam aceeași firmă de contabilitate ca părinții mei, inițial pentru că nu știam nimic despre finanțe sau contabilitate și, ulterior, pentru că presupuneam că a mă transfera de la o firmă la alta ar fi adus complicații inutile în viața mea, când lucrurile erau deja suficient de complicate. Sincer, mă plictisește să mă gândesc la bani, probabil pentru că nu fusesem niciodată nevoit să-mi fac griji în această privință.

Problema impozitelor mele era complicată din cauza diverselor trusturi, investiții și portofolii pe care le moștenisem de la părinții mei, la unele dintre ele ei cotizând pentru asigurările de viață mai mult decât ar fi avut nevoie vreodată. Totuși, de fiecare dată când vedeam valoarea netă – contabilii mei îmi pregăteau meticulos un bilanț în fiecare februarie –, uneori mă întrebam de ce insistasem atât de mult să devin doctor, din capul locului. Nu era ca și când aș fi avut nevoie de bani. Dobânda pe care o câștigam anual era

cu mult mai mare decât aş fi putut vreodată să câştig ca doctor, dar cred că era ceva în interiorul meu care tânjea după aprobarea părinţilor mei, chiar dacă nu mai erau în preajmă. Când am absolvit Medicina, mi-i imaginam aplaudând în public; în mintea mea, o vedeam pe mama cu ochii plini de lacrimi, în timp ce tata era extrem de mândru pentru că-mi făcusem treaba bine. În acel moment, am înţeles clar că aş fi preferat ca părinţii mei să fie în viaţă decât să fi primit moştenirea generoasă pe care mi-o lăsaseră. Când îmi soseau declaraţiile prin poştă în fiecare an, întotdeauna îmi aminteam de această pierdere şi erau momente în care mă simţeam prea copleşit chiar şi să le citesc.

Chiar dacă încercasem să-i explic lui Natalie când ieşiserăm la cină, ştiam că nu reuşisem să găsesc cuvintele care să exprime în mod corect pierderea sau mâhnirea pe care le simţeam cu adevărat. Pentru că eram singur la părinţi, nu-mi pierdusem doar părinţii; îmi pierdusem şi întreaga familie. De-a lungul anilor, începusem că cred că familia este ca umbra ta într-o zi însorită, mereu acolo, chiar lângă tine, urmându-te în spirit, indiferent unde eşti sau ce faci. Membrii familiei sunt întotdeauna cu tine. Slavă Domnului că bunicul fusese lângă mine şi îndeplinise o parte din acest rol, la fel cum avusese atât de multe alte roluri când eram mai tânăr. Odată cu moartea lui însă, zilele erau acum nesfârşit de mohorâte şi, când mă uit lângă mine, nu mai văd nimic. Ştiu că sunt şi alţii în situaţia mea, dar asta nu mă face să mă simt mai bine. Doar mă gândesc la faptul că nici pe ei nu-i urmează nici o umbră; că şi ei, la fel ca mine, se simt adesea extrem de singuri.

Gândul la toate acestea mă făcea să mă întreb dacă voi vinde, de fapt, proprietatea bunicului. Deşi îmi spusese că voi veni la New Bern pentru a pregăti proprietatea pentru agentul imobiliar, aceasta era, în acelaşi timp, singura legătură rămasă cu mama şi cu bunicul. Totuşi, dacă nu vindeam, nu eram sigur ce aş fi făcut cu ea. Nu puteam să o încui, pur şi simplu – vagabonzii ar fi putut să intre din nou, nu-i așa? Dar nici nu eram sigur că voiam să o închiriez, pentru că nu doream ca nişte străini să strice farmecul particular al locului. În camera unde dormeam când eram copil,

erau urme de creion pe ușa dulapului unde bunicul îmi marcaseră în mod corespunzător înălțimea lângă cea a mamei mele; gândul că cineva ar fi putut să acopere acele amintiri nu era ceva ce mi-aș fi dorit. Apartamentul din Pensacola fusese pur și simplu locul unde locuiam; această casă, casa bunicului, era plină de fantomele trecutului; era un loc unde trecutul continua să șoptească, atât timp cât eu eram dispus să-l ascult.

Știind că aveam multă treabă, am alergat o tură, apoi am intrat la duș, după care mi-am turnat o ceașcă de cafea. Stând la masă, m-am uitat peste documentele de la contabili. Ca întotdeauna, era o scrisoare în care erau toate explicațiile pe care aveam nevoie să le știu și mici autocolante pe diverse formulare care indicau unde trebuia să semnez. Începuseră deja să-mi obosească ochii la al treizeci și doilea semn, ceea ce era normal, și terminasem alte două cești de cafea înainte de a introduce diferitele documente în plicurile care aveau deja adresa de destinație completată. În dimineața următoare, stăteam la coadă la oficiul poștal, asigurându-mă că totul era timbrat, apoi m-am întors acasă și le-am scris un e-mail contabililor mei pentru a-i anunța că făcusem tot ce trebuia.

Următorul lucru pe listă erau stupii. După ce am îmbrăcat același costum pe care îl purtasem cu o zi înainte, am încărcat roaba cu echipamentul de care aveam nevoie, apoi am luat câteva rame hrănitoare și câteva despărțitoare pentru măci. Speram să nu fie prea târziu. Fără despărțitorul pentru matcă, aceasta ar fi putut să zboare brusc pentru a căuta un stup nou, luând întregul roi cu ea. Acest lucru se întâmplase în Brazilia, în 1957, după ce oamenii de știință reproduseseră albine africane, adică albine ucigașe, crezând că se vor acomoda la condițiile de climă tropicală. Un apicultor aflat în vizită, crezând că despărțitorul pentru măci împiedicau mișcarea albinelor în interiorul stupilor, le îndepărtase și douăzeci și șase de măci, împreună cu roiurile lor au scăpat, călătorind spre nord și au ajuns, în cele din urmă, în SUA.

Am împins roaba pe aceeași alee pe care mersesem cu o zi în urmă, intenționând să încep de la stânga la dreapta. Imediat ce m-am instalat, am aruncat o privire spre drum și am văzut-o pe Callie

îndreptându-se, cel mai probabil, spre Trading Post. Ca și în celelalte dați când o văzusem mergând, avea capul plecat și își târa picioarele cu un fel de hotărâre furioasă.

Ducându-mă spre marginea proprietății, am ridicat mâna să o salut.

– În drum spre muncă?

Apariția mea bruscă trebuie să o fi luat prin surprindere, și asta a făcut-o să se oprească.

– Tu din nou.

Erau aceleași cuvinte pe care mi le spusese și Natalie în parc, lângă râu și m-am mirat gândindu-mă că și Callie era la fel de misterioasă și precaută.

– Eu sunt, am spus. Apoi, dându-mi seama că purtam costumul de apicultor, m-am îndreptat spre stupi. Trebuie să am grijă de stupi pentru ca albinele să fie mulțumite.

Ea continua să mă privească prudent. Când își încrucișă brațele, am observat o vânătaie aproape de cot.

– Sunt albine. Nu se pot îngriji singure?

– Ai dreptate, am recunoscut. Nu sunt ca termitelile, să le hrănești, totuși au nevoie să le îngrijești din când în când.

– Te plac?

– Cine? Albinele?

– Da, albinele.

– Nu știi. Par să se poarte bine cu mine.

– Porți costum. Nu l-am văzut niciodată pe bunicul tău purtând costum. De câte ori treceam pe aici, vreau să spun.

– Era mai curajos decât mine.

Pentru prima dată de când o cunoșteam, a schițat un zâmbet.

– Ce voiai?

– Nimic. Te-am văzut trecând și m-am gândit să te salut.

– De ce?

De ce? Nu mă așteptasem nici un moment la această întrebare. Nu mă puteam gândi la un răspuns.

– Cred că încercam doar să fiu un vecin amabil.

Părea să se uite prin mine.

- Nu suntem vecini, spuse ea. Eu locuiesc în josul străzii.
- Ai dreptate, am spus.
- Trebuie să plec, spuse ea. Nu vreau să întârzii la muncă.
- Foarte bine. Nici eu nu vreau să întârzii.
- Atunci, de ce m-ai oprit să vorbesc cu tine?

Am crezut că răspusesem la asta spunând că voiam să fiu *un vecin amabil*, dar se părea că, din punctul ei de vedere, nu o făcusem. Simțind că voia să încheie conversația cât mai repede – din nou, ca și Natalie la Piața Fermierilor, ceea ce mă făcea să mă gândesc ce temperament similar aveau –, m-am dat un pas înapoi spre roabă.

- Fără nici un motiv, am spus. O zi bună!

A așteptat să merg câțiva pași pentru a porni din nou la drum. Și, deși nu m-am întors să verific, eram sigur că nu aruncase nici o privire spre mine. Nu că ar fi fost treaba mea.

Mi-am pus masca și mănușile, apoi am mutat roaba mai aproape de primul stup. Am aprins afumătorul cât să calmeze albinele din stup și am mai așteptat un minut înainte să îndepărtez ambele capace. Am așezat despărțitorul deasupra ramei de depozitare, am pus rama hrănitore peste și am fixat capacele la loc. Am făcut același lucru cu al doilea, al treilea și al patrulea stup. Am umplut roaba de mai multe ori, absorbit de rutină și amintindu-mi de bunicul, până când am terminat toată treaba.

Din fericire, toate mătcile erau la locul lor – se hrăneau și depuneau ouă, își vedeau de treabă – și am putut să termin totul în mai puțin de trei ore. Între timp, se făcuse ora prânzului și, gândindu-mă că avusesem o dimineață extrem de productivă, m-am tratat cu o bere și un sendviș.

Uneori, merge la fix. Înțelegeți ce zic?

***

După prânz, mai aveam încă două lucruri pe agendă, și le consideram pe ambele importante pentru liniștea mea sufletească.

Natalie avusese dreptate cu privire la posibilitatea de a găsi răspunsuri în camioneta bunicului meu. Dăduse dovadă de

inteligentă sugerându-mi să sun mai întâi la spital. Din câte știam, bunicul fusese transportat dintr-un alt district. Am găsit numărul de telefon pe internet și am vorbit cu o doamnă mai în vârstă cu un accent atât de puternic încât ar fi putut fi închis într-o sticlă. Femeia nu avea nici o idee cum m-ar fi putut ajuta. După ce se bâlbâi câteva minute – pe lângă faptul că vorbea tărăgănat, se exprima incredibil de lent – în cele din urmă, ajunse la numele unuia dintre administratorii spitalului și se oferă să mă pună în legătură cu acela. În timp ce făcea acest lucru, din păcate convorbirea s-a întrerupt. Am sunat din nou, am cerut cu persoana potrivită și apoi am fost conectat la mesageria vocală. Mi-am lăsat numele, numărul de telefon, un mesaj și l-am rugat să mă sune.

Poate din cauza experienței pe care o avusesem cu prima doamnă, nu eram prea sigur că voi fi contactat. Chiar și așa, mă simțeam de parcă tocmai făcusem primul pas într-o călătorie pentru a găsi răspunsurile de care aveam nevoie.

***

În diferitele etape ale vieții mele – liceul, Annapolis, facultatea de medicină, rezidențiatul și Academia Navală – mă împrietenisem cu niște oameni extraordinari. În fiecare dintre aceste etape, devenisem deosebit de apropiat de un cerc restrâns de persoane și, pur și simplu, crezusem că voi rămâne apropiat de ei pentru totdeauna. Pentru că pe atunci ieșeam des împreună, mă gândeam că așa va fi mereu.

Dar am aflat că prietenii nu sunt deloc așa. Lucrurile se schimbă; oamenii se schimbă. Prietenii se maturizează, se mută, se căsătoresc și au copii; alții devin medici și pleacă în Afganistan și cariera le este aruncată în aer. În timp, dacă sunt norocoși, câțiva – sau poate doar vreo doi – îți rămân aproape în diversele etape ale vieții. Eu eram norocos; am prieteni din liceu și, totuși, mă trezesc uneori întrebându-mă de ce unii oameni rămân în viața ta, în timp ce alții dispar. Nu am găsit un răspuns, în afară de a observa că prietenia trebuie să existe în ambele sensuri. Amândoi trebuie să fiți dispuși să investiți în prietenie pentru a o păstra.

Menționez acest lucru pentru că uneori mă întreb dacă ar trebui să îl consider pe doctorul Bowen prieten. Într-un fel, este. Vorbim săptămânal și mă cunoaște mai bine decât oricine. Este singura persoană care știe cât de mult m-am gândit să mă sinucid după ce am fost rănit – zilnic, dacă sunteți curioși – și el este singurul care știe că mă simt foarte deprimat în fiecare an în ziua în care s-a prăbușit avionul părinților mei. Știe cât de mult dorm, câte beri beau pe parcursul unei săptămâni și cât de greu îmi era să-mi controlez furia în situații în care ar fi trebuit să-mi dau pur și simplu ochii peste cap și să-mi văd de viață. Odată, în urmă cu aproximativ nouă luni, stăteam la coadă la Home Depot când s-a mai deschis o casă. Casierul a spus să vină *următoarea persoană la rând*, care eram eu, dar cel din spatele meu s-a băgat în față, luându-mi locul care era, pe bună dreptate, al meu. Nu era mare lucru, nu? Poate doar un eveniment iritant, dar avea cu adevărat vreo miză? Aș fi câștigat câteva minute? Într-o zi în care nu aveam neapărat ceva de făcut? Ideea este că nu ar fi trebuit să mă deranjeze, dar așa s-a întâmplat. Am fost deranjat, apoi m-am enervat, și apoi, întrucât emoția continua să se intensifice, m-am înfuriat. Îi priveam ceafa, aruncând săgeți cu privirea și am sfârșit prin a ieși pe ușă la mai puțin de jumătate de minut în spatele lui. Urmărindu-l în parcare, a trebuit să mă lupt cu nevoia viscerală de a alerga după el și de a-l doborî la pământ. Mi-am închipuit că îl snopeam în bătaie lovindu-l cu pumnii, deși nu aveam decât unul; mi-am imaginat că îl loveam cu genunchiul în rinichi sau în stomac; mi-am imaginat cum îi smulgeam urechea, așa cum mi-am pierdut-o eu pe a mea. Mi se încheștase maxilarul, corpul era pregătit pentru confruntare și începusem să merg din ce în ce mai repede când, dintr-odată, mi-am dat seama că mă confruntam cu un simptom de PTSD, în legătură cu care Bowen mă avertizase în mod repetat. Făceam terapie de ceva timp pe atunci și, ca o voce constahtă a rațiunii în mijlocul unei orchestre de zgomote emoționale, Bowen îmi spunea ce să fac, îmi spunea să-mi schimb comportamentul. *Oprește-te și întoarce-te. Forțează-te să zâmbești și să-ți relaxezi mușchii. Respiră adânc de cinci ori. Simte emoția și apoi las-o să iasă, urmărind cum se disipează. Cântărește motivele pro și contra în ceea ce privește*

acțiunile pe care vrei să le întreprinzi. Verifică faptele și dă-ți seama că, la scară largă, ceea ce s-a întâmplat nu contează deloc.

Când furia mi s-a risipit în cele din urmă la un nivel gestionabil, am fost capabil să conduc până acasă. Câteva zile mai târziu, i-am spus toată povestea doctorului meu, dar în lunile următoare nu i-am spus nici unuia dintre prietenii mei. Nu le-am spus prietenilor mei nici despre coșmaruri și insomnii sau orice altceva care îmi făcea viața un calvar. Și mă întrebam: *de ce pot să-i spun doctorului Bowen despre astea, dar nu și celor pe care îi consider prieteni?*

Presupun că are de-a face cu frica: frica de respingere, frica de a-i dezamăgi pe alții, frica de mânia sau de judecata lor. Acest lucru spune mai multe despre mine decât despre ei, dar nu simt așa când vorbesc cu doctorul Bowen. Nu sunt sigur de ce. Poate are ceva de-a face cu simplul fapt că pe el îl plătesc. Sau poate are legătură cu ideea că, în ciuda tuturor conversațiilor noastre, știu foarte puțin despre el.

În această privință, nu suntem deloc prieteni. Întrucât poartă verighetă, presupun că este căsătorit, dar habar nu am cu cine, sau de cât timp sunt căsătoriți, sau orice alt amănunt despre soția lui. Nu știu dacă are copii. Din diplomele de pe peretele din biroul lui, știu că a urmat cursurile universitare la Princeton și Northwestern la Facultatea de Medicină. Dar nu știu ce hobby-uri are sau în ce fel de casă locuiește, ce mâncare, cărți sau filme îi plac. Cu alte cuvinte, suntem prieteni, dar de fapt nu suntem.

Este doar terapeutul meu.

Privind ceasul, am văzut că era aproape timpul pentru ședința noastră săptămânală, așa că, după ce am spălat vasele din chiuvetă, am deschis ușa din spate să intre aer curat și mi-am pus laptopul pe masa din bucătărie.

Doctorului Bowen îi plăcea să-mi vadă ochii când vorbeam, să poată spune dacă mințeam sau ascundeam ceva important. În ceea ce mă privea, îmi era mult mai ușor decât să ne întâlnim față în față, și puteam ajunge ușor la baie dacă aveam nevoie. Nu aveam nici un motiv să pun sesiunea în așteptare, indiferent de situație. Puteam să iau laptopul cu mine oriunde aveam treabă.

Glumesc.

La fix, m-am conectat la Skype și numărul s-a format automat. Când s-a conectat, a apărut doctorul Bowen. Ca de obicei, stătea la birou, un loc pe care l-am vizitat de mai multe ori decât pot număra. Cu o ușoară chelie, ochelari rotunzi cu ramă subțire care îl făceau mai degrabă să arate a profesor de matematică decât a psihiatru era, bănuiam eu, cu aproximativ un deceniu și jumătate mai în vârstă decât mine.

- Ce mai faci, doctore?
- Bună, Trevor.
- Ce mai faci?
- Sunt bine, mulțumesc. Ce mai faci tu?

Când îi puneam eu această întrebare, era pur și simplu ca o parte dintr-un salut. Când mă întreba el, chiar voia să afle detalii.

- Cred că mă descurc bine, am răspuns. N-am mai avut coșmaruri, insomnii, am dormit bine. Am băut una sau două beri în patru zile diferite săptămâna trecută. Am făcut exerciții fizice de cinci ori. N-am mai avut nici un episod de furie, anxietate sau depresie în ultima săptămână. Încă lucrez la instrumentele CBT și DBT ori de câte ori simt că am nevoie.

- Grozav. Încuviință din cap. Pare un stil de viață foarte sănătos. Făcu o pauză. Bowen făcea asta des. Pauze, vreau să spun.
- Ar trebui să vorbesc în continuare? am întrebat, în cele din urmă.
- Ai vrea să vorbești?
- O să mă taxezi?
- Da.
- Oh, știu o glumă nouă, am spus. De câți psihiatri este nevoie pentru a schimba un bec?
- Nu știu.
- De unul singur. Dar becul trebuie să *vrea* într-adevăr să se schimbe.

Râse, așa cum știam că o va face. Bowen râde la toate glumele mele, dar apoi tace din nou. Mi-a spus că glumele ar putea fi modul meu de a ține oamenii la distanță.

Oricum, l-am pus la curent cu evenimentele care se întâmplaseră în viața mea în ultima săptămână.

Când am început terapia, mă întrebam cum ar fi putut fi util acest lucru; am aflat de-a lungul timpului că îi permitea lui Bowen să-și facă o idee mai bună despre stresul la care aş fi putut fi supus într-un anumit moment, ceea ce era important în a-mi controla PTSD-ul. Adăugați prea mult stres, eliminați instrumentele și stilul de viață sănătos și rezultatul este fie *buuum*, așa cum am simțit față de tipul de la Home Depot, fie prea multă băutură și *Grand Theft Auto*.

Așa că am vorbit. I-am spus că îmi lipseau bunicul și părinții mai mult decât de obicei de când vorbisem ultima dată. Mi-a răspuns că sentimentele mele erau de înțeles în totalitate – că verificarea stupilor și repararea motorului bărcii probabil ar fi declanșat un amestec de nostalgie și sentimentul pierderii pentru aproape oricine. Am menționat că eram aproape sigur că intrase cineva în casă prin efracție și că locuise acolo. Când m-a întrebat dacă simțisem că mi se încălcaseră teritoriul sau fusesem deranjat de acest lucru, am spus că eram mai degrabă curios decât deranjat, din moment ce în afară de ușa din spate, nu făcuse nici un fel de pagube și nu furase nimic. Am menționat și lucrurile pe care Claude le spusese despre bunicul și – așa cum am făcut destul de des în ultimul timp – am vorbit despre ultimele cuvinte ale bunicului meu și despre cât de confuz eram în legătură cu mesajul lor.

– Încă te frământă, observă el.

– Da, am recunoscut. Nu au nici un sens.

– Pentru că ți-a spus să te duci în iad?

Doctorul Bowen, la fel ca și Natalie, părea să-și amintească totul.

– Nu îi stătea în caracter să spună așa ceva, am insistat.

– Poate că ai înțeles greșit.

Bowen sugerase acest lucru și înainte. Așa cum făcusem și în trecut, am respins această posibilitate.

– Sunt sigur că așa a spus.

– Dar a mai spus că te iubește, nu?

– Da.

– Și mi-ai spus că a avut un atac cerebral major? Și i s-au administrat o grămadă de medicamente și este posibil să fi fost foarte confuz?

- Da.

- Și că a durat aproape o zi să mai poată scoate câteva cuvinte?

- Da.

Când nu am mai spus nimic, a încheiat cu aceeași întrebare care continua să mă chinuie.

- Și totuși, simți că încerca să-ți comunice ceva important.

Din spatele monitorului, Bowen mă urmărea. Am confirmat din cap, dar nu am spus nimic.

- Îți dai seama, spuse el, că este posibil să nu înțelegi niciodată ce ar putea să însemne?

- El a reprezentat totul pentru mine.

- Pare să fi fost un om foarte bun.

M-am uitat într-o parte. Prin ușa deschisă, pârâul părea negru și vechi în lumina blândă a sudului.

- Ar fi trebuit să fiu acolo, am murmurat. Ar fi trebuit să plec cu el. Dacă aș fi fost, poate că n-ar fi avut accident vascular cerebral. Poate că a fost mult prea mult pentru el să conducă.

- Poate, spuse Bowen. Sau poate nu. Nu ai de unde să știi sigur. Și, în timp ce poate fi normal să te simți vinovat, este la fel de important să-ți amintești că vinovăția este pur și simplu o emoție și, ca toate emoțiile, va trece în cele din urmă. Dacă nu alegi să te agăți de ea.

- Știu, am spus.

Îmi mai spusese asta și înainte. În timp ce eu acceptam adevărul, uneori mi se părea că emoțiilor nu le păsa.

- Oricum... Natalie a spus că s-ar putea să găsesc unele răspunsuri în camioneta lui. Adică în legătură cu motivul pentru care se afla în Carolina de Sud. Așa că am început procesul de a încerca să aflu unde este camioneta.

- Natalie? întrebă el.

- Este ajutor de șerif aici în oraș.

Apoi i-am povestit cum ne-am cunoscut și puțin despre conversațiile noastre din parc, de acasă și apoi, în sfârșit, de la cină.

- Ați petrecut destul de mult timp împreună de când am vorbit ultima oară, răspunse el.

- Voia să vadă stupii.

- Ah, spuse el și pentru că vorbeam atât de des cu el, știam exact ce gândea.

- Da, am spus, este atrăgătoare. Și inteligentă. Și da, m-am simțit foarte bine să petrec timp cu ea. Cu toate acestea, nu sunt sigur ce simte Natalie pentru mine, ceea ce înseamnă că nu mai am prea multe de adăugat.

- Bine, spuse el.

- Vorbesc serios, am insistat. Și, în plus, am o bănuială că Natalie s-ar putea să fie cuplată cu altcineva. Nu sunt sigur de asta, dar sunt semne.

- Înțeleg, spuse el.

- Atunci de ce am senzația că nu mă crezi?

- Te cred, spuse el. Pur și simplu, mi se pare interesant.

- Ce este „interesant“?

- Natalie este prima femeie despre care mi-ai vorbit de când te-ai despărțit de Sandra.

- Nu este adevărat. Ți-am spus și despre fata de la yoga.

Era o tipă cu care ieșisem de două ori în toamna precedentă, chiar în momentul în care fusesem acceptat în programul de rezidențiat. Am petrecut împreună două seri plăcute, dar amândoi știam până la sfârșitul celei de-a doua întâlniri că nu ne potriveau.

Am privit cum își împingea ochelarii pe nas.

- Îmi amintesc, spuse el, până la urmă, oftând. Și știi cum ai numit-o? Când ai menționat-o prima oară?

- Nu prea, am recunoscut.

Încercam să-mi aduc aminte cum o chema. Lisa? Elisa? Elise? Ceva de genul.

- Ai numit-o *Fata de la yoga*, spuse el. Nu i-ai spus pe nume.

- Sunt sigur că ți-am spus numele ei, am protestat.

- De fapt, nu mi-ai spus. La vremea respectivă, și asta mi s-a părut interesant.

- Ce încerci să spui? Crezi că m-aș putea îndrăgosti de cineva din forțele de ordine locale?

Colțurile gurii lui se ridicară ușor în timp ce amândoi am remarcat faptul că îi evitam brusc numele.

- Nu am idee, continuă el. Și nu eu sunt cel care să spună asta.

- Nici nu știu dacă o voi mai vedea.

Ceasul de pe laptopul meu arăta, uimitor, că aproape trecuse o oră și că ședința noastră era la final.

- Că tot veni vorba de văzut, adăugă el, voiam să te anunț că este posibil să ne întâlnim față în față săptămâna viitoare. Cu excepția cazului în care vrei să continuăm să comunicăm electronic.

- Crezi că ar trebui să vin la Pensacola?

- Nu, deloc. Poate că ar fi trebuit să fiu mai exact. Este o conferință despre PTSD la Camp Lejeune, în Jacksonville. Unul dintre vorbitori, din păcate, a trebuit să anuleze și mi s-a cerut să-l înlocuiesc. Este marți, dar trebuie să vin de luni cu avionul. Dacă vrei, ne-am putea întâlni în Jacksonville sau aş putea veni la New Bern, dacă îți este mai ușor.

- Ar fi grozav, am spus. La ce oră?

- Aceași oră? întrebă el. Pot să iau un zbor de dimineață și apoi să închiriez o mașină.

- Ești sigur că nu-ți este prea peste mână?

- Deloc. De-abia aștept să vizitez proprietatea bunicului tău. Mi-ai făcut o descriere foarte atrăgătoare.

Am zâmbit, gândindu-mă că, și dacă o făcusem, tot nu surprindea suficient realitatea.

- Ne vedem săptămâna viitoare, doctore. Ai nevoie de indicații?

- Sunt sigur că mă voi descurca. Ai grijă de tine!

***

Două ore mai târziu, mi-a sunat telefonul mobil. Deși nu am recunoscut numărul, prefixul era al statului Carolina de Sud. Să fi fost administratorul spitalului?

- Trevor Benson, am răspuns.

- Bună. Sunt Thomas King de la Spitalul Baptist Easley. Am primit mesajul dumneavoastră, dar nu eram prea sigur de ce informații aveți nevoie.

Spre deosebire de recepționistă, accentul lui nu era la fel de evident sau greu de înțeles.

– Mulțumesc pentru că m-ați sunat înapoi, am început, înainte de a-i prezenta situația.

Când am terminat, mi-a spus să aștept o clipă.

A durat mult mai mult decât o clipă. Am ascultat Muzak pentru cel puțin cinci minute înainte să revină la telefon.

– Îmi cer scuze că a durat atât de mult, dar a trebuit să aflu pe cine să întreb, apoi să aflu informațiile de care aveți nevoie. Folosim în general două servicii de ambulanță, explică el înainte de a-mi da numele lor.

În timp ce le scriam, el continuă:

– Din păcate, nu avem detalii despre bunicul dumneavoastră. Presupun că cea mai bună pistă pe care o aveți este să sunați la serviciul de ambulanță. Poate că vă vor da informațiile de care aveți nevoie. Sunt sigur că li se cere să păstreze înregistrările.

Așa cum sugerase Natalie.

– Mulțumesc pentru ajutor, am spus. Îmi este de foarte mare folos.

– Cu plăcere. Și condoleanțe pentru bunicul dumneavoastră.

– Mulțumesc, am spus.

Am închis, propunându-mi să sun la firmele de ambulanță de dimineață. Mi-aș fi dorit să mă gândesc la asta când bunicul era în spital; după aproape jumătate de an, cine știe cât ar fi putut să dureze să găsec răspunsurile de care aveam nevoie.

Gândurile mele se îndreptară către Natalie. De la ședința cu Bowen, imaginea ei continua să-mi reapară în minte; îi vedeam expresia de mirare în timp ce privea albina care i se plimba pe deget, foșnetul senzual al rochiei ei în timp ce cobora din mașină la Beaufort conturându-i picioarele lungi și liniile grațioase ale corpului. Mi-am reamintit atât de discuția noastră sinceră, cât și de pălăvrăgeala amicală dintre noi și m-am mirat de aerul ei trist pe care mi se păruse că îl detectasem spre sfârșitul cinei. M-am gândit la tensiunea dintre noi și știam exact de ce îi spusese pe nume când vorbeam cu Bowen.

Oricât încercam să minimizez impactul ei în discuția cu doctorul Bowen, știam cu certitudine că voiam să o văd din nou, cât mai repede.

***

După ce am cinat, m-am hotărât să citesc ceva pe veranda din spate. Dar, dându-mi seama că Natalie trebuia să-și fi încheiat tura în urmă cu ceva timp, m-am trezit luându-mi telefonul mobil în mână. M-am gândit să o sun, dar m-am hotărât să nu o fac. În schimb, i-am scris un mesaj rapid.

*Mă gândeam la tine și sper că ai avut o zi bună.
Ești liberă pentru cină în acest weekend?*

Deși ar fi trebuit să-mi las telefonul deoparte, am așteptat să văd dacă era destul de aproape de telefon pentru a citi mesajul imediat. Destul de clar, am văzut indicația că a citit textul și am presupus că va răspunde. În schimb, nu venea nici un răspuns.

Tot restul serii, am continuat să-mi verific telefonul. Copilăresc. Obsesiv. Poate imatur. Uneori, pot fi exact așa. Așa cum spune Bowen, toți suntem proiecte în lucru.

În sfârșit, când mă pregăteam de culcare, am auzit sunetul de notificare al telefonului.

Mulțumesc. O zi obișnuită. Nimic special.

M-am uitat fix la ecran, gândindu-mă că nu reflecta chiar o pasiune și o atracție incontestabilă față de mine, în special din moment ce nu-mi răspunsese la invitație în nici un fel.

Am pus telefonul pe noptieră, simțindu-mă... confuz? rănit? înainte de a stinge veioza. Am îndepărtat acele sentimente, știind că era mult prea devreme să simt vreunul dintre acele lucruri. În plus, dacă nu ar fi vrut să-mi mai vorbească niciodată, nu mi-ar fi răspuns deloc. Nu-i așa?

Am stins lumina, apoi mi-am aranjat păturile, când s-a auzit din nou telefonul. Am întins mâna după el.

Mă voi gândi la asta.

Nici *da*, dar nici *nu*. Am continuat să privesc ecranul până când vibră din nou cu un alt mesaj de la ea.

:)

Am zâmbit. Punându-mi mâinile sub cap, mă uitam fix în tavan, și mai curios în legătură cu ea.

Capitolul 8

N-am primit nici un semn de la Natalie marți, ceea ce mă dezamăgea, dar invitația mea era încă valabilă. Știam că era la muncă și era ocupată și aveam și eu lucruri de făcut. Ei bine, într-un fel. Dar nu i-am trimis nici un mesaj. Nu era ca și când mă gândeam la ea tot timpul. Doar... prea mult pentru binele meu.

Am vorbit la telefon cu ambele companii de ambulanță. În ceea ce privește spitalul, a fost nevoie de câteva apeluri înainte de a putea discuta cu cineva care să mă ajute. Da, mi s-a spus, existau înregistrări ale adreselor de unde fuseseră preluați pacienții transportați la spital; nu, mi s-a spus că nu aveau aceste informații disponibile imediat. Aveau nevoie de câteva zile să le găsească, poate până la sfârșitul săptămânii și, dacă nu eram contactat, să sun eu din nou.

Grăbește-te și așteaptă.

Ca și atâtea alte lucruri din viață.

***

Sperând să am ocazia să-i vorbesc tatălui lui Claude, m-am hotărât să merg să iau prânzul la Trading Post. Când am parcat, am observat un container cu saci de gheață, lemne pentru foc de vânzare, butelii cu propan, un compresor de aer pentru umflat

anvelope și un automat vechi pentru băuturi, care părea în plus, din moment ce se puteau cumpăra sucuri din interior. Din păcate, nu era nimeni afară, pe balansoare.

Înăuntru, Claude era la locul lui obișnuit în spatele casei de marcat și ridică o mână să mă salute în timp ce mă îndreptam spre grătar. Ca de obicei, toate mesele erau ocupate, așa că mi-am găsit un loc la teighea. Un bărbat masiv – cel puțin cu un cap mai înalt decât mine și de două ori mai solid – m-a salutat dând din cap spre mine înainte de a-mi da un castronel cu alune fierte. Am presupus că era Frank, cel care se ocupa de grătar în mod obișnuit. Spre deosebire de Claude, nu spuse nimic. Nu era prea vorbăreț, ceea ce mie îmi convenea.

În onoarea bunicului meu, am comandat un BLT cu cartofi prăjiți și murături. În spatele meu, am auzit doi bărbați la una dintre mese care vorbeau despre excursia lor de pescuit din weekendul precedent, plângându-se că avuseseră ghinion și gândindu-se la locuri mai bune de încercat în weekendul următor. Am aruncat o privire peste umăr. Amândoi purtau șepci de baseball; unul avea brațe musculoase de muncitor în construcții, iar celălalt purta o uniformă de distribuitor de butelii cu propan. Când unul dintre ei a menționat că văzuse recent un aligator, mi-am ciulit urechile.

– Patru, de fapt, continuă el. Stăteau la soare chiar acolo, pe malul dintre copaci.

– Erau mari? întrebă prietenul său.

– Nah. Probabil că tinerei.

– Unde?

– Știi unde este debarcaderul? La două coturi de râu distanță, în dreapta ta. Îți amintești de cuibul de vultur pleșuv din chiparos? În apropiere.

– Ce cuib de vultur?

– Cel de anul trecut.

– Nu l-am văzut anul trecut.

– Asta pentru că nu-ți faci niciodată timp să te uiți în jur.

– Eu pescuiesc, răspunse el, nu caut obiective turistice.

– Vrei să încercăm la carieră? Am avut noroc la biban acolo în ultima vreme...

Conversația reveni la pescuit și nu am mai fost atent. Eram însă interesat de aligatori și de vulturi pleșuvi și mă întrebam dacă Natalie ar fi vrut să meargă cu mine într-o expediție.

Între timp, prânzul meu a fost gata, iar Frank mi-a așezat farfuria în față. Am luat o mușcătură, având confirmarea că nu mai mâncasem ceva atât de bun niciodată în altă parte. Am terminat sendvișul și murăturile, dar mai aveam câțiva cartofi prăjiți. Simțeam cum mi se întăreau arterele în timp ce îi mestecam, dar papilele mele gustative erau fericite.

Când am terminat, am aruncat o privire pe fereastră în fața magazinului și am văzut o pereche de bătrâni stând pe balansoarele de pe terasă. Exact ce sperasem. Ridicându-mă de pe scaun, m-am apropiat de casa de marcat. Claude, fără șorț și cu fața strălucitoare, părea mult mai mulțumit decât ultima dată când fusesem aici.

– Hei, Claude, l-am salutat. Cel care stă în fața magazinului este tatăl tău?

Se aplecă să privească peste umărul meu.

– Da, el este. Cel în salopetă. Celălalt este Jerrold.

– Crezi că l-ar deranja pe tatăl tău să vorbesc cu el despre bu-nicul meu?

– Nici o problemă. Dar nu pot garanta că știe ceva. Presupunând că va auzi ce îl vei întreba.

– Sigur.

– Vrei un sfat? Ferește-te de Jerrold! Jumătate din ce spune, habar nu am despre ce vorbește sau ce găsește atât de amuzant.

Nu eram sigur ce intenționase să spună exact, dar am confirmat din cap.

– Cât crezi că va mai sta tatăl tău pe aici?

– Nu au mâncat încă, așa că presupun că va mai sta aici cel puțin încă o oră.

– Ce mănâncă de obicei la prânz?

– Sendviș barbecue cu salată de varză. Și turte de mălai.

– Ce zici, să-i fac eu cinste?

– De ce? Doar nu îi iau bani. Încă mai deține o parte din magazin.

– Dacă tot voi încerca să obțin informații de la el, măcar atât pot face.

– Sunt banii tăi.

Ridică din umeri.

Am scos niște bani din portofel și i-am dat, urmărind cum îi băga în sertar. Și-a pus mâna pâlnie la gură și a strigat:

– Hei, Frank. Pregătește-i tatei ce mănâncă de obicei, bine? Și adu-i comanda lui Trevor. I-o va duce el.

Nu a durat prea mult până a fost gata și apoi m-am îndreptat cu farfuria spre ușa din față. Când am trecut de casa de marcat, Claude a desfăcut capacul unei sticle de Yoo-hoo, apoi l-a strâns ușor înainte să mi-o dea.

– Vei avea nevoie și de asta.

– Yoo-hoo?

– Este băutura lui preferată. Bea din asta de când îl știi.

Am luat sticla și, cu mâinile încărcate, am deschis ușa împingând-o cu șoldul. Când m-am apropiat, Jim și-a ridicat privirea și i-am văzut fața la fel de noduroasă și de ridată ca și mâinile, numai piele și os, și cu pete hepatice. Purta ochelari și avea câțiva dinți lipsă, dar mi s-a părut că observ o scânteie de curiozitate în expresia lui care m-a făcut să cred că era mai lucid și mai conștient decât mi-l descriesese Claude. Sau poate că eram doar optimist.

– Bună, Jim. M-am gândit să-ți aduc prânzul, am început eu. Speram să stăm de vorbă câteva minute.

Jim se uita la mine.

– Ce?

Jerrold se aplecă spre Jim.

– Băiatul vrea să stea de vorbă cu tine, strigă Jerrold.

– Despre ce să discutăm? întrebă Jim.

– De unde naiba să știu eu? Tocmai a ieșit din magazin.

– Cine este? întrebă Jim.

Jerrold își întoarse privirea spre mine. Era mai tânăr decât Jim, dar trecut bine de vârsta de pensionare. Am observat că purta

aparatură auditivă, ceea ce era posibil – sau nu – să facă lucrurile mai ușoare.

Se aplecă din nou spre Jim.

– Presupun că este vreun vânzător ambulant, strigă Jerrold. Poate că vinde chiloți de damă.

Am clipit, neștiind dacă să mă simt jignit, dar mi-am amintit brusc ce îmi spusese Claude.

– Spune-i să vorbească cu Claude, spuse Jim făcând semn din mână. Sunt pensionar. Nu am nevoie de nimic de la nici un vânzător.

– Pe naiba, nu ai nevoie, spuse Jerrold. Ai nevoie de o femeie și una care să câștige la loto, dacă mă întrebi pe mine.

– Ce?

Jerrold se lăsă pe spate în scaunul său, cu o privire veselă.

– Chiloți pentru femei. Izbucni într-un hohot de râs zgomotos, vizibil mulțumit de sine. Vinzi chiloți pentru femei?

– Nu, am spus. Nu sunt vânzător. Voiam doar să vorbesc cu Jim.

– Despre ce?

– Despre bunicul meu, am spus. Și i-am adus prânzul lui Jim.

– Atunci, nu sta acolo. Îmi făcu semn cu mâna lui osoasă. Dă-i-l.

Hai mai repede.

M-am aplecat și i-am întins mâncarea de prânz lui Jim. În timp ce făceam asta, Jerrold se încruntă, ridurile de pe frunte adâncindu-i-se atât de mult încât puteau ține un creion.

– Și prânzul meu unde e? întrebă Jerrold.

Nu mă așteptasem la această întrebare, dar mi-am dat seama că probabil ar fi trebuit să-mi dau seama că voiau să mănânce împreună.

– Îmi pare rău. Nu m-am gândit. Ce vrei să mănânci? Mi-ar face plăcere să-ți cumpăr ceva.

– Hmm... făcu Jerrold, ducându-și o mână la bărbie. Ce zici de mușchiuleț cu coadă de homar și mult unt și pilaf?

Pronunță *pea-laff*.

– Au așa ceva aici? am întrebat.

– Bineînțeles că nu. Trebuie să faci comandă specială, de la unul dintre localurile de lux.

Am presupus că se referea la un alt restaurant – un restaurant adevărat – și m-a luat pe nepregătite.

– Unde aş putea comanda așa ceva? am încercat să aflu.

– Ce spune? întrebă Jim.

Jerrold se aplecă din nou spre Jim.

– Spune că nu-mi va cumpăra masa de prânz, strigă Jerrold. Și spune că îți va cumpăra un Cadillac dacă stai de vorbă cu el.

Am clipit, întrebându-mă cum pierdusem controlul conversației. Un Cadillac? De unde scosese asta?

– Nu am spus așa ceva, am protestat. Și ți-aș lua cu plăcere ceva preparat la grătar...

Jerrold se lovi peste coapse, fără să mă lase să termin, apoi își întoarse brusc privirea din nou spre mine.

– Băiete, ești prost! Un Cadillac! Ce naiba să faci cu un Cadillac? Abia poate să conducă. Clătină din cap, izbucnind în râs. Un Cadillac! strigă el către Jim.

Stând așa, în picioare, nu știam ce să spun. Jerrold nu părea să aștepte vreun răspuns; se simțea prea bine fără să-i pese de ce gândeam eu. În același timp, Jim mi se părea ignorant. M-am hotărât să preiau inițiativa.

– Speram să-l întreb pe Jim despre bunicul meu, Carl Haverson.

Jerrold se căută în buzunar și scoase o pungă cu tutun de pri-zat. După ce a desfăcut pachetul, a luat câteva frunze, pe care și le-a pus între buză și gingie. Își contorsionă gura și se așeză din nou pe scaun, arătând de parcă îi crescuse o tumoră în interiorul maxilarului.

– Vrei să spui că ești rudă cu Carl?

– A fost bunicul meu, am spus din nou. Încerc să aflu ce căuta în Carolina de Sud. Claude mi-a spus că Jim și bunicul erau apropiați și speram să-mi poată răspunde la câteva întrebări.

– Ar putea fi dificil, spuse Jerrold. Jim nu aude prea bine. Și are mintea rătăcită când vorbește. Jumătate din ce spune, nici nu știi despre ce vorbește.

„Aș putea spune același lucru despre tine“, m-am gândit eu.

- Este important, am spus, în schimb. Poate mă poți ajuta?

- Nu știu cum.

- L-ai cunoscut pe bunicul meu? Ai vorbit cu el înainte să plece?

- Sigur, spuse el trăgându-l pe aripă. Veneam pe aici din când în când și stăteam de vorbă. Totuși, nu la fel de mult ca Jim. Dar apoi, timp de o săptămână, nu a mai apărut, așa că eram doar eu și Jim. Am fost la fel de surprins ca toată lumea când am aflat ce i s-a întâmplat. Carl era sănătos, din câte știam.

- Ce știi de călătoria în Carolina de Sud? Știi ceva despre asta?

- Nu mi-a spus niciodată nimic despre asta.

- Se comporta în vreun fel diferit? Ceva de genul ăsta?

Jerrold clătină din cap.

- Nu aș putea spune.

M-am lăsat pe călcâie, întrebându-mă dacă îmi pierdeam vremea. Surprinzându-mă, Jerrold se ridică încet de pe scaun. A trebuit să se sprijine cu ambele brațe și părea ceva extrem de dificil și dureros să ajungă în poziție verticală.

- Voi doi, stați de vorbă, spuse el. Poate Jim știe ceva ce eu nu știu. Îl cunoștea pe Carl mai bine decât mine. Dar vorbește-i tare, spre urechea dreaptă. De-abia te aude, nici măcar nu te obosi să încerci la urechea stângă.

- Nu trebuie să pleci, am spus.

- Vei avea nevoie de scaunul meu. Nu va recunoaște, dar trebuie să-ți vadă buzele mișcându-se, astfel încât să-și dea seama ce spui. Va înțelege cam jumătate din ceea ce spui, dar tu continuă să încerci.

- Unde te duci? spuse Jim.

- Mi-e foame, strigă Jerrold. Vreau mâncare.

- Ce?

Jerrold îl făcu semn cu mâna și se uită spre mine.

- Nu sta acolo ca prostul. Ia loc. Mă întorc.

L-am privit pe Jerrold cum își târa picioarele spre intrare și, când a ajuns în siguranță înăuntru, m-am așezat în același balansoar, apoi m-am aplecat așa cum făcuse Jerrold.

- Bună, am strigat eu. Sunt Trevor Benson.

– Traversezi râul?

– Trevor Benson, am spus din nou. Sunt nepotul lui Carl.

– Al cui?

– Carl! am spus și mai tare, întrebându-mă dacă ar fi trebuit să-l țin pe Jerrold aproape să traducă.

– O, Carl, spuse Jim. A murit.

– Știu.

– A fost rudă cu mine, am spus, sperând că formularea lui Jerrold îmi va fi de ajutor.

Jim mi-a aruncat o privire și mi-am putut da seama că se gândea. Aceasta i-a luat ceva timp.

– Medicul militar? Ai fost căsătorit cu Claire, nu?

– Da, am spus, deși Claire fusese mama mea.

Nu voiam să complic lucrurile mai mult decât erau deja.

– Cu siguranță îi plăceau albinele alea bătrânului Carl, adăugă Jim. Le avea de mult timp. Stupi. Pentru miere.

– Da, am dat din cap. Voiam să vorbesc cu tine despre Carl.

– Nu-mi prea plac albinele, spuse el. Niciodată nu am înțeles ce-i plăcea la ele.

Încercând să simplific discuția, am ales să-l abordez direct.

– Am câteva întrebări la care sper că-mi poți răspunde.

Jim nu părea să mă audă.

– Carl a avut probleme cu mierea vara trecută, spuse Jim. Artrită.

El pronunță *Artur-ită*.

– Probabil a avut...

– Totuși, l-a ajutat fata, adăugă Jim, fără să mă audă.

– Fata?

– Da, spuse Jim. Fata. Înăuntru.

– Bine, am spus, întrebându-mă despre ce vorbea.

Eu nu văzusem nici o fată în magazin astăzi, dar Claude mă avertizase că avea mintea rătăcită. Lăsând asta deoparte, m-am aplecat mai aproape, vorbind rar și imitându-l pe Jerrold.

– Știi de ce a plecat Carl în Carolina de Sud?

– Carl a murit în Carolina de Sud.

– Știu, am spus. Știi de ce s-a dus Carl în Carolina de Sud? am întrebat din nou.

Jim luă o mușcătură din sendviș și mestecă încet înainte de a răspunde.

– Cred că urma să o viziteze pe Helen.

Pentru o clipă, m-am întrebat dacă îmi înțelesese întrebarea.

– Helen? Avea de gând să o viziteze pe Helen? am strigat eu.

– Da. Helen. Așa mi-a spus.

Sau asta auzise Jim? Cât de mult mă puteam încrede în auzul lui? Sau în capacitatea memoriei lui? Nu eram sigur.

– Când ți-a spus despre Helen?

– Ce?

Am repetat întrebarea, și mai tare de data asta, și Jim se întinse după turtele de mălai. Luă o mușcătură și-i luă ceva timp să înghiță, în cele din urmă.

– Cam cu o săptămână înainte să plece, cred. Lucra la camionetă.

Să se asigure că poate ajunge acolo, fără îndoială, dar... cine era Helen? Cum întâlnise bunicul o femeie din Carolina de Sud? Nu avea nici computer, nici telefon mobil, și foarte rar ieșea din New Bern. Nu avea nici o logică...

– Cum a cunoscut-o Carl pe Helen?

– Ce?

– Helen.

– Cred că asta a spus el.

– Helen locuia în Easley?

– Ce e Easley?

– Orașul din Carolina de Sud.

Luă o altă turtă de mălai.

– Nu știi prea multe despre Carolina de Sud. Am avut baza acolo în timpul Războiului din Coreea, dar am zis călătorie sprân-cenată imediat ce am plecat de acolo. Prea cald, prea departe de casă. Sergentul de instrucție de acolo... Oh, cum îl chema... R-ceva... ca o glumă...

În timp ce se gândea la trecut, eu încercam să înțeleg ce tocmai îmi spusese, presupunând că Jim nu era complet sărit de pe fix. O femeie pe nume Helen locuia în Easley și bunicul meu se ducea să o viziteze?

- Riddle!¹ strigă brusc Jim. Așa îl chema. Sergent Riddle. Cel mai rău, cel mai meschin om pe care l-am întâlnit vreodată. Odată, ne-a pus să dormim în mlaștină. Un loc rece și murdar și plin de fânțari. M-au mușcat toată noaptea până m-am umflat ca o căpușă. A trebuit să merg la infirmerie.

- Ai întâlnit-o vreodată pe Helen?

- Nu.

Întinse mâna după sticla de Yoo-hoo, dar, chiar dacă Claude îi slăbise capacul, se chinui să o deschidă. Am privit cum lua o înghițitură, tot încercând să se gândească, dar bănuiam că nu mai avea nimic de spus.

- Bine, am spus. Mulțumesc.

Puse sticla jos.

- Fata ar putea să știe mai multe despre asta.

Mi-a luat o clipă să-mi reamintesc ce-mi spusese mai devreme.

- Fata dinăuntru?

Făcu semn cu sticla spre fereastră.

- Nu-mi amintesc cum o cheamă. El o plăcea.

- Helen?

- Nu. Cea *dinăuntru*.

Recunosc faptul că eram complet pierdut în acel moment și, exact la timp, Jerrold împinse ușa, ducând o farfurie similară cu cea pe care i-o luasem lui Jim. Friptura la grătar specifică din Carolina de Nord-Est, aromatizată cu oțet și fulgi de ardei roșu, este diferită de friptura la grătar de oriunde din altă parte a lumii. Când Jerrold se apropie, m-am ridicat de pe scaun, să-i fac loc.

- Voi doi ați terminat de vorbit? întrebă el.

M-am gândit la asta, întrebându-mă dacă era adevărat ceva din ce aflasem.

- Da, am spus, cred că am terminat.

¹ Ghicitoare

- Te-am avertizat, poate să aibă mintea un pic rătăcită când vorbește, recunosc Jerrold. Ai primit răspunsurile de care ai nevoie?
- Nu sunt sigur, am spus. A spus că bunicul meu mergea să o viziteze pe Helen. Și a mai amintit ceva despre o fată dinăuntru, dar habar n-am despre ce vorbea.
- Cred că pot să-ți dau și eu o parte din acest răspuns.
- Ce parte?
- Fata dinăuntru, spuse Jerrold. Se referă la Callie. Ea și bunicul tău erau destul de apropiați.

***

Claude era încă la casa de marcat când am revenit în magazin. Erau câțiva clienți la rând și am așteptat până a terminat cu ei înainte să mă apropii.

- Cum a mers? întrebă el.
- Încă încerc să-mi dau seama, am spus. Știi când mai vine Callie la lucru?
- Acum este aici, răspunse Claude. Dar este în pauză. Ar trebui să se întoarcă în câteva minute.
- Așa se explica de ce nu am văzut-o mai devreme.*
- Știi unde este?
- Dacă nu hrănește pisica, de obicei mănâncă la locul de picnic de lângă dig, spuse Claude.
- Mulțumesc, am spus, ieșind din nou pe ușă.

Gândindu-mă că ar fi fost mai ușor să vorbesc cât nu era în programul de lucru, am ocolit magazinul îndreptându-mă spre o potecuță care ducea spre pârâu. Știam că acolo nu era doar o masă de picnic, ci și câteva pompe de benzină lângă malul apei de unde se alimentau bărcile. Fusesem acolo de mai multe ori cu bunicul meu.

Calea șerpuia printre niște copaci și tufișuri, dar, când în sfârșit se făcu un luminiș, am văzut-o pe Callie stând la masă. În timp ce traversam pajiștea, am observat prânzul simplu pe care în mod evident și-l adusese de acasă. Un sendviș cu unt de arahide și jeleu,

un recipient cu lapte și un măr, pe care aproape le terminase, într-o pungă maro. Auzind că mă apropiam, aruncă o privire în direcția mea, apoi din nou spre pârâu.

– Callie? am strigat când eram aproape. Claude mi-a spus că s-ar putea să te găsească aici.

Își îndreaptă din nou atenția spre mine, cu precauție. Mă întrebam de ce nu era la școală și am observat o altă vânătaie pe braț, aproape de cea pe care o văzusem când trecuse pe lângă casa mea. În loc să vorbească, luă o altă mușcătură din sendviș, aproape terminându-l. Amintindu-mi cât era de circumspectă, m-am oprit la o oarecare distanță de masă, nedorind să o agasez.

– Speram să vorbesc cu tine despre bunicul meu, am spus. Am auzit că l-ai ajutat să recolteze mierea vara trecută.

– Cine ți-a spus asta?

– Contează?

– Nu am făcut nimic rău, spuse ea.

Răspunsul ei m-a luat prin surprindere.

– Nu am spus asta. Încerc doar să-mi dau seama de ce a plecat în Carolina de Sud.

– De ce ai crede că știi ceva despre asta?

– Mi s-a spus că voi doi erați apropiați.

Ridicându-se de la masă, băgă în gură ultimele bucățele înainte să strângă în pungă rămășițele prânzului ei.

– Chiar nu pot vorbi acum. Trebuie să mă întorc la muncă și nu pot să întârzi.

– Înțeleg, am spus. Și nu încerc să-ți fac probleme. Așa cum am spus, încerc doar să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu bunicul.

– Nu știi nimic, repetă ea.

– L-ai ajutat să recolteze mierea?

– M-a plătit, spuse ea, înroșindu-se în obraji. Nu am furat din ea, dacă asta încerci să afli. Nu am furat nimic.

– Sunt convins de asta. De ce nu mi-ai spus că l-ai cunoscut atât de bine?

– Nu te cunosc și nu știi nimic despre tine.

- Știi că sunt rudă cu el.

- Și?

- Callie...

- Nu am făcut nimic rău! strigă ea din nou, întrerupându-mă. Treceam pe acolo, m-a văzut și m-a întrebat dacă vreau să-l ajut cu recoltatul mierii, și asta am făcut. A fost nevoie doar de vreo două zile și după aceea, am pus etichetele și le-am așezat pe rafturi. Apoi m-a plătit. Atât.

Încercam să mi-l imaginez pe bunicul cerându-i dintr-un capriciu ajutorul să recolteze mierea, dar, dintr-un anume motiv, nu puteam. Și, ținând cont de conversațiile pe care le avusesem până în acel moment, nici pe ea nu mi-o imaginam acceptând așa ceva. În același timp, era ceva. Mă întrebam de ce nu-mi spunea?

- A menționat vreodată că urma să o viziteze pe Helen?

Ochii ei s-au lărgit brusc și pentru prima dată mi s-a părut că văd în privirea ei o teamă reală pentru o clipă. Pe cât de repede apăruse, la fel de repede a dispărut când ea clătină cu furie din cap.

- Îmi pare rău pentru bunicul tău, bine? Era un bătrân drăguț. Și mi-a făcut plăcere să-l ajut cu mierea. Dar nu știu nimic despre motivul pentru care s-a dus în Carolina de Sud și aș aprecia dacă m-ai lăsa în pace.

Nu am spus nimic. Își ridică bărbia sfidător, apoi se întoarce și se îndreptă spre magazin. În drum, aruncă resturile de la prânz într-un coș de gunoi fără să se oprească.

Am urmărit-o cum se îndepărta, întrebându-mă ce spusesem de se supărase atât de tare.

***

Când m-am întors acasă, m-am gândit la ce aflasem, dacă într-adevăr aflasem ceva. Puteam avea încredere în ce-mi spusese Jim? Sau Jerrold? Se dusese bunicul meu la Easley în căutarea unei femei pe nume Helen? Și ce trebuia să înțeleg din discuția cu Callie? Ce îi spusesem astfel încât să o fac să creadă că avea probleme?

Nu știam. Și totuși, în timp ce continuam să mă gândesc la întâlnirea cu Callie, aveam senzația că spusese ceva – sau eu văzusem ceva – important. Era răspunsul la una dintre numeroasele mele întrebări, dar cu cât încercam mai mult să îl reperez, cu atât mai mult mi se încețoșau gândurile. Parcă încercam să ating fumul.

Capitolul 9

Miercuri, în timp ce mă gândeam la potențiala sau nu întâlnire cu Natalie, m-am hotărât să iau barca bunicului și să încerc să găsesc aligatorii și vulturii pleșuvi despre care auzisem în ziua precedentă.

Am făcut o inspecție rapidă înainte să o dezleg și să pornesc motorul. Eram norocos că nu erau alte bărci în apropiere, întrucât trebuia să mă obișnuiesc din nou să țin direcția. Nu aveam nici o dorință să particip la vreun *demolition derby*¹ pe apă sau să rătăcesc accidental pe lângă mal, așa că am eliberat ușor accelerația, rotind cârma în timp ce mă îndepărtam de doc. Spre surprinderea mea, barca era mult mai ușor de manevrat decât îmi aminteam, ceea ce însemna că bunicul meu trebuie să mai fi lucrat la ea, astfel încât am reușit să o îndrept rapid în direcția corectă, ca un absolvent priceput al Academiei Navale ce trebuia să fiu.

Când eram copil, îmi plăcea întotdeauna să ies împreună cu bunicul cu barca, dar, spre deosebire de majoritatea oamenilor care preferau căile mai largi, precum râurile Trent și Neuse, favoritul meu a fost întotdeauna pârâul Brices. Deoarece își croia drum prin Pădurea Națională Croatan, probabil că nu se mai schimbase de la sosirea coloniștilor în zonă la începutul anilor 1700. Într-un fel,

¹ Este un sport cu vehicule care se practică de obicei la festivaluri rurale și constă în participarea a cel puțin cinci șoferi care își tamponează deliberat mașinile. Ultimul șofer al cărui vehicul este încă funcțional este declarat câștigător.

aveam senzația că mă întorceam în timp, iar când bunicul oprea motorul, nu mai auzeam nimic altceva decât păsările din copaci, în timp ce, din când în când, mai sărea câte un pește, făcând cercuri pe apa altfel neagră și tăcută.

Am pornit la plimbare, ținând direcția pe mijlocul pârâului. Oricât de urâtă ar fi fost, barca în sine era surprinzător de stabilă. Bunicul o construise așa cum era, deoarece Rose se temea de apă. Fiind o epileptică ale cărei convulsii creșteau în frecvență și intensitate odată cu vârsta, nu învățase niciodată să înoate, așa că bunicul concepuse ceva imposibil să se răstoarne sau să se scufunde, cu balustrade care să o împiedice să cadă peste bord. Chiar și așa, de obicei îi lua ceva timp să o convingă pe Rose să-l însoțească, așa că bunicul mergea deseori singur, cel puțin până când mama crescuse suficient cât să-l poată însoți. Când am început să-mi petrec verile cu el, mergeam aproape în fiecare după-amiază pe apă.

Plimbarea cu barca părea să-i inducă bunicului o dispoziție contemplativă. Uneori, îmi spunea povești despre copilăria lui, care fusese mult mai interesantă decât a mea, sau vorbea despre albine sau despre munca lui la moară sau despre cum fusese mama în copilărie. Aproape întotdeauna însă, gândurile lui se îndreptau către Rose, melancolia cuprinzându-l ca un văl familiar. Cu cât înainta în vârstă, cu atât repeta mai mult unele lucruri și, până la ultima vizită, auzisem toate poveștile lui de atâtea ori încât le puteam spune pe dinafară. Dar l-aș fi ascultat fără întrerupere, pentru că știam cât de mult însemnau pentru el, urmărindu-l cum se pierdea în amintiri.

Trebuie să recunosc, poveștile erau fermecătoare; se refereau la locuri și timpuri pe care le știam doar din filme alb-negru, o lume cu drumuri murdare și undițe din bambus făcute acasă și vecini care stăteau în fața porții pentru a face față căldurii, făcând cu mâna trecătorilor.

După război, bunicul meu o văzuse pentru prima dată pe Rose stând la un suc cu prietenii în fața magazinului și fusese atât de impresionat de ea încât jurase în fața prietenilor lui că văzuse femeia cu care se va căsători într-o zi. După aceea, o văzuse pe Rose peste

tot pe unde se ducea, în fața lui Bisericii Episcopale a lui Hristos, împreună cu mama ei, sau plimbându-se prin Piggly Wiggly, așa că și ea începuse să-l observe. Mai târziu, la târgul de vară, s-a organizat o petrecere dansantă. Rose era acolo cu prietenii ei și, deși cu greu și-a luat inima în dinți ca să traverseze ringul și să o invite la dans, ea îi spusese că așteptase toată noaptea ca el să facă acest lucru.

S-au căsătorit peste mai puțin de șase luni. Și-au petrecut luna de miere în Charleston înainte de a se întoarce la New Bern pentru a-și începe viața împreună. El a construit casa și amândoi își doreau mulți copii. Totuși, poate din cauza afecțiunii lui Rose, a tot pierdut sarcini, cinci în total, într-o perioadă de opt ani. Tocmai când renunțaseră să mai spere, au conceput-o pe mama și Rose a putut duce sarcina la termen. Au considerat că mama era un dar de la Dumnezeu, iar bunicul a jurat că Rose nu fusese niciodată mai frumoasă decât atunci când le-a văzut împreună, mamă și fiică, jucând șotron sau citind sau chiar stând pe verandă, bătând covoarele de praf.

Mulți ani mai târziu, când mama a plecat la facultate cu bursă integrală, bunicul mi-a spus că el și Rose avuseseră o a doua lună de miere, una care durase până în ultima zi petrecută împreună. În fiecare dimineață pleca devreme pentru a-i culege lui Rose un buchet de flori; îi pregătea micul dejun și mâncau împreună pe veranda din spate, în timp ce urmăreau ceața ridicându-se încet din apă. El o săruta înainte de a pleca la serviciu și din nou când se întorcea, la sfârșitul zilei; se țineau de mână în timp ce-și făceau plimbarea de seară, ca și când atingerea ar fi compensat cumva orele pe care nu le petrecuseră împreună.

Bunicul o găsisse căzută pe podeaua bucătăriei într-o sâmbătă, după ce petrecuse o după-amiază întreagă construind mai mulți stupi. Îi luase trupul fără viață în brațe și o ținuse strâns. Plânsese mai mult de o oră înainte de a chema, în sfârșit, autoritățile. Fusese atât de afectat încât, pentru prima dată, mama își luase liber o lună din perioada de practică și venise să stea cu el. Își petrecuse o parte din următorul an cioplindu-i el însuși piatra funerară

și, până la ultima noastră discuție telefonică, știu că îi vizitase mormântul în fiecare săptămână.

Era Rose și numai Rose; jurase întotdeauna că nimeni nu va putea să o înlocuiască. Nu era nici un motiv să mă îndoiesc de el și nici nu o făcusem niciodată. Spre final, bunicul avea peste nouăzeci de ani, artrită și o camionetă cam defectă; dusese o viață simplă care însemna să aibă grijă de albine și să meșterească la barcă, în același timp prețuind amintirea unei soții pe care nu putuse să o uite niciodată.

Îmi aminteam toate aceste lucruri în timp ce gândurile mi se întorceau la conversația cu Jim. Încercam să reconcilies comentariile lui Jim cu ceea ce știam despre bunicul, dar, pur și simplu, nu reușeam. În ciuda a ceea ce mi se spusese, aveam dintr-odată certitudinea că bunicul nu plecase și nu ar fi plecat niciodată în Carolina de Sud să viziteze o femeie pe nume Helen.

***

Am continuat să mă deplasez în amonte, trecând de la un cot la altul, până când am ajuns în cele din urmă la debarcaderul public pentru bărci din Pădurea Națională Croatan. Informații interesante despre pădure: este unul dintre puținele locuri din lume unde puteți găsi plante carnivore Venus și de alte tipuri care cresc în sălbăticie. Bunicul mă punea special să le caut. Totuși, în ciuda braconajului constant, sunt încă relativ des întâlnite.

Debarcaderul pentru bărci era unul dintre punctele de referință despre care auzisem la Trading Post. Se presupune că vulturii și aligatorii se aflau la câteva caturi mai departe în amonte, dar, din câte știam, putea să nu fie nici un cot sau să fie zece. Descrierea bărbatului fusese puțin vagă, așa că am încetinit barca și am analizat copacii de pe ambele maluri ale pârâului. Mi-am dat seama curând că problema era că nu aveam nici o idee despre ce trebuia să caut.

Tehnologia este însă un lucru minunat. Scoțându-mi telefonul, am căutat rapid pe internet și am găsit imagini cu cuiburi de

vulturi pleșuvi. Mi se păreau cuiburi obișnuite de păsări, doar că mult mai mari, ceea ce m-a făcut să mă simt prost că nu mă gândisem la asta de la început. Până la urmă, am observat unul foarte sus, printre ramurile unui chiparos, căutarea fiindu-mi ușurată și de faptul că mama sau tata vultur stătea în cuib, în timp ce partenerul se cocoțase pe crengile unui copac din apropiere.

Apropo, nu era la două coturi de râu, de la debarcader, ci la patru.

Am oprit barca și am verificat malurile în căutarea aligatoriilor, dar nu am mai avut același noroc în această privință. Am observat, totuși, un loc lipsit de vegetație și noroios, cu urme lăsate pe pământ. Întrucât am trăit în Florida, mai văzusem așa ceva. Din păcate, nu erau aligatori prin preajmă, dar aceștia sunt animale care își delimitează teritoriul, ceea ce însemna că probabil se vor întoarce.

Între timp, mi-am întors privirea către vulturii pleșuvi și le-am făcut câteva poze cu telefonul. Având corpul maroniu și capul alb, arătau exact ca acela de pe Marele Sigiliu al Statelor Unite, fiind prima oară când îi vedeam în sălbăticie. În curând, deveniseră plictisitori. În afară de faptul că își întorceau din când în când capul, nu se mișcau mult și, după un timp, nu erau mai interesant de urmărit decât copacii. Mă întrebam dacă erau ouă în cuib, dar în curând am observat o pereche de pui de vultur. Din când în când, unul dintre ei sau amândoi puii își ridicau capul și eu simțeam nevoia să-i spun cuiva despre asta. Mi-am scos din nou telefonul și i-am scris un mesaj rapid lui Natalie.

Ai timp să vorbești mai târziu?

Din nou, m-am trezit privind telefonul pentru a vedea dacă citea mesajul; spre surprinderea mea, răspunsul ei a venit imediat:

Probabil că voi avea ceva timp în jurul orei 8. .

Am zâmbit, gândindu-mă că povestea cu Natalie devenea interesantă. Nu era exact ce avuseseră bunicul și Rose, dar, categoric, era interesant.

Încă nu primisem nici un răspuns de la companiile de ambulanță, dar m-am gândit să aștept până luni înainte să sun din nou. În afară de asta, restul după-amiezii mele a fost productiv, dacă luați în considerare un pui lung de somn după o plimbare fructuoasă de plăcere, cu barca.

M-am hotărât să iau cina la Morgan's Tavern. Situată în centrul orașului, era exact cum îmi plăcea mie: podele din lemn, cărămidă rustică, tavane cu grinzi înalte de lemn și un meniu bogat. Era aglomerat, așa că m-am așezat la una dintre mesele de la bar, dar servirea a fost rapidă și mâncarea foarte gustoasă. Un loc potrivit pentru a petrece timpul până să o sun pe Natalie.

Nedorind să fiu prea punctual, am așteptat să treacă șapte minute după ora stabilită. Probabil pentru că nu voia să pară prea nerăbdătoare, Natalie răspunse după ce telefonul sună de patru ori. *Oh, jocuri prostești pe care le joacă oamenii...*

– Hei bună, am spus. Cum a fost la lucru?

– Bine, dar mă bucur că sunt de zi în următoarele săptămâni. Îmi este greu să dorm când soarele e sus pe cer. Organismului meu pur și simplu nu-i place.

– Ar trebui să faci un rezidențiat. Atunci nu va trebui să mai dormi niciodată.

Ea chicoti.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu o să ghicești niciodată unde am fost azi, am spus.

– Ai sunat să mă pui să ghicesc?

– Nu, am spus. Am ieșit pe pârâu.

– Cu barca bunicului tău?

– Prefer să mă gândesc la ea ca la un iaht.

– Ah, spuse ea amuzată. De ce îmi spui asta?

– Pentru că am fost la vânatoare de aligatori.

– Nu-mi spune că ai găsit unul.

– Nu, dar sunt aproape sigur că știu unde să îi gădesc. Mă gândeam că putem încerca să-i găsim sâmbătă. Putem merge cu barca și apoi poate să luăm cina acasă la mine. Cum ți se pare?

Urmă un moment de tăcere. Apoi:

– Nu va fi foarte aglomerat pe apă în acest weekend?

Barca bunicului tău atrage mult prea mult atenția, nu era nevoie să adauge, și aș prefera ca nimeni altcineva să nu știe că petrec timp cu tine.

– Nu unde am merge noi. Vom merge pe pârâu, probabil după-amiaza târziu. De obicei, este destul de liniște. Și după aceea, vom lua masa la mine acasă. Pot face friptură grozavă la grătar.

– Nu consum carne roșie.

Natalie, începeam să învăț, rareori răspundea simplu, prin da sau nu, dar mă obișnuiam cu asta.

– Pot face fructe de mare la grătar, dacă preferi, i-am sugerat. Fructele de mare sunt în regulă, nu?

– Da.

– Atunci, ce zici să vii pe la patru și jumătate? Vom petrece câteva ore pe barcă, ne întoarcem și pregătim grătarul. Poate deschidem și o sticlă de vin. Și promit că, și dacă nu găsim aligatori, vei vedea ceva destul de uimitor.

– Ce?

– Surpriză. Ce zici?

– Patru și jumătate?

– Am putea merge mai devreme, dar nu mai târziu, căci se va lăsa însurarea cât timp vom fi pe apă.

În tăcerea care a urmat, încercam, dar nu reușeam să mi-o imaginez în timp ce vorbea. Unde era? În bucătărie? În sufragerie? În dormitor? În cele din urmă, i-am auzit din nou vocea.

– Bine, spuse ea, având o voce ușor ezitantă. Presupun că va trebui să conduc până la tine acasă?

– Dacă vrei, aș putea veni să te iau eu.

– Nu e nevoie, spuse ea.

„Pentru că nu vrei să văd unde locuiești?”

– Grozav, am spus, ignorând întrebarea din mintea mea.

– Câteva întrebări... e bun tonul?

– Da, e în regulă.

– Și șansele mele să apari sunt mai mari de fifty-fifty de data asta?

– Ha, ha, spuse ea. Voi fi acolo la patru și jumătate.

Poate că doar îmi închipuiam, dar cred că o mică parte a ei era flatată de insistența mea.

- Noapte bună, Trevor!

- Noapte bună, Natalie!

***

Joi, am fost sunat de cineva de la prima companie de ambulanță pe care o contactasem și mi s-a spus că nu îl găsiseră sau transportaseră pe bunicul meu.

Vineri, m-au sunat de la cea de a doua și am dat lovitura. După o scurtă conversație, am primit prin e-mail o copie scanată a raportului. Am citit că bunicul, Carl Haverson, fusese ridicat aproape de borna kilometrică 7 de pe autostrada 123 și fusese transportat la Spitalul Baptist Easley. Deși nu conținea prea multe detalii, raportul arăta că era inconștient și avea pulsul neregulat. I s-a administrat oxigen pe drum și a ajuns la spital la 8:17 a.m.

Nu erau prea multe informații și nu mi-au spus ceva ce nu știam deja, în afară de locul de unde fusese ridicat. La o căutare rapidă pe internet, inclusiv pe Google Earth, mi s-a afișat o porțiune de autostradă în apropierea unui mall părăsit. Nu erau informații utile, mai ales că nu aveam idee care fusese motivul apelului la spital, în primul rând. Ar fi putut să meargă către camioneta lui sau conducea sau se îndrepta spre un restaurant. Nu știam cine sunase la ambulanță sau ce însemna, de fapt, *aproape de borna kilometrică 7*. Poate că singurul mod de a găsi răspunsurile la oricare dintre aceste întrebări era să merg acolo și să verific.

Dar, observând ora sosirii lui, m-a frapat un alt gând de care trebuia să-mi fi dat seama mai înainte. Easley era la cel puțin opt ore distanță cu mașina; cu camioneta bunicului meu, la vârsta lui, era posibil să-i fi luat până la zece ore pentru a ajunge acolo. Condusese toată noaptea? Oricât de mult aș fi încercat, nu-mi puteam imagina asta. El se trezise întotdeauna dimineața. În mintea mea, îl puteam vizualiza urcându-se în camionetă dimineața de vreme, după ce dormise într-un hotel sau motel...

Atunci, unde rămăsese peste noapte? În apropiere de Easley? Mai în est?

De asemenea, dacă ar fi fost găsit lângă camionetă, nu avea cum să rămână pe autostradă și după șase luni. Deci cum aveam să-l gășesc?

M-am luptat cu întrebările tot restul zilei, fără să gășesc răspunsuri. Concluzia la care am ajuns în final a fost că trebuia să întreprind o călătorie cu mașina la Easley în viitorul foarte apropiat. Pentru a înțelege ce se întâmplase cu bunicul, știam că nu aveam de ales decât să merg acolo.

Capitolul 10

Sâmbătă părea o zi de început de vară, cel puțin în timp ce ieșisem la alergat. Când am terminat, efectiv storceam apă din tricou înainte de a intra la duș, ceea ce era cam scârbos, dar îmi amintea de anii în care fusem sportiv, spre deosebire de tipul de acum, care abia reușea să-și pună pantalonii pe el.

După micul dejun, am făcut din nou curat în casă, acordând o atenție specială băilor și bucătăriei, apoi am scos măsuța și scaunele din sufragerie pe veranda din spate. Am rearanjat balansoarele, am mutat grătarul și am scotocit prin dulapuri să găsesc o față de masă și lumânări, făcând tot posibilul să creez o atmosferă romantică subtilă.

Să pregătesc barca era mai degrabă o corvoadă. Deși mie nu-mi păsa dacă șezlongurile erau jechoase sau vechi, m-am gândit că era posibil ca pe ea să o deranjeze, așa că a trebuit să trag o fugă la un *alt* magazin pentru a cumpăra soluția de curățat de care aveam nevoie. Apoi am dus barca la pompa de benzină de la Trading Post pentru a umple rezervorul, dar chiar și asta a durat mai mult decât preconizasem deoarece era coadă mare. Trei persoane diferite și-au scos telefoanele să mă fotografieze în timp ce stăteam la coadă, ținând cont că arătam atât de bine. De fapt, poate erau mai interesați de barcă. Cine știe?

Am pregătit masa, am așezat flori din grădina din față în vază, am pus sticlele de vin la frigider să se răcească, am tăiat legume și am făcut o salată. Am încărcat lada frigorifică cu gheață, bere, apă minerală și plată și am transportat-o pe barcă, împreună cu platoul cu gustări. În acel moment, se făcuse ora prânzului; am încercat, dar nu am reușit să-mi amintesc ultima oară când îmi luase atâta timp să mă pregătesc pentru o întâlnire.

Mi-am făcut pentru a doua oară duș în acea zi și, luând în considerare temperatura sufocantă, instinctul îmi spunea că pantaloni scurți și un tricou ar fi fost cele mai potrivite pentru mers cu barca. În schimb, am optat pentru blugi, o cămașă albastră cu nasturi și mocasini. Mi-am suflecat mânecile sperând ca briza să mă ajute să nu transpir.

Ar fi trebuit să-mi ascult instinctul. Natalie a apărut câteva minute mai târziu, coborând din mașină în pantaloni scurți de blugi, ochelari de soare, sandale și un tricou cu Rolling Stones, o apariție lejeră și sexy care atrăgea imediat atenția. Am înghițit în sec.

După ce a luat o sacoșă de pânză de dimensiuni medii de pe scaunul pasagerului, s-a întors și s-a oprit când m-a văzut.

– Credeam că ai spus că mergem cu barca.

– Mergem, am spus. Asta este uniforma mea de căpitan.

– O să mori de cald...

„Da, așa e“, m-am gândit, simțind deja dogoarea soarelui.

– Voi fi bine...

Apropiindu-mă de mașina ei, nu eram sigur dacă trebuia să mă aplec să o îmbrățișez sau să stau pe loc precum un idiot. Am optat pentru a doua variantă. Nici ea nu era prea hotărâtă, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă era la fel de emoționată ca mine. Mă îndoiam, dar tot mă făcea să mă simt mai bine.

– Nu am știut dacă trebuia să aduc ceva, spuse ea, îndreptându-se spre mașină. Dar am o ladă frigorifică micuță cu băuturi pe bancheta din spate.

– Am dus deja câteva sticle pe barcă, dar iau cu plăcere și ce ai adus tu.

Deschizând portiera din spate, am luat lada frigorifică.

- Cum ți-a fost ziua? întrebă ea în timp ce mergeam spre casă.
- Relaxantă, am mințit eu.
- A ta?
- O zi obișnuită de sâmbătă.
- Ai fost la Piața Fermierilor?
- Printre altele. Ridică din umeri. Chiar crezi că vom găsi vre-un aligator?

- Sper că da, am spus. Dar nu garantez nimic.
- Dacă găsim, va fi primul. Este întotdeauna destul de palpitant.
- Ce ai în geantă?
- Haine de schimb pentru mai târziu, spuse ea. Nu voiam să mi se facă frig.

Sincer, aș fi fost fericit să rămână în ținuta pe care o purta, dar am tăcut.

Am deschis ușa din față.

- Intră! Poți să-ți lași geanta unde dorești.
- Cât timp crezi că vom merge cu barca?
- Greu de spus. Dar cu siguranță ne vom întoarce înainte de lăsarea întunericului.

Scoase un tub de cremă de protecție solară din geantă în timp ce mă urmărea prin casă și pe veranda din spate. Când văzu toate pregătirile pe care le făcusem, ridică o sprânceană.

- Uau! spuse ea. Ai avut treabă.
- Părinții mei m-au crescut pentru a face o impresie bună.
- Ai făcut deja, spuse ea, altfel nu aș fi fost de acord să vin.
Pentru prima dată în prezența ei, nu știam ce să mai spun. Cred că și-a dat seama că mă încuiase, întrucât izbucni în râs.

- Bine, continuă ea. Hai să mergem pe barcă și să găsim niște aligatori.

Am luat-o înainte pe drumul până la doc și am așezat lada ei frigorifică lângă a mea în timp ce urcam la bord. Barca s-a legănat ușor sub greutatea noastră.

- Nu am mai fost niciodată pe un iaht, șopti ea, continuând gluma pe care o făcusem eu mai devreme. Sper să fiu în siguranță.
- Nu îți face griji! Este în stare foarte bună.

Am sărit înapoi pe doc pentru a dezlega rapid frânghiile, apoi am revenit lângă ea și am întrebat-o:

– Ai vrea o bere sau un pahar de vin înainte să plecăm?

– O bere sună bine.

Am căutat în lada frigorifică și am scos un Yuengling. Am desfăcut-o răsucind capacul și i-am înmănat-o. Mi-am desfăcut și eu o bere, sărbătorind în sinea mea prima noastră băutură împreună.

Am întins sticla spre ea.

– Mersi că ai venit, am spus eu. Noroc!

Își ciocni sticla de a mea înainte să ia o mică înghițitură.

– Este bună, comentă ea, studiind eticheta.

Fără să mai pierd timpul, am trecut la pupă și am pornit motorul trăgând de cablu. Întorcându-mă pe locul pilotului, am mărit accelerația și ne-am îndepărtat de debarcader. Mi-am făcut drum spre mijlocul pârâului, fiind recunoscător pentru adierea vântului. Puteam simți deja un strat subțire de transpirație începând să se formeze, dar Natalie părea să se simtă foarte bine. Stătea lângă balustradă, urmărind peisajul cu părul fluturându-i pe spate, arătând superb în lumina soarelui. M-am trezit admirându-i picioarele înainte să-mi îndrept din nou atenția către direcția bărcii. Să ne ciocnim de ceva ar fi putut strica buna impresie pe care o făcusem mai devreme, cu fața de masă și lumânările pregătite pe verandă.

Am făcut o întoarcere largă și încă una. Erau locuințe pe ambele maluri ale pârâului, dar locuri de pescuit doar pe unul dintre ele; și după aceea, nimic altceva decât sălbăticie. Între timp, în ciuda lipsei mele de percepție profundă, am evitat ca un expert diverse pericole și mi-aș fi demonstrat măiestria la condus barca dacă nu ar fi fost pe-acolo niște geamanduri în culori neon care avertizau navele să păstreze distanța de siguranță.

După ce și-a dat cu cremă de protecție solară pe brațe și pe picioare, Natalie a venit lângă mine în cabină.

– Este pentru prima dată când merg pe pârâul Brices, spuse ea. E frumos.

– Cum poți să locuiești aici și să nu fi venit niciodată pe apă?

– N-am barcă, spuse ea. Adică... am fost pe râurile Trent și Neuse cu prietenii, dar nu am venit niciodată pe aici.

– Am crezut că nu prea ieși cu prietenii.

– Nu prea, spuse ea. Nu în ultimul timp, oricum.

Deși aș fi putut să o întreb de ce, îmi dădeam seama că nu își dorea asta.

– Dacă ți-e foame, sunt niște gustări pe masă.

– Mulțumesc, dar sunt bine deocamdată. Nici nu-mi amintesc ultima dată când am băut o bere, așa că o savurez.

Se uită la apa neagră care se mișca ușor, strângând în mână sticla rece de bere și bucurându-se de soare.

– De unde ai știut unde să găsești aligatorii? întrebă ea.

– Am auzit niște oameni care vorbeau despre asta când am luat prânzul la Trading Post, așa că m-am hotărât să verific.

– Nu am mâncat niciodată acolo.

– Mă crezi sau nu, mâncarea chiar este destul de bună.

– Am auzit asta. Dar este cam departe de locuința mea.

– Nimic nu este departe în New Bern.

– Știu, dar petrec atât de mult timp la volan când sunt la serviciu, încât mă satur de condus.

– Ai condus până aici și eu stau destul de aproape de Trading Post.

– La Trading Post nu sunt fețe de masă și lumânări.

Am chicotit. Am continuat să merg în amonte, copacii aplecându-se de pe maluri, iar apa întinzându-se în față ca o masă de biliard. Ici și colo, vedeam din când în când docul năpădit de buruieni și putrezit, străpungând pârâul. Deasupra noastră, se învârtea un vultur pescar.

Natalie continua să stea lângă mine și aveam senzația că se schimbaseră ceva între noi. Din când în când, lua câte o înghițitură de bere și mă întrebam dacă întâlnirea noastră o agita.

Se vedea cu altcineva? Încă mi se părea probabilă această variantă, dar, dacă era așa, de ce venise astăzi sau de ce luase cina cu mine? Pentru că era plictisită sau nefericită? Sau pur și simplu se simțea singură? Și cum era el? De cât timp erau împreună? Mai

era posibil și să fi fost curioasă în legătură cu aligatorii și să mă considere doar prieten, dar atunci de ce să stătea atât de aproape de mine? Știa că eram atras de ea. Bunul-simț spunea că dacă faci o invitație la a doua cină în tot atâtea weekenduri înseamnă ceva mai mult decât a-ți dori o simplă prietenie, și totuși fusese de acord să ne întâlnim din nou. Dacă era într-adevăr într-o relație cu altcineva, cum îi explica absența ei azi? Locuia în altă parte? Era angajat în armată și transferat în altă parte? Ca de obicei, nu aveam răspunsuri.

Pârâul continua să se îngusteze până am ajuns la debarcader și am intrat în Pădurea Națională. Pe doc, am văzut un tată și un fiu pescuind; ne-au făcut cu mâna când treceam pe lângă ei. Deși nu băusem decât jumătate din bere, deja se încălzise. Aplecându-mă peste balustradă, am vărsat restul conținutului și am aruncat sticla goală în coșul de gunoi din cabina pilotului.

– Cât mai e? întrebă, apoi se întoarse către mine.

– Aproape am ajuns, am răspuns. Câteva minute.

Trecând de ultimul cot, am început să încetinesc barca. În vârful copacului, am observat unul dintre vulturii care stăteau în cuib, deși perechea sa nu era prin preajmă. În față, pe partea opusă a pârâului, în poienița mocirloasă, erau doi aligatori care stăteau la soare. Erau tineri, neavând mai mult de un metru și jumătate de la bot până în vârful cozii, dar tot era un mare noroc.

– Iată-i, am spus, arătând cu mâna.

Ea alergă spre prova, vibrând de emoție.

– Nu pot să cred, spuse ea. Sunt chiar acolo!

Întorcând volanul, am încercat să poziționez barca astfel încât să putem sta pe șezlonguri și să ne bucurăm de sălbăticie. Satisfăcut, am oprit apoi motorul și m-am îndreptat spre pupa pentru a arunca ancora, simțind frânghia tensionându-se când a atins fundul.

Între timp, Natalie își scosese telefonul și începuse să facă poze.

– Mai este ceva, i-am reamintit. Surpriza despre care ți-am spus.

– Ce?

Am arătat spre vârful copacului.

– Este un cuib de vultur chiar acolo sus și sunt și pui de vultur. Sunt cam greu de observat, dar uită-te cu atenție.

Natalie se uita de la vulturi la aligatori și din nou înapoi, în timp ce eu am scos folia de plastic de pe tava cu mâncare. Am băgat o căpșună în gură și m-am așezat pe unul dintre șezlonguri. Lăsându-mă pe spate, am folosit maneta pentru a ridica suportul pentru picioare.

– Confortabil, nu-i așa? spuse zâmbind Natalie.

– Bunicul meu era un om înțelept când venea vorba de lux.

Natalie culese câteva boabe de strugure de pe platou și se așeză, deși nu lăsă de tot pe spate șezlongul.

– Nu pot să cred că am văzut în sfârșit un aligator, se minună ea.

– Îți exprimi o dorință, iar eu ți-o îndeplinesc. Sunt un fel de duh într-un fel.

Ea se strâmbă, dar îmi dădeam seama că aprecia umorul meu. Am pus o bucată de brânză pe un biscuit în timp ce Natalie își lăsă berea pe masă.

– Așadar... așa procedezi tu? întrebă ea.

– Nu știi ce vrei să spui.

– Toate astea, spuse ea, întinzând brațele. Pregătirile de acasă, plimbarea cu barca, surprizele. Așa încerci tu în general să agăți femeii?

– Nu întotdeauna.

Am luat o înghițitură de bere.

– Atunci de ce un așa spectacol măreț astăzi?

– M-am gândit că ți-ar plăcea. Mi-am ciocnit sticla de a ei. Pentru aligatori!

– Și pentru vultur! fu ea de acord cu reticență, întinzându-se după sticlă și ciocnind-o de a mea. Dar nu încerca să schimbi subiectul.

– Nu sunt sigur care este subiectul.

– Am senzația că ești un jucător. Când vine vorba de femei, vreau să spun.

– Pentru că sunt atât de inteligent și de charismatic?

– Pentru că nu sunt naivă.

– Corect. Am râs. Dar nu e vorba doar despre mine. Ai fi putut să-mi refuzi invitația.

S-a întins după un alt strugure.

– Știu, fu ea de acord, în cele din urmă, cu vocea scăzându-i cu o octavă.

– Regreți?

– De fapt, nu.

– Pari surprinsă.

– Sunt, spuse ea, și pentru câteva minute, nici unul din noi nu a mai scos nici un cuvânt. În schimb, priveam peisajul, iar Natalie reuși să vadă, în cele din urmă, puii de vultur în cuib. Își ridică telefonul pentru a face câteva poze, dar până să reușească, se lăsară din nou în jos. Am auzit-o suspinând, uitându-se cu coada ochiului spre mine.

– Ai fost vreodată îndrăgostit? mă întrebă ea.

Deși nu mă așteptasem la această întrebare, mă copleși pe neașteptate amintirea Sandrei.

– Cred că da, am spus.

– Crezi?

– Când eram împreună, am crezut că eram, am recunoscut.

Dar acum, nu mai sunt sigur.

– De ce nu ai fi?

– Dacă aș fi fost într-adevăr îndrăgostit, cred că mi-ar fi dor de ea mai mult decât îmi e. M-aș gândi mai mult la ea.

– Cine era?

Am ezitat.

– Era o asistentă pentru traumatisme – numele ei era Sandra. Era inteligentă. Frumoasă. Pasionată de munca ei. Ne-am întâlnit în Pensacola și am fost fericiți împreună la început, dar lucrurile s-au complicat după ce am fost trimis în Afganistan.

Am ridicat din umeri.

– Când m-am întors, am...

Am privit-o.

– Ți-am spus deja că nu eram într-o stare mentală sau emoțională bună și m-am răzbunat pe ea. Mă mir că a rezistat atât de mult.

– Cât timp ați fost împreună?

- Puțin mai mult de doi ani. Dar trebuie să-ți amintești că am fost plecat o perioadă lungă. Până la urmă, mă întrebam cât de bine ne cunoșteam cu adevărat. După ce ne-am despărțit, mi-a luat un timp să înțeleg că mi-era dor de ideea de a fi cu cineva, mai mult decât lipsa ei. Știam că nu o iubisem așa cum bunicul a iubit-o pe bunica, sau chiar în felul în care se iubeau părinții mei. Bunicul meu era un adevărat romantic; părinții mei erau parteneri și prieteni și se completau perfect. Nu am simțit nici unul dintre aceste lucruri cu Sandra. Nu știu. Poate, doar nu eram pregătit.

- Sau poate că ea nu era aceea.

- Poate.

- Altcineva? Când erai mai tânăr, poate?

Nu știu din ce motiv, mintea mi-a fugit spre Fata de la yoga, dar am clătinat din cap.

- Am ieșit cu fete la liceu și colegiu, dar nimic extraordinar. După ce mi-au murit părinții, în timpul facultății și rezidențiatului, mi-am spus că eram prea ocupat pentru vreo relație serioasă.

- Probabil că erai.

Am zâmbit, apreciind răspunsul, chiar dacă amândoi știam că era o scuză.

- Dar tu? Ai spus că ai fost îndrăgostită? Ești mai mult genul romantic sau preferi relația de tip parteneri și prieteni?

- Amândouă, spuse ea. Mi-am dorit totul.

- Și ai reușit?

- Da, spuse ea. Își ținea sticla în mână, încă pe jumătate plină. Ce să fac cu asta?

- O iau eu, am spus, luându-i sticla. M-am ridicat de pe șezlong, am vărsat ce mai rămăsese în râu și am pus-o lângă a mea, în coșul de gunoi. La întoarcere, am arătat spre lada frigorifică.

- Mai vrei una?

- Ai apă?

- Desigur. Am venit pregătit.

I-am înmănat o sticlă de apă înainte să mă așez din nou pe șezlong. Am continuat să discutăm în timp ce mai mâncam din gustări, evitând subiecte prea personale. Discuția noastră anterioară

despre dragoste părea să-i fi atins o limită personală, așa că am vorbit despre oraș, despre poligonul unde îi plăcea lui Natalie să meargă la trageri și despre unele dintre cele mai complicate intervenții chirurgicale pe care le făcusem în trecut. În cele din urmă, a reușit să fotografieze vulturii și mi-a trimis și mie pozele, lucru de care mi-am dat seama abia când mi-am simțit telefonul vibrând în buzunar și l-am verificat.

În timp ce pluteam pe loc, începuse să se formeze un strat subțire de nori, transformând soarele din galben în portocaliu și, când cerul începuse să devină violet, mi-am dat seama că era timpul să ne întoarcem.

Am ridicat ancora și am pornit motorul. Înainte de a veni lângă mine în cabină, Natalie a acoperit tava cu gustări. Am condus mai repede la întoarcere, scurtând călătoria, dar eram încă uimit de cât de repede trecuse vremea. În timp ce legam barca la mal, se instala amurgul, transformând cerul într-o paletă strălucitoare de culori, iar greierii începuseră să cânte. Am ajutat-o pe Natalie să coboare pe doc, apoi i-am înmănat lada frigorifică mai mică. Cu tava așezată pe lada frigorifică mai mare, am mers lângă ea până la veranda din spate.

Odată ajunși pe verandă, am ridicat capacul lăzii.

– Mai vrei o sticlă de apă? am întrebat-o.

– Ai vin?

– Roșu sau alb?

– Alb.

Am intrat în casă, am scos vinul din frigider, apoi am căutat un tirbușon. Am turnat în două pahare și am revenit pe verandă. Ea stătea lângă balustradă, privind apusul.

– Poftim, am spus, întinzându-i un pahar. Sauvignon blanc.

– Mulțumesc.

Am luat câte o înghițitură în timp ce admiram peisajul.

– Am sunat la spital, așa cum mi-ai sugerat, am spus. Să întreb despre bunicul.

– Și?

– Ai avut dreptate – asta era primul pas pe care trebuia să-l fac.

Am continuat, punând-o la curent. Ea asculta cu atenție, neluându-și ochii de la fața mea.

– Unde crezi că se ducea? Dacă nu la Easley?

– Nu știu.

– Doar nu crezi că se ducea să o vadă pe Helen?

– Doar dacă nu cumva suferise o schimbare radicală, nu-mi pot imagina să fi fost interesat de o altă femeie. Nu la vârsta lui, nu atât de departe și, cu siguranță, nu ținând cont de felul în care încă vorbea despre bunica.

– Mi-a povestit despre ea odată, spuse Natalie. Mi-a spus că obișnuia să fredoneze prin bucătărie în timp ce gătea și că uneori, chiar și atunci, își imagina că putea încă să o audă.

– Când ți-a spus asta?

– Anul trecut, poate? Era la Piața Fermierilor și nu-mi amintesc cum a venit vorba, dar țin minte că m-am gândit la acea poveste când am ajuns acasă. Cu siguranță, încă o iubea.

– Asta zic și eu, am spus dându-i dreptate. Era bărbatul unei singure femei.

Ea mai luă o înghițitură.

– Tu crezi în asta? O femeie pentru un bărbat, pentru totdeauna? Toată treaba cu suflete pereche?

– Cred că este posibil pentru unele cupluri – ca ei sau poate chiar ca părinții mei –, dar probabil că este mai mult excepție decât regulă. Cred că majoritatea oamenilor se îndrăgostesc de mai multe ori în viață.

– Și totuși, tu nu ești sigur dacă ai fost vreodată îndrăgostit.

– Nu este corect să-mi parafrizezi afirmațiile.

Ea râse.

– Așadar, ce ai de gând să faci în privința bunicului tău?

– Mă gândesc să merg marți la Easley. Vreau să aflau unde se afla când a fost luat de ambulanță și să încerc să-i localizez camioneta. Poate asta mă va ajuta să înțeleg ce s-a întâmplat.

– Drumul pare lung dacă nu ai ceva de făcut între timp, sublinie ea.

– Ar trebui să-mi ia doar două zile.

În timp ce vorbeam, am văzut că tremura. Își puse paharul cu vin pe balustradă și își frecă brațele.

– Îmi pare rău. Cred că mi s-a făcut puțin răcoare. Unde e baia, să mă pot schimba?

– Băile sunt minuscule, așa că poți folosi mai degrabă unul dintre dormitoare dacă vrei. Ți s-a făcut foame? Vrei să pornesc grătarul?

Ea dădu din cap.

– Mi-e foame, așa că ar fi minunat. Crezi că mi-ai mai putea pune niște vin înainte să merg să mă schimb?

– Desigur.

M-am dus în bucătărie să-i mai torn vin – m-am oprit la jumătatea paharului – și am privit-o cum își luă geanta din sufragerie și dispăru în dormitor. Neștiind ce-și dorea la cină – în afară de ton – pusese în coș mai devreme mai multe produse pentru diverse posibilități de preparare. Nu luasem doar o salată și fasole verde, ci și orez pentru pilaf și salată de varză. Oricum, pentru a nu fi nimeni prea impresionat, orezul pentru pilaf era într-o cutie cu indicații pentru a fi ușor de preparat, iar salata de varză era de la raionul de delicatese al magazinului alimentar. Sandra mă învățase cum să pregătesc fasolea verde cu ulei de măsline, usturoi și fulgi de migdale. Am pus apa la fiert pe aragaz pentru orez, am pus varza într-un bol de sticlă și, împreună cu salata verde și o sticlă cu dressing, le-am dus pe masa de afară. Am pornit grătarul, am adăugat sare și piper pe friptură și am turnat orezul și condimentele în oală. După ce am amestecat sos de soia și wasabi în marinata pentru ton, am pus friptura pe grătar și m-am întors la bucătărie pentru fasolea verde.

Friptura, orezul și fasolea s-au făcut repede; le-am acoperit cu folie și le-am băgat în cuptor să se mențină calde, dar Natalie încă nu dădea nici un semn. Tonul ei dura doar un minut, două să fie gata, așa că nu m-am deranjat să îl pun deocamdată pe grătar. În schimb, am mutat un difuzor pe verandă, apoi mi-am folosit iPhone-ul pentru a pune câteva dintre melodiile mele preferate din anii optzeci. M-am așezat pe balansoar, am sorbit din vinul pe care mi-l turnasem mai devreme și am privit cum se ridica luna strălucind

chiar deasupra copacilor. Avea o formă frumoasă de semilună – în creștere sau în descreștere – dar nu eram sigur în ce fază era. La un moment dat anul trecut descărcasem o aplicație care îți spune totul despre constelații și unde să le găsești noaptea pe cer; m-am gândit să o deschid și apoi să încerc să o impresionez pe Natalie prin cunoștințele mele de astronomie.

Dar am renunțat la idee. Și-ar fi dat seama imediat. În mod ciudat, cu cât îmi dădea mai mult ochii peste cap, cu atât mai mult simțeam că puteam fi eu însumi. Îmi plăcea asta – fir-ar să fie, Natalie era cam tot ce îmi doream din ce îmi dădeam seama –, dar ce mai conta? Urma să plec, așa că nu prea aveam vreo șansă la orice fel de relație de durată. Eu îmi vedeam de drumul meu, ea de al ei, ceea ce însemna că nu era nici un motiv să ne lăsăm luați de val, nu?

Era un exercițiu familiar pentru mine. În liceu, eram distant emoțional față de fetele cu care mă întâlneam și aceeași lucru se întâmplase și la colegiu, și la facultatea. Cu Sandra, este posibil să fi fost diferit la început, dar spre final, de-abia mai făceam față, darămite să mai avem o relație. Deși toate acele femei aveau farmecul lor, mă uimea că mă gândeam mereu la următoarea etapă din viața mea, care nu le includea. Asta putea părea superficial și poate chiar era, dar întotdeauna crezusem cu tărie că fiecare trebuia să se străduiască să devină cea mai bună versiune posibilă a sa, o convingere care uneori presupunea alegeri dificile. Dar Natalie greșea când gândea că eram un jucător. Mai degrabă eram un tip care ieșea la întâlniri în serie decât un bărbat care stătea la pândă. Fata de la yoga (*Lisa? Elisa? Elise?*) era o excepție de la regulă.

Acolo, pe verandă, puteam simți tendința propriului istoric comportamental, care mă avertiza să nu mă îndrăgostesc de o femeie pe care aveam să o părăsesc în curând. Nu putea ieși nimic bun din asta. Ea ar fi fost rănită și eu aș fi fost rănit și, chiar dacă am fi încercat cumva să meargă, știam de la început că distanța poate pune la încercare orice relație. Și totuși...

Ceva *se schimbă* între noi și îmi era imposibil să neg acest lucru. Nici măcar nu eram sigur când se întâmplase. Poate că era

ceva atât de simplu precum un nivel mai profund de confort, dar îmi dădeam seama că îmi doream cu ea mai mult decât o relație fizică. Voiam ceea ce împărtășisem când îi arătasem stupii sau când ne plimbaserăm cu barca sau când băuserăm vin pe veranda din spatele casei. Îmi doream să pâlăvrăgim, să comunicăm profund, dar și să avem perioade lungi în care nici unul dintre noi să nu simtă nevoia să spună nimic. Voiam să mă întreb la ce se gândea, să mă ia adesea prin surprindere; voiam să-mi atingă cu delicatețe cicatricea de pe mână și să i le arăt și pe celelalte care îmi marcaseră trupul. Totul era ciudat pentru mine, chiar un pic înspăimântător.

Afară, luna își continua ascensiunea lentă, acoperind gazonul într-o nuanță argintiu-albăstruie. O briză caldă mișca ușor frunzele, ca sunetul șoaptelor cuiva. Stelele de deasupra se reflectau în apa pârâului și am înțeles dintr-odată de ce bunicul nu-și dorise niciodată să plece de aici.

Am observat brusc o lumină în spatele meu care anunța că Natalie ieșea din casă. Întorcându-mă să o salut, am zâmbit automat înainte de o vedea bine pe femeia care stătea înaintea mea în cadrul ușii. Pentru un moment, nu am putut decât să mă holbez, convins că nu mai văzusem în viața mea o femeie atât de frumoasă.

Natalie purta o rochie-creion decoltată și fără mâneci de culoare roșu-burgund, care se mula pe formele ei zvelte. Lănțișorul pe care îl purta mereu în jurul gâtului dispăruse și purta cercei în formă de cerc și niște pantofi cu toc eleganți și delicați. Dar cel mai tare mă fascina chipul ei. Își dăduse cu rimel, accentuându-și genele bogate, iar machiajul aplicat cu atenție îi dădea o luminozitate deosebită pielii. Am simțit o aromă de parfum care mirosea a flori sălbatice. Ținea în mână paharul de vin gol.

Privirea mea trebuie să-i fi ridicat un semn de întrebare întrucât a strâmbat ușor din nas.

– Prea mult?

Vocea ei a fost suficientă să mă scoată din starea de transă.

– Nu, am spus. Ești... superbă.

– Mulțumesc.

Zâmbi, părând aproape timidă.

- Știu că nu este adevărat, dar apreciez.
- Chiar așa este, am spus.

Dintr-odată, mi-am dat seama: asta era ce-mi doream; o voiam pe Natalie, nu doar pentru acea seară, ci pentru o viață de zile și nopți precum cea pe care o petreceam chiar acum. Sentimentul era incontestabil și am înțeles dintr-odată ceea ce trebuie să fi simțit bunicul când a văzut-o pe Rose în fața magazinului cu atât de mult timp în urmă.

„Sunt îndrăgostit de ea“, o voce îmi răsuna clar în minte. Totul părea ușor suprarealist și totuși mai real decât orice mi se întâmplase vreodată. Dar am auzit din nou acea voce avertizându-mă să pun capăt acum, înainte ca situația să devină și mai serioasă. Pentru a face lucrurile mai ușoare pentru amândoi. Vocea rațiunii era doar o șoptă, care pălea în fața intensității sentimentelor mele. „Acesta este sentimentul despre care vorbea bunicul“, m-am gândit.

Peste toate acestea, Natalie stătea liniștită, dar, pentru prima dată, știam ce gândea. Puteam citi în zâmbetul ei radiant că simțea exact la fel ca mine.

***

M-am forțat să mă întorc în timp ce Natalie se îndrepta spre verandă. După ce mi-am dres vocea, am întrebat-o:

- Mai vrei un pahar? Eu cred că-mi mai pun unul.
- Doar jumătate, șopti ea.
- Mă întorc imediat.

În bucătărie, am simțit că în sfârșit puteam să respir. Am încercat să mă adun, concentrându-mă pe simplul act de a turna vin în pahare ca un mijloc de a calma lucrurile. Cumva am reușit să ajung pe veranda din spate cu cele două pahare, încercând disperat să-mi ascund frământarea interioară.

I-am întins paharul cu vin.

- Putem mânca oricând ești gata. Mai trebuie doar să-ți prepar tonul, dar asta nu durează mult.
- Ai nevoie de ajutor?

- Mai am ceva de adus din frigider și cuptor, dar hai să mă apuc mai întâi de ton, bine?

La grătar, am desfăcut tonul, fiind într-o stare de alertă continuă datorită prezenței lui Natalie. Stătea aproape de mine, învăluindu-mă în parfumul ei.

- Cum îți place tonul? am întrebat automat. Făcut bine, mai puțin sau mediu?

- Doar făcut, spuse ea.

- Am amestecat niște sos de soia și wasabi pentru tine.

- Ești o figură! spuse ea pe un ton târăgănat, înghiontindu-mă ușor, dându-mi o senzație de amețeală.

„Trebuia neapărat să mă adun.“

După ce am verificat temperatura, am pus tonul pe grătar. Natalie a preluat sarcina de a aduce celelalte feluri de mâncare de la bucătărie.

M-am uitat peste umăr.

- Poți să-mi aduci farfuria? Să scot tonul?

- Desigur, spuse ea, întorcându-se spre mine.

Am pus tonul pe farfurie și m-am îndreptat spre masă. În timp ce se așeza, a făcut semn spre celelalte feluri de mâncare.

- Ai făcut mâncare suficientă pentru patru persoane, observă ea. Apoi, aplecându-se, adăugă: M-am simțit foarte bine astăzi pe barcă. Mă bucur că m-ai invitat.

- O zi perfectă, i-am dat eu dreptate.

Am început să mâncăm, dându-ne unul altuia diverse feluri de mâncare, într-o atmosferă familiară. Conversația trecu de la aligatori, vulturi și viața în Florida, spre locurile pe care doream să le vizităm într-o zi. Ochii ei scânteiau de un foc ascuns, făcându-mă să simt că trăiesc. Cum de mă îndrăgostisem de ea atât de repede, fără să-mi dau seama?

Apoi, m-a ajutat să duc vasele la bucătărie și să arunc resturile. Când am terminat, ne-am întors lângă balustrada din verandă și am privit pârâul, umărul meu aproape atingându-l pe ai ei. Încă mai cânta muzica, o baladă melancolică de la Fleetwood Mac. Deși

îmi doream să-mi pun brațul în jurul umerilor ei, nu am făcut-o. Își drese vocea înainte de a-și ridica privirea spre mine.

– Este ceva ce ar trebui să-ți spun, zise ea dintr-odată.

Tonul ei era cald, dar serios și am simțit cum mi se strânge stomacul. Deja știam ce urma să-mi spună.

– Ești într-o relație cu altcineva, am spus.

Rămase nemișcată.

– Cum de ai știut?

– Nu știam. Dar bănuiam. M-am uitat fix la ea. Chiar contează?

– Presupun că nu.

– Este ceva serios? am întrebat, urând faptul că trebuia să întreb.

– Da, spuse ea. Se întoarse, neputând să-mi întâlnească privirea. Dar nu este ceea ce crezi tu, probabil.

– De cât timp sunteți împreună?

– De câțiva ani, răspunse ea.

– Îl iubești?

Părea să-i fie dificil să răspundă.

– Știu că l-am iubit la un moment dat. Și până acum câteva săptămâni, credeam că încă îl mai iubesc, dar apoi...

Își trecu mâna prin păr înainte de a se întoarce spre mine.

– Te-am întâlnit pe tine. Din acea primă seară când am stat de vorbă chiar aici, am știut că sunt atrasă de tine. Sincer, acest lucru m-a îngrozit. Dar, oricât de speriată aș fi fost și oricât de greșit știam că este, era o parte din mine care voia să petreacă timp cu tine. Am încercat să pretind că nu exista acel sentiment; mi-am spus să-l ignor și să uit de tine. New Bern fiind un oraș mic, iar eu ieșind extrem de rar în oraș, era puțin probabil să te mai văd vreodată. Dar apoi... ai venit la Piața Fermierilor. Și știam exact de ce erai acolo. Și toate sentimentele acelea au ieșit din nou la suprafață.

Închise ochii, cu umerii aplecați și cu un aer obosit.

– Te-am văzut plimbându-te, spuse ea. După ce ți-ai cumpărat o cafea. Eu tocmai se întâmpla să plec de la piață și am dat peste tine. Mi-am spus să trec mai departe. Să le las în pace. Dar următorul lucru pe care îl știu este că m-am îndreptat în aceeași direcție și te-am văzut în parc.

- M-ai urmărit?

- Am simțit că nu aveam de ales. Era ca și când ceva - sau altcineva - mă împingea de la spate. Eu... voiam să te cunosc și mai bine.

În ciuda seriozității cuvintelor ei, am zâmbit.

- De ce m-ai acuzat că te urmăream?

- De frică, recunosc eu. Confuzie. Rușine. Alege tu.

- Ești o actriță bună.

- Poate, spuse ea. Nu știu de ce nu am putut spune ce voiam să spun. Am început să vorbim atât de ușor despre alte lucruri... și când m-ai invitat să-mi arăți stupii, știam că trebuia să accept. Am încercat să mă conving că nu însemna nimic, dar, în adâncul sufletului meu, știam că nu era adevărat. Și a tot continuat să se întâmple... cina în Beaufort și plimbarea cu barca, iar acum asta. De fiecare dată când sunt cu tine îmi spun că nu ar trebui, că ar trebui să încetăm să ne mai vedem. Și, de fiecare dată, nu-mi găsesc cuvintele.

- Până acum.

Ea dădu din cap, strângându-și buzele, iar eu îmi simțeam gâtul încordat în tăcerea care urmă. Instinctiv, m-am trezit căutându-i mâna, atingându-i degetele rigide și apoi, în sfârșit, relaxate. Am întors-o cu blândețe spre mine. Cu cealaltă mână, am mângâiat-o pe obraz.

- Uită-te la mine! am șoptit. Când își ridică încet privirea, am continuat: Chiar vrei să pleci acum?

La auzul cuvintelor mele, ochii ei se umeziră. Maxilarul ei tremura ușor, dar nu se retrase.

- Da, șopti ea. Apoi înghiți și închise ochii. Nu!

În fundal, se auzeau acordurile unei melodii al cărei nume l-am uitat. Lumina din verandă revărsa o strălucire aurie peste pielea ei sărutată de soare. M-am apropiat, punându-i cealaltă mână pe coapsă, observând confuzia și frica și dragostea în expresia ei, apoi i-am înconjurat talia cu brațele. Ochii ei se pierdeau în ai mei, în timp ce trupurile noastre se apropiau și am simțit cum tremura în timp ce o mângâiam pe spate. Sub țesătura subțire a rochiei,

pielea se simțea fierbinte și simțeam cu intensitate formele corpului ei lipindu-se de mine.

Mi se potriva atât de bine – era incontestabil de real, chiar elementar, ca și când eram făcuți din aceeași materie. Am adulmecat-o, neputând să tac.

– Te iubesc, Natalie, am șoptit. Și nu vreau să mai pleci vreodată.

Cuvintele făceau cumva și mai real sentimentul și am simțit brusc posibilitatea unei vieți împreună. Știam că aș fi făcut orice pentru ca lucrurile să meargă între noi, chiar dacă asta însemna să rămânem în New Bern. Îmi puteam muta programul de rezidențiat la Universitatea din Carolina, care se afla la mai puțin de o oră de casa bunicului; aș fi putut chiar să renunț la a practica medicina de tot. Alternativa era un viitor fără ea și, în acel moment, nu era nimic mai important decât să rămân cu această femeie, acum și pentru totdeauna.

După expresia ei, știam că își dădea seama de intensitatea a ceea ce simțeam. Deși probabil că o înspăimânta, nu s-a retras. În schimb, s-a aplecat spre mine și și-a încolăcit brațele în jurul gâtului meu în timp ce își sprijinea capul pe umărul meu. Îi puteam simți sânii moi și plini, apăsându-mă, lipiți de mine. Inspira și expira aerul cu un sentiment de eliberare.

– Și eu te iubesc, Trevor, șopti ea. Nu ar trebui și știu că nu pot, dar te iubesc.

Își înalță capul de pe umărul meu, iar buzele mele îi atingeau gâtul. Îi simțeam cu vârful limbii pielea delicată ca mătasea. Cu un geamăt, m-a tras și mai aproape, iar eu, în sfârșit, mi-am îndreptat buzele spre ale ei.

Am sărutat-o, desfătându-mă cu buzele ei, în timp ce mă săruta și ea; când mi-am deschis gura, mi-a răspuns și ea, iar limbile noastre s-au atins, sentimentul fiind mai intens decât orice simțisem vreodată. Mâinile mele au început să-i exploreze corpul, atingându-i cu tandrețe abdomenul, apoi o laterală a sânelui, coborând spre coapsă, memorând deja senzația de atingere a corpului ei. Peste toate acestea, eram conștient că o iubeam și simțeam o dorință atât de puternică cum nu mi se mai întâmplase vreodată înainte. Mi-o

doream toată. Când, în sfârșit, am împins-o ușor înapoi, trupurile noastre încă erau lipite, ochii ei erau încă pe jumătate închiși, iar gura întredeschisă într-o anticipare senzuală. Apoi, cu o mișcare incredibil de naturală, am prins-o de mână și am făcut un mic pas înapoi. Ne priveam ochi în ochi și, împingând-o ușor, am condus-o înăuntru, spre dormitor.

Capitolul 11

– Interesant, spuse Bowen în timpul sesiunii noastre de luni.

Stăteam la masa din sufragerie, pe care o mutasem înapoi în casă, cu două pahare de apă rece între noi. Sosise cu aproape o oră mai devreme și îi făcusem turul proprietății și al casei. Îi arătasem stupii de la distanță (nu avusese parte de spectacolul complet pe care i-l oferisem lui Natalie), precum și barca. Dar când a început sesiunea, eu inițiasem conversația, ca de obicei, cu o actualizare pe diverse probleme asociate PTSD, înainte să ajung, în sfârșit, la întâlnirea cu Natalie. I-am povestit absolut tot, însă nu am intrat în detalii *intime*.

– Asta este tot ce ai de spus? l-am întrebat. Că este interesant?

– Ce ai vrea să spun?

– Nu știu. Ceva. Orice.

Bowen își duse mâna la bărbie.

– Chiar crezi că ești îndrăgostit de ea?

– Da, am răspuns. Fără nici o îndoială.

– O cunoști de mai puțin de două săptămâni.

– Bunicul s-a îndrăgostit de bunica de prima dată când au vorbit, l-am combătut eu.

Sincer să fiu, și eu mă întrebasesm același lucru toată dimineața.

– Este... diferită de toate cele pe care le-am întâlnit până acum, am continuat. Și știu că nu este logic. Dar da, o iubesc.

– Și ai renunța la rezidențiat pentru ea?

– Da, am spus.

– Interesant, repetă el.

Limbajul evaziv-neutru folosit de Bowen putea fi cel puțin frustrant.

– Nu mă crezi?

– Bineînțeles că te cred.

– Dar te preocupă ceva, nu-i așa?

– Pe tine nu?

Știam exact la ce se referea, desigur.

– Te referi la celălalt bărbat, am spus.

– Adaugă niște implicații potențial provocatoare.

– Înțeleg asta. Dar sentimentele ei pentru mine sunt reale. Și ea mi-a spus că mă iubește.

Și-a aranjat ochelarii.

– Pe baza celor descrise de tine, probabil că așa este.

– Crezi?

– Nu m-ar surprinde câtuși de puțin. Uneori subestimezi felul în care te pot percepe ceilalți. Ești tânăr, inteligent, de succes, bogat, iar unii te-ar considera un erou în serviciul militar.

– Dumnezeuule! Mulțumesc, doctore.

– Cu plăcere. Totuși, ceea ce vreau să spun este că, deși îmi pot imagina cu ușurință ca o femeie să se îndrăgostească de tine, asta nu înseamnă neapărat că nu este complicat pentru ea. Nici nu înseamnă că relația voastră se va dezvolta în direcția în care speră tu. Oamenii sunt complecși, în viață lucrurile rareori se întâmplă așa cum îți imaginezi, iar emoțiile pot fi contradictorii. Din ce mi-ai povestit, părea că încerca să-ți spună că are trăiri conflictuale în legătură cu relația dintre voi. Până când va rezolva acest conflict, ar putea fi o problemă.

Am luat o înghițitură din apă, procesând ceea ce tocmai îmi spusese Bowen.

– Ce ar trebui să fac? am întrebat, în cele din urmă.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu Natalie, am spus, auzindu-mi frustrarea din voce. Ce să fac în legătură cu relația ei cu celălalt bărbat?

Bowen ridică o sprânceană. Nu spuse nimic, așteptând să-mi răspund singur la întrebare. Mă cunoștea suficient de bine să înțeleagă că voi putea să-mi dau seama singur, în cele din urmă, lucru pe care l-am și făcut.

– Trebuie să accept că nu pot controla o altă persoană, am spus eu. Nu-mi pot controla decât propriul comportament.

– Corect.

Bowen zâmbi.

– Dar sunt convins că asta nu te face să te simți mai bine.

„Nu, chiar deloc“, m-am gândit eu. Am tras aer adânc în piept, dorindu-mi să nu fie adevărat, înainte de a repeta automat o mare parte din ceea ce învățasem în sesiunile noastre anterioare.

– Îmi vei spune că deocamdată ar trebui să încerc să fiu cea mai bună versiune a mea. Am nevoie să dorm, să fac efort, să mănânc sănătos și să mențin la minimum substanțele care-mi afectează starea de spirit. Să practic tehnici DBT și CBT atunci când mă simt la capătul puterilor. Înțeleg toate aceste lucruri. Și fac aceste lucruri. Ce vreau să știu este ce ar trebui să fac cu Natalie, să nu înnebunesc de neliniște.

Dacă Bowen simțise emoția din vocea mea, nu a comentat nimic. În schimb, cu calmul cu care mă aborda întotdeauna, ridică din umeri.

– Ce poți face cu excepția faptului de a continua să faci ceea ce faci?

– Dar o iubesc.

– Știu asta.

– Nici măcar nu știu dacă locuiește împreună cu el sau dacă doar se întâlnesc.

Bowen părea că aproape se întristase.

– Chiar vrei să știi?

***

Pe autostradă, a doua zi, am tot analizat conversația cu doctorul Bowen. Știam ce voiam – voiam ca Natalie să-l părăsească pe

celălalt –, dar eu eram doar jumătate din această ecuație. Sau poate doar o treime, ceea ce era și mai rău. Uneori cred că lumea ar fi mai bună dacă aș fi conducătorul ei și aș putea, într-adevăr, să controlez oamenii, dar, cunoscându-mă, probabil m-aș plictisi de această responsabilitate.

Pornisem GPS-ul SUV-ului, chiar dacă probabil nu aș fi avut nevoie de el până la granița cu Carolina de Sud. Până acolo, drumul era drept – Autostrada 70 până la Autostrada interstatală 40 lângă Raleigh, apoi Autostrada interstatală 85 lângă Greensboro, prin Charlotte, și prin Carolina de Sud, până la Greenville. Computerul de bord estima că urma să ajung la destinație undeva între unu și două după-amiaza, sperând că aveam timp suficient pentru a obține niște răspunsuri.

Drumul era ușor, terenul fiind relativ plan, trecând fie printre terenuri agricole, fie prin pădure. În apropierea orașelor, era foarte aglomerat, deși nu se compara cu zona DC unde am crescut. În timp ce mă deplasam, încercam să mi-l imaginez pe bunicul făcând același traseu, dar nu am putut. Camioneta lui se zdruncina și se clătina la o viteză de peste optzeci de kilometri pe oră și să mergi cu viteză mică pe autostrada interstatală era periculos. La vârsta lui, știa că vederea și reflexele nu mai erau foarte bune. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât îmi dădeam seama că ar fi ales șosele cu o singură bandă pe sens. Astfel, călătoria ar fi durat mai mult și, din ce știam, îi luase două zile să ajungă la Easley.

M-am oprit să iau prânzul la sud de Charlotte, apoi am pornit din nou la drum. Conform GPS-ului, Autostrada interstatală 85 se intersecta cu Autostrada 123 în Greenville, iar de acolo, se mergea în linie dreaptă până la destinația mea. Înainte de plecare, aflasem că Autostrada 123 ajunge și la Universitatea Clemson, care era puțin mai departe, spre vest, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă Helen era studentă. Bunicul meu, hoț bătrân, ar fi putut să dea iama în prospături.

Era un gând absurd, dar după mai mult de șapte ore petrecute în mașină, m-a făcut să râd din tot sufletul.

Am găsit Autostrada 123 fără nici o problemă, m-am pregătit pentru ultima sută de metri, iar când mai aveam doar cinci minute, am început să verific bornele kilometrice. După părerea mea, dacă ar fi avut accidentul vascular cerebral mai la est, ar fi fost transportat la un spital din Greenville, care era un oraș mult mai mare și avea mai multe spitale. Ajungând la periferia orașului Easley m-au năpădit amintiri, dar nici una legată de oraș în sine. Nu părea nimic familiar și nici nu-mi puteam aminti exact traseul pe care mersesem la spital, acele amintiri fiind complet acoperite de îngrijorarea pe care o simțisem atunci.

În cele din urmă, am observat borna kilometrică 9 și am început să încetinesc SUV-ul, analizând ambele părți ale autostrăzii. Spre deosebire de cea mai mare parte a drumului, aici nu erau doar terenuri agricole sau păduri; erau case și case de amanet, parcuri de mașini second-hand și cimitire de mașini, benzinării și chiar un depozit de antichități. Peisajul era descurajator; să găesc pe cineva în oricare dintre acele locuri sau case care să-și amintească de bunicul meu după mai mult de șase luni – cu atât mai puțin pe cineva capabil să-mi dea vreun ajutor util – putea să dureze zile întregi, chiar săptămâni și, oricât de interesat eram să deslușesc misterul, știam deja că nu aș fi făcut așa ceva. Mă întrebam dacă făcusem călătoria degeaba.

Și totuși, în timp ce treceam în sfârșit pe lângă borna kilometrică 8, inima a început să-mi bată cu putere. În dreapta era un Waffle House – bunicul era un fan al acestui lanț de restaurante – și apoi, aproximativ un minut mai târziu, am observat un alt indicator mai mic, pe partea opusă a autostrăzii, cu reclamă la motelul Evergreen. Mi-am amintit din timpul facultății că accidente vasculare puteau să apară într-un interval de două ore, unul dimineața și unul seara. Ținând cont de ora obișnuită la care se trezea, un posibil mic dejun la Waffle House și ora sa de sosire la spital, era posibil ca acela să fi fost motelul unde înnoptase.

Bănuiala mea începea să se confirme din ce în ce mai mult în timp ce mă apropiam. Am văzut aceeași imagine a străzii pe care o văzusem pe Google Earth, dar, în realitate, era mai ușor de înțeles. Ceea ce crezusem că era un mall abandonat era, de fapt,

motelul vechi, situat chiar în spatele bornei kilometrice 7, genul de loc unde se prefera plata cash, ceea ce era un lucru bun, întrucât bunicul meu nu avea card de credit. Mai mult decât atât, mi-l puteam imagina cu ușurință pe bunicul cazându-se acolo. Avea un singur nivel, în formă de U, probabil cu douăsprezece camere în total. Exteriorul de culoare oliv se decolorase într-un verde șters și erau câteva șezlonguri decrepitate așezate la intrarea în camere, fără îndoială în încercarea de a crea un sentiment de familiaritate. Această imagine îmi amintea de casa bunicului și de Trading Post și mi-l puteam imagina pe bunicul scoțând un oftat de ușurare când descoperise acest motel.

Un mic semn pus la o fereastră din dreptul autostrăzii indica recepția și m-am oprit în fața lui. Erau doar trei mașini în parcare, dar, chiar și așa, mi se păreau prea multe. Trecuse ora normală de eliberare a camerelor, ceea ce însemna că aceia care erau încă în camere se hotărâseră să mai rămână încă o noapte aici, lucru greu de crezut. Fie asta, fie plăteau cu ora și se bucurau de o aventură de după-amiază, ceea ce presupuneam că era mult mai probabil. Nu că i-aș fi judecat, nu înțelegeți greșit...

Am deschis scârțâind o ușă cu plasă de țânțari, am auzit un clopoțel și am intrat într-o cameră mică, slab luminată, cu o teighea la recepție până la înălțimea pieptului. Pe peretele din spatele ghișeului se aflau cârlige de care erau agățate cheile cu brelocuri de plastic. Ușa din spatele teighelei era parțial acoperită de o perdea de mărgele și puteam auzi sonorul unui televizor. Volumul îi fusese redus și o femeie mică de înălțime, cu părul roșcat, care ar fi putut avea orice vârstă între treizeci și cincizeci de ani, a apărut din spatele mărgelilor. Părea dezamăgită, ca și când sosirea mea o îndepărtase de singura sa sursă de bucurie de la locul de muncă, televizorul.

– Vrei o cameră?

– Nu, am spus, dar speram că mă poți ajuta.

I-am oferit un scurt rezumat al informațiilor pe care speram să le aflu. În timp ce vorbeam, privirea ei se plimba de rana de pe mână până la cicatricea de pe față, cu o expresie de curiozitate evidentă. În loc să-mi răspundă, mă întrebă:

- În armată?

- Marină, am spus.

- Fratele meu a fost în armată, spuse ea. A fost în Irak de trei ori.

- Loc dur, am spus. Eu am fost în Afganistan.

- Nici acolo nu este prea ușor.

- Nu, nu a fost, i-am dat eu dreptate. Dar cel puțin nu am fost acolo de trei ori.

Pentru prima dată, zâmbi.

- Ce spuneai despre bunicul tău?

I-am povestit din nou despre bunicul înainte de a adăuga că reprezentanții companiei de ambulanță indicaseră că se prăbușise în apropiere de borna kilometrică de afară, dimineața devreme – motiv pentru care era posibil, dacă nu probabil, să fi stat la Evergreen.

- Speram să poți verifica registrul.

- Când a fost asta?

I-am spus data și clătină din cap.

- Îmi pare foarte rău. Oricât de mult aș dori să te ajut, va trebui să-l întreb pe Beau. Nu am voie să-i las pe oameni să vadă înregistrările fără mandat. Mi-aș putea pierde locul de muncă.

- Beau este proprietarul?

- Managerul, răspuse ea. Conduce acest motel care este al unchiului său, din Virginia de Vest.

- Ai un număr să-l suni?

- Da, dar nu am voie să-l deranjez. Acum doarme. Nu-i place să fie deranjat. Lucrează noaptea. De la opt la opt.

Cu un program de genul ăsta, nici mie nu mi-ar conveni să fiu deranjat.

- Se întâmplă să știi ceva despre bunicul meu? Erai de serviciu aici? Poate ai auzit ceva?

Ea bătea cu degetele pe teighea.

- Îmi aduc aminte că am auzit despre un bătrân care avea nevoie de o ambulanță chiar acolo, în parcare. Ar fi putut fi el. Dar poate nu. Au fost câteva persoane care au murit aici în ultimii doi ani, așa că seamănă cazurile. Cei mai mulți cu atac de cord. O dată, a fost vorba de o sinucidere.

Mă întrebam dacă era tipic pentru acest loc sau pentru moteluri și hoteluri, în general.

– Beau lucrează diseară?

– Da, confirmă ea din cap. Dar să nu fii șocat când îl vei vedea. Arată ca o veveriță, dar este în regulă. Are un suflet bun.

– Mulțumesc pentru ajutor.

– Nu am făcut prea mult. Tot ce pot să fac este să-i las un bilet lui Beau și să-i spun că vei veni și să te ajute dacă poate.

– Mulțumesc mult.

– Îmi mai spui o dată cum te cheamă?

– Trevor Benson.

– Eu sunt Maggie, spuse ea. Mulțumesc pentru serviciul în slujba țării. Și îmi pare rău că nu-ți pot fi de mai mare ajutor.

***

Întrucât mai aveam câteva ore de pierdut, m-am întors în Greenville și am petrecut ceva timp la Barnes & Noble, apoi am mâncat o friptură la Ruth's Chris. Gândindu-mă că trebuia să rămân peste noapte, mi-am rezervat o cameră la Marriott. Deși Evergreen corespundea standardelor bunicului meu, eu preferam un loc cu mai multe facilități.

M-am întors la motelul Evergreen la opt și un sfert. Se făcuse întuneric, iar farurile mașinii mele au luminat patru mașini în parcare. Nu erau aceleași de mai devreme, se încheiaseră deliciile după-amiezii. Am parcat în același loc și am intrat în hol. Din nou am auzit televizorul dat tare înainte ca Beau să iasă din camera din spate.

Primul meu gând a fost că înțelegeam ce intenționase Maggie să spună. Omul care se apropia de ghișeu arăta exact ca unul care lucra în tura de noapte într-un loc precum motelul Evergreen, pe o autostradă liniștită în mijlocul pustietății. Bănuiam că era cam de aceeași vârstă sau chiar mai tânăr decât mine; era slăbuț, cu o barbă neîngrijită și cu părul nespălat probabil de o săptămână. Avea tricoul alb pătat și un mic lanț agățat de curea și prins de

portofel. Expresia lui alterna între indiferență și iritare și puteam să simt că respirația îi mirosea a bere.

– Tu ești Beau?

Îți șterse barba cu dosul palmei și oftă.

– Cine întreabă?

– Trevor Benson, am spus. Am venit mai devreme și am vorbit cu Maggie.

– O, da, spuse el. Mi-a lăsat un bilet și mi-a spus că ar trebui să te ajut pentru că ești veteran. Ceva despre bunicul tău.

Am relatat din nou povestea. Chiar înainte să termin, dădu din cap.

– Da, îmi amintesc de el. Bătrân – foarte bătrân, nu-i așa? Conducea o camionetă foarte veche?

– Probabil, am spus. Cu siguranță pare să fie vorba despre el.

Se întinse sub teighea și scoase un caiet, genul pe care îl poți găsi la orice magazin.

– Pe ce dată?

După ce i-am spus, am urmărit cum dădea paginile înapoi.

– Problema este că cerem un document de identitate doar celor care plătesc cu cardul. Dacă plătesc numerar și depun o garanție, nu ne deranjăm să verificăm. Sunt o mulțime de necunoscuți aici, așa că nu pot garanta nimic.

„Nu era nici o surpriză.“

– Sunt sigur că și-ar fi folosit numele real.

Continua să dea paginile înapoi, până la urmă, ajungând la data potrivită.

– Cum îl chema?

– Carl Haverson.

– Da, spuse el. A plătit în numerar pentru o noapte. A returnat cheia și a primit înapoi garanția.

– Îți amintești să fi spus ceva? Încotro se îndrepta?

– Nu te pot ajuta cu asta. Îmi pare rău. Clienții sunt cam la fel.

– Îmi poți spune ce îți amintești?

– Îmi aduc aminte că l-am găsit, spuse el. Era în camioneta lui, cu motorul încă pornit. Nu știu de când era acolo, dar țin minte că

am privit pe fereastră și am văzut camioneta pe punctul de a intra pe autostradă. Câteva minute mai târziu, era încă acolo. Îmi aduc aminte asta pentru că scotea mult fum. Dar oricum, camioneta bloca o parte din ieșire, așa că am ieșit în cele din urmă și eram pe punctul de a-i bate în geam, când l-am văzut prăbușit peste volan. Am deschis portiera și nu părea bine. Nu eram sigur dacă era mort sau viu, așa că m-am întors înapoi și am sunat la 911. Au venit poliția și o ambulanța și echipajul și-a făcut treaba înainte de a-l transporta în mașină. Era încă viu în acel moment, dar a fost ultima oară când l-am văzut.

După ce a încheiat relatarea, am aruncat o privire prin fereastră spre intrare, vizualizând scena. Chiar dacă arăta ca o veveriță sau nu, Beau îmi fusese de ajutor.

- Știi ce s-a întâmplat cu camioneta?

- Doar până la un punct.

- Până la un punct?

- L-am întrebat pe șerif dacă o pot muta, să nu mai blocheze ieșirea. Așa cum ți-am spus, era încă pornită. Mi-a spus să o mut, dar să pun cheile într-un plic, în cazul în care se întorcea proprietarul. Prin urmare, am mutat camioneta în parcare mai încolo și am făcut ce mi s-a spus.

- Mai ai cheile?

- Nu, spuse el, clătinând din cap.

- De ce nu?

- Nu vreau probleme. Am așteptat câteva săptămâni să se întoarcă. Bunicul tău, adică. Dar nu s-a întors și nu am mai auzit nimic.

- Nu sunt supărat, am spus, și nu vreau să-ți fac nici un fel de probleme. Încerc doar să aflu unde e camioneta și să văd dacă este ceva înapoi care să-mi indice încotro se îndrepta.

Beau mă analiza.

- Unchiul meu mi-a spus să chem să o tracteze, spuse el, în cele din urmă. I-am dat cheile șoferului de la firma de tractări.

- Își amintești la ce firmă ai sunat?

- La a lui AJ, spuse el. Tractări AJ.

***

Probabil că era prea târziu să merg la AJ, așa că m-am întors la Marriott în Greenville. Mi-am făcut un duș și m-am uitat la un film de acțiune pe un canal cu plată înainte de a mă băga în pat. Luându-mi telefonul, i-am trimis un mesaj lui Natalie.

Bună. A fost un drum lung, dar mă bucur că am venit. Am aflat câteva lucruri, am aflat despre camionetă că a fost tractată. Verific mâine această pistă. Te iubesc.

Prea obosit să-i trimit un alt mesaj în cazul în care îmi răspundea, mi-am dat telefonul pe modul silențios și am stins lumina. Am adormit în câteva minute și ultimul meu gând conștient fusese să mă întreb din nou încotro mergea bunicul.

De dimineață am văzut că Natalie nu răspunsese.

***

După micul dejun, m-am gândit dacă să telefonez la firma lui AJ sau să merg direct acolo și m-am hotărât, în cele din urmă, asupra celei de-a doua variante. GPS-ul mă direcționase către o zonă industrială din Easley și, deși am găsit adresa, nu am văzut nici un semn cu numele firmei și nici nu am văzut nici o intrare în vreun sediu. În schimb, am observat o clădire mare, dreptunghiulară, din prefabricate cu trei uși mari glisante, aflată în mijlocul unei curți asfaltate, în spatele unui gard înalt de sârmă. Cu toate că exista o poartă care ducea spre acea proprietate, era încuiată cu un lacăt. În partea opusă a curții, am văzut trei mașini prăfuite parcate una lângă alta. Nu părea să fie nimeni pe acolo.

Erau în timpul programului obișnuit de lucru, dar, când m-am gândit la asta, faptul că era închis părea logic. Cu excepția cazului în care cineva avea mașina sau camioneta confiscate, probabil nu exista nici un motiv să ai un angajat în permanență la birou sau chiar să răspundă la telefon. Cel mai probabil, numărul de telefon al firmei era direcționat spre un telefon mobil.

Am format numărul, am ascultat și, după ce am auzit vocea gravă a lui AJ, am lăsat un scurt mesaj despre informațiile de care aveam nevoie și i-am cerut să mă contacteze.

Neavând altceva de făcut decât să aștept, m-am plimbat cu mașina prin Easley și mi s-a părut mai frumos decât mă așteptam. Am găsit și spitalul din nou și, deși nu am coborât din mașină, le-am transmis în tăcere mulțumiri oamenilor buni care lucrau acolo. Bunicul fusese bine îngrijit în ultimele lui zile de viață de către medicii și asistentele conștiincioase, oameni care fuseseră suficient de grijulii pentru a încerca să mă găsească.

La prânz, m-am întors în Greenville și am mâncat undeva în centrul orașului, într-un loc unde se servea o mâncare excelentă de crab și părea să fie frecventat de femeile care lucrau în clădirile de birouri din apropiere. Întrucât eliberasem camera de la hotel, am pierdut vremea la restaurant până când m-am simțit jenat că stătusem prea mult și am plecat să mă plimb.

Au trecut trei ore fără ca AJ să mă contacteze. Apoi patru și cinci ore. Mă gândeam să mă întorc la New Bern, dar simțeam că trebuia să vorbesc cu AJ față în față. Oricum, chiar dacă aș fi plecat atunci, aș fi ajuns acasă abia aproape de miezul nopții.

M-am întors la Marriott și m-am cazat pentru încă o noapte. În timp ce îmi încărcam telefonul, am dat volumul tare. I-am mai transmis un mesaj lui Natalie.

Mă gândesc la tine. Probabil mă întorc mâine după-amiază acasă.

Am ales mâncare mexicană pentru cină, la un local aflat la câțiva pași de hotel. Când mă întorceam, am sunat din nou la numărul lui AJ. De data aceasta, mi-a răspuns. M-am prezentat, am menționat că sunasem mai devreme pentru camioneta bunicului și convorbirea s-a întrerupt brusc. Fie AJ îmi închisese, fie se pierduse semnalul. Am sunat din nou și, așa cum se întâmplase mai devreme, în acea dimineață, a intrat direct mesageria vocală și apelul s-a întrerupt.

La hotel, m-am întins în pat, gândindu-mă la asta. Părea că AJ nu voia să-mi vorbească, deși nu știam de ce. Nici nu eram sigur

ce să fac. Din moment ce nu-l găsisem la birou și nici nu-i știam numele, nu aveam nici o altă modalitate de a da de el. Bănuiam că aș fi putut să găsesc o licență comercială cu un nume sau poate aș fi putut să sun la birourile din statul respectiv în speranța că mi-ar fi dat vreo adresă de acasă, dar mi-ar fi vorbit atunci? Dacă aș fi apărut la ușa lui? Mi-ar fi închis, pur și simplu, ușa în nas? După cum îmi închisese telefonul, probabil așa ar fi procedat. M-am gândit să sun și să spun că am nevoie de tractare, dar mi-am dat seama că, imediat ce ar fi aflat de ce sunasem cu adevărat, s-ar fi enervat și m-ar fi ajutat cu atât mai puțin.

Ceea ce îmi lăsa trei opțiuni. Puteam continua să las mesaje, să implic un avocat sau să angajez un detectiv particular. Toate acestea puteau fi făcute de acasă și voiam să evaluez aceste variante de dimineață.

Voiam, de asemenea, să mă gândesc și la Natalie, pentru că, în mod ciudat, încă nu-mi răspunsese.

Capitolul 12

Întrucât am plecat devreme din Greenville, am reușit să ajung la începutul după-amiezii. Încă nu mă hotărâsem ce să fac în privința lui AJ. Am făcut o tură de alergat mai lungă decât de obicei, urmată de aproximativ o oră de exerciții de *stretching*. Faptul că petrecusem atât de mult timp în mașină în ultimele câteva zile îmi provoca dureri de spate.

La duș, m-am întrebat dacă o să-i mai trimit vreun mesaj lui Natalie. Îi trimisesem două și nu primisem nici un răspuns, dar nu știam cum să interpretez asta. Era posibil să fie genul de persoană căreia să nu-i placă să comunice prin mesaje sau poate nu voia să mă deranjeze atunci când credea că sunt ocupat. De asemenea, era posibil să fi fost pe teren cu serviciul și apoi, prea obosită chiar și să-și verifice telefonul. Eu cu siguranță avusesem un astfel de comportament în trecut; țin minte că mă certasem cu Sandra din acest motiv. Îmi spusese cât de mult o deranja să fie ignorată și că ar fi fost suficient și un răspuns foarte scurt. La vremea respectivă, considerasem că Sandra exagerase; acum, îmi era mai ușor să-i înțeleg frustrarea.

Mi-am făcut un sendviș acasă și am mâncat în fața televizorului, urmărind reluări ale unor emisiuni cu polițiști din New York. Eram obosit din cauza călătoriei pe care o făcusem și mă așteptam să adorm devreme. Era deja întuneric, iar lumina lunii se revărsa

prin ferestre. Mi-am lăsat telefonul la încărcat în bucătărie și l-am verificat abia după ce mi-am spălat și mi-am șters farfuria.

Ai ajuns acasă?

Probabil că Natalie era îngrijorată dacă ajunsesem. Cu toate acestea, recunosc faptul că eram încă un pic supărat de întârzierea și de natura impersonală a textului. Resimțindu-l ușor pasiv agresiv, nu am răspuns imediat. Eram sigur că urma să discut cu Bowen despre decizia mea în următoarea ședință și dacă aceasta reprezenta efectiv încercarea de a fi cea mai bună versiunea a mea.

Am stat să citesc încă o jumătate de oră pe veranda din spațe, dar nu reușeam să mă concentrez și am lăsat cartea deoparte. Luându-mi telefonul, m-am hotărât să-i răspund scurt și la obiect.

Da.

Mă întrebam dacă putea citi iritarea implicată în răspunsul meu concis. Nu se presupunea că la început relațiile sunt pline de dorință și nerăbdare? Dacă era așa, unde era a ei?

Poate, auzeam o voce interioară șoptind, dorința este acolo, dar, din moment ce ai fost plecat, s-a concentrat pe *Celălalt*.

Nici nu voiam să mă gândesc la asta și, o clipă mai târziu, Natalie mi-a trimis un nou mesaj.

Sunt la Green Springs. Poți să vii să ne întâlnim?

M-au năpădit o mulțime de amintiri din copilărie. Green Springs era cunoscut în cea mai mare parte din Carolina de Nord-Est ca o structură de tip Water World, o revenire la parcurile de distracții cu piscină de modă veche obișnuite în Sud cu mult timp în urmă. Construită de un localnic, se afla pe râul Neuse – sau, mai exact, în râul Neuse – și era făcută din lemn tratat sub presiune, echilibrată pe piloni scufundați adânc în terenul mâlos. Cele trei laturi lungi, fiecare de aproximativ douăzeci și cinci de metri lungime,

aveau două niveluri, cu excepția trambulinei, care avea cinci etaje, permițându-le săritorilor să-și testeze curajul, aruncându-se de sus în apă. Erau frânghii pe care te puteai balansa, o tiroliană, leagăne și piloni pe care pășeau copiii ca și când ar fi călcat pe pietre. Îmi petrecusem multe zile de vară acolo înotând, cățărându-mă, legănându-mă și sărind până când eram prea epuizat și nu mă mai puteam mișca. Bunicul, care avea peste șaptezeci de ani pe atunci, odată mi s-a alăturat și a sărit de la al doilea nivel, declanșând o rundă de aplauze spontane din partea privitorilor.

Nu se percepea nici o taxă de intrare și erau interzise băuturile alcoolice și drogurile; nici gesturile sexuale nu erau permise, nici măcar săruturile. *Nici un joc sexual* era o regulă, dar, în mod ciudat, fumatul era permis și îmi aduc aminte că vedeam tineri care își aprindeau țigările în timp ce stăteau cocoțați la etajele superioare în zile de vară.

Totuși, nu am fost niciodată acolo noaptea. Nici măcar nu credeam că era deschis noaptea, dar poate Natalie avea privilegii speciale în calitate de ajutor de șerif. Sau poate că proprietarul Green Springs nici măcar nu știa că ea era acolo, în ciuda faptului că parcul se afla pe apă exact în spatele proprietății sale. Pentru a ajunge la clădire, trebuia să traversezi peluza din spate, spre un dig lung care se extindea în apele mai adânci ale râului Neuse.

Nu mi-a luat mult timp să iau o decizie; în ciuda orgoliului meu imens, tot voiam să o văd. De fapt, mi-am dat seama că-mi era dor de ea. Așa că i-am răspuns.

Sigur. Voi fi acolo în 15 minute.

Aruncându-mi pe umeri un hanorac – temperatura scădea din nou, era acel efect de yo-yo al temperaturii, foarte întâlnit primăvara –, mi-am luat cheile și portofelul și m-am îndreptat spre mașină.

***

Deși îmi aminteam în principiu în ce zonă se afla Green Springs, mi-a luat mai mult decât anticipasem să îl găsesc. Google nu reușise să mă ajute – nu era listat – așa că m-am învârtit pe mai multe

străzi din James City, pe lângă râul Neuse, până când am găsit, în sfârșit, locul. Am oprit în zona de parcare cu pietriș, lângă mașina lui Natalie. Mă întrebam dacă proprietarul va veni să verifice cine parca atât de târziu, dar, în afară de o mică veioză care era aprinsă la o fereastră de la etaj, nu mai era nici un semn că ar mai fi fost cineva treaz.

Luna strălucea suficient pentru a vedea pe unde mergeam ca să-mi lumineze calea în timp ce mă îndreptam spre peluza care se înclina ușor spre apă. Din casa vecinului, am auzit un lătrat de câine și se auzea din nou serenada greierilor în timp ce mergeam prin iarbă, simțindu-se mirosul de pin și iarbă recent tăiată, care întotdeauna îmi amintea de vară.

Am ajuns la dig, observând că, spre deosebire de Brices Creek, râul Neuse nu încetase niciodată să curgă. Stelele se reflectau în apa care scădea și creștea, făcând să pară că ar fi fost iluminată de dedesubt. Bunicul îmi spusese odată că Neuse era cel mai lat râu din Statele Unite ale Americii când se vărsa în Pamlico Sound – mai lat chiar decât Mississippi –, dar aici, în James City, avea aproape doi kilometri lățime. Reținându-mi un presentiment de rău augur, mă întrebam de ce mă chemase Natalie aici noaptea.

La jumătatea digului, începea să se vadă construcția, făcându-mă să zâmbesc. Green Springs era la fel cum mi-l aminteam, genul de loc unde copiii se jucau, de fapt, pe riscul lor. Nu existau șine de siguranță sau chiar trepte ori scări de la un nivel la altul; în schimb, trebuia să sari peste o serie de scânduri evitând cuiele. Proprietarul înlocuia scândurile putrede și efectua alte reparații în lunile de iarnă, un proiect de construcție în curs de desfășurare care făcea ca Green Springs să pară tot timpul neterminat.

Am ajuns în sfârșit la structura principală și am căutat-o pe Natalie, dar fără noroc. În cele din urmă, am strigat-o încet în întuneric.

– Sunt aici, răspunse ea, vocea auzindu-i-se de undeva de sus.

Părea că era la al doilea nivel. Când am ajuns mai sus, am văzut-o stând pe marginea platformei, cu picioarele suspendate în

aer. Ca și mine, era în blugi și hanorac; de asemenea, am remarcat sticla de vin de lângă ea.

Se întoarse, zâmbindu-mi.

– Ai venit, bolborosi ea, cu ochii strălucindu-i în lumina lunii.

Începeam să mă întreb dacă nu cumva te-ai răzgândit.

– Am avut probleme să găesc locul. A trecut ceva timp de când nu am mai fost aici.

În timp ce mă așezam pe margine, lângă ea, Natalie se întinse după cană și luă o înghițitură; puteam simți că respirația îi mirosea a vin și am observat că sticla era aproape goală.

– Cum a fost călătoria? întrebă ea cu o voce târăgănată.

– A fost bine, am răspuns. Ce faci aici?

Îmi ignoră întrebarea.

– Ai găsit camioneta bunicului tău?

– Încă lucrez la asta, am spus. Știi cine a tractat-o, dar încă nu am vorbit cu el. De cât timp ești aici?

– Nu știu. Două ore, poate? Nu prea știu. Cât este ceasul?

– Este aproape zece.

– Se face târziu, declară ea. O priveam în timp ce bea din nou din cană. Deși nu părea să fie beată, era clar că sticla de vin fusese plină când venise și am simțit primul fior de nervozitate. Se întâmpla ceva, dar nu eram sigur că era ceva care să-mi placă.

– Nu ar trebui să mergi spre casă? Să te odihnești pentru mâine?

– Mâine nu lucrez, răspunse ea. Mi s-a schimbat tura deoarece un alt ajutor de șerif trebuie să depună mărturie în instanță. Așa că trebuie să lucrez în acest weekend. Seara asta este sâmbătă pentru mine.

– Aha, am spus.

Mi-a întins cana.

– Vrei vin?

– Mulțumesc, dar sunt bine.

Ea dădu din cap.

– În regulă, spuse ea. Probabil că ar fi trebuit să aduc o sticlă de Yuengling pentru tine.

Nu am răspuns. În schimb, i-am analizat profilul, sperând și nereușind să descopăr indicii în legătură cu motivul pentru care ne aflam acolo.

A terminat de băut, apoi a golit restul sticlei în cană.

– Ești bine? am întrebat-o. S-a întâmplat ceva astăzi?

– Nu, spuse ea. Astăzi nu s-a întâmplat nimic. Și nu, nu sunt bine.

– Pot să fac ceva?

Râse amar, dar nu răspunse. În schimb, se concentrează asupra cunii.

– Știi că până în ultimul weekend pe care l-am petrecut cu tine nu mai pusesem nici o picătură de alcool în gură de peste șase luni? Acum, asta este a doua oară într-o săptămână. Probabil crezi că am o problemă.

– Nu ai nici o problemă, dar cred că este ceva care te deranjează.

– Poți spune și așa, spuse ea. Credeam că am lucrurile sub control, dar acum știu că doar mă păcăleam.

Râse din nou, dar sunetul era sfâșietor.

– Probabil că nu are nici un sens ce spun.

„Nu, nu are“, m-am gândit. Dar înțelegeam tulburarea emoțională și, din experiență, știam că ar fi ajutat să discutăm despre asta doar dacă ea ar fi fost cea care să vorbească mai mult. Rolul meu era pur și simplu să ascult și să empatizez, chiar și dacă nu înțelegeam pe deplin ce se întâmpla.

– Crezi în Dumnezeu? mă întrebă în cele din urmă.

– De cele mai multe ori, am răspuns. Dar nu întotdeauna.

Am văzut că zâmbea ușor, pentru prima oară în acea noapte.

– Eu cred, spuse ea. Am crezut mereu. În copilărie, mergeam la biserică în fiecare duminică și miercuri seara. O bună creștină. Îmi plăcea și credeam că înțelegeam cum funcționau lucrurile. Dar, pe măsură ce creșteam, mi-am dat seama că nu era așa. Știu că Dumnezeu ne-a creat să avem voință proprie, dar nu am înțeles niciodată de ce trebuie să fie atât de multă suferință în lume. De ce Dumnezeu, care ar trebui să fie bun și iubitor, permite ca oamenii nevinovați să sufere? Îmi aduc aminte că am căutat explicația în Biblie, dar nu este acolo. Este cea mai importantă întrebare, dar nu are nici un răspuns. Și o văd tot timpul în activitatea mea. O văd peste tot. Dar... de ce?

- Nu știu. Și nu pot spune nici că știu prea multe despre Biblie. Partea mea preferată de la biserică era să mă uit după fete.

- Ha, chicoti ea, strângând cana cu ambele mâini. Apoi, cu o voce atenuată, spuse: Știi de ce am venit aici?

- Habar n-am.

- Pentru că acesta este unul dintre ultimele locuri unde am fost cu adevărat fericită. Nu auzisem niciodată despre acest loc înainte de a mă muta aici, dar țin minte că am venit aici spre sfârșitul verii. Apa era perfectă și am întins un prosop să stau la soare. Și cum stăteam întinsă acolo, m-am gândit la cât de minunat era totul. Viața mea era exact cum îmi doream și eu eram... pur și simplu mulțumită. Voiam să simt din nou asta, chiar și pentru o clipă.

- Și?

- Și ce?

- Ai simțit?

- Nu, spuse ea. De aceea am adus vinul. Pentru că, dacă nu mă puteam simți fericită, nu mai voiam să simt nimic.

Nu-mi plăcea ce spunea, iar îngrijorarea mea în ceea ce o privea începea să crească. Poate că simțea că eram îngrijorat, deoarece mută sticla în spatele nostru, apoi se mută mai aproape de mine. Instinctiv, mi-am așezat brațul în jurul umărului ei și nici unul dintre noi nu spuse nimic. În schimb, amândoi priveam spre râu, urmărind cum lumina celestă făcea apa să pâlpeie hipnotic.

- Este frumos, nu-i așa? spuse ea oftând. Să fim aici noaptea.

- Da, am fost de acord. Nu credeam că este voie.

- Nu este. Dar nu mi-a păsat.

- Evident.

- Știi la ce altceva m-am gândit cât am stat aici? Înainte de a veni tu?

- Habar n-am.

- M-am gândit la albine. Și la aligatori, și vulturi, și la cina de pe verandă. Și atunci am fost fericită. Poate nu perfect mulțumită, dar... fericită. Pentru prima dată după mult timp, m-am simțit din nou eu însămi și, în timp ce stăteam aici, mi-am dat seama cât de mult îmi lipsește asta. Dar...

Se opri. Întrucât nu își încheiase gândul, i-am adresat întrebarea evidentă.

– Dar ce? Mi-am dat seama că nu ar trebui să fiu fericită.

Comentariul ei mă făcu să tresar.

– De ce ai spune asta? Bineînțeles că ar trebui. De ce ai crede așa ceva?

În loc să răspundă, luă o altă înghițitură din cană.

– Probabil ar trebui să mergem. Sau, cel puțin, eu ar trebui să plec. Se face târziu.

– Te rog să nu schimbi subiectul. De ce crezi că nu ar trebui să fii fericită?

– Nu ai înțelege.

– Poate că aș înțelege dacă aș ști despre ce vorbești.

În tăcere, îi auzeam sunetul încet al respirației și simțeam cum se mișca ușor sub brațul meu.

– Uneori, în viață, te confrunți cu decizii imposibile, fără final fericit, indiferent ce ai alege. Ca atunci când... imaginează-ți că ești căsătorit, ai trei copii și urci pe munte împreună cu soția ta și se întâmplă ceva. Rămâneți agățați de stâncă, fără frânghie; o mână este pe stâncă, iar cu cealaltă o ții pe soția ta și simți că strânsoarea îți slăbește din ce în ce mai mult și nu o poți salva și pe soția ta și pe tine. Așadar, fie îi dai drumul soției – și vei avea moartea ei pe conștiință – fie muriți amândoi și copiii voștri rămân orfani. În acea situație, nici o decizie nu este cu final fericit. Genul ăsta de lucruri.

Mă gândeam ce se chinuia să nu spună.

– Te referi la alegerea pe care trebuie să o faci între mine și celălalt.

Ea dădu din cap, strângându-și buzele.

– Dar nu vreau să vorbesc despre asta chiar acum, bine? Numai la asta m-am gândit de când te-am văzut ultima dată și sunt atât de obosită și am băut. Nu este momentul potrivit. Nu sunt pregătită.

– Bine, am spus cu greutate.

O iubeam. Doream să vorbesc despre noi, despre viitorul nostru. Voiam să o conving că ar fi putut fi fericită cu mine, că aș fi

făcut tot posibilul să-i arăt că ar fi luat decizia corectă alegându-mă pe mine.

– Despre ce ți-ar plăcea să vorbim?

– Despre nimic, spuse ea. Dar poți doar să stai aici și să mă ții în brațe un timp?

Am tras-o mai aproape și ne-am așezat în tăcere în acea noapte răcoroasă și întunecată de primăvară. În depărtare, vedeam mașinile care traversau podul; luminile se reflectau în casele de peste râu. Aerul devenea umed și încărcat și prevedeam că de dimineață va fi un strat gros de ceață, estompând peisajul înverzit și transformându-l într-o lume de umbre.

Natalie aruncă restul de vin în apă, de-abia sărind câțiva stropi în jur; mă concentram pe căldura pielii ei și pe felul în care corpul ei se mula pe al meu. Mi-am amintit de întâlnirea noastră și de moliciunea buzelor ei prima dată când ne-am sărutat. Am închis ochii, fiind conștient că o iubeam, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Vom trece și peste asta, îmi spuneam. Va fi greu pentru ea – poate chiar chinuitor –, dar eram dispus să-i ofer timpul și spațiul de care avea nevoie. Știam că mă iubea la fel cum o iubeam și eu. Probabil că ar fi durat un timp, dar simțeam că va ajunge la aceeași concluzie și că vom găsi o cale de a fi împreună.

Și totuși, oricât încercam să mă conving de aceste lucruri, mi-era teamă că era posibil să mă înșel.

Dar nu am spus nimic nici eu, nici ea. Stăteam împreună într-o noapte care ar fi trebuit să ne aparțină, dar cumva nu simțeam așa. În cele din urmă, am auzit-o trăgând aer în piept cu putere.

– Probabil că ar trebui să mergem, spuse ea din nou. Am câteva comisioane de făcut la prima oră a dimineții, din moment ce nu voi avea timp în acest weekend.

Am dat din cap cu reticență. Ridicându-mă, i-am oferit mâna să o ajut, apoi am luat sticla de vin și cana. Am mers până la locul pe unde urcasem și eram îngrijorat că din cauza vinului ar fi putut fi nesigură, dar a coborât cu ușurință. Am urmat-o, aruncând sticla de vin și cana în coșul de gunoi de la primul nivel și am pornit spre dig. În timp ce mergeam, Natalie m-a luat de mână și m-a cuprins

un sentiment de ușurare. Știam că luase decizia și mă simțeam dintr-odată mai liniștit decât fusesem întreaga noapte.

Am traversat peluza spre mașini. Când am ajuns la a ei, mi-am dres vocea.

– Nu cred că este o idee bună să conduci.

– Nu, îmi dădu dreptate, nu este. Trebuie să-mi iau geanta, dar poți să mă duci acasă?

– Cu mare plăcere, am spus.

Își luă geanta de pe scaunul pasagerului în timp ce descuiam mașina. Deschizându-i portiera, am așteptat până s-a așezat, apoi am întors mașina și am luat de volan. Ajungând în stradă, m-am întors spre ea.

– În ce direcție?

– Ia-o spre autostradă, spre New Bern. Locuiesc în Zona Ghent. Știi unde este?

– Nu am nici cea mai mică idee.

– Ia-o pe prima ieșire după pod și fă dreapta.

După doar câteva minute, Natalie mă îndrumă să o iau pe Bulevardul Spencer. Era o stradă drăguță, cu copaci ajunși la maturitate și case care datau din prima jumătate a secolului anterior. În cele din urmă, Natalie mă puse să opresc pe o alee în fața unei case fermecătoare cu două etaje.

După ce am oprit motorul, am coborât din mașină. Natalie a făcut la fel și ne-am îndreptat împreună spre ușa din față.

– Așadar, aici locuiești?

– Deocamdată, spuse ea.

Începu să caute în poșetă.

– Te gândești să te muți?

– Poate, spuse ea, scoțându-și cheile. Nu m-am hotărât. Este un pic prea mare și s-ar putea să vreau ceva cu un singur nivel.

– Îți cauți altceva?

– Încă nu, spuse ea.

– Prea multe obligații?

– Sigur, spuse ea. Să zicem.

În acel moment, stăteam în pragul ușii ei. Am ezitat, încercând să-i citesc expresia în întunericul de la intrare.

- Mă bucur că mi-ai trimis acele mesaje.
- De ce? Am fost un dezastru în seara asta.
- Nu mi-am dat seama.
- Mincinosule!

Am rânjit înainte să mă aplec și să o sărut. Părea reticentă, dar în final m-a sărutat și ea, apoi ne-am îndepărtat puțin.

- Mă bucur că faci parte din viața mea, Natalie. Sper că știi asta.
- Știu.

Nevrând să par disperat, m-am prefăcut că nu observ că nu-mi răspunsesse în același fel.

- Ai vrea să vin mâine-dimineață să te iau și să mergem să-ți recuperezi mașina?

- Nu, răspunse ea. O să mă descurc.
- Ești sigură?

- Voi pune pe un coleg de serviciu să se ocupe. Nu este în drumul tău și e un alt ajutor de șerif care locuiește chiar acolo, pe stradă. Nu e mare lucru.

Învârtind cheia, descuie ușa și o crăpă un pic.

- Știu că lucrezi în acest weekend, dar poate am putea lua cina mâine?

Părea să analizeze strada liniștită și plină de verdeață înainte de a-mi răspunde.

- Nu cred că pot. După seara asta, probabil voi sta în casă.

- Bine, am spus, dorind să aflu motivul, dar știind suficient cât să nu întreb. Nici o problemă. Vom încerca săptămâna viitoare, bine?

Își atinse lăntșorul din jurul gâtului cu mâna, ceea ce îmi indica faptul că era o reacție de nervozitate. Când începu să vorbească, vocea îi era moale, aproape o șoaptă.

- Știu că mă iubești, Trevor, dar îți și pasă de mine? Adică îți pasă de mine cu adevărat?

- Bineînțeles că îmi pasă de tine.

- Atunci, dacă te-aș ruga să faci ceva, chiar dacă e ceva ce nu îți dorești, o vei face? Dacă este cel mai important lucru din lume pentru mine?

Simțeam că pur și simplu mă implora.

- Da.

- Atunci, dacă mă iubești și dacă îți pasă de mine, vreau să faci ceva pentru mine. Vreau să-mi promiți că o vei face.

- Sigur, bine, am răspuns eu, tensiunea crescând în mine ca un șuvoi. Orice, am spus. Ți promit.

Zâmbi, întristată, înainte de a se apleca spre mine. Ne-am sărutat a doua oară, lipindu-și corpul de al meu. I-am simțit umerii tremurând și am auzit-o cum făcea eforturi să-și stabilizeze respirația înainte ca, în cele din urmă, să se tragă înapoi. Ochii ei erau umezi când se ridică și îmi atinse cicatricea de pe față.

- Trebuie să ne oprim, spuse ea. Trebuie să mă opresc.

- Ce să oprim?

- Asta. Tu și eu. Totul. Trebuie să ne oprim.

Am simțit o strângere în stomac.

- Ce vrei să spui?

Își șterse o lacrimă, privind-mă tot timpul în ochi. Îi luă mult timp să pronunțe cuvintele.

- Te rog să nu mai încerci să mă contactezi niciodată.

Șocul mă lăsase fără grai, dar părea ca ea să se aștepte la asta. Cu un zâmbet trist, intră în casă, închizând ușa în spatele ei și lăsându-mă să mă întreb cum de întregul meu univers tocmai se prăbușea în jurul meu.

Capitolul 13

Ziua de vineri am petrecut-o într-o stare de confuzie totală, weekendul la fel. Deși m-am chinuit să fac exerciții fizice, nu am reușit prea mult. Aveam noduri în stomac, îmi venea să vomit numai când mă gândeam la mâncare și, deși o parte din mine își dorea să bea până la uitare, am avut grijă să nu beau mai mult de o bere. Nu am studiat, nu am făcut curat în casă și nici nu mi-am spălat rufe; în schimb, am făcut plimbări lungi după-amiaza, reamintindu-mi fiecare moment petrecut împreună cu Natalie și încercând să înțeleg unde greșisem.

Toate semnele indicau către *Celălalt*, dar nu puteam accepta asta în totalitate. Trecuse mai puțin de o săptămână de când petrecusem acea zi și noapte de neuitat împreună; și dacă se hotărâse să anime cealaltă relație în loc să fie cu mine, de ce nu spusese nimic? De ce îmi ceruse, pur și simplu, să nu o mai contactez niciodată? Era un fel de joc? Deși mă gândeam că lucrase pe ascuns, totuși nu mi se păruse manipulative. O parte din mine era sigură că Natalie se va răzgândi. Că mă va suna și va pune cuvintele acelea pe seama faptului că băuse; ar recunoaște că nu gândise clar. Și-ar cere scuze și am vorbi despre ce se întâmpla cu adevărat. Am rezolva problemele cât mai repede și totul ar reintra în normal.

Luam telefonul cu mine pe oriunde mergeam, dar rămânea tăcut. Nici măcar nu am încercat să o contactez. Îmi ceruse să nu o

fac și îmi țineam promisiunea, chiar dacă mă înfuria și mă dezorienta în același timp, chiar dacă mi se rupea inima.

Treptat, mi-a revenit apetitul, dar tot nu reușeam să dorm bine. În orele în care eram treaz, mă simțeam mult mai pe marginea prăpastiei decât mi se întâmplase de mult timp și eram recunoscător că discutam cu Bowen în fiecare luni. Pentru prima dată după mult timp, simțeam că aveam într-adevăr nevoie de ajutorul lui.

***

– E clar că ești supărat, spuse Bowen. Oricine în situația ta ar simți la fel.

Eram în bucătărie, uitându-mă la Bowen pe ecranul computerului. Îi povestisem pe scurt despre călătoria mea la Easley înainte de a-i relata ce se întâmplase cu mine și cu Natalie. Vorbeam în dodii, spuneam același lucru de mai multe ori, punând continuu aceleași întrebări fără a aștepta cu adevărat un răspuns. La celălalt capăt, Bowen aștepta să termin de vorbit înainte de a-mi da un răspuns.

– Sunt mai rănit și mai confuz decât oricând, am spus, trecându-mi mâna prin păr. Pur și simplu nu înțeleg ce s-a întâmplat, doctore. Mi-a spus că mă iubește. Tu ce crezi că s-a întâmplat?

– Nu cred că pot răspunde la această întrebare, spuse el. Tot ce știu cu certitudine este că, după cum mi-ai spus chiar tu, și-a făcut dorințele cunoscute.

– Crezi că este din cauza celuiilalt bărbat?

– Tu nu crezi asta?

Bineînțeles că da. De ce altceva ai încheia o relație cu cineva pe care îl iubești?

Întrucât nu-i răspundeam, Bowen își dresе vocea.

– Cum dormi?

– Nu dorm bine de câteva zile. Poate trei sau patru ore. Mă răsucesc și mă zvârcolesc.

– Coșmaruri?

– Nu dorm suficient încât să visez.

– Și în timpul zilei?

- Sunt la limită. Tensionat. Dar nu beau și fac exerciții fizice. Deși nu mi-e foame, mă asigur că mănânc.

- Și mâinile? Îți tremură?

- De ce? Te așteptai să devin o epavă totală? m-am răstit eu.

- Doar întrebam, spuse el. Să înțeleg că nu.

M-am scărpinat la nas.

- Desigur, că nu. Crede-mă, îmi cunosc situația și înțeleg ce trebuie să fac pentru a rămâne într-o stare bună. Momentan sunt stresat, dar fac tot posibilul, bine? Vreau doar să știu ce să fac în legătură cu Natalie.

Îi simțeam privirea ațintită asupra mea prin ecran, în cele din urmă, spunându-mi cu o voce neutră:

- Dacă este atât de important pentru tine să înțelegi, presupun că ai putea oricând să mergi la ea acasă și să încerci să-i vorbești.

- Îmi sugerezi să fac asta?

- Nu, spuse el. Dacă îmi ceri părerea, nu ți-aș recomanda asta. Nu chiar acum, oricum. Pe baza felului în care ai descris situația, pare că a luat o hotărâre categorică. Să încerci să o faci să și-o revizuiască împotriva voinței ei, ar avea un efect nedorit și ar agrava lucrurile.

- Nu cred că se pot agrava mai mult.

- În mod surprinzător, lucrurile se pot agrava aproape întotdeauna.

Mi-am rotit umerii de câteva ori înainte de a trage aer adânc în piept.

- Vreau doar...

Când m-am întrerupt, privirea lui Bowen era empatică.

- Știu ce vrei, spuse el. Vrei ca Natalie să simtă pentru tine același lucru pe care îl simți tu pentru ea. Vrei ca dragostea să fie reciprocă și vrei să ai un viitor cu ea.

- Exact.

- Și totuși, bănuiai că se vedea cu altcineva și că era poate într-o relație serioasă, chiar înainte de a recunoaște. Cu alte cuvinte, nu ai fost niciodată sigur la ce să te aștepți. Acum, consilierea cuplurilor nu este neapărat în aria mea de expertiză, cu excepția situației în

care apare în contextul PTSD, dar ceea ce am învățat pe parcursul vieții este că nu poți forța pe cineva să aibă o relație romantică cu tine dacă nu vrea.

– Dar asta este problema. Am sentimentul că ea, de fapt, *vrea* o relație cu mine.

– În ciuda faptului că ți-a spus clar că vrea să-i pună capăt?

Cu asta m-a încuiat. Bowen continuă:

– Atunci, tot ce poți face este să aștepti până se răzgândește. Între timp, este esențial să ai grijă de tine și să mergi mai departe cu viața ta. Este important să nu persisti în asta, deoarece este posibil să te simți și mai rău.

– Ce ar trebui să fac să nu mă gândesc?

– Un lucru pe care îl poți face este să fii ocupat. Concentrează-te pe ceea ce trebuie să faci. Amintește-ți lecțiile de CBT și DBT – comportamentul pozitiv te poate ajuta să diminuezi tulburările emoționale prin care treci. De exemplu, ți-ai găsit un apartament în Baltimore unde să te muți? Mâine este întâi mai.

– Încă nu, am spus. Trebuie să rezolv acest aspect.

– S-ar putea să te simți mai bine dacă pleci din oraș. Un mediu nou, în special atunci când ai și un anumit scop important pentru vizita respectivă, te poate ajuta distrăgându-te de la emoțiile pe care le experimentezi.

Știam că era adevărat și totuși mă întrebam dacă deplasarea mea în Carolina de Sud o făcuse pe Natalie să pună capăt relației mai ușor. Poate dacă aș fi petrecut mai mult timp cu ea la începutul acelei săptămâni, nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate astea. Dar cine putea ști cu siguranță?

– Ai dreptate, doctore. Mă voi gândi la asta.

– Încă mai ai prieteni acolo, nu?

– Vreo doi colegi din timpul rezidențiatului locuiesc încă acolo.

– Poate mergeți împreună la un meci sau vă întâlniți să luați prânzul. Să reiei legătura cu vechi prieteni este întotdeauna un lucru bun pentru suflet.

După cum știam, Bowen credea în orice formă sănătoasă de distragere a atenției.

– Mă voi gândi la asta.

– De asemenea, spuneai că vrei să vorbești cu proprietarul companiei de tractare?

Să vorbesc cu AJ devenise o problemă de mică importanță, dacă nu chiar inexistentă, în ultimele zile. Era tot ce puteam face pentru a mă controla.

– O să fac și asta, am murmurat eu.

– Bine, spuse el. Ține minte că, oricât de greu ar fi, este posibil să găsești lucruri de care să te bucuri și să fii recunoscător pentru oportunitățile pe care ți le aduce viața.

Bowen folosea frecvent acea expresie și, deși recunoșteam cât de importante erau bucuria și recunoștința atunci când venea vorba de sănătatea mentală, erau momente în care mă enerva. Ca acum.

– Poți să-mi dai vreun alt sfat?

– În legătură cu ce?

– Ce ar trebui să fac în ceea ce o privește pe Natalie.

– Cred că, spuse el rar, te descurci cât de bine poți în acest moment. Dar mă întreb dacă ar fi o idee bună să-ți prescriu ceva care să te ajute să dormi mai bine. Perioadele prelungite fără somn de calitate pot afecta foarte mult modul în care se poate manifesta PTSD. Te-ai gândit la asta?

Mai folosisem medicamente pentru somn, împreună cu anti-depresive. Știam bine care erau beneficiile pe care le putea avea, dar preferam să le evit.

– Cred că sunt bine, doctore. Să vedem ce se mai întâmplă.

– Spune-mi dacă te răzgândești. Să nu uiți că sunt disponibil oricând dacă simți că trebuie să vorbim înainte de următoarea noastră ședință.

– Așa voi face.

***

În ciuda conversației mele cu Bowen, nu aveam chef să caut lucruri de care să mă bucur sau feluri de a fi recunoscător.

În schimb, continuam să mă gândesc la această situație în timp ce mă plimbam dintr-un capăt în celălalt al proprietății. Încercam să reflectez la ce îmi recomandase Bowen; făceam tot posibilul să accept ideea că Natalie trebuia să ia decizia potrivită pentru ea. Peste toate acestea, emoțiile îmi rămăseseră la aceeași intensitate și-mi puteam simți maxilarul atât de încordat încât mă durea.

Spre marea mea dezamăgire, Bowen avusese din nou dreptate. Era precum părinții care îți spuneau să mănânci legume când erai copil: „S-ar putea să nu-ți placă, dar sunt indiscutabil bune pentru sănătatea ta“.

Eram suficient de conștient încât să nu risc să am o ieșire în public în cazul în care cineva s-ar fi băgat în fața mea la coadă sau mi-ar fi pus la încercare echilibrul și așa șubred. Înțelegeam desul de bine că uneori era mai bine să stai retras și să eviți contactul cu alți oameni pentru o perioadă.

Și exact asta am făcut.

***

Dimineața, m-am trezit mai supărat pe mine însumi decât pe Natalie. Deși nu dormisem bine, eram conștient că perioada de patru zile de plâns de milă trebuia să se încheie. Asta nu însemna că eram recunoscător; în nici un caz. Dar aflasem de-a lungul timpului că CBT și DBT funcționau. Cu alte cuvinte, trebuia să-mi găsesc ceva care să mă țină ocupat și să rezolv lucruri de pe lista mea de priorități.

După ce mi-am încheiat programul de exerciții fizice și am luat micul dejun, am intrat pe internet să caut oferte de apartamente mobilate de închiriat aproape de „Johns Hopkins“ și să văd poze și descrieri ale acestora. Pentru că locuisem acolo înainte, cunoșteam bine cartierele și am reușit să găsesc opt apartamente care îmi treziseră interesul.

Gândindu-mă că Bowen avusese dreptate referitor la o ieșire din oraș, am contactat diverși brokeri pentru a programa vizionări până la sfârșitul săptămânii. Apoi, am făcut rezervare la un hotel și, în cele din urmă, am transmis un e-mail unui chirurg ortoped

care încă locuia în Baltimore și am stabilit să luăm cina împreună sâmbătă seara. Am încercat să găesc și un meci cu Orioles, dar jucau în deplasare. În schimb, am rezervat bilete la Acvariul Național. Practic, puteam simți cum Bowen mă bătea amabil cu palma pe spate pentru felul în care mă descurcasem.

Spre sfârșitul zilei, l-am sunat din nou pe AJ și i-am lăsat un mesaj ușor diferit. I-am spus că, după moartea bunicului meu, moștenisem camioneta și i-am cerut fără ocolișuri să mi-o returneze. Dacă nu se conforma, aș fi presupus că o furase și aș fi alertat autoritățile în drept. Mi-am lăsat numărul de telefon și adresa și i-am dat termen până luna următoare să-mi răspundă, sugerându-i să mă contacteze cât mai repede.

Era posibil să nu fi fost cea mai înțeleaptă decizie să las un astfel de mesaj agresiv. În general, oamenii nu răspund bine la amenințări, deși, în starea mea actuală, îmi făcuse bine să mă descarc.

***

Miercuri, mi-am făcut bagajele, am pus geanta pe bancheta din spate a SUV-ului și înainte de șapte ieșeam pe ușă. Mersul cu mașina, care are tendința de a schimba pe cineva într-o dispoziție meditativă, mi-a adus-o în minte pe Natalie, normal, făcând din traficul inevitabil de aglomerat din DC o adevărată provocare pentru starea mea extrem de iritabilă. Eram convins că unii șoferi încercau să mă enerveze în mod intenționat.

Din fericire și în ciuda acestor reacții ale mele, am ajuns la Baltimore fără incidente și m-am dus la locul primei întâlniri, unde mă aștepta brokerul. Locuința era funcțională, într-o clădire destul de decentă și, deși ar fi fost de ajuns, aceasta fusese singura impresia bună pe care mi-o produsese. Decorul era învechit, la fel și mobilierul, ca să nu mai vorbim de peisajul care se vedea de pe terasa minusculă către o alee plină de gunoi. Practic, și la al doilea apartament era aceeași situație, deși panorama era mai bună dacă ți-ar fi plăcut să te uiți în casa vecinilor și voiai să te apleci pe ferastră pentru a împrumuta o cană de zahăr. Am eliminat ambele apartamente de pe listă.

Plictisit și prost dispus, am ajuns în holul hotelului cu o oră înainte de a face comandă la room service. Deși am adormit de vreme, m-am trezit în miez de noapte și am terminat un program de exerciții fizice foarte lung în sala de sport, înainte de a mai veni cineva. Joi, m-am delectat cu micul dejun, am mai văzut alte trei apartamente de închiriat, iar cel de-al doilea chiar mi-a plăcut. După ce mi-am exprimat interesul clar pentru aceasta, am promis să-i dau un răspuns brokerului până la sfârșitul zilei de vineri.

Vineri, mi-au mai plăcut două dintre cele trei apartamente pe care le-am văzut, dar pe primul loc era tot cel de joi. L-am sunat din nou pe broker și am stabilit o nouă programare după-amiaza târziu pentru a semna contractul de închiriere. Încântat că luasem această decizie și scăpasem de o grijă, am decis să sărbătoresc mâncând la bar în loc să mai apelez la room service. Am înfiripat o conversație cu o femeie care vindea produse veterinare. Atractivă, foarte bună la conversație și, cu siguranță, deschisă la flirt, lăsa să se înțeleagă că era interesată de orice propunere i-aș fi făcut pentru mai târziu. Dar nu aveam chef și după ce mi-am terminat al doilea pahar, mi-am luat la revedere. În cameră, m-am întins pe pat cu mâinile strânse la ceafă, întrebându-mă dacă Natalie avea regrete.

Vizita la acvariu a meritat, în ciudat aglomerației; cina cu prietenul meu și soția lui a fost și mai distractivă. Joe și Laurie erau căsătoriți de trei ani și aveau o fetiță. Laurie a petrecut o bună parte din seară încercând să mă convingă că are o prietenă pe care chiar trebuia să o cunosc.

– V-ați potrivit, spuse ea. Este genul tău.

Am refuzat, reamintindu-le că plecam în dimineața următoare, dar pentru Laurie, asta nu însemna nimic.

– Te vei muta aici în curând, spuse ea. Ne vom întâlni atunci cu toții.

Cine știe? Poate până atunci aș fi fost într-o stare de spirit potrivită pentru așa ceva.

În acest moment, nici nu puteam concepe.

Duminică m-am întors acasă. După ce mi-am aruncat hainele murdare în coșul de rufe, mi-am verificat corespondența care venise

în lipsa mea. În general, nu erau prea multe plicuri – facturi și reclame –, dar am fost surprins să găesc o scrisoare de la un avocat pe nume Marvin Kerman din Carolina de Sud, care îmi era adresată.

După ce am rupt plicul, am citit scrisoarea în timp mergeam spre veranda din față. Avocatul, care reprezenta Tractări AJ, îmi scrisese să mă informeze despre camioneta bunicului care fusese scoasă la licitație pentru neplata tractării și a depozitării, în conformitate cu legea din Carolina de Sud. Eram informat în continuare că fusese trimisă o scrisoare pe adresa bunicului meu în luna decembrie a anului anterior, în care se explica faptul că, dacă nu se primea răspuns, camioneta era considerată abandonată și compania de tractări urma să ia măsurile corespunzătoare. În final, avocatul preciza că, dacă nu încetam să-l hărțuiesc pe proprietarul companiei de tractări, mi s-ar fi deschis proces penal sau civil.

Mai mult ca sigur, scrisoarea inițială fusese în corespondența pe care o aruncasem nepăsător când venisem aici prima dată și, așa cum îmi spusese și instinctul, fusese o idee proastă să-l ameninț pe AJ care-i-o-fi-fost-numele-de-familie. Ceea ce mă ducea într-un punct mort.

Dar nu chiar de tot.

Având această scrisoare, puteam urmări încă o pistă, chiar dacă nu eram sigur că va duce undeva. Aveam numele și numărul de contact al avocatului, până la urmă.

***

Odată ce închiriasem apartamentul, mutarea mea la Baltimore era iminentă, chiar dacă mai aveam o lună sau mai mult înainte de plecare. Având o dispoziție nostalgică, m-am hotărât să petrec un timp cu albinele înainte de ședința cu Bowen.

Mi-am pus costumul de apicultor, am adunat tot ce aveam nevoie și am ales patru stupi la întâmplare. Am scos ramele și am observat că era în curs colectarea mierii; albinele fuseseră ocupate în ultimele săptămâni. Deși perioada mea de rezidențiat ar fi fost în plină desfășurare, am luat decizia să mă întorc la New

Bern la începutul lunii august să recoltez mierea. Puteam să o fac în weekend și mi-am dat seama că era ceva ce bunicul meu și-ar fi dorit să fac. Claude probabil că va fi încântat.

Luând această decizie, mi-am dat seama că nu avem nici o intenție nici să vând, nici să închiriez proprietatea. Erau prea multe amintiri și, deși nu știam sigur ce însemnătate aveau pentru viitorul meu, pur și simplu nu îmi puteam imagina să locuiesc altcineva aici. Mă întrebam dacă hotărârea mea era un fel de dorință subconștientă de a fi lângă Natalie, dar am respins ideea.

Țineam casa datorită bunicului, nu a ei. Ceea ce însemna și că trebuia să angajez un contractor, întrucât casa avea nevoie de reparații serioase. Una era să stai câteva luni; cu totul altceva era să fie o casă locuibilă permanent. Încă avea nevoie de un acoperiș și de o podea nouă în bucătărie, sub care presupuneam că existau termite și daune produse de apa care afectase fundația și, dacă voiam să petrec vreodată timp aici în viitor, casa avea mare nevoie de o baie principală mai mare și era mult de lucru și la bucătărie. Din câte îmi dădeam seama, era posibil să fie și probleme la instalațiile sanitare sau electrice, toate acestea ținându-l probabil pe constructor ocupat luni întregi. Aveam nevoie de un administrator al proprietății care să supravegheze locul să-mi trimită fotografiile cu progresul lucrărilor.

Mă întrebam dacă ar fi fost dispusă Callie să mă ajute cu supravegherea stupilor, să introducă despărțitoare pentru măci și rame hrănitoare la începutul primăverii. Din moment ce trecea pe lângă casă în drum spre serviciu, nu i-ar fi fost prea greu și i-aș plăti probabil mai mult decât ar fi meritat activitatea respectivă. Eram sigur că i-ar fi prins bine niște bani în plus, dar voiam să vorbesc mai întâi cu Claude despre cum se comporta ea la locul de muncă. Chiar dacă îl ajutase pe bunicul odată, tot îmi doream să fie cineva de încredere.

Lista mea de priorități – care credeam că fusese finalizată – era din nou deschisă. Constructor, administrator de proprietate, Callie și Claude... cei cu care trebuia să discut, responsabilități de stabilit. Astăzi era o zi la fel de bună ca oricare alta pentru a

începe; în afară de ședința cu Bowen, mai aveam un singur subiect pe agendă.

L-am sunat pe Marvin Kerman, avocatul companiei Tractări AJ, imediat după ce am terminat cu stupii. Asistenta lui mi-a spus că era în instanță, dar că probabil mă va contacta mai târziu în acea după-amiază.

***

Am stabilit o întâlnire cu același constructor general la care apelasem cu câteva luni în urmă, iar el mi-a spus că putea veni în următoarea săptămână. Mi-a recomandat, de asemenea, să fac o evaluare a casei înainte, oferindu-mi datele de contact ale cui-va de încredere. Din fericire, inspectorul era mai puțin ocupat și mi-a spus că ar fi putut evalua casa joi. De asemenea, am reușit să gădesc trei potențiali administratori de proprietate și am stabilit orele la care să vină pentru interviu. Ședința cu Bowen a decurs bine. Era un pic îngrijorat că încă nu reușeam să dorm bine, dar era mulțumit să audă că îmi închiriasem un nou apartament în Baltimore. Am discutat despre continua mea agitație în legătură cu Natalie și mi-a sugerat să-mi acord timp pentru vindecare, amintindu-mi că nu era posibil să grăbesc ceea ce el descria ca o perioadă de doliu. Am încercat să-mi neg furia, dar să vorbesc despre ea făcea să-mi iasă emoțiile la suprafață din nou într-un fel în care nu se mai întâmplase de câteva zile. Eram tulburat în momentul în care am încheiat ședința.

Și, pentru prima dată de când pusese punct relației, am cedat și am izbucnit în plâns.

***

Marvin Kerman m-a contactat mai târziu în acea după-amiază. Era ora cinci și jumătate și bănuiam că era ultimul apel pe care îl dădea în acea zi. Când s-a prezentat, aproape că a urlat în receptor.

– Mulțumesc, domnule Kerman, că mă contactați, am răspuns. Speram să mă puteți ajuta.

– Din păcate, camioneta a fost deja scoasă la licitație, spuse el. După cum precizam în scrisoare, procesul s-a desfășurat în condiții de legalitate pentru a recompensa serviciile prestate.

– Înțeleg, am spus pe un ton conciliator. Nu sunt supărat în ceea ce privește camioneta și nici nu am o problemă cu privire la faptul că a fost vândută. V-am contactat să vă întreb dacă v-ați putea contacta clientul în legătură cu un alt aspect.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

Am relatat din nou ce i se întâmplase bunicului și ce întrebări mă frământau.

– Mă întreb dacă AJ sau altcineva a făcut curat în camionetă și i-a strâns bunurile personale într-o cutie sau le-a depozitat undeva. Speram să pot recupera acele obiecte.

– Vă interesează bunurile personale, dar nu și camioneta sau banii?

– Încerc doar să-mi dau seama ce i s-a întâmplat.

– Nu știu dacă a fost recuperat vreun obiect.

– Ați fi dispus să vă întrebați clientul?

– Presupun că da. Și dacă nu există bunuri personale?

– Atunci, asta e. Nu mai am ce indicii să caut dacă nu există.

Kerman oftă.

– Presupun că îl pot întreba, dar, din nou, nu pot garanta nimic.

– Aș aprecia. Mulțumesc.

***

Epuizat de plânsul de luni și dorind să evit o recurență, mi-am petrecut restul săptămânii pe autopilot, încercând să mă mențin cât mai ocupat. Cu principiile CBT și DBT în minte, am făcut exerciții fizice mai multe și mai grele decât de obicei, am evitat alcoolul și am mâncat pe cât de sănătos posibil. M-am concentrat asupra a ceea ce trebuia să fac. Inspectorul a venit și mi-a promis că va avea raportul gata până luni, pentru ca antreprenorul să poată folosi

informațiile și să facă o estimare. Am intervievat câțiva administratori de proprietate și am ales o femeie care lucrase și ca agent imobiliar și al cărei soț era constructor. M-a asigurat că avea capacitatea de a supraveghea o echipă de muncitori și mi-a promis să verifice proprietatea cel puțin o dată pe săptămână. Am fost în Baltimore. Încă nu vorbisem cu Claude sau cu Callie, dar m-am gândit că puteam face asta oricând.

Vineri seara, în timp ce stăteam pe verandă, mi-am dat seama că trecuseră cincisprezece zile de când vorbisem ultima oară cu Natalie. Din nou, am avut probleme cu somnul și, când m-am trezit la miezul nopții, m-am hotărât că mă săturasem să mă holbez la tavanul întunecat ore întregi. Coborând cu greu din pat, m-am îmbrăcat și am observat că era puțin trecut de două dimineața. După o scurtă plimbare până la șopronul apicol, am sărit în SUV și am pornit spre Spencer Boulevard. Am parcat aproape și am mers pe jos până la casa lui Natalie. Când m-am apropiat, mă întrebam dacă era cu *Celălalt* chiar în acel moment; mă întrebam dacă erau în pat sau în oraș. Mă întrebam dacă îl privea în același fel cum mă privea pe mine. Toate astea erau greu de digerat și i-am lăsat două borcane cu miere la ușă.

Fără îndoială, va ști cine le lăsase, iar eu mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi găsit *Celălalt*. Ce explicație i-ar fi dat? Oare îi vorbise despre mine? Se gândise vreun pic la mine în ultimele două săptămâni sau devenisem deja o amintire pe jumătate uitată, acoperită de regrete?

Întorcându-mă spre SUV, nu auzeam decât ecoul întrebărilor fără răspuns.

Capitolul 14

A mai trecut un weekend, o altă ședință cu Bowen. Am primit raportul de inspecție, m-am întâlnit cu constructorul marți și mi-a promis să-mi facă o ofertă cât mai curând posibil.

Deoarece nu acordasem atenție lumii exterioare de zile întregi, habar nu aveam că era iminentă sosirea unei furtuni până când nu au apărut nori grei și a început să bată vântul, la scurt timp după ce plecase constructorul. Primul meu gând a fost că era vorba despre o ploaie tipică primăverii târzii, dar, după ce am văzut știrile locale, m-am întrebat cât de îngrijorat ar fi trebuit să fiu de fapt. Se aștepta o ploaie torențială și rafale de vânt, iar școlile locale își suspendaseră cursurile pentru următoarele două zile. Transmisiuni live din Raleigh prezentau drumuri inundate, cu numeroase acțiuni de salvare în curs de desfășurare.

Primele picături de ploaie au început peste o oră; până m-am dus la culcare, ploua atât de tare, încât se auzea ca și când aș fi dormit într-o gară. Când m-am trezit în dimineața următoare, furtuna se intensificase până aproape la nivelul unui uragan. Cerul fierbea de nori întunecați, iar vântul zgâlțâia ferestrele, partea îndepărtată a pârâului fiind redusă la o simplă umbră și acoperită de o perdea de ploaie.

O vreme, am privit de pe veranda din spate, picăturile de ploaie stropindu-mă pe față. Până la urmă, m-am retras în bucătărie și

am folosit un prosop să mă șterg. Tocmai îmi puneam de cafea, când am auzit niște sunete puternice care răsunau în toată casa. Destul de repede, am găsit o scurgere în sufragerie, încă două în camera de oaspeți și încă una în baie. Erau pete mari, circulare, pe tavane și atârnavu bucăți de rigips, ceea ce indică faptul că scurgerile începuseră probabil peste noapte. Cum de nu le văzusem mai devreme era dincolo de puterea mea de înțelegere, dar m-am întors spre cămară și bucătărie ca să iau o găleată, un mop și trei vase. Am folosit mopul pentru a usca podeaua și am pus vasele în acele locuri, dar părea să picure din ce în ce mai tare.

Am oftat. Acoperișul avea nevoie de o prelată, ceea ce însemna că, până la urmă, probabil trebuia să stau afară în potopul acela timp de ore întregi. Aveam nevoie și de cărămizi, pentru a fixa prelata.

Ziua devenea din ce în ce mai bună.

Nu.

M-am hotărât să nu fac nimic înainte de a-mi bea cafeaua. Mi-am aruncat pe mine un tricou vechi și un hanorac, m-am întors în bucătărie și mi-am turnat o ceașcă de cafea. În timp ce luam o înghițitură, am observat că îmi tremurau mâinile. După ce am lăsat ceașca jos, mi-am privit mâinile cu fascinație. Să fi fost gândul că trebuia să lucrez afară în ploaie? Călătoria pe care urma să o fac spre „Johns Hopkins”? Sau era din cauza lui Natalie?

Răspunsul părea evident, dar, în timp ce priveam, eram mulțumit că tremurul nu era atât de sever cum fusese mai demult. Totuși, eram surprins. Da, nu mai dormeam bine de ceva timp și recent plânsesem pentru prima dată după ani de zile. Recunoșteam și că mă simțeam la limită, dar îmi era greu să-mi amintesc de când nu-mi mai tremuraseră mâinile. Nu se întâmplase asta nici când murise bunicul, nici când mă mutasem la New Bern. Atunci, de ce acum? Natalie se despărțise de mine în urmă cu aproape trei săptămâni. Cum se putea ca trecerea timpului să înrăutățească lucrurile?

Reflectând la asta, știam răspunsul. Mâinile nu-mi tremuraseră imediat după ce fusese rănit – abia după toate intervențiile chirurgicale începusem să observ diverse simptome și asta clarifica

întrucâtva lucrurile. Explozia din Afganistan îmi aruncase în aer viitorul și, la un anumit nivel subconștient, respingerea lui Natalie – care îmi aruncase în aer un alt fel de viitor – se manifesta prin același fel de reacție întârziată. Nu aveam nici o îndoială că Bowen m-ar fi asigurat că era normal. Nu mă întrebasese el despre asta? Ca și când s-ar fi așteptat să înceapă să-mi tremure? Bineînțeles că se aștepta. Mă cunoștea foarte bine. Oricât de rănit aș fi fost, încă o iubeam și-mi era dor de Natalie.

Am tras aer adânc în piept de câteva ori, am făcut o serie de exerciții cu pumnii și, încet-încet, tremuratul a dispărut. Cafeina probabil nu era o idee bună, și ce dacă? Îmi plăcea cafeaua și am băut oricum două cești. Apoi am luat o geacă de ploaie și am ieșit pe ușă. În orice caz, furtuna devenise și mai puternică. Vântul se intensificase și sufla în diagonală peste perdelele de ploaie opace. În SUV, mi-am șters apa de pe față și am observat băltoaca pe care o făcusem pe scaun când urcasem.

Apa avea deja o adâncime de cincisprezece centimetri pe unele porțiuni ale aleii, iar șoseaua era într-o stare doar cu puțin mai bună. Chiar și cu ștergătoarele la viteză maximă, trebuia să mă aplec pe volan și să păstrez viteza mult sub limită. Când un camion a trecut pe lângă mine din sens invers, a provocat aruncarea unui val de apă peste parbriz și a trebuit să frânez, să nu ies de pe șosea. Era ca și când aș fi condus printr-o spălătorie imensă și, simțind rafalele care îmi zgâlțâiau mașina, mi-am dat seama că nici măcar cărămizile nu vor fi suficiente pentru a împiedica prelata să zboare spre Oz. Aveam nevoie de bolțari, ceea ce făcea mult mai palpitant urcatul pe scară.

Norocosul de mine!

Nu o văzusem până în ultima secundă, o siluetă singuratică mergând pe marginea drumului. Am încetinit în timp ce creierul meu procesa ceea ce văzuse; pur și simplu nu-mi puteam imagina pe cineva care să se aventureze de bunăvoie afară pe o vreme ca asta. Spre uimirea mea, am recunoscut-o. Oprind SUV-ul, am lăsat în jos geamul de pe partea pasagerului.

– Hei, Callie. Sunt eu, Trevor! am strigat ca să acopăr zgomotul furtunii. Ai nevoie să te duc la serviciu?

Deși avea glugă, geaca ei nu părea să fie impermeabilă. Pe umăr, ținea un sac de gunoi din plastic, în care avea, fără îndoială, haine uscate.

– Sunt bine, clătină din cap. Nu am nevoie să mă duci cu mașina.

– Ești sigură? am întrebat. Oricum merg în aceeași direcție și este periculos pe drum. Șoferii de-abia te văd. Hai. Sări înăuntru!

Părea să se gândească o clipă înainte să pună mâna reticent pe mâner și să deschidă portiera. Se cățără pe scaun, udă și înghețată, cu pielea de nuanță albăstrie ca de porțelan. Își strângea punga de plastic în poală în timp ce am intrat încet înapoi pe șosea.

– Lăsând la o parte vremea, ești bine?

– Sunt bine. Apoi, pe un ton aproape ranchiunos, adăugă: Mulțumesc că te-ai oprit.

– Cu plăcere. Poți să-ți pui sacoșa pe bancheta din spate dacă vrei.

– Sunt deja udă. Nu mai contează.

– Mă bucur că te-am văzut. Este oribil afară.

– Este doar apă.

– Să înțeleg că ai haine uscate în sacoșă?

Mă privi cu suspiciune.

– De unde știi?

– Bunul-simț.

– Oh.

Mă gândeam să o întreb dacă ar fi fost interesată să supravegheze stupii, dar tot voiam să vorbesc mai întâi cu Claude. M-am hotărât să iau lucrurile ușor.

– Cum merge treaba la Trading Post?

– Bine.

– Mă bucur să aud asta. Îți place?

– De ce vrei să știi?

– Doar pentru conversație.

– De ce?

– De ce nu?

Nu părea să aibă un răspuns pentru asta. Aruncând o privire spre ea, m-am gândit că părea prea tânără să muncească cu normă întreagă în loc să meargă la școală, dar aveam sentimentul că s-ar fi închis din nou în ea dacă aș fi întrebat-o despre asta. În acel moment, o rafală de vânt a lovit mașina, făcând-o să se zgâlțâie. Am încetinit mașina atât de mult încât parcă se târa, mergând pe drumul inundat.

– Ai văzut vreodată o furtună cu ploaie și vânt ca asta? Este ca un mini uragan aici.

– Nu am văzut niciodată un uragan.

– Am crezut că ai crescut aici.

– Nu, spuse ea.

– Părinții tăi nu locuiesc aici?

– Nu.

– Atunci, cum ai ajuns în New Bern?

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Pentru că nu mergea la școală și slujba la Trading Post nu era chiar o profesie, mă întrebam dacă – la fel ca Natalie – venise aici pentru că avea o relație cu un localnic. Dar părea prea tânără pentru asta sau pentru oricare dintre aceste lucruri, de fapt. Ceea ce mie îmi sugera probleme în familie.

– Evident, nu este treaba mea, am recunoscut. Îmi pare rău pentru întrebare. Dar sper ca lucrurile să se îmbunătățească între tine și părinți.

Își întoarse capul spre mine.

– De ce ai spune asta? întrebă ea. Nu știi nimic despre mine sau despre părinții mei, se răsti ea. Oprește mașina! Vreau să cobor. Pot merge restul drumului pe jos!

– Ești sigură? Aproape am ajuns, am protestat. Trading Post este la mai puțin de o sută de metri distanță.

– Oprește mașina!

În mod clar, atinsesem un punct sensibil. Nevrând să înrăutățesc lucrurile, am oprit pe dreapta SUV-ul. Fără să privească în urmă, deschise portiera mașinii și ieși, trântind-o.

Am privit-o o clipă, mergând prin bălți. Când se făcuse o distanță suficientă între ea și SUV, am revenit pe șosea, părându-mi rău că o supărasem. Nu era treaba mea, dar m-am gândit din nou că reacționase exagerat. Mi-a amintit de tentativa de a avea o conversație cu ea în pauza de prânz. Mi se păruse secretoasă și prudentă și mă întrebam cum reușise bunicul să o facă să lase garda jos. Din câte observasem, nu-mi puteam imagina că se oferise voluntar să-l ajute cu stupii; eram sigur că cererea bunicului ar fi fost respinsă imediat dacă nu ajunseseră să se cunoască într-un fel. Trebuie să fi avut încredere în el înainte să-i ceară ajutorul.

Dar cum?

Nu eram sigur, dar tot intenționez să vorbesc cu ea, chiar și doar pentru a-mi cere scuze. În funcție de cum ar fi decurs – și de ce mi-ar fi spus Claude despre ea – tot speram să-i fac oferta.

Cine știe? Poate că, în cele din urmă, se va hotărî și ea că poate avea încredere în mine.

***

La magazinul de materiale de construcții, stocul de prelate începuse deja să se epuizeze, dar întrucât casa era mică și dreptunghiulară, am avut noroc și am găsit una potrivită. Tot acolo, am găsit un cărucior metalic și l-am încărcat cu bolțari. Era coadă la casă, dar nimeni nu a intrat în fața mea, vești bune pentru cei prezenți.

Am încărcat mașina, m-am dus acasă și am parcat SUV-ul cât mai aproape de casă. În interior, am golit gălețile și vasele, apoi am adus o scară din magazie. După aceea, am început lungul proces de urcare și coborâre a scării, pentru a căra prelate și bolțarii pe acoperiș și apoi pentru a le pune la locul lor, în timp ce eram biciuit de ploaie și de vânt. Puteam petrece dimineața într-un mod mult mai plăcut.

La final, eram lihnit de foame și înghețat și după ce am făcut un duș fierbinte și prelungit, m-am hotărât să iau prânzul la Trading Post. Parcarea era mai plină decât anticipasem, dar m-am

gândit că, dacă eu nu aveam chef să-mi fac un sendviș, nu era de mirare că nici alții nu aveau.

Înăuntru, Claude mă salută de la casă și am observat-o pe Callie pe o scară în spatele magazinului, agățând cizme de pescuit de cârligele fixate sus, pe perete. Frank era la locul lui obișnuit, în spatele grătarului, și erau câțiva bărbați care mâncau la mese. Scaunele de la bar erau ocupate, așa că m-am strecurat printre clienți în timp ce așteptam să comand un cheeseburger și cartofi prăjiți. Ploaia continua să acopere ferestrele și auzeam oamenii discutând despre furtună. Se părea că zona din centru și alte cartiere erau deja inundate.

După ce Frank mi-a luat comanda, am scos un Snapple din frigider și m-am îndreptat spre casă. Claude dădu din cap spre fereastră.

- Ți vine să crezi? Toarnă cu găleata.

- Este o vreme îngrozitoare, i-am dat eu dreptate.

- Ce ai comandat?

I-am spus și mi-a înregistrat comanda; după ce mi-a dat restul, am continuat:

- Ai un minut? Aș dori să te întreb câte ceva despre Callie.

- Este chiar acolo dacă vrei să vorbești cu ea.

- Aș fi vrut o recomandare, am început eu și, după ce i-am explicat la ce mă gândeam, dădu din cap.

- Este foarte muncitoare, spuse el. Nu se plânge, nu o deranjează să stea peste program, nu a lipsit niciodată de la muncă, nici măcar atunci când a trecut printr-o situație dificilă. Este aproape obsedată de curățenie. Cred că ar face o treabă grozavă pentru tine, dar ține cont că este ciudată.

- În ce sens?

- Lucrează aici de... nu știu. Zece sau unsprezece luni? A venit la sfârșitul verii trecute, dar, în afară de faptul că încă locuiește în parcul de rulote de mai sus, pe șosea, jur că nu știu nimic despre ea. Nimeni nu știe mai multe.

„Nu e nici o surpriză”, m-am gândit.

- Mi-a spus că nu este din New Bern.

– Nu mă îndoiesc de asta. Până nu mi-a recomandat-o Carl, nu o mai văzusem niciodată. Este ca și când ar fi picat din cer într-o zi.

Mi-am aplecat capul, întrebându-mă dacă înțelesesem bine.

– Bunicul a recomandat-o?

– Da, spuse Claude. A condus-o aici, de fapt, și a băgat-o pe ușă. Mi-a cerut să-i dau o șansă și mi-a spus că el personal garantează pentru ea. Era sfârșitul verii și câțiva copii de la colegiu care lucra-seră pentru mine peste vară se întorceau la școală, așa că aveam locuri disponibile. I-am dat o șansă și mă bucur că am făcut-o. Dar este păcat că vei pleca.

– Sunt sigur că mă voi întoarce, am spus. Mulțumesc pentru informații.

– Ar trebui să ia pauză peste puțin timp dacă vrei să-i vorbești despre stupi. Din cauza vremii, probabil că va mânca înăuntru, nu se va mai duce la pârâu.

– Așa îmi imaginez și eu. Este groaznic afară.

– Era udă leoarcă atunci când a venit. Mi-a părut rău pentru ea. Dacă i s-a udat mâncarea pentru prânz, probabil voi încerca să-i dau ceva preparat pe grătar. Dacă va accepta, ceea ce s-ar putea să nu se întâmple. Nu este prea bună la primit favoruri. Dar nu-mi pot imagina să mănânce un sendviș ud și scârbos cu unt de arahide și jeleu.

Am simțit cum îmi revine o amintire, ca o bulă care se ridică încet la suprafață, atunci când Claude a menționat sendvișul. Ciu-dat, eram sigur că avea ceva de-a face cu bunicul, dar încă nu-mi dădeam seama ce era.

– Asta mânca și atunci când am vorbit cu ea mai demult.

– Este ceea ce mănâncă în fiecare zi.

Mi-am ridicat privirea. Deși terminase de agățat cizmele, Callie era încă urcată pe scară și acum atârna veste fluorescente de vânătoare. Mă întrebam din nou cum ajunsese să-l cunoască pe bunicul, când l-am auzit pe Frank strigându-mi comanda.

– Ar trebui să-ți iei burgerul înainte să se răcească, spuse Claude. Totuși, am o întrebare scurtă. Am auzit zvonuri că vrei să vinzi proprietatea. Atunci, de ce îți mai faci griji pentru stupi?

- M-am hotărât să o păstrez.
- Da?
- Este ceea ce și-ar fi dorit bunicul.
- Fără îndoială, spuse Claude zâmbind.

***

Burgerul era gătit și aseasonat perfect, iar eu l-am devorat în câteva minute. În timp ce aruncam resturile la coșul de gunoi, am auzit o bufnitură din spatele magazinului și l-am văzut pe Claude plecând în grabă de la casa de marcat. Alți clienți au sărit și ei, toată lumea se mișca în aceeași direcție, iar eu i-am urmat. Când am văzut scara răsturnată și silueta lui Callie întinsă pe podea, instinctul a preluat controlul și am început să împing oamenii să-mi facă loc.

- Lăsați-mă să trec! strigam. Sunt doctor!

Claude stătea deja aplecat lângă ea, cu fața încordată de îngrijorare și până când am ajuns lângă ea, deja fotografiasem scena, iar informațiile îmi veneau rapid.

Pacientă întinsă pe o laterală... nu se mișcă... paloare aproape alb-cenușie... posibilă hemoragie internă?... sânge în păr, începând să se adune pe podea sub capul ei... brațul contorsionat într-un unghi nenatural sub corp, indicând posibile fracturi la radius și ulna...

I-am atins ușor carotida, în timp ce mulțimea se înghesuia în jurul ei; l-am auzit vag pe Claude spunându-le oamenilor că o văzuse căzând de pe scară. Avea pulsul neregulat și slab.

- Toată lumea să se dea în spate! am strigat. Claude... sună la 911!

I-a luat un moment să-și dea seama că strigam la el.

Claude își căuta telefonul în buzunarul din spate, iar eu mi-am îndreptat din nou atenția asupra lui Callie. Deși trecuseră ani de zile de când fusesem de serviciu la urgență, văzusem numeroase răni la cap, iar sângele care îi curgea din ureche era un semn periculos. Deși bănuiam un posibil hematom subdural, avea nevoie de o tomografie înainte de a da un diagnostic. Am re poziționat ușor corpul lui Callie pe spate, încercând să-i țin gâtul cât mai nemișcat.

Avea respirația slabă și erau vizibile fracturi multiple. Brațul deja i se umflase și începea să se coloreze negru și violet. Era în continuare inconștientă. Scoțându-mi telefonul din buzunar, am aprins lanterna și i-am verificat pupilele. Din fericire, s-au dilatat datorită luminii, dar rănilor de la cap trebuiau tratate cu precauție...

L-am auzit pe Claude vorbind la telefon, explicând situația cu o voce panicată, după care a tăcut.

– Au zis că ar dura ceva să ajungă o ambulanță. A fost inundat unul dintre aziluri și serviciile de urgență sunt copleșite. De asemenea, nu sunt siguri dacă ambulanța poate să ajungă aici, deoarece drumurile sunt foarte proaste.

În fața ochilor mei, Callie părea să devină din ce în ce mai palidă, încă o complicație serioasă. Am observat numeroase vânătăi pe brațul sănătos; majoritatea păreau a fi de câteva zile sau chiar săptămâni. Ridicându-i ușor tricoul, am căutat indicii ale hemoragiei interne, dar, în mod ciudat, nu am găsit nici un semn care să-i explice înrăutățirea culorii. Trebuia să ajungă la spital cât mai repede. Am luat în calcul posibilitățile, ținând cont de faptul că, deși existau riscuri în a o transporta, era mult mai periculos să aștepte o ambulanță care era posibil să nu mai ajungă niciodată.

– O pot transporta cu SUV-ul meu, dar va trebui să conducă altcineva pentru ca eu să stau cu ea în spate. Ai ceva cu care să o putem transporta? O targă? Un pat? Orice?

– Avem un pat pliant în spate. Sunt pentru corturi și de-abia ce le-am primit. Este bun?

– Da, am spus. Du-te și adu-l!

Claude plecă în grabă. În jurul meu, bărbații priveau cu gura căscată. Am scos cheile din buzunar și le-am arătat.

– Am nevoie ca unul dintre voi să conducă SUV-ul meu. Este parcat în partea stânga lângă intrare, o mașină neagră mare. Rabatați scaunele și faceți loc pentru pat. Lăsați portbagajul deschis. Am nevoie de voi să mă ajutați să o punem pe pat și să o transportăm la mașină. Are cineva o umbrelă? Vreau să o ferim cât mai bine de ploaie.

Se uitau la mine fără să se miște, până când Frank se rezezi și luă cheile, apoi se îndreptă grăbit spre ușă. În același timp, Claude apărură din spate transportând o cutie voluminoasă de carton.

– Dați-vă la o parte! Am nevoie de spațiu! strigă el înainte de a arunca cutia pe podea și a începe să o desfacă.

– O să fie bine? întrebă el.

– Sper că da, am spus. Ascultă-mă. Am nevoie să suni la primiri urgențe, la spital. Trebuie să știe că pacienta are un traumatism cranian sever, posibilă hemoragie internă și fracturi multiple la radius și ulna. Poți face asta?

Până atunci, scosesse patul, legat cu chingi groase de plastic și l-a blocat în poziția închis.

– Are cineva o foarfecă sau un cuțit? strigă Claude.

– M-ai auzit, Claude? Trebuie să suni la urgențe. Trebuie să fie pregătiți să o primească.

– Am înțeles. Trebuie să sun la spital. O să fie bine, nu?

I-am repetat ce trebuia să spună.

– Da, bine. Dădu din cap. Nu știu ce s-a întâmplat.

– Deocamdată, să avem grijă de ea, bine?

Claude strigă la ceilalți în timp ce arăta spre pat. Din nou, l-am văzut scoțându-și telefonul.

– Am nevoie de foarfecă sau un cuțit să tai chingile.

Cineva pe care nu l-am recunoscut făcu un pas în față în timp ce scotea un cuțit. Apăsă un buton și sări lama; nu era doar un cuțit, ci o armă albă, dar cui îi păsa? Claude folosi cuțitul să taie chingile de plastic și desfăcu patul. Începuse să-i tragă picioarele, dar l-am oprit.

– Va fi prea înalt dacă îi desfaci picioarele. Mută doar patul lângă ea, bine? O să am nevoie de ajutor, să o mutăm încet pe pat și apoi de și mai mult ajutor să o transportăm la mașină. Am nevoie de cât mai multe mâini, așadar apropiați-vă.

Oamenii reacționează diferit în situații de viață și de moarte. Am văzut oameni care fac față, dar și alții care se blochează, dar cei de la Trading Post păreau să se fi adunat suficient pentru a ști

ce trebuia făcut. Proprietarul cuștitului întinse patul în poziția potrivită; alții s-au așezat în jurul corpului ei.

– Eu o să-i țin gâtul cât mai nemișcat, în cazul în care are vreo leziune a coloanei vertebrale. Voi, ceilalți, vă strecurați sub ea. Mă îndoiesc că are o sută de kilograme, așa că nu va fi grea. Număr până la trei și când spun să o ridicați, o mișcați ușor, încet în timp ce o mutăm pe pat. Totul va dura câteva secunde, bine? A înțeles toată lumea?

I-am privit în ochi pe fiecare în parte și i-am văzut confirmând că erau pregătiți.

– După ce o așezăm pe pat, o ducem la mașină. Nu sunt mânere de care să apucăm, așa că este cam incomod, dar nu e prea grea și noi suntem mulți. În regulă?

Din nou, i-am văzut confirmând din cap.

Am numărat până la trei și le-am spus să ridice. Eu i-am ținut gâtul nemișcat și a fost mutată pe pat fără nici un incident. O clipă mai târziu, am început să o transportăm prin magazin. La ușă, un alt bărbat aștepta cu o umbrelă deschisă, pe care a folosit-o ca să o protejeze pe Callie de ploaie. Portbagajul era deschis.

Din cauza zgomotului ploii, trebuia să strig ca să fiu auzit.

– Am nevoie de cineva care să intre în SUV și să fie pregătit să apuce patul când îl băgăm în mașină, să nu fie prea mare înghesuială!

Un tânăr în jur de douăzeci de ani a sărit înăuntru între scaunul șoferului și al pasagerului, orientat spre spatele mașinii. Ca o echipă unită, am introdus încet patul în spate, mai încet decât îmi imaginasem că era posibil. Am urcat și m-am așezat lângă ea în genunchi.

– Claude? Poți conduce?

Claude a sărit la volan, în timp ce altcineva închise portbagajul. Între pat, portbagaj și scaunele din față erau doar câțiva centimetri, iar eu stăteam în genunchi, aplecat, lângă Callie. Era în continuare inconștientă; respirația îi era încă superficială. Continua să-i curgă sânge din ureche. I-am verificat din nou pupilele și încă reacționau. Mă rugam să ajungem la timp la spital.

– Fă tot posibilul să mergi cât mai ușor posibil, i-am spus lui Claude în timp ce pornea motorul.

O clipă mai târziu, rulam pe drumul inundat de ploaie, dar eu abia observam pe unde mergea mașina. Eram atent la Callie, dorindu-mi să se trezească, să se poată mișca. Brațul ei continua să se umfle. Aș fi vrut să conducă mai repede Claude, dar în aceste condiții era imposibil. SUV-ul era zgâlțâit de rafale; uneori, încetea atât de mult încât de-abia ne târam, în timp ce mergeam prin apa care aproape ajungea la podea și se izbea de geamuri. Mă rugam să ne aștepte un neurolog la primiri urgențe și-mi doream ca spitalul local să fie un centru specializat în traumatisme. Cel mai apropiat – Vidant, în Greenville – era la cel puțin încă o oră distanță pe vreme bună; astăzi, mă îndoiam că o ambulanță ar fi putut ajunge acolo. De elicopter nici nu putea fi vorba.

Claude striga la mine, anunțându-mă când trebuia să ocolească ceva sau când făcea vreun viraj, în timp ce continua să întrebe despre Callie. După un timp parcă prea lung, am intrat în parcare spitalului, îndreptându-ne spre primiri urgențe. Starea lui Callie părea să se fi deteriorat și mai mult. I-am strigat un ordin lui Claude.

– Spune-le că vom avea nevoie de o targă și de multe mâini ca să fie mutată.

Claude sări din mașină și se repezi înăuntru; aproape instantaneu, apărură o targă, înconjurată de vreo șase asistente și un medic. Am ieșit și eu și le-am relatat tot ce știam despre starea ei. Callie a fost mutată pe targă și apoi transportată, cu medicul și toate asistentele în jurul ei, apoi a dispărut în interiorul spitalului. Claude și cu mine i-am urmărit, oprindu-ne în sala de așteptare. Încă puteam simți adrenalina inundându-mi corpul. Aveam un sentiment ciudat de disociere, aproape ca și când aș fi fost observatorul propriei mele vieți.

În sala de așteptare, jumătate dintre scaune erau goale. Mai erau o mamă și doi copii mai mari, un alt mic grup de persoane în vârstă, o doamnă care era în mod clar însărcinată și un bărbat

cu un bandaj improvizat. Era aglomerație, dar nu haos, iar Callie speram să primească atenția de care avea nevoie.

O singură privire către Claude a fost suficientă ca să-mi dau seama cât de tulburat era încă de cele întâmplate.

- Ai făcut o treabă bună să ajungem aici.

- Mulțumesc. Peste încă o oră probabil că nu am mai fi reușit.

Totul este inundat. Crezi că va fi bine?

- Așa sper.

- Nu crezi că va muri, nu?

- Nu știu, i-am răspuns, nedorind să-l mint. Sunt îngrijorat că nu și-a recăpătat cunoștința. Țasta nu este niciodată un semn bun.

- Dumnezeu! spuse el. Biata de ea! Când credeam că s-a liniștit și ea. Mai întâi incendiul și acum asta.

- Ce incendiu?

- Rulota ei a ars în noiembrie anul trecut, nu mult după Ziua Recunoștinței. Abia a scăpat și a pierdut aproape tot, cu excepția hainelor de pe ea. I-a luat ceva timp să-și găsească o nouă locuință. Când a reușit, în cele din urmă, i-am dat niște mobilă veche pe care o aveam în garaj. Cu toate astea, nu a lipsit niciodată de la muncă. Mi-aș fi dorit ca magazinul să-i fi dat o asigurare de sănătate. Crezi că spitalul de aici o poate trata în aceste condiții? Nu cred că are vreo asigurare.

- Legal, trebuie să aibă grijă de ea. Și o mulțime de spitale au programe prin care să-i ajute pe cei care nu pot plăti. Nu știu cum se procedează aici, dar sunt sigur că vor găsi o cale.

- Sper, spuse el. La naiba! Încă nu-mi vine să cred. Tot revăd scena în minte.

- Și-a pierdut echilibrul și a alunecat?

- Nu, spuse el. Asta e partea cea mai ciudată.

- Ce vrei să spui?

- Era pe ultima treaptă a scării, agățând o altă vestă. Folosea un prelungitor și se întindea să ajungă la cârlig, apoi... dintr-odată, a închis ochii și pur și simplu... s-a îndoit. Ca și când ar fi leșinat.

Mi se activase un semnal de alarmă în timp ce procesam cuvintele lui Claude.

– Vrei să spui că era inconștientă înainte să cadă și să se lovească la cap?

– Așa mi s-a părut. Chiar înainte să se întâmple, îmi aduc aminte că o urmăream și mă gândeam că nu se mai coordona, de parcă și-ar fi pierdut echilibrul sau ceva de genul. Mai demult, un client a leșinat în magazin și mi s-a părut că arăta exact la fel.

Suna credibil și mă întrebam ce însemna asta. Leșinul putea avea o cauză simplă, precum deshidratarea sau tensiunea arterială scăzută, dar uneori era un semn al unei afecțiuni mai grave. Era considerat ca o urgență medicală până când se descoperea cauza. M-am gândit la paloarea ei pronunțată și dacă avea cumva legătură cu ce se întâmplase.

– Stai puțin! am spus. Trebuie să-l anunț pe medic despre asta.

M-am îndreptat spre recepție. Când am ajuns, doamna din spatele biroului mi-a întins un teanc de hârtii.

– Trebuie să o internăm, spuse ea. Faceți parte din familie?

– Nu, am spus. Nu cred că are pe nimeni din familie în oraș și nu știu prea multe despre ea. Dar lucrează pentru Claude, iar el ar putea completa o parte din documente, am spus.

I-am făcut semn lui Claude să vină, înainte să explic faptul că era posibil să am informații suplimentare pentru medic și i-am cerut o bucată de hârtie. Am scris un bilet, repetând ce-mi spusese Claude și am privit-o pe doamna din spatele biroului înmânându-i-l unei asistente medicale înainte de a se întoarce la locul ei. Între timp, Claude se așezase pe scaun și studia formularele.

– Nu știu cât pot să completez din astea, murmură el.

– Completați ce puteți deocamdată, răspunse femeia. Putem afla restul de la ea mai târziu.

Așa sper, era tot ce puteam gândi.

Claude l-a sunat pe Frank la magazin ca să scoată dosarul ei personal pentru a afla unele informații; în timp ce făcea asta, eu stăteam în sala de așteptare. Încetul cu încetul, adrenalina începea să dispară, lăsându-mă epuizat. În tăcere, continuam să mă gândesc la Callie, sperând să fie bine, însă tulburat de un ciudat și brusc sentiment că urma să se întâmple ceva critic.

***

L-am lăsat pe Claude înapoi la magazin, încă luptând cu furtuna și mai multe drumuri inundate înainte de a ajunge în cele din urmă acasă. După un tur rapid, am fost plăcut surprins că prelata părea să funcționeze și toate scurgerile se opriseră. Întrucât mă udasem din nou, mi-am aruncat hainele în uscător, mi-am pus niște pantaloni de trening și mi-am făcut încă un ibric de cafea.

În timp ce se prepara, mi-am pornit laptopul și am căutat puțin pe site-urile medicale posibile cauze ale leșinului, apoi alte motive care ar fi putut explica paloarea și vânățile pe care le avea. Erau prea multe posibilități de luat în considerare, unele care chiar îi puteau pune viața în pericol, dar nimic nu era concret până nu i se făceau niște analize. Chiar și în acel caz, motivul principal de îngrijorare era traumatismul cranian. Speram că i se făcuse o tomografie și că medicii deja își dădeau seama de următorii pași care trebuiau urmați.

Nu că ar fi fost treaba mea. Eram niște străini și dacă plecatul ei din mașină mai devreme în acea dimineața era vreun indiciu, însemna că așa voia să rămânem. M-am întrebat din nou de ce faptul că adusesem vorba despre părinții ei îi provocase o reacție atât de violentă. Până în acel moment, fusese distantă; abia atunci, Callie intrase în panică.

Cu excepția...

Mi-am amintit dintr-odată că păruse să intre în panică și atunci când vorbisem cu ea în timpul prânzului la pârâu. Încercam să-mi amintesc ce anume spusese atunci și o supărase, dar nu-mi puteam aminti decât generalități și eram prea obosit să mă mai gândesc la asta.

După ce mi-am turnat o ceașcă de cafea, am intrat pe câteva site-uri de știri și mi-am verificat e-mailul. Cea mai mare parte erau *junk* și le-am șters rapid, dar aproape de final, am deschis un e-mail de la Marvin Kerman. Deși mă așteptam la un răspuns negativ, am aflat că AJ păstrase bunurile bunicului meu și urma să mi le trimită. Îmi cerea adresa de expediere și solicita să renunț la

orice pretenții legale împotriva clientului său. La mesaj era atașat un formular pe care îmi cerea să-l semnez. L-am scos la imprimantă, l-am scanat și i l-am trimis lui Kerman înapoi prin fax. În funcție de cât de repede îmi erau trimise bunurile, era posibil să intru în posesia lor cândva în următoarea săptămână.

Făcându-mi-se din nou foame, m-am hotărât să-mi fac un sendviș și am căutat niște carne de curcan prin frigider, apoi mi-am luat o felie de pâine din cămară. Ca și bunicul, în general nu țineam prea multă mâncare în casă, dar, în timp ce scoteam pâinea, mi-am amintit brusc să arunc toată mâncarea veche de când mă mutasem aici. Și, ca o cheie care deschide un lacăt, mi s-a declanșat o bănuială puternică în privința identității persoanei care se strecurase în casa bunicului după moartea lui.

Nu eram absolut sigur, dar simțeam că trebuie să fi fost Callie. Aruncasem un borcan aproape gol de unt de arahide, pe care bunicul nu l-ar fi ținut în casă, întrucât era alergic la alune, dar era ceva ce Callie mânca în fiecare zi. Claude mai menționase că fata era aproape obsedată de curățenie și, în afară de ușa din spate spartă, casa era într-o ordine aproape perfectă când o verificase Natalie. Aceste aspecte ar fi putut fi considerate coincidențe, dar, având în vedere prietenia ei cu bunicul și faptul că nu avea pe nimeni din familie în apropiere, unde altundeva s-ar fi putut adăposti când îi arsese rulota? De asemenea, se explica și de ce insistase că nu făcuse nimic rău când încercasem să-i vorbesc la prânz; acele negări categorice și temătoare erau mai logice dacă ea chiar ar fi intrat în casă, știind că era vinovată.

Punând totul cap la cap, eram convins, chiar dacă nu aveam dovada absolută, iar în următoarele zile devenisem și mai sigur că aveam dreptate, dar în continuare eram îngrijorat de starea ei. Apoi, luna următoare, imediat după ședința cu Bowen, am primit o confirmare neașteptată că într-adevăr Callie fusese în casa bunicului.

O doamnă care se identificase drept Susan Hudson, administrator la departamentul de plăți al spitalului a telefonat acasă, dorind să vorbească cu bunicul. Am informat-o că a murit, dar că

eu eram nepotul lui, și după câteva ezitări, mi-a dezvăluit în cele din urmă motivul real al apelului ei.

– Callie, îmi spusese, folosește numărul de asigurare socială a bunicii tale.

Capitolul 15

M-am întâlnit cu Susan Hudson în dimineața următoare. Era o femeie cam la cincizeci de ani, cu părul negru și ochii închiși la culoare, care părea să desfășoare o activitate extrem de dificilă, cu un moral destul de ridicat. Eu m-aș fi simțit oribil să-mi petrec cea mai mare parte a zilei certându-mă la telefon cu companiile de asigurări, vorbind cu pacienții despre diverse plăți restante sau anunțând oamenii în legătură cu o procedură sau alta care nu erau acoperite de abonamentele lor de sănătate. Era totuși prietenoasă și părea ușurată că venisem, lucru pe care nu-l anticipasem. Îndemnându-mă să iau loc pe unul dintre scaunele din fața biroului ei, i-a telefonat rapid cuiva, anunțând că ajunsesem. La nici un minut după aceea, în birou a intrat un medic.

– Sunt doctorul Adrian Manville, spuse el, întinzându-mi mâna. Sunt medicul-șef al spitalului.

– Doctorul Trevor Benson, am răspuns, întrebându-mă de ce se hotărâse să ni se alăture.

– Sunteți medic? întrebă el.

– Chirurg ortoped, am spus. Pensionat. Sper că nu am făcut nimic rău transportând-o pe Callie la spital.

– Deloc, răspunse Manville, așezându-se pe un scaun. Mulțumim că ați venit astăzi.

– Încă nu prea înțeleg de ce aveți nevoie de mine aici. L-am privit pe Manville. Sau de ce sunteți dumneavoastră aici. Credeam că este vorba doar despre numărul de asigurare socială a bunicii mele decedate.

Susan luă un dosar lângă calculatorul ei.

– Nu am știut cum să procedăm. Am înțeles că nu faceți parte din familie, dar noi speram că veți putea să clarificați puțin situația.

– Noi?

– Departamentul financiar, spuse ea. Spitalul. Nimeni de aici nu știe clar cum trebuie să procedăm.

– Mă tem că nu vă pot ajuta. Nu știu nimic. Am întâlnit-o pe Callie doar de câteva ori și nici măcar nu-i cunosc numele de familie.

– Ei bine, nici noi.

– Poftim?

– Nu are nici un act de identitate și nu reușim să aflăm nimic despre ea.

Mi-am îndreptat privirea spre Manville, apoi înapoi spre ea.

– Poate ar trebui să o luăm cu începutul? Spuneți-mi ce știți.

– Desigur, spuse Susan. După cum am menționat la telefon, Callie utilizează numărul de asigurare socială a bunicii dumneavoastră. Sincer, am avut noroc să-l găsim. Bunica dumneavoastră a fost aici ca pacient cu mult timp în urmă, înainte ca toate înregistrările să fie introduse în calculator. Încercăm să ne punem la punct, dar este nevoie de timp și am avut noroc. Aveți idee cum a intrat pacienta în posesia numărului de asigurare?

– Am o bănuială, dar presupun fie că l-a găsit, fie că i l-a dat bunicul.

Susan își așeză pixul peste dosar.

– De ce i-ar fi dat bunicul dumneavoastră numărul?

– Pentru că a avut întotdeauna o slăbiciune-pentru hoinari. Apropo, cred că și ea...

– Poftim?

– Avea obiceiul să hrănească animalele fără stăpân dacă se întâmpla să intre pe proprietatea lui, am explicat. Poate când a apărut Callie, s-a gândit că și ea avea nevoie de ajutorul lui.

– Este ilegal să lași cu bună-știință pe cineva să folosească numărul de asigurare socială al unei alte persoane.

– Va fi dificil să depuneți plângere, am spus. După cum am menționat și la telefon, bunicul a murit toamna trecută.

Ea studie dosarul și își făcu niște notițe înainte de a pune pixul deoparte.

– Este complicat, dar, întrucât tratamentul lui Callie se încadrează într-un program de caritate al spitalului, va trebui să fie sinceră când completează formularele. Sunt niște cerințe de raportare și informațiile din documente trebuie să fie corecte.

– Ați încercat să o întrebați pe ea?

– Am încercat, spuse ea. La fel și doctorul Manville și alți administratori. Pe lângă medicii care se ocupă de ea. La început, ne-am gândit că era posibil să fi fost confuză în urma traumatismului cranian, dar, când am vorbit cu angajatorul ei, acesta a verificat și îi dăduse același număr de asigurare socială atunci când o angajase. Mai mult decât atât, adresa anterioară menționată în formular nu există. După ce i-am atras atenția asupra acestor aspecte, a încetat să mai răspundă la întrebări.

Doctorul Manville își drese vocea.

– De asemenea, a început să întrebe când poate fi externată și asta ne îngrijorează, din motive cu totul diferite. Sunteți sigur că nu ne puteți spune nimic despre ea?

Am clătinat din cap, gândindu-mă că tot ce auzisem era în concordanță cu ceea ce știam despre Callie.

– O cheamă Callie. Mi-a spus că nu este din New Bern, dar nu am nici o idee unde a locuit înainte. În prezent, locuiește într-un parc de rulote aproape de casa mea și lucrează la Slow Jim's Trading Post.

M-am oprit, privind spre doctorul Manville.

– Dar, de fapt, nu este neapărat vorba despre o problemă de facturare, ci despre altceva, nu? Presupun că luați în calcul posibilitatea să fie ceva mai grav, dincolo de traumatismul cranian. Poate pentru că a leșinat înainte de a cădea de pe scară, sau din cauza palorii ei, sau poate din cauza rezultatului unor analize. Sau poate din toate aceste cauze. De aceea sunteți îngrijorați în legătură cu ea și cu faptul că insistă să fie externată.

Am formulat toate acestea ca o afirmație, nu ca o întrebare, iar Manville se foi ușor pe scaunul său.

– După cum știți, sunt anumite prevederi referitoare la confidențialitatea informațiilor de natură medicală, explică Manville. Nu putem dezvălui informații medicale despre un pacient fără acordul lui.

Era adevărat, dar puteam afirma, după expresia lui în timp ce vorbea, că presupunerea mea era corectă.

Susan își dresе vocea.

– Speram să vorbiți cu ea, măcar să rămână în spital suficient cât să primească îngrijirile de care are nevoie. Și să putem completa dosarul cu informații exacte, astfel încât să nu existe nici o obligație financiară pentru care ar putea fi trasă la răspundere.

– Nu ar fi unul dintre dumneavoastră mai potrivit să facă acest lucru?

– Am încercat tot posibilul, dar ea tot insistă să fie externată, spuse Susan. Spune că se simte bine.

– Ar trebui să vorbiți cu Claude, am spus. Callie este angajata lui și o cunoaște mult mai bine decât mine.

– A venit ieri aici, spuse Susan. A completat inițial formularele și și-a lăsat datele de contact, așa că l-am contactat. Nu a avut nici un succes – nu i-a răspuns nici lui la întrebări – așa că ne-a sugerat să vă întrebăm pe dumneavoastră. A spus că, întrucât se înțelegea bine cu bunicul dumneavoastră, ați putea să o faceți să vorbească.

În mod evident, Claude habar nu avea că ea, practic, strigase la mine chiar în ziua în care leșinase.

– Am mari îndoieli că va fi dispusă să-mi vorbească.

– Ați putea încerca măcar? spuse Manville. Este important din punct de vedere medical. De dragul lui Callie. Înțelegem că nu aveți nici o obligație să o ajutați, dar...

După ce s-a oprit, s-au scurs câteva secunde până când, în sfârșit, am încuviințat din cap. Bunicul ar fi vrut să o ajut, orice ar fi însemnat asta. Pentru că fusese importantă pentru el, ar fi vrut ca și eu să o tratez la fel.

– Nu pot promite că va fi cooperantă, dar aș fi bucuros să vorbesc cu ea.

- Mulțumim.
- Totuși, am o condiție.
- Da?
- Îmi puteți da un formular HIPAA? Să pot vedea informațiile despre cazul ei și să discut cu medicii care o tratează?
- Da, dar tot trebuie să o convingeți să îl semneze.
- Lăsați-mă pe mine să mă ocup de asta.

***

Susan scoase un formular HIPAA și, după ce am împrumutat un pix, am pornit spre salonul lui Callie, la etajul al treilea.

Spitalul, ca orice spital, îmi transmitea un sentiment de déjà-vu. Imediat ce am ieșit din lift, am văzut aceleași lumini fluorescente, aceeași pardoseală cu dale de gresie, aceiași pereți albi care îmi aminteau de rezidențiatul meu în Pensacola și chiar de Kandahar. Am urmat un semn care indica numerele saloanelor și am cotit pe un hol în timp ce mă gândeam cum să o abordez pe Callie. Nu aveam nici o îndoială că atât Susan, cât și Claude încercaseră varianta prietenească, *suntem aici să te ajutăm*; în timp ce Manville și ceilalți medici probabil că înclinaseră spre stilul de comunicare *noi suntem profesioniștii și ar trebui să ne ascuți*. Și totuși, Callie încă insista să fie externată, în ciuda afecțiunii pe care o avea. Dar de ce?

Pentru că era furioasă că îi îngrădeau libertatea?

Posibil, m-am gândit. Mai plauzibilă era ideea că se temea și probabil era fugară. Poate se ascundea de familia ei, de vreun iubit sau de lege, dar cu siguranță ceva era. Bănuiam că, imediat ce ar fi ieșit din spital, ar fi dispărut în câteva ore. Ar fi pornit la drum și ar fi luat-o de la capăt în altă parte. Era posibil să folosească din nou numărul de asigurare socială al bunicii mele. Nu mă interesa dacă ar fi făcut-o sau nu, deși nu aveam nici o îndoială că ar fi avut din nou probleme. Eram mai îngrijorat că ar fi ajuns într-un alt spital, poate prea târziu pentru a putea primi ajutor, dacă starea ei era atât de gravă cum îmi sugerase expresia

doctorului Manville. În același timp, era suficient de mare pentru a lua propriile decizii...

Sau nu?

Avea cu adevărat vârsta necesară pentru a fi pe cont propriu? Sau era minoră și fugise de acasă?

Am trecut pe lângă camera asistentelor medicale, îndreptându-mă spre salonul lui Callie. Am avut o scurtă ezitare, după care am intrat hotărât. La televizor era un talk-show, iar sonorul era dat încet. Callie era întinsă pe pat, cu brațul în ghips și cu capul bandajat; bănuiam că i se făcuse o craniotomie pentru a-i drena un hematom subdural. Era conectată la un monitor și funcțiile ei vitale păreau în regulă. Văzându-mă, își întoarse privirea în altă parte, uitându-se din nou la televizor. Am așteptat să vorbească, dar nu a spus nimic.

M-am îndreptat spre fereastră și m-am uitat la priveriște, remarcând mașinile din parcare și cerul foarte înnorat. Deși ploaia se oprise în sfârșit în ziua precedentă, vremea era mohorâtă, prognoza anunțând că urma să mai plouă. După o clipă, m-am îndepărtat de fereastră și m-am așezat pe un scaun aproape de pat. Callie continua să mă ignore, așa că m-am gândit să o tratez ca pe orice alt pacient și am abordat-o direct.

– Bună, Callie, am spus. Mi s-a spus că nu ai răspuns la niște întrebări importante și că vrei să pleci din spital. Așa este?

Își strângea buzele foarte tare, dar nu dădea nici un alt semn că mă auzise.

– Cei de aici îți vor binele și nu este o idee bună să ignori ceea ce îți spun. Presupun că, pe lângă brațul rupt, ai avut și niște lichid în jurul creierului, ceea ce înseamnă că a trebuit drenat. Cum te simți acum?

Ea clipi, dar nu spuse nimic.

– Ai căzut destul de urât. Nu știu dacă știi, dar eu te-am adus la spital. Îți amintești ceva în legătură cu asta? Mi s-a spus că este posibil să fi leșinat înainte.

Până la urmă, s-a întors spre mine, dar a ignorat întrebarea mea.

– Când pot să plec de aici?

– Este nevoie de timp pentru a te vindeca, am spus. Și rănilor de la cap nu trebuie niciodată neglijate.

– Doctorul a spus că trebuie să stau doar două zile. Stau de mai mult timp aici.

Asta era înainte să știe cât de bolnavă ești.

– Te-ai gândit să răspunzi la întrebările lor?

– Am răspuns.

Vocea ei era agresivă.

– Nu la toate. Și nu ai spus adevărul.

Ochii ei se îngustau.

– Pleacă de aici. Nu vreau să vorbesc cu tine.

Am continuat să o privesc drept în ochi. Având o bănuială, am întrebat:

– Ți-au făcut deja o biopsie a măduvei osoase?

Și-a dus din reflex una dintre mâini spre șold. Era cel mai obișnuit loc pentru prelevarea unei biopsii a măduvei osoase, așa că am luat-o ca pe o confirmare, chiar dacă nu a răspuns. Dacă primise rezultatul era o altă întrebare, dar nu una la care aveam nevoie să răspundă chiar atunci. Pe noptieră era o revistă pe care am luat-o. Am așezat formularul deasupra împreună cu pixul și i l-am întins, așezându-l lângă ea pe pat.

– O să am nevoie să semnez acest formular, am spus. E un formular HIPAA și îmi dă dreptul să vorbesc cu medicii tăi, să-ți văd rezultatele analizelor și să discut cazul tău. Poți să mă consideri avocatul tău dacă vrei. Mă crezi sau nu, sunt aici să te ajut.

– Nu am nevoie de ajutorul tău.

– Nu ai de unde să știi. Pot să răspund la întrebări, să-ți explic diagnosticul, să discut opțiunile de tratament cu medicii tăi. Tu trebuie să fii sinceră și să răspunzi la întrebările lor. Și, deocamdată, trebuie să rămâi aici.

– Nu-mi poți spune ce să fac.

– Ba cred că pot.

M-am lăsat pe spate, păstrând un ton colocvial.

– Dacă părăsești spitalul, se va întâmpla unul dintre aceste două lucruri. Fie vei ajunge într-un alt spital, fie la închisoare.

– Am căzut! se răsti ea. Și nu am cerut eu să vin aici – tu m-ai târât aici. Le-aș fi spus că nu pot plăti.

– Nu este vorba despre factură, am spus. Folosești numărul de asigurare socială a bunicii mele decedate, am spus. Este o infracțiune federală. De asemenea, mi-ai spart ușa din spate, să poți sta în casa mea după ce ți-a ars rulota. Asta este intrare prin efracție, precum și încălcarea proprietății. Chiar le-aș putea spune că ești minoră și fugară. Am făcut o pauză. Bineînțeles, asta dacă nu-mi acceptai propunerea.

Sincer, habar n-aveam dacă poliția chiar ar fi fost interesată de vreunul dintre aceste aspecte, cu excepția faptului că era o posibilă fugară și nu eram sigur nici în legătură cu asta. Dar dacă abordarea *amicală* sau *îngrijorarea din punct de vedere profesional* nu reușise să o facă să coopereze, atunci poate că funcționa să fie amenințată. Mi-am scos telefonul mobil din buzunar, asigurându-mă că îl văzuse.

– Voi telefona la poliție de aici, am spus. Poți asculta dacă vrei. Începând să se uite din nou pe televizor, am continuat:

– Nu a fost prea greu să-mi dau seama. Singurul lucru de care nu sunt sigur este cum l-ai cunoscut pe bunicul. Treceai pe lângă casă târziu, într-o noapte? Poate că ploua sau erai, pur și simplu, obosită și ai observat hambarul? Te-ai strecurat acolo, ai văzut patul – cel pe care l-am văzut și eu – și ai rămas peste noapte. Poate ai stat câteva nopți, dar presupun că te-a găsit bunicul, până la urmă. Dar în loc să te alunge odată ce te-a găsit, probabil că ți-a dat ceva de mâncare. Poate chiar te-a lăsat să stai o noapte sau două în camera de oaspeți. El era genul ăsta de om. După aceea, ai început să ai încredere în el. Dar ai găsit cardul pentru asigurare socială într-o cutie de sub pat. După ce l-ai ajutat cu miera, i-a sugerat lui Claude că te angajeze, iar tu ai folosit numărul de asigurare socială al bunicii mele. După aceea, el a murit. Când locuința ta a ars, ai intrat în casă prin ușa din spate și ai rămas acolo până când ai reușit să închiriezi o altă rulotă. Ai mâncat sendvișuri cu unt de arahide și jeleu și mere cât ai stat acolo. Ai

menținut curățenia și ai folosit lumânări pentru că nu era energie electrică. Am ghicit?

Deși nu a răspuns, felul în care mă privea cu ochii mari îmi confirma că aveam dreptate în mare parte.

– Știi și la ce te gândești acum – că vei fugi din spital de îndată ce voi pleca eu de aici. În starea ta, nu cred că vei ajunge prea departe. Mai ales că le voi anunța pe asistente ce intenționezi să faci și voi aștepta la parter să sosească poliția.

Am făcut o pauză, lăsând-o să proceseze tot ce spusese înainte de a mă apleca și de a-i întinde formularul.

– Cealaltă variantă este să semnezi acest formular, să fii mai cooperantă cu cei de aici și să îți dai acordul să rămâi în spital până când vei fi mai bine. Dacă faci aceste lucruri, nu voi suna la poliție.

Văzând că nu ia formularul, am ridicat telefonul.

– Îmi pierd răbdarea, am spus, fixând-o cu o privire care demonstrează seriozitatea celor spuse.

În cele din urmă, cu reticență, luă formularul și semnă în partea de jos.

– Nu am furat numărul de asigurare socială a bunicii tale, spuse ea, punând stiloul jos. Mi l-a dat el.

„Poate“, m-am gândit. „Poate nu.“

– De unde ești, Callie?

– Florida, răspuns ea, aproape prea repede.

De oriunde ar fi fost, nu era din Florida.

– Câți ani ai?

– Nouăsprezece.

„În nici un caz“, m-am gândit. Mi-am amintit cum reacționase când am întrebat-o despre părinții ei.

– Este cineva din familie pe care vrei să-l contactez?

Se întoarse cu spatele.

– Nu, spuse ea, nu e nimeni.

Din nou, nu am crezut-o.

Am adus formularul HIPAA semnat la camera asistentelor medicale, care au promis să-l adauge la dosarul medical al lui Callie. Am aflat numele celorlalți doctori care se ocupau de ea – unul dintre ei era medic oncolog, ceea ce mă îngrijora și mai mult – și când erau de serviciu. Le-am transmis că mă voi întoarce la spital mai târziu pentru a vorbi cu oncologul, dacă era disponibil. După aceea, m-am întors în camera lui Callie și am stat cu ea o vreme. Am întrebat-o despre cărțile și filmele preferate, încercând să fac puțină conversație, dar ea nu voia să aibă nici un fel de interacțiune cu mine și, în cele din urmă, am plecat.

Între timp, norii începuseră din nou să se descarce și mi-am făcut drum spre SUV printre picături. Ajungând înapoi acasă, mi-am pregătit un prânz întârziat, am citit despre biopsiile și transplanturile de măduvă osoasă și apoi, ca să-mi treacă timpul, i-am telefonat constructorului pe care îl angajasem. I-am spus că voiam să încep lucrările la acoperiș imediat după ce mă mutam în Baltimore, ceea ce speram să-i ofere suficient timp să facă pregătirile necesare. Prelata, până la urmă, ar fi rezistat până atunci.

M-am gândit la minciunile pe care mi le spusese Callie, în special la ultima. Trebuia să fie cineva în viața ei. Bănuiam că măcar unul, dacă nu ambii părinți erau încă în viață, dar, chiar și dacă nu voia să ia legătura cu ei, nu era nimeni altcineva? Frați sau surori, mătuși sau unchi, bunici? Poate un profesor preferat sau prieten? *Oricine*. Când oamenii ajung la spital, aproape întotdeauna își doresc sprijin din partea celor dragi; atunci când se confruntă cu o situație care le poate pune viața în pericol, această dorință devine aproape universală. Era ceva firesc în natura umană, ceea ce mă făcea să cred că se întâmplase ceva îngrozitor care o determinase să-i renege.

Era posibil, desigur, să aibă o relație îngrozitoare, chiar abuzivă. În acest caz, puteam să înțeleg reticența ei de a-i vedea sau de a le vorbi, dar, în funcție de ce aș fi aflat de la oncolog, era posibil să-și pună viața în pericol dacă nu-i aducea aici, indiferent despre ce era vorba.

Orele s-au scurs greu de-a lungul întregii zile, dar până la urmă s-a făcut timpul să mă întorc la spital. Am trecut pe la Trading Post pentru o cafea și am discutat puțin cu Claude. Ca și mine, nu avea nici o idee despre ce se întâmpla cu Callie sau de ce nu răspundea la întrebări. Nu a menționat nimic despre numărul fals de asigurare socială pe care îl folosea Callie și mă întrebam dacă i se spusese despre asta, dar am presupus că nu.

Mai târziu, în timp ce intram pe ușa spitalului, mi-am dat seama de altceva: de când căzuse Callie de pe scară, nu-mi mai tremurau mâinile și nici nu mă simțeam pe marginea prăpastiei. Nu mai aveam probleme cu somnul și chiar simțeam că redevin eu cel de dinainte. Părea că, încercând să o salvez pe Callie, cumva reușisem să mă salvez pe mine.

***

Ajunsesem înainte de schimbarea turei și m-am pregătit să aștept. Cei mai mulți dintre medici aveau cabinete în oraș și nu veneau la spital decât după ce pleca ultimul pacient. Asistentele de serviciu mi-au descris-o pe doctorița Mollie Nobles, medicul oncolog al lui Callie, ca având părul blond tuns bob și ochii albaștri, ceea ce o făcea aproape imposibil de ratat. Neurologul, mi s-a spus, era posibil să apară sau nu, întrucât deja trecuse pe la Callie mai devreme, de dimineață.

M-am așezat pe un scaun în holul de lângă lift, la etajul unde era Callie, privind oamenii care treceau pe lângă mine în ambele direcții, în timp ce remarcam eficiența tăcută a asistentelor medicale care ieșeau și intrau grăbite în saloane. Întotdeauna am fost de părere că asistentele medicale erau subestimate. A trecut o jumătate de oră, apoi o oră, dar după câțiva ani în care nu am făcut mare lucru, devenisem bun la așteptat. Unul câte unul, medicii au început să iasă din lift, dar primii patru nu erau cei pe care îi căutam. Fiind un detectiv excelent, am observat că toți erau bărbați.

Blonda cu ochii albaștri și cu tunsoare bob a sosit câteva minute mai târziu, părând grăbită când a ieșit din lift și ținând niște dosare în mână.

– Doamna doctor Nobles? am întrebat ridicându-mă de pe scaun. Ea se întoarce.

– Da?

– Speram să putem vorbi despre Callie.

M-am prezentat, precizând că exista un formular HIPAA la dosar.

– Știu că sunteți ocupată și probabil aveți foarte mulți pacienți de vizitat, dar permiteți-mi să vă răpesc câteva minute.

– Sunteți însoțitorul lui Callie?

– Un fel de, am spus. Momentan, oricum.

– Cât de bine o cunoașteți?

– Nu prea bine. Am petrecut ceva timp cu ea în această după-amiază, dar nu fac parte familie. Nu sunt sigur că mă consideră nici măcar prieten. Dar este important să vă vorbesc despre starea ei.

– Cine sunteți?

I-am explicat relația mea cu Callie, adăugând că sunt și medic și că avusesem aceeași discuție și cu doctorul Manville.

Când am terminat, s-a uitat pe hol, spre camera lui Callie, apoi din nou spre mine.

– Da, spuse ea în cele din urmă. Bine. Spuneți că formularul este în dosar?

Când am confirmat din cap, ea continuă:

– Va trebui să verific asta, dar vreți să ne întâlnim în camera ei peste câteva minute?

– Putem vorbi într-un loc mai retras?

Se uită la ceas și făcu un calcul mental rapid.

– În regulă. Dar nu pot sta prea mult. Am programul foarte încărcat în seara asta, spuse ea. Să mergem în sala de așteptare.

După ce a verificat computerul din camera asistentelor, am coborât cu liftul în sala de așteptare și am găsit loc la o măsuță.

– Cu ce pot să vă ajut? întrebă ea.

– Mă întrebam dacă aveți rezultatele de la biopsia de măduvă osoasă.

– Dacă nu o cunoașteți atât de bine, de unde știți că i s-a făcut o biopsie de măduvă osoasă? Și de ce v-a dat voie să vorbiți cu mine, în primul rând?

- Am șantajat-o.

- Poftim?

- Am amenințat că sun la poliție. Este o poveste lungă, dar sper că va rămâne până când se va simți mai bine. Și, deocamdată, puteți vorbi cu mine.

- Faptul că ați șantajat-o ar putea să invalideze formularul.

- Sau s-ar putea să nu. Nu sunt avocat. Totuși, formularul este în dosarul ei, așadar totul este legal.

Deși nu părea convinsă, în cele din urmă clătină din cap.

- Sincer, s-ar putea ca discuția cu dumneavoastră să ușureze lucrurile. Până acum, a fost o pacientă dificilă și nu știu sigur cum ar trebui să procedăm.

- În ce sens?

- Am impresia că nimic din ce mi-a spus nu este adevărat.

„Asta cred și eu“, m-am gândit.

- Cu asta nu vă pot ajuta. Eram mai interesat de starea ei din punct de vedere medical.

- Ce vreți să știți?

- Îmi puteți face un rezumat al cazului ei? Doar informațiile esențiale.

- Pentru o parte dintre acestea, va trebui să vorbiți cu neurologul sau ortopedul.

- O voi face, dacă va fi nevoie, am spus.

Ea dădu din cap.

- După cum știți, a ajuns la spital cu un traumatism cranian și fracturi multiple la braț. Tomografia la cap a indicat un hematom subdural. Și-a pierdut și și-a recăpătat cunoștința și am ținut-o sub supraveghere atentă în timp ce așteptam să se oprească furtuna. Spitalul de aici nu efectuează în mod normal operații la cap, așa că transferăm pacienții care au nevoie de astfel de intervenții. Dar elicopterele nu puteau zbura, drumurile erau încă inundate și exista riscul să i se înrăutățească starea dacă ar fi fost transportată. Între timp, lichidul continua să se acumuleze, iar situația ei se înrăutățea constant. Am luat decizia în cele din urmă să efectuăm craniotomia la spitalul nostru și, din fericire, a reușit să ajungă un neurochirurg din Vidant, în ciuda furtunii. Operația a decurs bine. Confuzia și

amețelile lui Callie au dispărut aproape imediat și de atunci și-a recăpătat cunoștința. Nu mai vorbește incoerent și și-a recăpătat total funcția motorie.

– Părea foarte bine când am vorbit cu ea.

– Și eu am crezut același lucru ieri. Dar ar trebui să vorbiți cu neurologul dacă aveți nevoie de mai multe informații despre aceste aspecte. Mi-a dat impresia că este destul de încrezător în ceea ce privește recuperarea ei.

– Dar brațul?

– Ortopedul a reușit, în sfârșit, să se ocupe de asta duminică și se pare că a fost o problemă destul de complicată și a durat mai mult decât se anticipase. Și el a spus că a decurs totul bine și este încrezător. Totuși, va trebui să-l întrebați mai multe pe el.

– Și? am întrebat când s-a oprit din explicații.

– După cum vă puteți imagina, au fost foarte mulți medici de diverse specialități implicați în îngrijirea ei. Urgență, neurologie, ortopedie și acum oncologie.

– Când ați fost cooptată?

– Duminică seara, spuse ea. Înainte de a fi tratată pentru traumatisme, i s-au făcut testele obișnuite și de acolo s-au observat niște probleme la sânge. Avea numărul de globule roșii, globule albe și trombocite scăzut și avea nevoie de o transfuzie. Deoarece nu am descoperit nici o hemoragie internă, ne-am îngrijorat că ar fi putut avea leucemie. Și atunci mi s-a cerut părerea.

– Ceea ce explică biopsia de măduvă osoasă.

– Au fost câteva zile foarte agitate, cu toți medicii și procedurile și am petrecut cu toții ceva timp cu ea. Dar asta este cealaltă problemă.

– De ce este?

– Pentru că ne-a spus povești diferite, spuse doctorița Nobles, și nu știm care e adevărul. Pentru început, a spus că are nouăsprezece ani, dar nu cred asta absolut deloc. Pare să aibă cincisprezece sau șaisprezece ani. De asemenea, mi-a spus că i-au murit părinții într-un accident de mașină anul trecut, că nu mai are nici o rudă și este pe cont propriu de atunci. Pe de altă parte, i-a spus ortopedului că au murit într-un incendiu. Nu se potrivesc versiunile.

– Poate că era confuză.

– La început poate, dar nu duminică. Era bine – putea spune numele președintelui țării, știa în ce zi a săptămânii suntem și alte lucruri. În timpul acelei runde de întrebări, a menționat și că e din Tallahassee.

– Mie mi-a spus că este din Florida.

– *Eu* sunt din Tallahassee, sublinie doctorița Nobles. Am crescut acolo, m-am dus în Florida și am locuit cea mai mare parte din viață. Când am întrebat-o ce liceu a făcut – așa, de dragul discuției, știți – a spus George Washington High. Nu am auzit niciodată de el, așa că am verificat pe telefon și mi-am dat seama nu există. Am întrebat-o despre încă alte două locuri – Grădinile Alfred Maclay sau Rezervația Naturală St. Marks — și, deși a reacționat ca și când ar fi auzit de ele, mi-am putut da seama că nu era așa. Drept pentru care am întrebat-o dacă într-adevăr este din Tallahassee și, după aceea, a încetat să-mi mai răspundă la întrebări. Totuși, trebuie să știu dacă are familie și nu-mi spune nimic. Dar va avea nevoie de un transplant cât mai repede sau nu se va mai putea face nimic pentru ea. Trebuie să-i găsim familia.

– Cât de grav este stadiul leucemiei?

– Îmi pare rău, spuse ea, clătinând repede din cap. Nu m-am exprimat clar. Callie nu are leucemie. Biopsia arată că are anemie aplastică.

– Este mai bine sau mai rău decât leucemie?

– Ce mi-e una, ce mi-e cealaltă. Practic, anemia aplastică înseamnă că nu produce suficiente celule sanguine noi și, în cazul ei, boala este foarte avansată, așa că este într-o situație critică. Dar, să recapitulăm. Cât de multe știți despre transplanturile de măduvă?

– Nu la fel de mult ca dumneavoastră, sunt sigur.

Ea zâmbi.

– Poate fi un proces dificil să găsești un donator adecvat, dar, în principiu, în prima etapă, încercăm să găsim donatori cu antigeni leucocitari umani compatibili, adică HLA-uri¹. Există șase antigeni majori și, în cazul celor mai compatibili donatori, se potrivesc toți cei șase. Cinci înseamnă compatibilitate mai puțin bună, la patru

¹ Human Leukocyte Antigen – Antigen leucocitar uman

există o posibilitate, dar este mai riscant și așa mai departe. Oricum, după ce am aflat rezultatele biopsiei, am introdus HLA-urile lui Callie pe lista donatorilor de măduvă și cele mai bune variante pe care le avem acum sunt câțiva de trei. Are nevoie de un donator mai bun, ceea ce înseamnă de obicei un membru al familiei.

- Callie știe?

- Nu, spuse ea. Rezultatele au venit mai devreme în această după-amiază. Totuși, știe că este posibil să fie nevoie de un transplant. După ce plec de aici, îi voi comunica rezultatele și sper că îmi va spune ceva despre familia ei. Adică... nu se poate să nu aibă nici o rudă. Este prea tânără să nu aibă pe cineva, nu?

Deși eram de acord cu ea, mi-am amintit de experiența anterioară cu Callie.

- Și dacă nu vă spune nimic? Sau neagă din nou existența oricărei rude?

- Atunci, tot ce putem face este să ne rugăm să apară un alt donator.

- Cât timp are?

- Greu de spus cu certitudine. Există medicamente și o putem ține în viață cu transfuzii, dar va trebui să continue tratamentul și să îl respecte. Nu are asigurare pentru acest tip de tratament de lungă durată. Are nevoie de un transplant. Și trebuie să fie și sinceră, pentru a putea fi transferată la spitalul Vidant din Greenville. Nu o vor accepta dacă se comportă așa.

- De ce trebuie să fie transferată?

- Noi nu facem iradierii la acest spital, spuse ea, dar nu este nici o problemă. Am luat deja legătura cu Felicia Watkins, un oncolog de la Vidant, care studiază dosarul lui Callie. Am mai lucrat cu ea înainte și este grozavă. Dacă găsim un donator, Callie va fi pe mâini excelente.

- Bine de știut. Anunțați-mă ce spune Callie.

- Veți fi prin apropiere?

- Da, am spus. O să fiu aici.

Doctorița Nobles și-a notat numărul meu de telefon și mi-a spus că mă va contacta în scurt timp. Am decis să aștept în sala de mese, unde mi-am comandat o ceașcă de cafea, preocupat de Callie.

Câți ani avea? De unde era? Ce fel de relație avusese cu bunicul și de ce o primise în casă? Mai mult decât atât, părinții ei erau în viață? Mai avea frați? Și de ce ori mințea, ori devenea necooperantă, din moment ce familia ei era singura cale de a-și salva viața?

Desigur, nu știa încă rezultatele biopsiei și că nu existau donatori prea compatibili pe listă. În acest punct, era încăpățânată întrucât credea că se va face bine, dar, dacă păstra tăcerea, atunci ce se întâmpla?

„Ce ar putea fi mai rău decât să moară?”

Întrucât nu găseam nici un răspuns, am schimbat întrebarea din perspectiva lui Callie, cu o ușoară variație. „Mai bine mor decât să trăiesc cu...”

Erau mai multe posibilități pentru această opțiune. *Tatăl meu sau părinții mei. Unchiul meu abuziv* și lista putea continua, astfel încât să explice reticența ei.

Dar... într-adevăr o explica?

Chiar dacă nu împlinise nouăsprezece ani și era încă minoră într-o situație de abuz, știa că putea merge la un judecător și să facă cerere de emancipare? Era pe cont propriu deja de aproape un an, avea un loc de muncă, avea unde să locuiască, își plătea datoriile. Era mai adaptată social decât mulți dintre adulți. Nu trebuia să locuiască împreună cu cineva, mă gândeam.

Nereușind să găsesc un răspuns, mi-am terminat cafeaua, apoi m-am întors la casă și mi-am cumpărat un măr. În timp ce îl mâncam, am luat o pauză de la gândit și am privit oamenii din sala de mese care veneau și plecau. În cele din urmă, am primit un mesaj de la doctorița Nobles care mă întreba dacă mai eram la spital. Când i-am răspuns că eram în sala de mese, mi-a spus să o aștept că va ajunge în câteva minute.

Stând în tăcere, mi-am dat seama brusc că știam o parte din răspunsul la întrebarea mea anterioară reformulată. Totuși, nu-l știam în întregime – sau cauza – și mă făcea să mă simt ca și când

mă aflam într-un curent puternic, care mă ducea spre o destinație necunoscută.

***

Doctorița Nobles mi s-a alăturat la masă câteva minute mai târziu.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

– I-am explicat rezultatele și realitatea situației și toate opțiunile pe care le are din punct de vedere medical, spuse ea, părând oboșită. Tot – riscurile, ce presupune procedura. Tot. De asemenea, am întrebat-o și unde și când au murit părinții ei, astfel încât să pot căuta alte rude și din nou a devenit foarte agitată, ca și când ar fi știut că a fost prinsă cu minciuna. A insistat din nou că e destul de mare pentru a lua propriile decizii și, cu cât insistam mai mult, cu atât devenea mai categorică în hotărârea de a aștepta un donator mai bun pe listă. Sper să aveți mai mult noroc.

– Dacă nu v-a spus dumneavoastră, de ce credeți că mi-ar spune mie?

– Nu știu, răspuse doctorița Nobles, masându-și templele. Poate o puteți șantaja din nou.

***

Orele de vizită aproape se încheiaseră când am ajuns la Callie în cameră. De data aceasta, ușa era deschisă, televizorul încă pornit, iar Callie se uita concentrată spre ecran. Era previzibilă.

M-am așezat din nou pe scaun și m-am aplecat, împreunându-mi mâinile. M-am hotărât să intru, cu armele încărcate, să risc.

– Așadar, am spus, ești o mincinoasă. Părinții tăi sunt în viață.

Ea tresări înainte de a se întoarce spre mine și mi-am dat seama că aveam dreptate.

– Pleacă de aici!

– Ar fi trebuit să ghicesc, am spus ignorând-o. Oricine încalcă legea, așa cum ai făcut tu, nu este, de obicei, o persoană cinstită, de

la început. Dar de ce să minți că ți-au murit părinții? De ce să minți când mi-ai spus că nu e nici o persoană pe care să o contactez?

Știind că nu va răspunde, am continuat:

– M-am gândit la posibilele motive pentru care i-ai spus medicului tău că au murit, dar nici unul nu are sens pentru mine. Chiar dacă tata ar fi fost cel mai groaznic om din lume, tot mi-aș fi dorit să fie testat pentru a se stabili dacă m-ar fi putut salva. Doar pentru a mă putea asigura că voi fi în viață și sănătos să-l pot scuipa în față după aceea. Dar, dacă nu ar fi un om îngrozitor, cum crezi că s-ar simți dacă ai muri și ar afla că te-ar fi putut ajuta?

Nu a spus nimic.

– Și mama ta? Este și ea un monstru? Dacă da, de ce să te sacrifici tu? Nu asta i-ar oferi exact ceea ce vrea? Dar dacă nu este atât de rea, atunci nu crezi că i-ar păsa dacă ai trăi sau ai muri?

Ea nu făcea altceva decât să clipească, așa că am continuat cu supozițiile.

– Și să vorbim despre frații și surorile tale. Ce zici de ei? Nu crezi că s-ar putea simți vinovați? Dacă vreunul dintre ei te-ar fi putut salva?

– Nu le pasă, insistă ea, cu vocea răgușită ca un mormăit.

„Bingo. Avea frați, ceea ce făcea ca răspunsul ei să fie mult mai interesant.“

– Și tu? Ți pasă dacă trăiești sau mori?

– Nu voi muri.

– Ai nevoie de un transplant de măduvă.

– Știu. Mi-a spus doctorița Nobles.

– Ai întrebări în legătură cu asta?

– Nu.

– Așadar, înțelegi că, dacă nu găsesc un donator compatibil cât mai repede, s-ar putea să nu mai poată face nimic ca să te salveze.

– Vor găsi un donator.

– Și dacă nu? Ce se întâmplă atunci?

De data aceasta, nu răspunse.

– Știu că ești speriată, am spus, înmuindu-mă. Dar, indiferent ce s-a întâmplat cu familia ta, nu merită să mori. Dar despre asta

este vorba, nu-i așa? Mai degrabă ai muri decât să trăiești cu... *tine însăși*. Pentru ceva ce *tu* ai făcut.

I-am ascultat respirația, apoi am continuat:

– Oricare ar fi motivul, nu poate fi atât de rău. Sunt sigur că nu vor să mori.

Ochii ei începură să sclipască.

– Sau ce zici de asta? Dacă nu vrei să-i vezi, sunt sigur că spitalul poate aranja să nu fie nevoie de asta. Trebuie doar să fie testați și nu trebuie să vină aici pentru asta. Tot ce trebuie să faci este să-mi spui cum îi pot contacta.

A rămas tăcută, cu genunchii ghemuiți la piept și, în acel moment, i-am observat privirea de animal rățăcit pe care probabil o văzuse și bunicul atunci când a găsit-o în hambar.

– Nu am să te las să mori, am spus.

În mod ciudat, mi-am dat seama că vorbeam serios. Dar Callie, pur și simplu, s-a întors cu spatele.

***

Din câte mi-am putut da seama, aveam doar două opțiuni să o ajut pe Callie: puteam implica poliția sau puteam încerca să-i găsec eu familia. Dar putea face poliția ceva dacă ea refuza să răspundă la întrebările lor? Cu excepția cazului în care amprentele ei erau undeva într-o bază de date, nu aveau cum să o găsească; dacă insista în fața lor că este adult, era posibil să nu-i intereseze deloc cazul. Care era, până la urmă, infracțiunea pe care o comisese? Probabil că le puteam spune despre numărul de asigurare socială și despre intrarea prin efracție, dar nu voiam să-i fac probleme dacă nu era nevoie. Ca și medicii ei, pur și simplu doream să se facă bine. Dacă se ajungea la asta, aș fi făcut-o, dar, când m-am trezit în dimineața următoare, m-am gândit să încerc altceva mai întâi.

Nu după mult timp a răsărit soarele și m-am urcat în SUV. Nu era nimeni pe șosea și, din fericire, cerul se înseninase, în sfârșit. Când am trecut pe lângă parcul de rulote, le-am studiat. Șase erau în condiții de locuit, iar dintre acestea, patru aveau vehicule

parcate în fața lor. Întrucât Callie mergea pe jos peste tot, am presupus că locuia într-una din celelalte două. Din fericire, câinele acela agresiv și rău, cu dinții ca de slănină, nu se vedea nicăieri.

M-am întors acasă, am așteptat până pe la mijlocul dimineții, apoi m-am îndreptat din nou cu mașina spre parcul de rulote. Dintre cele patru vehicule care erau acolo mai devreme, trei pleaseră, lucru pe care l-am considerat un semn bun că era posibil să pot trece neobservat. Dacă m-ar fi luat la întrebări cineva care locuia acolo, i-aș fi spus că mi-a cerut Callie să-i duc niște lucruri la spital.

Am oprit mașina pe un drum vechi forestier m-am dus pe jos înapoi spre parcul de rulote. Deja se încălzea, vremea capricioasă de primăvară târzie devenind brusc vărată. Umiditatea era apăsătoare și puteam să-mi simt cămașa lipindu-mi-se de spate din cauza transpirației. La parc, m-am îndreptat spre prima dintre cele două rulote pe care le observasem mai devreme, încercând să evit un pui care îmi apăruse întâmplător în cale. Aceasta era mai în spate, aproape de rămășițele carbonizate ale fostei rulote a lui Callie și nu am văzut nici o lumină aprinsă din interior. Când m-am apropiat, am văzut un grătar în față, o pereche de patine cu rotile pe verandă și un cărucior de copil plin cu jucării de plastic. Cu excepția cazului în care Callie avea copii – lucru de care mă îndoiam –, aceasta nu era rulota ei.

Am schimbat direcția, îndreptându-mă spre cealaltă. În timp ce mă întorceam, am văzut o figură apărând dinspre o altă rulotă, cea cu mașina parcată în față. Era un bărbat mai în vârstă care purta o salopetă și îi puteam simți privirea ațintită asupra mea în timp ce treceam pe lângă el. L-am salutat cu mâna, încercând să par că eram de acolo. În loc să-mi răspundă la salut, s-a încruntat.

În timp ce mă apropiam de rulota care presupuneam că îi aparținea lui Callie, am început să am un sentiment pozitiv. Nu erau perdele la ferestre, nu erau jucării în curte, nici ghivece de flori sau clopoței de vânt sau piese de motor, cum erau la celelalte. Părea genul de loc în care locuia o fată care de-abia avea bani să-și plătească facturile și nu strânsese mare lucru.

Uitându-mă în spate, am observat că bărbatul care ieșise mai devreme dispăruse probabil din nou înăuntru. Speram să nu mă vadă în timp ce mă uitam pe una dintre ferestre în interior, unde am observat o mică bucătărie funcțională și excesiv de curată. În chiuvetă sau pe rafturi nu erau vase sau tacâmuri și nici pete pe podea. Într-un colț, am văzut borcanele de unt de arahide și jeleu aliniat lângă o bucată de pâine.

M-am dus spre o altă fereastră și am privit înăuntru, observând o canapea și o pereche de măsuțe desperecheate, poate cele pe care i le dăduse Claude. Era și o veioză, dar altfel era o locuință extrem de spartană.

M-am învârtit în jurul rulotei, căutând și alte ferestre, dar nu mai erau. Din impuls, am încercat mânerul și am rămas surprins când s-a deschis. Când plecase la lucru, Callie nu încuiase ușa. Însă nu păreau să fie prea multe de furat.

Am ezitat. Una era să arunc o privire pe fereastră; era cu totul altceva să intru în casa ei. Mi-am reamintit că și Callie intrase în casa bunicului și că încă aveam nevoie de răspunsuri, așa că am împins ușa și am intrat.

Nu a durat mult să vizitez întreaga rulotă. Nu exista nici un dulap cu sertare; în schimb, își stivuiseră hainele împachetate lângă un perete. În dulap, am găsit câteva bluze și pantaloni pe umerase și două perechi de pantofi. Un hanorac uzat cu emblema University of Georgia Bulldogs era așezat pe raftul de sus, dar majoritatea celorlalte haine arătau ca și când erau luate de la magazine de second-hand.

Nu erau fotografii sau jurnale, dar pe peretele din bucătărie am observat un calendar cu imagini pitorești din Georgia, inclusiv Tallulah Gorge și Raven Cliff Falls, cu programul ei de lucru clar subliniat și câteva date de pe tot parcursul anului marcate cu roșu. Ziua de naștere a lui M în iunie, ziua de naștere a lui R în august, ziua de naștere a lui T și H în octombrie și ziua de naștere a lui T în decembrie. Inițialele unor cunoscuți, dar nimic din care să aflu mai mult decât atât.

Dar mă făcea să mă întreb...

De ce ar fi cumpărat special acest calendar dacă nu datorită faptului că era mândră sau atrasă de Georgia? Sau de ce să aibă un hanorac cu Georgia Bulldogs pus separat de celelalte haine?

Am verificat în sertarele și dulapurile din bucătărie, apoi am făcut același lucru în baie. Din nou, absența dezolantă a obiectelor oferea câteva indicii. Am căutat un telefon, sperând să aibă robot, dar nu era nici unul.

Nu am idee cât am stat în casă și am privit îngrijorat pe fereastra bucătăriei spre direcția în care îl văzusem pe acel bătrân mai devreme. Nu voiam să mă vadă plecând, dar, din fericire, nu reapăruse.

Am ieșit repede pe ușa din față, sperând să plec neobservat, dar am sesizat instantaneu mașina maronie inscripționată cu ȘERIF de-a lungul portierelor. Am simțit că mi se strânge stomacul.

O clipă mai târziu, mi s-a strâns și mai tare când am văzut-o pe Natalie ieșind din mașină și, pentru mult timp, tot ce am putut să fac a fost să mă holbez la ea.

Capitolul 16

Eram uimit să o văd, iar ea părea la fel de luată prin surprindere. Când a ieșit, în cele din urmă, din spatele portierei mașinii, mi-am amintit cum arăta când o văzusem pentru prima oară. În timp ce stăteam în fața ei, părea că trecuse o viață de atunci.

- Trevor? spuse ea, închizând portiera.
- Natalie, am spus, regăsindu-mi vocea.
- Ce faci aici? Am primit un apel despre o posibilă intrare prin efracție în desfășurare.

Bătrânul.

- Vrei să spui asta? Am arătat cu mâna spre rulota lui Callie. Nu am luat nimic.

- Tocmai ai intrat în casa cuiva? Te-am văzut ieșind.
  - Ușa era descuiată.
  - Și ai intrat pur și simplu?
  - Îmi pare bine să te văd, apropo.
  - Nu este o întâlnire de socializare.
  - Știu. Am oftat. Cred că ar trebui să-ți explic ce făceam.
- Privind peste umărul ei, l-am văzut pe bătrân în verandă. O parte din mine voia să-i mulțumească pentru că fusese atât de conștiincios.
- Ce anume făceai? întrebă ea.
  - Fata care locuiește aici se numește Callie. Acum se află internată în spital. Așa că am venit să verific niște lucruri.

– Știe că ești aici?

– Nu chiar.

– Nu chiar? se încruntă. Ce fel de lucruri verificai?

– Încerc să o ajut și a fost singurul lucru pe care m-am gândit să-l fac.

– Ești evaziv în mod intenționat?

În spatele ei, bătrânul coborâse din verandă și se apropia, fără îndoială, la fel de curios ca Natalie.

– Putem vorbi undeva în privat?

Pentru prima oară, își lăsă privirea în jos.

– Nu cred că este o idee prea bună. În primul rând, trebuie să înțeleg ce se întâmplă aici.

În mod clar, anticipa că, pe lângă explicațiile referitoare la Callie, aș fi încercat să vorbesc cu ea despre felul în care ne despărțisem. Ceea ce era exact ce intenționam dacă aș fi avut ocazia.

– Ți-am spus ce fac. O fată este internată în spital și are nevoie de ajutorul meu. Am venit aici să fac asta.

– Cum o poți ajuta dacă nu știe că ești aici?

– Te rog, am spus. Nu vreau să vorbesc în fața unui auditoriu.

Am făcut semn cu capul spre vecin, care acum stătea doar la câțiva metri distanță.

– Ai luat ceva din rulotă?

– Nu.

– Ai produs vreo daună?

– Nu. Poți să intri și să verifici. Ușa este descuiată.

– Tot intrare prin efracție este, sublinie ea.

– Mă îndoiesc că va depune plângere.

– Chiar așa?

M-am apropiat, păstrând un ton scăzut.

– Ea a fost cea care a intrat în casa bunicului prin efracție. De asemenea, a furat și numărul de asigurate socială a bunicii. Și este foarte bolnavă. Să aibă de-a face cu un șerif este probabil ultimul lucru pe care și l-ar dori.

– Știi că va trebui să vorbesc cu ea despre asta, nu-i așa?

– Succes, am spus. Este posibil să nu-ți vorbească deloc.

- De ce, mă rog?

În acel moment, bătrânul ajunsese aproape de umărul lui Natalie. Apăruse și un alt vecin care se îndrepta spre noi. Când am văzut că se deschidea o a treia ușă și venea încă o femeie, m-am aplecat spre ea.

- Te rog, am insistat. Nu este treaba altcuiva. Spun asta de dragul lui Callie, nu al meu.

- Nu pot să te las să pleci. Oamenii te-au văzut intrând prin efracție.

- Atunci, du-mă la tine în mașină. Poți să mă duci până la mașina mea.

- Unde este?

- Pe drum. Nu o poți rata. Cred că oamenii de aici ar fi încântați dacă m-ai lua cu mașina ta. Ca și când aș avea probleme.

- Chiar ai probleme.

- Nu cred.

Nu-mi răspunse, iar eu m-am îndreptat spre mașina ei, observând că toți cei trei vecini se adunaseră la mică distanță și-mi aruncau priviri circumspecte.

- Dacă vrei, putem vorbi la secție.

Am trecut pe lângă ea și m-am așezat pe bancheta din spate a mașinii înainte ca Natalie să mă poată opri. Ea mai rămase pe gânduri câteva secunde, apoi se apropie de vecinii adunați afară. Am privit cum bătrânul începuse să-i explice ceva, indicând spre mine, clar îngrijorat. Natalie dădea din cap, intervenind foarte rar, în timp ce bărbatul povestea și, după câteva minute, se întoarse și se urcă în mașină.

În timp ce Natalie porni motorul și intră pe drumul principal, ochii îi străluceau în oglinda retrovizoare. Vedeam că era iritată de faptul că fusese pusă într-o situație pe care clar și-ar fi dorit să o evite.

- Unde e mașina ta?

- La stânga, am spus. La câteva sute de metri.

- Ar trebui să te duc la secție.

- Atunci, cum mi-aș mai recupera SUV-ul?

Am auzit-o oftând. A durat mai puțin de un minut să ajungă la locul unde parcasem. Când am încercat să ies, mi-am dat seama că ușa era blocată. Natalie a ieșit grațios și mi-a deschis ușa.

- Mulțumesc, am spus.

- Ce se întâmplă? întrebă ea, încrucișându-și brațele. Vreau întreaga poveste.

- Mi-e sete, am spus. Să mergem la mine.

- Nici o șansă.

- Se face prea cald aici și va dura ceva.

- Mai spune-mi o dată cum o cheamă pe fată?

- Callie.

- Asta știi deja, spuse ea. Care este numele ei de familie?

- Asta încercam să aflu și eu.

***

Natalie m-a urmărit spre casă și a condus după mine, oprind în cele din urmă în spatele meu. Am coborât primul din mașină, dar am așteptat-o și ne-am apropiat de casă împreună. Mi-am amintit că făcusem același lucru și după ce vizitasem stupii și am simțit un sentiment brusc de pierdere. Eram atrași unul de altul și ne-am îndrăgostit, iar ea a pus punct. Ce făcusem greșit? De ce nu ne dăduse o șansă?

Am condus-o în bucătărie, luând două pahare din dulap și întorcându-mă spre ea.

- Ceai sau apă?

Ochii ei se îndreptară spre verandă, care arăta diferit față de noaptea când cinasem împreună.

- Ceai de casă îndulcit?

- Ce altceva?

- Da, te rog.

Am umplut paharele, apoi am pus gheață. I-am înmânat un pahar și m-am îndreptat spre verandă.

– Nu-mi poți spune doar ce se întâmplă fără să faci mare caz? întrebă ea, în mod evident exasperată.

– Vreau doar să stau jos, am spus. Nu interpreta altceva.

Stând pe veranda din spate și bucurându-mă de umbră, așteptam să mi se alăture. După ce a ezitat puțin, s-a așezat cu reticență pe celălalt balansoar.

– Ar fi bine să fie ceva serios, spuse ea.

I-am relatat totul, de la bun început, încheind cu internarea în spital și cu încercarea de a-i localiza familia lui Callie, pentru care căutam indicii în rulotă. Ascultând toate acestea, Natalie stătuse liniștită, dar atentă.

– Chiar crezi că ar putea muri?

– *Chiar* va muri, am spus. Medicamentele și transfuziile pot fi de folos pe termen scurt, dar în cazul ei, boala va fi în cele din urmă fatală. De fapt, este aceeași boală care a ucis-o pe Eleanor Roosevelt.

– De ce nu ai sunat la poliție?

– Nu am vrut să-i creez probleme și deocamdată trebuie să rămână în spital indiferent ce se întâmplă. În plus, dacă nu a fost cooperantă cu medicii, probabil că nu ar fi nici cu poliția.

Ea se gândi la asta.

– Ai găsit vreun indiciu în casă?

– Nu prea, am spus. Probabil din cauza incendiului, nu i-au mai rămas prea multe lucruri. Am găsit un hanorac cu Georgia Bulldogs și un calendar cu peisaje din Georgia.

– Crezi că este de acolo?

– Nu știu. Poate.

– Nu avem prea multe de la care să pornim.

– Nu, am recunoscut. Nu prea. Iar Georgia este un stat mare. Nici măcar nu aș ști de unde să încep.

Mi-a aruncat o privire curioasă.

– De ce îți pasă atât de mult?

– Nu sunt doar chipeș și bogat. Sunt și un om bun.

Pentru prima oară, Natalie zâmbi forțat. Îmi aminteam de zâmbetul ei și mi-am dat seama cât de dor îmi era, cât de mult îmi

doream încă să facă parte din viața mea. Cred că și ea știa la ce mă gândeam pentru că îmi întoarse privirea. În cele din urmă, continuă:

- Vrei să încerc să vorbesc cu ea?
- Cred că ar face-o să se închidă și mai mult în ea.
- Aș putea încerca să-i caut amprente.
- Crezi că asta ar ajuta? Dacă nu a fost arestată niciodată?
- Probabil că nu.
- Atunci, ce ar trebui să fac?
- Nu știu. Poate că va începe să vorbească atunci când va începe să se simtă și mai rău.

- Poate.

Am ezitat înainte să continui.

- Pot să te întreb ceva?

Părea să știe ce urma să o întreb.

- Trevor... te rog, nu.
- Vreau doar să știu ce s-a întâmplat între noi. Cu ce am greșit?
- Nu ai greșit cu nimic.
- Atunci, ce s-a întâmplat?
- Nu a avut nimic de-a face cu tine, ci doar cu mine.
- Ce înseamnă asta?
- Înseamnă că m-am speriat, spuse ea cu voce scăzută.
- De mine?
- De tine. De mine. De noi.
- Ce era atât de înspăimântător?
- Totul, spuse ea.

Își îndreptă privirea spre pârâu, cu o expresie de suferință întipărită pe față.

- M-am bucurat de fiecare clipă cu tine, recunosc eu. În parc, la stupa, când am luat cina în Beaufort. Plimbarea cu barca și cina de aici. Totul a fost... exact așa cum speram să fie. A fost perfect. Dar...

Se opri.

- Dar ce?

- Tu o să pleci, spuse ea. Curând, nu-i așa?

- Ți-am spus că nu trebuie să mă mut în Baltimore. Aș fi rămas. Pot face alte aranjamente. Nu este mare lucru.

– Ba este mare lucru. Este viitoarea ta carieră. Trebuie să mergi la „Johns Hopkins“ și nu poți pune asta în așteptare pentru mine.

– Îți dai seama că sunt suficient de matur pentru a-mi lua propriile decizii, nu?

Cu o expresie îngrijorată, se ridică de pe scaun și se îndreptă spre balustradă. După o clipă, m-am ridicat și m-am dus lângă ea. Peste râu, chiparoșii își întindeau trunchiurile albe din apele străvechi. Profilul ei era la fel de frumos ca întotdeauna. Așteptam să spună ceva, orice, dar continua să-mi evite privirea.

– Știu că este greu pentru tine, am spus, dar, dacă te-ai pune în situația mea, ai putea înțelege cât de derutant este pentru mine.

– Chiar înțeleg. Și știu că nu răspund cu adevărat la întrebările pe care le ai, dar înțelege cât de dureros este și pentru mine.

În timp ce-mi răspundea, aveam senzația nu numai că vorbeam limbi total diferite, ci și că traducerea era imposibilă.

– Chiar m-ai iubit, Natalie?

– Da, spuse ea, întorcându-se să mă privească pentru prima dată. Avea vocea răgușită. Te-am iubit. Și încă te mai iubesc. Să mă despart de tine a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată.

– Dar dacă am însemnat atât de mult pentru tine, atunci de ce a trebuit să-i pui punct?

– Pentru că uneori așa trebuie să se întâmple lucrurile.

Eram pe punctul de a-i răspunde când am auzit zgomotul unei mașini oprindu-se lângă casă și călcând peste pietrișul de pe alee. Am auzit cum cineva a trântit portiera, apoi a sunat la ușă. Habar n-aveam cine putea fi; în afară de Natalie, practic nu aveam vizitatori. Îmi doream cu disperare să continui conversația cu ea – sau să încep o conversație pe care să o înțeleg –, dar Natalie făcu semn cu capul spre casă.

– Este cineva la ușă, spuse ea.

– Știu. Dar...

– Probabil ar trebui să răspunzi. Și eu trebuie să mă întorc la muncă.

Deși aș fi vrut să întreb dacă am fi putut continua conversația, știam deja care ar fi fost răspunsul ei. Ridicându-mă de pe scaun, am intrat în casă.

La ușă, am recunoscut uniforma maro a unui curier UPS. Era cam de vârsta mea, slăbuț și vânjos, și mi-a înmânat o cutie de dimensiuni medii. Pentru o clipă, am încercat să-mi amintesc dacă făcusem vreo comandă, dar nu-mi venea nimic în minte. Scoase un clipboard electronic, împreună cu un pix atașat.

– Vă rog să semnați.

Am semnat în caseta indicată, apoi am închis ușa în spatele meu. Pe formularul de retur, am văzut adresa unei firme de avocatură din Carolina de Sud și mi-am dat seama despre ce era vorba.

Lucrurile bunicului.

Am adus cutia în bucătărie. Natalie a intrat din verandă în timp ce așezam cutia pe masă. Am ezitat, cu inima îndoită. Voiam să deschid imediat cutia; în același timp, îmi doream să o rețin pe Natalie, pentru a încerca să ajung la ea și să o conving că făcea o greșală în ceea ce ne privea pe amândoi.

– Oale și tigăi noi?

– Nu, am spus. Scoțând un briceag, am început să tai banda adezivă. Este din partea avocatului care îl reprezintă pe tipul care a remorcat camioneta. I-a păstrat lucrurile bunicului.

– După tot acest timp?

– Am avut noroc, am spus.

– Te las să o desfaci.

– Dacă nu te deranjează, ai putea aștepta? Ar putea fi ceva aici pentru care să am nevoie de ajutor.

Am scos capacul și am îndepărtat niște ghemotoace de ziare. Deasupra era o șapcă de baseball pe care am recunoscut-o din urmă cu câteva veri. Era purtată și pătată, dar m-am bucurat când am revăzut-o, ca și când ar fi fost un prieten vechi și drag. Mă întrebam dacă o purta când avusese accidentul vascular și îi căzuse de pe cap sau dacă era pe scaunul pasagerului. Nu știam; însă tot ce știam era că o voi lua cu mine, oriunde m-ar fi dus viața.

I-am găsit portofelul alături, îndoit și deformat, cu pielea încrețită. Dacă fuseseră bani acolo, cineva îi luase, dar eu eram mult mai interesat de fotografii. Erau câteva cu Rose, o fotografie cu mine când eram copil și un portret de familie pe care mama trebuie să i-l fi trimis când eram la liceu. Era și o fotografie cu mama și tata. Într-un săculeț cu fermoar, i-am găsit talonul mașinii, alături de câteva pixuri și un creion mușcat, care probabil fuseseră luate din torpedo. Dedesubt, era o gentuță și, când am scos-o, am observat că înăuntru erau șosete și lenjerie, pantaloni și două cămăși, alături de o periută și pastă de dinți și deodorant. Oriunde ar fi mers, nu intenționa să stea mult, dar nimic din ce am găsit nu mă ducea mai aproape de a afla încotro se îndrepta.

Răspunsul a venit de pe fundul cutiei, sub forma a două hărți vechi ale autostrăzilor care fuseseră prinse împreună. Aveau cel puțin treizeci de ani, erau îngălbenite și subțiate și, când le-am desfăcut, am observat niște rute evidențiate cu galben. Un traseu ducea spre nord, spre Alexandria, unde fusese la înmormântarea părinților mei, dar ruta pe care o urmase evitase autostrada interstatală, luând-o pe șosele mai mici, rurale.

O puteam simți pe Natalie lângă umărul meu și am văzut-o urmărind celălalt traseu evidențiat, care ducea spre vest pe o altă șosea, spre Charlotte, apoi peste graniță în Carolina de Sud. *Easley*? Deși era imposibil de știut cu siguranță, culoarea markerului părea proaspătă, mai accentuată decât pentru celălalt traseu evidențiat pe hartă.

A doua hartă prezenta statele Carolina de Sud și Georgia. Pentru o clipă, mi-a fost teamă că bunicul nu îl marcaseră. Dar mi-am dat seama repede că o făcuse. Începuse de unde se terminase cealaltă hartă. Ocolise Greenville – prin nordul orașului –, apoi ieșea pe autostrada care ducea direct spre *Easley*.

Și apoi continua.

Prin Carolina de Sud și Georgia, unde traseul se încheia într-un orașel, la nord-est de Atlanta, chiar la marginea Pădurii Naționale Chattahoochee. Nu era prea departe de *Easley* – presupun că mai

puțin de două ore, chiar și la viteza cu care conducea bunicul – și, când am văzut numele orașului, am simțit cum piesele esențiale ale puzzle-ului începeau să se potrivească. Numele orașului era Helen.

Capitolul 17

Chiar în timp ce priveam șocat, mi-am amintit de conversația cu cei doi bătrâni de pe veranda de la Trading Post și m-am gândit la călătoria pe care o făcusem cu barca și când îmi dădusem seama în sufletul meu că bunicul nu ar fi plecat să viziteze o femeie pe nume Helen. Nu avea nici un sens, întrucât bunicul încă era îndrăgostit de aceeași femeie pe care o iubise întotdeauna, deși murise demult.

Natalie, de asemenea, se uita la numele localității. Stătea în picioare lângă mine, suficient de aproape să o pot atinge și mi-am amintit de noaptea când am luat-o în brațe. Fusese atât de bine și mă gândisem că eram perfecți împreună, dar ea nu voia să-mi spună adevărul despre ce se întâmpla cu ea. Acum, în timp ce-i auzeam sunetul slab al respirației, am observat că și ea studia harta la fel ca mine. Simțeam că acele bucăți începeau să-și găsească locul și pentru ea, chiar dacă tot nu înțelegeam ce simțea pentru mine.

În loc să vorbesc, am analizat din nou hărțile, asigurându-mă că nu existau alte indicii, nici alte destinații posibile. Mi-am derulat din nou în minte șirul evenimentelor – așa cum făcusem și înainte – și mi-am dat seama din nou că bunicul trebuie să fi fost conștient că această călătorie ar fi putut fi riscantă pentru el din cauza distanței, precum și a vârstei lui înaintate. Oricare ar fi fost motivul, trebuia să fi fost important și nu mă puteam gândi decât la un singur motiv posibil.

Când am privit-o pe Natalie, mi-am dat seama că eram mult mai departe decât ea cu presupunerea mea. Ceea ce avea sens, pentru că era vorba despre enigma mea, nu a ei. În timp ce continua să se gândească, își încruntase ușor fruntea și, ca întotdeauna, mi se părea frumoasă.

– Helen, Georgia? Întrebă Natalie în cele din urmă.

– Așa se pare.

– Cunoștea pe cineva acolo?

Aceasta era întrebarea, nu-i așa? Am încercat să-mi amintesc dacă l-am auzit vreodată menționând acest oraș sau vreun prieten de undeva din Georgia. Un camarad de război sau un coleg de la serviciu care se mutase, poate, sau poate chiar un coleg apicultor. Dar nu mi-a luat mult timp să-mi dau seama că viața bunicului se învârtise întotdeauna în jurul orașului New Bern, în timp ce Callie avea și un hanorac, și o hartă cu Georgia.

– Mă îndoiesc, am spus în cele din urmă. Dar cred că știe pe cineva *de acolo*.

I-a luat câteva momente pentru a intui ce gândeam.

– Te referi la Callie?

Am confirmat din cap.

– Cred că plecase să-i găsească familia.

– De ce? Nu s-a îmbolnăvit până săptămâna trecută.

– Nu știu. Dar dacă presupunem că ea este din Georgia și el călătorea spre Helen, Georgia, are sens.

– Este puțin cam tras de păr, nu crezi? Și dacă este așa secreteasă, de unde știa el că era din Helen?

– Încă nu am toate răspunsurile. Dar ei doi se cunoșteau. El ținea suficient de mult la ea încât să o ajute să-și găsească un loc de muncă. El mergea la Helen cu un motiv. Ca și mine, poate s-a gândit că era fugară și voia să o ajute.

– O să o întreb pe Callie despre asta?

Nu i-am răspuns imediat, întrucât mi-a venit brusc în minte o altă amintire. Când o abordasem pe Callie în timp ce-și lua masa de prânz, nu se supăraseră până când nu o întrebaseră în mod

special dacă bunicul o menționase vreodată pe Helen. În acel moment, intrase în panică.

I-am spus despre asta și lui Natalie, deși părea încă să aibă îndoieli.

– Știu că am dreptate, am adăugat. Nu vezi că se potrivesc toate?

Natalie trase aer în piept.

– Lasă-mă câteva minute, bine? Trebuie să dau un telefon. Mă întorc imediat.

Fără alte explicații, Natalie ieși pe ușă. Am privit pe fereastră cum tasta niște numere în telefon, apoi alte câteva. A durat mai mult de câteva minute – aproximativ vreo zece – înainte să vină înapoi.

– Am sunat la secția de poliție din Helen.

– Și?

– I-am rugat să verifice o posibilă fugară pe nume Callie. Nu e dată dispărută nici o fată cu acest nume.

– Sunt siguri?

– Este un oraș mic, explică ea. Extrem de mic. Are șase sute de oameni. Ar ști. Sunt doar câțiva fugari înregistrați în ultimii cinci ani.

În ciuda a ceea ce aflase, eu tot știam că aveam dreptate. Puteam să simt asta și știam că trebuia să verific. Deși aș fi putut să merg cu mașina, să zbor cu avionul ar fi fost mai simplu. M-am așezat la masa din bucătărie și mi-am pornit computerul.

– Ce faci? întrebă ea.

– Verific zborurile către Atlanta.

– Până la urmă, mergi la Helen, după tot ce ți-am spus? Ce să faci? Să bați din ușă în ușă? Să întrebi oamenii la colțul străzii?

– Dacă trebuie, am spus. Și dacă locuia undeva la țară?

– Nu contează, am spus.

– Faci toate astea pentru o fată pe care abia o cunoști?

– Da.

Tăcu pentru clipă și, când vorbi din nou, vocea ei era mai caldă.

– Presupunând că ai dreptate și că a fugit de acasă... de ce ar muri mai degrabă decât să-și contacteze familia?

– Asta încerc și eu să aflu și acesta este motivul pentru care mă duc. Totuși, aș vrea să-ți cer o favoare.

– Ce anume?

– Sună din nou la Departamentul de Poliție. Poate și la Biroul șerifului, să anunți că vin. Sunt sigur că va fi nevoie să vorbesc cu ei. Poate m-ai putea ajuta să-mi fie mai ușor.

– Când crezi că vei ajunge acolo?

– Măine, am spus. Este un avion în jurul orei unsprezece. Dacă închiriez o mașină, ar trebui să ajung în Helen până după-amiaza devreme.

– Cât timp intenționezi să stai acolo?

– O zi sau două. Dacă nu aflu răspunsurile acolo, va trebui să încerc din nou să o conving pe Callie să vorbească.

Se gândi la cererea mea.

– Aș putea să dau niște telefoane, dar nu știu dacă te ajută cu ceva. Nu faci parte din autorități și nici nu ești membru al familiei.

– Ai vreo sugestie?

– Dacă aș veni cu tine? spuse ea.

Pentru moment, nu eram sigur dacă o auzisem bine.

– Ai vrea să vii?

– Dacă este, practic, o persoană dispărută, oamenii legii au niște responsabilități.

Am încercat să nu zâmbesc.

– Am nevoie de data ta de naștere, să pot rezerva biletele.

– Pot să mă ocup eu de asta.

– Va fi mai ușor să fac ambele rezervări în același timp.

Mi-a dat informațiile pe care i le cerusem și, în timp ce începusem să le introduc, m-a întrerupt brusc.

– Așteptă!

Expresia ei era serioasă.

– Înainte să plec, am o condiție.

Știam deja că îmi va spune să rezerv camere separate la hotel și că mă însoțea doar în calitate de reprezentant al unei autorități de aplicare a legii. Cu alte cuvinte, nu trebuia să încerc să reaprend ceva între noi.

– Vreau să faci ceva diseară. Pot să vin să te iau după ce ies de la serviciu.

- Da?

Avea o expresie de capitulare.

- Vreau să-l întâlnești pe soțul meu.

Capitolul 18

Eram prea uluit să-i răspund. Deodată, totul era clar: de ce se simțise atât de incomod la Piața Fermierilor când medicul ei stomatolog ne-a văzut împreună; de ce prefera să ne întâlnim în locuri izolate. De ce încheiase brusc relația noastră...

Dar nu se explica tot...

Înainte de a spune ceva, s-a grăbit să se îndrepte spre ușa din față și o deschise, apoi se opri în prag.

– Știu că ai întrebări, spuse ea fără să mă privească, dar vei înțelege totul mai târziu. Te voi lua la șase.

Am terminat de rezervat biletele de avion, am făcut rezervări la hotel, am citit recenziile pentru câteva restaurante din Helen, apoi mi-am petrecut restul zilei încercând să-mi imaginez ce fel de mariaj avea Natalie. Se despărțiseră și acum încercau să-și rezolve problemele? Aveau o căsnicie deschisă? Chiar flirtam cu ideea că soțul ei murise și urma să mergem la cimitir, dar nici unul dintre aceste răspunsuri nu părea să se potrivească cu femeia pe care ajunseseam să o cunosc. Și de ce își dorea ea să-l cunosc?

Asta procedau oamenii căsătoriți în zilele noastre, când o altă persoană era interesată de partenerul lor? *Hei, hai să ne întâlnim cu toții și să găsim o rezolvare?*

Ce ar trebui să-i spun soțului ei? Să-i mărturisesc faptul că nu știusem că era căsătorită? Să admit că o implorasem să înceapă

o nouă viață împreună cu mine, dar că ea îl alesese pe el, până la urmă?

Restul după-amiezii l-am petrecut imaginându-mi întrebări și posibile răspunsuri. Între timp, mi-am pregătit o geantă pentru călătoria la Helen și m-am uitat din nou prin cutia bunicului, căutând mai multe indicii, dar fără succes.

În momentul în care Natalie a ajuns pe alee, am ieșit din casă chiar înainte să fi oprit motorul. Când m-am urcat în mașină, avea o privire misterioasă și imposibil de citit înainte de a întoarce pe șosea. Pentru că a păstrat tăcerea, am făcut și eu același lucru.

Prima mea surpriză a fost că, în loc să mergem spre casa ei, am luat-o pe autostrada dinspre est, spre coastă. Nu mai era îmbrăcată în uniformă, ci în blugi și o bluză de culoare cream, mai degrabă lejer decât elegant. În jurul gâtului avea lăntișorul de aur pe care îl purta mereu.

– Tu și soțul tău nu locuiți împreună? am întrebat în cele din urmă.

Își re poziționează mâinile pe volan.

– Nu mai locuim împreună, răspuse ea, fără să dezvolte mai mult subiectul.

În mintea mea apăru din nou ideea că murise și din nou se lăsă tăcerea. După zece sau cincisprezece minute, Natalie încetini mașina și părăsi autostrada, luând-o pe un drum comercial pe lângă care trecusem de nenumărate ori, dar nu îl observasem niciodată. Era un centru comercial în dreapta; în stânga, având în față o parcare animată, umbrită de copaci, era o clădire din cărămidă cu un singur etaj, care arăta ca și când ar fi fost construit cândva în ultimii cinci ani. De îndată ce am văzut denumirea locului, am simțit cum îmi îngheață inima.

Nu era un cimitir.

Era mai rău.

Parcă în față, lângă intrare, pe unul dintre locurile vizitatorilor care erau libere. După ce coborî din mașină, Natalie luă o geantă mică de pe bancheta din spate și ne îndreptarăm spre ușile duble cu geamuri de la intrare. La biroul de înregistrări, o femeie în uniformă zâmbi când ne văzu apropiindu-ne.

– Bună, doamnă Masterson. Ce mai faceți?

– Sunt bine, Sophia, spuse Natalie.

Se semnă în jurnalul vizitatorilor, discutând în continuare cu acea femeie ca și cum era un vechi prieten.

– Ce mai faceți? Cum e Brian?

– Ca de obicei. Mă înnebunește. După felul în care reacționează, ai crede că să-ți faci curat în cameră este mai greu decât să cureți bazine septice.

– Este încă adolescent. Cum se descurcă la școală?

– Nu am reclamații, slavă Domnului! Pare că doar pe mine mă urăște.

– Nu vă urăște, sunt sigură, spuse Natalie cu un zâmbet empatic.

– E ușor să spuneți asta.

Natalie se întoarse către mine.

– Acesta este Trevor Benson. Este un prieten și a venit în vizită. Sophia își îndreaptă atenția asupra mea.

– Încântată de cunoștință, domnule Benson! Semnați și dumneavoastră, vă rog?

– Desigur.

În timp ce semnam, Sophia întrebă:

– Vreți să vin cu dumneavoastră?

– Nu, răspuse Natalie. Știu drumul.

Am părăsit biroul și am pornit pe coridor. Era bine iluminat și curat, cu podele din lemn stratificat și bănci din fier forjat între uși. Ici și colo erau copaci artificiali în ghivece mari, fără îndoială intenționând să creeze o atmosferă relaxantă pentru vizitatori.

Într-un final, am ajuns la destinație și Natalie se opri înainte de a deschide ușa. Inima mi se strânse în timp ce o priveam cum se încorda înainte de a intra în cameră.

– Bună, Mark, spuse ea. Sunt eu din nou. Surpriză.

Mark stătea întins în pat, cu ochii închiși, conectat la tuburi pentru hrănire din câte vedeam. Era slab, cu fața suptă, dar încă îți dădeai seama că fusese cândva un bărbat chipeș. Bănuiam că era cu

câțiva ani mai tânăr decât mine, ceea ce făcea ca totul să fie chiar și mai rău. Natalie continuă, pe un ton aproape colocvial:

– Trevor, acesta este Mark, soțul meu. Mark, ți-l prezint pe Trevor.

Când ea mi-a făcut un semn, mi-am dres vocea.

– Bună, Mark, am spus.

Mark nu putea să răspundă. În timp ce îl priveam, vocea lui Natalie părea să plutească spre mine din depărtare.

– Se află într-o stare vegetativă persistentă de aproape paisprezece luni în acest moment, explică ea. A avut o tulpină rezistentă de meningită bacteriană.

Am dat din cap, simțind noduri în stomac, în timp ce Natalie se apropia de pat. După ce își puse geanta alături, îi trecu degetele prin păr, vorbindu-i ca și când eu nu aș fi fost în cameră.

– Cum te simți? întrebă ea. Știu că au trecut câteva zile de când te-am vizitat, dar am fost foarte ocupată la muncă. Am văzut pe lista de vizitatori că mama ta a fost pe aici mai devreme. Sunt convinsă că a fost bucuroasă să te vadă. Știi cât de multe griji își face pentru tine.

Stăteam în picioare, simțindu-mă ca un intrus. Când își dădu seama că rămăsesem nemișcat, îmi făcu semn spre scaun.

– Ia un loc, îmi spuse înainte de a-și îndrepta atenția înapoi spre Mark. Cercetările nu sunt clare cu privire la cât de mult percep din exterior pacienții aflați în stare vegetativă.

Chiar dacă era concentrată asupra lui Mark, știam că acele explicații îmi erau destinate mie.

– Unii pacienți se trezesc și-și amintesc anumite lucruri, alții se trezesc și nu-și mai amintesc nimic, așa că încerc să vin în vizită de câteva ori pe săptămână, pentru orice eventualitate.

Aproape că m-am prăbușit pe scaun și m-am aplecat, proptindu-mi antebrațele pe coapse și urmărind ce se întâmpla.

– Trevor este ortoped, spuse ea pentru Mark, așa că s-ar putea să nu știe exact ce înseamnă stare vegetativă persistentă sau în ce fel este diferită de comă. Ea continuă pe un ton blând, dar sincer. Știu că am mai vorbit despre toate astea înainte, dar ai răbdare cu mine, bine, iubitele? Știi că trunchiul cerebral încă îți funcționează, astfel

încât poți respira singur și uneori chiar deschizi ochii și clipești. Și reflexele încă funcționează. Desigur, încă nu poți mânca singur, dar de-aia ești la spital, nu, iubitul? De asemenea, faci terapie fizică, astfel încât să nu ți se atrofieze mușchii. În felul acesta, când te vei trezi, vei putea să mergi, să folosești furculița sau să mergi la pescuit exact ca înainte.

Din comportamentul ei, nu se întrezărea nimic din tristețea chinuitoare pe care o simțeam asistând la scena care se desfășura în fața mea. Poate că era prea obișnuită cu această experiență și, pe cât de imună era ea, pe atât de îndurerat eram eu. Natalie continuă:

– Știu că te bărbieresc aici la spital, dar știi cât de mult îmi place încă să fac eu asta când te vizitez. Și se pare că și părul tău are nevoie să fie puțin tuns. Ții minte când te tundeam în bucătărie? Nu știu cum ai reușit să mă convingi. Nu prea eram bună la asta, dar ai insistat mereu. Cred că pur și simplu îți plăcea să fiu aproape de tine.

Scoase un prosop, o cutie de cremă de ras și o lamă. Întorcându-se spre mine, mă întrebă:

– Poți să umezești prosopul cu apă caldă? Chiuveta este în baie.

Am făcut ce mi-a spus, asigurându-mă că era la temperatura potrivită înainte de a-l aduce înapoi. Zâmbi cu o expresie de recunoștință, apoi îi tamponă ușor obrajii cu prosopul.

– Trevor se va muta în Baltimore curând, spuse ea începând să-i dea cu spumă. Va deveni psihiatru. Nu mai țin minte dacă ți-am spus asta. Mi-a povestit că s-a luptat cu PTSD după ce a fost rănit și speră să-i ajute pe veteranii care au aceeași problemă. El este cel despre care ți-am zis că are stupi, îți aduci aminte? Și m-a dus să văd aligatorii? Ți-am spus despre asta. Așa cum am precizat, mi-a fost un prieten bun. Sunt sigură că v-ați înțeles foarte bine.

Când fu gata, începu să-l bărbierească cu mișcări grațioase.

– Oh, am uitat să-ți spun. L-am văzut pe tatăl tău săptămâna trecută la reprezentanță. Se pare că este bine. S-a oprit din slăbit, cel puțin. Știu că nu vine în vizită la fel de des ca mama ta, dar îi este

greu din moment ce voi doi ați lucrat împreună. Sper că știi cât de mult te iubește. Știu că nu se pricepea să-ți spună asta când erai mic, dar te iubește. Ți-am spus că părinții tăi m-au invitat pe iahtul lor de 4 iulie? Problema este că familia va merge la casa de pe plajă și vor să merg acolo. Urăsc atunci când se întâmplă asta... presupun că aș putea împărți timpul, dar încă nu m-am hotărât. Și toate acestea presupunând că aș avea liber, ceea ce probabil că nu se va întâmpla. Nu e deloc distractiv să fii cel mai nou angajat ca reprezentant al autorităților legale.

Când termină să-l bărbierească, îi șterse încă o dată fața cu prosopul, apoi îl mângâie cu degetele pe obraji.

– Se simte mai bine, pun pariu. Nu ai fost niciodată genul neîn-grijit. Dar dă-mi voie să te și tund puțin, dacă tot sunt aici.

Scoase o foarfecă și își începu treaba; întrucât Mark era predispus la accidente, avu grijă să pună celelalte obiecte în săculeț.

– De obicei făceam o grămadă de mizerie când mă ocupam de asta, așa că ai răbdare cu mine, bine? Nu vreau să ai mâncărimi. Oh, am aflat noutăți despre sora ta, Isabelle, săptămâna asta. Este însărcinată cu primul copil și va naște în august. Îți vine să crezi? Spunea că nu-și dorea copii și acum și-a schimbat total părerea. Nu știu dacă voi reuși să fiu acolo când va naște, dar sunt sigură că voi ajunge înainte de sfârșitul anului. O las să se obișnuiască mai întâi.

Discursul ei continua în timp ce se pregătea să încheie. După aceea, îi ridică ușor capul de pe pernă. Scoase fața de pernă, o scutură de câteva ori și o examinează pentru a se asigura că era curată înainte de începe procesul invers de a o pune la loc. Netezi cearșaful și îi sărută buzele cu o tandrețe care aproape mă făcu să-mi dea lacrimile.

– Mi-e dor de tine, iubitul meu, șopti ea. Te rog, încearcă să te faci bine mai repede, bine? Te iubesc.

Se întinse după geantă, apoi se ridică din pat și se îndreptă spre ușă. Am luat-o spre coridor, apoi ne-am întors la mașină. Ajungând lângă ea, scoase cheile.

- Mi-ar prinde bine un pahar de vin, spuse ea. Ai chef?
- Desigur.

***

Am mers la un bar din Havelock, numit Everly's. Nu era prea departe de spital și când am intrat am avut senzația că Natalie nu venea pentru prima oară acolo. După ce ne-am comandat băuturile, am găsit o masă retrasă, parțial adăpostită de zgomote.

- Acum știi, spuse ea.
- Îmi pare foarte rău că treci prin asta. Trebuie să fie îngrozitor.
- Este, recunosc eu. Nu mi-am imaginat niciodată că mi se va întâmpla așa ceva.
- Ce spun medicii?
- După trei luni, șansele de recuperare sunt foarte reduse.
- Ce s-a întâmplat? Înțeleg dacă nu vrei să vorbești despre asta.
- Este în regulă. Nu ești primul care întreabă. Cu un an în urmă, în aprilie, am petrecut un weekend prelungit în Charleston pentru a sărbători cel de al treilea an de când eram împreună. Oricât de ciudat ar părea, nici unul dintre noi nu mai fusese vreodată acolo înainte și auzisem foarte multe despre oraș. Am plecat joi noaptea. Mi-a spus că se simțea obosit și îl dureau capul, dar cui nu i se întâmplă asta spre sfârșitul unei săptămâni de lucru? Oricum, am petrecut o zi plăcută vineri, în ciuda durerii lui de cap, apoi sâmbătă a făcut febră. Starea lui se agrava din ce în ce mai mult, așa că am mers la urgență la spital și a fost diagnosticat cu gripă. Oricum, duminică trebuia să ne întoarcem acasă, așa că nici unul dintre noi nu era prea îngrijorat. Dar în mașină, a doua zi, febra tot continua să-i crească. Am vrut să mă opresc în Wilmington, dar el mi-a spus să continui drumul. Când am ajuns în New Bern, avea temperatura patruzeci. Am mers direct la spital, dar nu și-au dat seama ce avea până a doua zi. Până atunci, febra urcase la patruzeci și unu și cu toate antibioticele, tot nu scădea. Era o tulpină foarte virulentă. După ziua a șaptea de febră foarte mare, a intrat în comă. După aceea, odată ce febra a scăzut până

la urmă, a reușit să deschidă ochii. Am crezut că asta însemna că trecuse de momentul critic, dar părea să nu mă recunoască și...

Luă o înghițitură de vin înainte de a continua:

– A stat în spital încă o lună, dar, după aceea, a fost destul de clar că era în stare vegetativă. În cele din urmă, am găsit un loc foarte bun pentru el – unde tocmai am fost – și se află acolo de atunci.

– Este îngrozitor, am spus, căutându-mi cuvintele. Nu-mi pot imagina cât de greu trebuie să fi fost – și încă este.

– Anul trecut a fost mai rău, spuse ea. Pentru că încă mai aveam speranță. Dar acum, nu mi-a mai rămas prea multă.

Având un ghem în stomac, nu prea reușeam să înghit din băutura.

– El este cel pe care l-ai cunoscut la facultate?

Ea dădu din cap.

– Era un tip atât de drăguț. Era timid și arăta bine, dar nu era deloc arogant, ceea ce m-a surprins, mai ales că familia lui este foarte bogată. Dețin o reprezentanță de mașini aici, în oraș, și două sau trei în alte orașe din alte regiuni ale statului. În orice caz, era în echipa de hochei pe iarbă, iar eu mergeam să-l văd jucând. Nu era suficient de bun să câștige o bursă, dar era selecționat și jucase aproape în fiecare meci în ultimii doi ani. Putea alerga ca o gazelă și marca din aproape orice poziție.

– A fost dragoste la prima vedere?

– Nu chiar. Ne-am întâlnit de fapt la un bal. Eu eram acolo cu un alt tip, el avea o parteneră, iar după ce l-a abandonat, iar partenerul meu a dispărut, am intrat în vorbă. Trebuie să-i fi dat numărul meu de telefon, pentru că a început să-mi trimită mesaje. Nimic ciudat, nu mă hărțuia... după o lună și ceva, ne-am întâlnit la o pizza. Am ieșit împreună în ultimii doi ani și jumătate de colegiu, ne-am logodit la un an după ce am absolvit și ne-am căsătorit un an după aceea.

– Și ați fost fericiți împreună?

– Am fost fericiți, spuse ea. Ți-ar fi plăcut de el. Era o persoană atât de sinceră, era atât de plăcut și plin de energie. Îmi pare rău. Este o persoană sinceră, se corectă ea.

Mai luă o înghițitură de vin, apoi se uită spre paharul meu.

– Tu nu bei?

– Așteaptă puțin, am spus. Încă procesez informațiile.

– Cred că îți datorez scuze. Pentru că nu ți-am spus imediat totul.

– Chiar dacă mi-ai fi spus, nu sunt sigur că nu aș fi venit la Piața Fermierilor sau nu te-aș fi invitat să vezi albinele.

– Trebuie să iau asta ca pe un compliment, bănuiesc. Dar... îți dai seama că nu este nici un secret. Mulți oameni din oraș cunosc situația. Mark a crescut în New Bern și familia lui este foarte cunoscută aici. Dacă ai fi întrebat pe cineva, nu ți-ar fi luat prea mult timp să afli.

– Nici nu mi-a trecut prin cap să întreb pe altcineva despre tine. Sincer, nu cunosc prea mulți oameni atât de bine încât să-mi permit să le pun întrebări despre asta. Dar sunt curios de ce nu porți verigheta.

– Ba o port, spuse ea. O port în jurul gâtului.

Când și-a scos lăntișorul, am văzut o verighetă minunată de aur roz care semăna cu un model Cartier.

– De ce nu o porți pe deget?

– Nu am purtat niciodată inele în copilărie și când eram la colegiu, am început să fac exerciții la sală. Nu ceva serios, dar încercam să fac mai multe serii la câteva aparate. După ce m-am logodit, inelul m-ar fi deranjat și mi-a fost teamă să nu-l zgârii. Și am căpătat obiceiul de a-l purta în jurul gâtului. Odată ce am devenit ajutor de șerif, nu am vrut ca oamenii să știe nimic despre mine.

– Pe Mark nu-l deranja?

– Deloc. Nu era genul gelos. Îi spuneam că așa verigheta era mai aproape de inima mea. Chiar simțeam asta și el știa.

Am luat o mică înghițitură de apă, umezindu-mi gâtul uscat. Încercând să-i fac pe plac, m-am chinuit să beau puțin vin, care mi se părea mult prea acru.

– Ce părere au mama și tatăl tău?

– Îl adorau pe Mark. Dar sunt părinții mei. Ți-am spus că își fac griji pentru mine.

„Din cauza serviciului ei în cadrul autorităților“, m-am amintit că gândisem la acel moment. Mă înșelasem foarte tare.

– Se pare că au foarte bine grijă de el. Este un centru de top pentru cei care își pot permite. Asigurarea acoperă doar o parte, dar părinții lui acoperă diferența. Este important pentru ei. Este important și pentru mine.

– Ce se întâmplă...

Întrucât nu terminasem propoziția, dădu din cap.

– Ce se întâmplă dacă ne hotărâm să-l deconectăm? Nu cred că se va întâmpla asta.

– Niciodată?

– Nu este decizia mea. Depinde de părinții lui.

– Dar tu ești soția lui.

– Au procură medicală. Ei pot lua acea decizie, nu eu. Când a împlinit optsprezece ani, Mark a avut acces la un cont. A trebuit să semneze tot felul de documente, inclusiv cele care le dădea lor dreptul în ceea ce privește decizia de a-i pune capăt vieții într-o astfel de situație. Mă îndoiesc că s-au mai gândit la asta după aceea și, după ce ne-am căsătorit, nu am mai vorbit niciodată despre acest subiect. Înainte de căsătorie, a fost și mai supărat deoarece părinții lui au insistat să încheiem un contract prenupțial. Nu a avut de ales și mie chiar nu mi-a păsat. Am crezut că vom fi căsătoriți pentru totdeauna, vom avea copii și vom îmbătrâni împreună.

– Ai vorbit cu părinții lui Mark despre viitorul lui?

– O dată sau de două ori, dar nu a ieșit prea bine. Mama lui este foarte religioasă și, pentru ea, deconectarea tubului prin care este hrănit ar fi echivalentul unei crime. Ultima dată când am încercat să-i vorbesc despre asta, mi-a spus că în săptămâna anterioară Mark deschisese ochii și o privise și ea a interpretat asta ca pe un semn că starea lui se îmbunătățește. Este convinsă că, dacă se roagă suficient, Mark va deschide ochii dintr-odată și totul va reveni la normal într-o zi. Cât despre tatăl lui, cred că vrea doar să păstreze pacea în casă.

– Așadar, tu ai rămas într-un fel de limbo.

– Deocamdată, îmi dădu ea dreptate.

- Ai putea divorța.

- Nu pot face asta.

- De ce nu?

- Deoarece, chiar dacă există o șansă de unu la sută ca Mark să-și revină, este un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum. Am făcut un jurământ să rămân căsătorită la bine și la rău. La bine este partea ușoară; să rămâi credincios când e rău înseamnă iubire adevărată.

Poate că avea dreptate, dar mă întrebam dacă nu suna puțin a martiriu. Și, de fapt, cine eram eu să judec?

- Înțeleg, am spus.

- Și vreau să-mi cer scuze și pentru seara de la tine de acasă.

După plimbarea cu barca și cina...

Am ridicat mâna să o opresc.

- Natalie...

- Te rog, spuse ea. Trebuie să-ți explic. Încă din timpul cinei, am simțit că o să facem sex și atunci când ne-am sărutat, am știut sigur. Și voiam asta. Pentru că eu chiar m-am îndrăgostit de tine și, în acel moment, părea că eram doar noi doi pe lume. Mi-a fost ușor să pretind că nu eram căsătorită sau că de soțul meu nu aveau grijă în permanență asistentele medicale, sau chiar că aș fi putut să iau ce e mai bun din fiecare lume. Aș putea să rămân căsătorită și să te am și pe tine. Aș putea să mă mut la Baltimore și să-mi găsesc un loc de muncă acolo în timp ce tu îți faci rezidențiatul și să începem o viață nouă împreună. Îmi imaginam toate lucrurile astea chiar în timp ce mergeam spre dormitor...

Când s-a oprit, m-am simțit copleșit de amintiri. Mi-am amintit cum am tras-o spre mine și încordarea corpului lipit de al meu. Aroma de flori sălbatice a parfumului ei ușor și exotic, în timp ce-mi lipeam fața de gâtul ei. Îi puteam simți sânii apăsați pe pieptul meu și degetele atingându-mi spatele. Când ni s-au întâlnit buzele, atingerea limbii ei îmi declanșase un val de plăcere.

Am ajutat-o să-mi scoată cămașa și am urmărit-o în timp ce-mi deschidea nasturii; într-o clipă, amândoi ne dădusem jos hainele și ne-am simțit pielea fierbinte unul altuia. Și totuși, când am început să-i sărut sfârcurile sânilor, mi s-a părut că am auzit un

geamăt reținut. Când m-am retras, părea împietrită, cu excepția unei lacrimi care i se scurgea pe obraz. Alarmat, m-am dat înapoi.

– Nu pot, a șoptit ea. Îmi pare atât de rău, dar nu pot. Te rog, iartă-mă.

***

Acum, în timp ce stăteam în fața ei la bar, o priveam cum bea, cu privirea îndreptată spre masă.

– În noaptea aceea... m-ai sărutat chiar sub claviculă. Asta făcea Mark întotdeauna și brusc mi-a venit în minte imaginea lui – întins în pat, înconjurat de tuburi în acea cameră sterilă. Și nu i-am putut îndepărta imaginea din minte și mă urăsc pentru asta. Pentru că ți-am făcut asta. Îmi doream să fiu cu tine și să facem dragoste, dar nu am putut. Simțeam că era ceva... greșit, cumva. De parcă eram pe cale să fac ceva ce aș fi regretat, chiar dacă îmi doream mai mult decât orice pe lume.

Ea trase adânc aer în piept.

– Am vrut doar să-ți spun din nou cât de rău îmi pare.

– Ți-am spus în seara aceea că nu trebuie să-ți ceri scuze.

– Știi și, cumva, asta m-a făcut să mă simt și mai prost. Pentru că ai fost atât de drăguț.

Mi-am pus mâna cu blândețe peste a ei.

– Dacă mai contează, aș proceda exact la fel dacă ar fi să o luăm de la capăt.

– Te-ai îndrăgostit de o femeie nesinceră.

– Nu ai fost nesinceră, am spus. Doar... ai omis unele aspecte. Cu toții facem asta. De exemplu, eu nu ți-am spus că, pe lângă faptul că sunt bogat și arăt bine, sunt și foarte priceput când vine vorba să pun prelate pe acoperișuri.

Pentru prima dată de când sosisem, Natalie zâmbi. Mă strânse de mână înainte să și-o retragă pe a ei. Ridicându-și paharul de vin, ținu un toast.

– Ești un om bun, Trevor Benson.

Știam că era încă un final pentru noi, dar mi-am ridicat oricum paharul de vin. Ciocnindu-l de al ei, m-am forțat să zâmbesc.

– Cred, i-am răspuns, că și tu ești destul de grozavă.

Capitolul 19

Natalie m-a lăsat acasă și, deși nu am dormit bine, mă simțeam odihnit de dimineață. Nu îmi tremurau mâinile și starea mea de spirit era suficient de constantă pentru a mă simți încrezător după a treia ceașcă de cafea și tura de alergat. Deși mă oferisem să o iau de acasă în drum spre aeroport, fusese de părere că era mai bine să ne întâlnim acolo.

Fără îndoială, pentru că nu voia să fim văzuți sosind împreună sau îmbarcându-ne în avion ca un cuplu.

Am ajuns la aeroport înaintea ei și mi-am făcut check-in-ul. Natalie a sosit zece minute după aceea, în timp ce stăteam la coadă pentru verificarea de securitate. Odată ce am ajuns la poarta de îmbarcare, am stat jos și, deși era un loc liber lângă mine, ea a ales să se așeze la trei rânduri distanță. Abia când ne-am urcat în avion am avut, în sfârșit, ocazia să vorbim.

– Bună, am spus în timp ce trecea pe lângă mine spre scaunul de la fereastră, eu sunt Trevor Benson.

– Oh, taci!

Am crezut că vom vorbi puțin, dar ea a închis ochii în timp ce își strângea picioarele și în scurt timp a adormit. Mă întrebam câte persoane recunoscuse în avion.

Zborul a durat puțin mai mult de o oră și, după ce am coborât din avion, ne-am îndreptat spre biroul de închirieri auto. Făcusem

cerere pentru un SUV, așa cum obișnuiam întotdeauna și era pregătit când am ajuns.

Nu după mult timp, eram în drum spre Helen.

– Se pare că ai tras un pui de somn bun în avion, am precizat.

– Am fost obosită, spuse ea. Nu am dormit bine azi-noapte. Toți, ieri am reușit să vorbesc din nou cu cei de la poliție, precum și cu șeriful. Înainte să te iau, vreau să spun.

– Și?

– La fel ca și cei de la poliție, nici șeriful nu are vreo informație despre vreo fugară pe nume Callie.

Nu știi cât de mult ne vor putea ajuta.

– Încă sunt increzător că vom clarifica lucrurile, am spus.

– Și voiam să-ți explic și despre ce s-a întâmplat mai devreme, spuse ea. La aeroport.

– Nu-ți faceți griji din cauza asta! Mi-am dat seama de ce m-ai evitat.

– Fără supărare?

– Deloc, am spus. Trebuie să locuiești în continuare în New Bern.

– Și tu pleci curând.

– Noua mea viață mă așteaptă.

Îi puteam simți ochii ațintiți asupra mea și, în timp ce vorbeam, mă întrebam dacă îmi va spune că îi voi lipsi. Dar nu mi-a spus. Și nu i-am spus nici eu că îmi va lipsi. Deja știam asta amândoi. În schimb, nu am mai vorbit prea mult restul drumului, mulțumiți să călătorim în tăcere, singuri cu gândurile noastre, oriunde ne-ar fi purtat ele.

***

Natalie avea dreptate; Helen era un oraș foarte mic, dar remarcabil de pitoresc și frumos într-un mod în care nu mă așteptasem. Arăta de parcă se inspirase din înfățișarea localităților alpine din Bavaria; clădirile erau lipite unele de altele, cu acoperișuri de țiglă roșie și pictate într-o varietate de culori, unele cu ornamente decorative și ocazional chiar cu turnulețe. Îmi imaginam că era popular

în rândul turiștilor în căutare de drumeții sau de aventuri cu tiroliana sau tubing pe râul Chattahoochee înainte de a se retrage peste noapte într-un cadru exotic pentru nord-estul Georgiei.

Întrucât nici unul dintre noi nu mâncase, am luat prânzul la un mic fast-food din centrul orașului. Am discutat despre planul nostru, care nu consta în nimic altceva decât o vizită la Secția de Poliție și la Biroul șerifului. Speram să vin cu o idee mai bună decât cea despre care vorbise Natalie – să batem la uși sau să întrebăm oamenii la colțul străzii – dar până acum nu aveam nimic altceva. Îmi doream să-mi fi venit ideea să-i fac o fotografie lui Callie în spital pentru a vedea dacă ar fi recunoscut-o cineva, dar mă îndoiam că ar fi consimțit dacă aș fi încercat.

Prima noastră oprire a fost la Secția de Poliție, aflată într-o clădire care semăna mai mult cu o casă decât cu un complex municipal de birouri și care se integra foarte bine în aspectul orașului. Ne-am întâlnit în fața clădirii cu șeful secției, Harvey Robertson, care ne aștepta. Era înalt și subțire, cu părul alb și început de chelie și vorbea cu un accent puternic specific Georgiei. Ne-a condus înăuntru, invitându-ne în biroul lui. După ce ne-am prezentat, ne-a înmănat un plic.

– După cum am menționat la telefon, acestea sunt singurele persoane dispărute despre care știm cu siguranță, explică el. Una de anul trecut, iar două de acum doi ani.

Am deschis plicul și am scos trei fluturași cu cuvântul DISPĂRUT scris în partea de sus, pe care erau tipărite fotografiile cu fetele respective, descrieri și informații despre ultimul loc unde fuseseră văzute. Păreau realizate manual – ca fiind făcute de familii – nu buletine oficiale ale poliției. O vizualizare rapidă a imaginilor mi-a confirmat că nici una dintre ele nu era Callie.

– Dar aveți o listă generală de persoane dispărute?

– Din nou, nu există nimeni pe nume Callie. Acum, dacă familia sau alți cunoscuți nu au declarat-o dispărută din vreun motiv, nu avem de unde să știm. Dar pentru că este o comunitate mică, presupun că am o idee destul de bună în legătură cu cei care lipsesc.

– Știu că nu este treaba mea, dar aveți idee despre ce s-a întâmplat cu fetele celelalte?

– Două dintre ele aveau iubiți și nu-i putem găsi nici pe ei, așa că bănuim că au fugit împreună. În ceea ce o privește pe a treia, habar nu avem ce s-a întâmplat cu ea. Nu era minoră și a fost declarată dispărută de proprietarul locuinței unde stătea, dar, din ce știm, este posibil să se fi mutat.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Ați spus la telefon că această fată, Callie, despre care căutați informații... este bolnavă? Și că trebuie să-i găsiți familia?

– Dacă putem.

– De ce v-ați gândit că o veți găsi aici?

I-am relatat toată povestea, urmărind cum părea să soarbă fiecare cuvânt. Aveam sentimentul că era genul de persoană care te putea surprinde cu intuiția sa.

– Nu prea avem de ce să ne legăm, comentă el când am terminat de povestit.

– Asta a spus și Natalie.

El s-a uitat spre ea, apoi din nou spre mine.

– Este o tipă inteligentă. Ar trebui să te gândești să o păstrezi.

„Dacă s-ar putea“, m-am gândit.

„Dacă aș putea.“

***

Biroul șerifului se afla la Cleveland, Georgia, la aproximativ douăzeci de minute de Helen. Era o clădire mult mai impunătoare decât Secția de poliție din Helen, ceea ce era normal, întrucât avea în subordonare o zonă geografică mai extinsă. Am fost invitați în biroul unui ajutor de șerif, care adunase și informațiile pe care le solicitasem.

În total, erau date dispărute nouă persoane, care le includeau și pe cele trei din Helen. Din restul de șase, doi erau bărbați. Din

celelalte patru, doar trei erau caucaziene și doar una era adolescentă, dar nu era Callie.

La ieșire, Natalie se întoarse către mine.

- Acum ce facem?

- Mă gândesc.

- Ce înseamnă asta?

- Îmi scapă ceva. Nu sunt sigur ce, dar este acolo.

- Încă mai crezi că este de aici?

- Nu știu, am recunoscut. Dar răspunsul este aici, cumva.

Ne-am urcat în mașina închiriată înainte ca Natalie să vorbească din nou.

- Am o idee, spuse ea în cele din urmă.

- Ce anume?

- Dacă este de aici, Callie probabil mergea la școală, nu? Și crezi că probabil are șaisprezece ani? Sau șaptesprezece?

- Așa bănuiesc.

- Liceele au anuare. Și unele școli gimnaziale, de asemenea. Nu am idee câte licee sunt în district, dar nu pot fi atât de multe și pun pariu că nici unul dintre ele nu este foarte mare. Presupunând că există anuare la bibliotecă, poate găsim un nume.

Mă întrebam de ce nu-mi trecuse asta prin cap.

- Este o idee genială.

- Vom vedea, spuse ea. Va trece de cinci înainte să ajungem înapoi în Helen, așa că probabil va fi prea târziu să începem astăzi. Așadar, primul lucru mâine?

- Avem un plan. Cum te-ai gândit la asta?

- Nu știu. Pur și simplu, mi-a venit ideea.

- Impresionant.

- Nu te bucuri că sunt aici?

„Ba da, absolut. Dar probabil nu din motivul la care te-ai referit tu.“

***

Când ne-am întors în Helen, ne-am cazat la hotel. În timp ce vorbeam cu angajatul de la recepție, am văzut cât de ușurată a fost

Natalie când a aflat că rezervasem două camere, chiar dacă erau alăturate. Funcționarul ne-a înmănat cartelele magnetice și ne-am îndreptat spre lifturi.

Deși mai era mai mult de oră până să apună soarele, eram oboșit. Oricât de mult mi-ar fi plăcut să petrec timp cu Natalie, îmi era foarte greu să păstrez lucrurile strict în plan profesional și să pretind că nu eram îndrăgostit de ea. Îmi spuneam să accept pur și simplu ce îmi oferea, fără să am așteptări – dar unele lucruri sunt mai ușor de făcut în teorie decât în realitate.

În lift, am apăsat butonul pentru etajul al treilea.

– Cum vrei să procedăm? întrebă ea. Vrei să mergi tu la școli sau eu?

– Mă ocup eu. După cum ai spus, nu pot fi prea multe.

– La ce ora mâine?

– Micul dejun la șapte aici, la hotel, și poate pornim la drum pe la opt?

– Avem un plan.

Între timp, am ajuns la etajul al treilea și am ieșit pe coridor. Camerele noastre erau în stânga, nu prea departe.

– Ce faci la cină în seara asta? întrebă ea îmi timp ce discutam ușa.

– Mă gândeam la Bodensee. *Bucătărie germană autentică*. Am văzut o recenzie când căutam hoteluri. Pare destul de bun.

– Nu cred că am mâncat vreodată bucătărie germană autentică. „Era un apropo?”

– Ce zici dacă fac o rezervare la opt pentru două persoane? Sunt sigur că putem merge pe jos, așa că ne întâlnim la parter la fără un sfert?

– Perfect, zâmbi ea. Ne vedem atunci.

***

Ajungând în cameră, după ce am făcut rezervarea, am tras un pui de somn, mi-am făcut un duș și am petrecut ceva timp căutând

școlile din zonă pe Google pe telefon. În tot acest timp, am încercat să nu mă gândesc la Natalie.

Nu am reușit. Inima vrea ceea ce vrea.

La fără un sfert, mă aștepta în hol, arătând la fel de răvășitor ca întotdeauna într-o bluză roșie, blugi și pantofi cu toc. Când m-am apropiat, mă întrebam dacă și ea se gândise obsesiv la mine, la fel cum făcusem și eu, dar, ca de obicei, nu-mi puteam da seama.

– Ești gata? am întrebat-o.

– Te așteptam.

Bodensee se afla la câțiva pași, iar seara era plăcută, o adiere blândă purtând aroma de conifere. Eram singurii care mergeam pe trotuar și puteam să-i aud zgomotul tocurilor pe beton, pașii mei fiind la unison cu ai ei.

– Am o întrebare, spuse ea, în cele din urmă.

– Spune.

– Ce vei face în cazul în care chiar îi găsim familia lui Callie? Ce ai de gând să le spui?

– Nu sunt sigur. Cred că asta depinde de ce aflăm.

– Dacă este minoră, am datoria de a informa autoritățile legale.

– Chiar dacă a fost abuzată?

– Da, dar în acel caz poate deveni complicat, spuse ea. De asemenea, este complicat și dacă a fugit la șaptesprezece ani sau câți avea, dar acum este, din punct de vedere tehnic, adult. Sincer, nu sunt sigură care îmi sunt obligațiile în această situație.

– Ce zici să ne gândim la asta atunci când vom ajunge la acel moment?

***

Bodensee, la fel ca și secția de poliție, semăna mai mult cu o casă decât cu o clădire comercială și m-am simțit ca acasă imediat ce am ajuns. Chelnerițele erau îmbrăcate după moda bavareză, cu fuste pe talie, bluze cu mâneci scurte și șorțuri colorate; un bar animat oferea o varietate de bere germană. Am fost conduși la o masă din colț care părea să promită un minimum de intimitate

într-o cameră atât de aglomerată. Când ne-am așezat, am auzit frânturi de conversație de la alte mese ajungând până la noi.

Natalie aruncă o privire în jur, verificând împrejurimile, cu un zâmbet întipărit pe chip.

– Nu pot să cred că suntem în Georgia, spuse ea îndreptându-și din nou atenția spre mine. Acest loc este uimitor.

– Are farmecul lui.

Ne-au fost aduse meniurile. Oferta era mai vastă decât mă așteptam, dar, ținând cont că nu eram familiarizat cu bucătăria germană, nu știam ce gust aveau felurile de mâncare, în ciuda descrierii.

– Ți iei șnițel vienez?

– Probabil, am spus.

– Tu?

– Nu prea experimentez lucruri noi în materie de mâncare, mărturisi ea. Cred că îmi voi lua somon la grătar.

– Sunt sigur că va fi bun.

Când a venit chelnerița, mi-am comandat o bere. Natalie a preferat un pahar de vin și i-am spus alegerile noastre. Pentru a face conversație, Natalie o întrebă de cât timp locuia în Helen.

– Doar de doi ani, spuse ea. Soțul meu lucrează la Departamentul pentru parcuri și a fost transferat aici.

– Crezi că este un caz tipic? Sau majoritatea locuitorilor cu crescut aici?

– Presupun că sunt posibile ambele variante. De ce?

– Eram doar curioasă.

Când a plecat, m-am aplecat peste masă.

– Ce a fost asta?

– Doar adunam informații. Cine știe? S-ar putea să ne fie utile. Mi-am pus șervetul în poală.

– Vreau să știi că apreciez faptul că ai venit aici cu mine și că ai pregătit terenul cu poliția și cu Biroul șerifului.

– Plăcerea este de partea mea.

– Sunt surprins că nu a trebuit să lucrezi.

– Mi-am luat câteva zile de concediu. Ridică din umeri. Oricum nu mai am nevoie de ele. N-am unde se merg în altă parte decât

la casa de pe plajă a părinților mei. Oricât de mult mi-ar plăcea să petrec timp cu ei, nu pot sta prea mult acolo, că încep să înnebunesc. Clătină din cap. Îmi pare rău. Probabil că sună egoist.

- Deloc.

- În comparație cu tine. Care ți-ai pierdut părinții, vreau să spun.

- Cu toții avem probleme, nu-i așa?

Chelnerița re apăru cu băuturile și ni le lăsă pe masă. Luând o înghițitură de bere, mi se păru delicioasă.

Natalie părea pierdută în gânduri, jucându-se cu paharul, apoi își dădu seama, în sfârșit, că tăcuse brusc.

- Îmi pare rău, spuse ea. Mă gândeam la ceva.

- Vrei să vorbim despre asta?

- Mă gândeam la viață. Nu e important.

- Mi-ar plăcea să aud.

Părând că încă ezita, am adăugat:

- Serios.

A luat o înghițitură de vin.

- În primul an de căsătorie, Mark și cu mine am vizitat Blowing Rock. Am petrecut weekendul la un motel fermecător, am făcut drumeții și am vizitat locuri vechi. Îmi aduc aminte că în tot acel weekend m-am gândit că viața mea era exact cum îmi doream.

Am studiat-o.

- Ce ai de gând să faci?

- În legătură cu ce? Cu Mark?

Am dat din cap.

- O să o iau pas cu pas.

- Este corect pentru tine?

A răs fără tragere de inimă, dar i-am surprins tristețea.

- Spune-mi, Trevor. Când este corectă viața?

***

Conversația noastră a atins subiecte mai ușoare în timp ce mâncam. Am discutat despre Callie, întrebându-ne din nou de ce intenționa să păstreze secretul în legătură cu familia ei și i-am povestit

în mare cam tot ce făcusem de când o văzusem ultima dată. I-am spus despre hotărârea mea de a nu vinde casa bunicului și despre reparațiile pe care voiam să le fac. I-am arătat câteva poze pe care le făcusem cu apartamentul din Baltimore. I-am descris programul de rezidențiat în psihiatrie, dar nu i-am menționat nimic despre chinurile prin care trecusem după ce se despărțise de mine. Să-i vorbesc despre asta nu ar fi însemnat decât să-i transmit un sentiment inutil de vinovăție.

După ce am terminat de mâncat, nici unul dintre noi nu a avut chef de desert, așa că am plătit nota și ne-am reîntors în aerul serii. Se răcise ușor, dar cerul de abanos era plin de stele strălucitoare. Străzile erau tăcute și goale; auzeam foșnetul frunzelor în copaci, amintindu-mi de sunetul pe care îl face o mamă când își liniștește copilul să adoarmă.

- Nu ți-am răspuns cu adevărat la întrebare, spuse Natalie, rupând tăcerea.

- Ce întrebare?

- Când ai întrebat dacă este corect să-mi pun viața în așteptare. Nu ți-am dat un răspuns real.

- Cred că am înțeles ce ai vrut să spui.

Zâmbi, părând aproape tristă.

- Ar fi trebuit să spun că sunt momente în care nu este atât de rău. Când sunt cu familia, sunt momente în care pot uita de fapt realitatea situației mele. Ca atunci când unul dintre ei spune o poveste super-amuzantă și râdem cu toții, este ușor să pretind că duc o viață normală. Apoi, în următorul moment, îmi aduc aminte tot. Adevărul este că realitatea este mereu acolo, chiar dacă temporar deghizată... dar apoi apare din nou și dintr-odată simt că nu ar trebui să râd sau să zâmbesc pentru că este cumva greșit. Ca și când nu mi-ar păsa de el. Petrec prea mult timp gândindu-mă că nu am voie să fiu fericită și că nici nu ar trebui să încerc să fiu. Știu că pare o nebunie, dar nu mă pot abține.

- Crezi că Mark ar vrea să te simți așa?

- Nu, spuse ea. Știu că nu ar vrea. Chiar am vorbit despre lucruri de genul ăsta. Ei bine, nu chiar despre această situație, dar

despre ce ne-am fi dorit dacă celălalt ar fi murit într-un accident de mașină sau într-un alt mod. O discuție înainte de somn, știi? Jucam jocurile acelea stupide, ipotetice – dacă ar fi murit unul dintre noi – și el mi-a spus întotdeauna că ar fi vrut să merg mai departe, să gădesc pe altcineva și să încep o familie. Desigur, imediat după aceea, adăuga că mai bine nu l-aș iubi pe acel tip mai mult decât pe el.

– Măcar a fost sincer, am spus zâmbind.

– Da, spuse ea. A fost. Dar nici nu mai știi ce să mai cred cu adevărat. O parte din mine îmi spune că ar trebui să petrec cât mai mult timp cu Mark, să renunț la serviciu și să îl vizitez în fiecare zi. Pentru că asta se presupune că ar trebui să faci atunci când cineva este bolnav, nu? Dar adevărul este că asta este ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac. Pentru că de fiecare dată când merg, o mică parte din mine moare înăuntru. Dar atunci mă simt vinovată că simt așa și mă îmbărbătez să fac ceea ce trebuie să fac. Chiar dacă știu că el nu și-ar fi dorit asta pentru mine.

Părea să studieze trotuarul din fața noastră.

– Este atât de greu să nu știu când sau dacă toate acestea se vor termina vreodată. Oamenii în stare vegetativă pot trăi zeci de ani. Ce să fac, știind asta? Știi că încă mai am timp să am copii, dar trebuie să renunț la asta? Și toate celelalte lucruri mărunte care fac viața să aibă sens? Cum ar fi să fii ținut în brațe de cineva care te iubește sau chiar să fii sărutat. Să renunț și la aceste lucruri pentru totdeauna? Trebuie să locuiesc în New Bern până când moare unul dintre noi? Nu mă înțelege greșit – iubesc New Bern. Dar există o parte din mine care uneori își imaginează o viață diferită – să locuiesc în New York sau Miami sau Chicago sau Los Angeles. Am locuit în orașe mele mici din Carolina de Nord întreaga viață. Nu merit să fac această alegere pentru mine?

În acel moment, am ajuns la hotel, dar ea s-a oprit afară, la intrare.

– Vrei să știi care este partea cea mai rea? Nu pot vorbi cu nimeni despre asta. Nimeni nu înțelege cu adevărat. Părinții mei sunt mâhniți de situație, așa că atunci când sunt cu ei, îi reasigur constant că sunt bine. Părinții lui și cu mine suntem pe lungimi de undă diferite. Prietenii mei vorbesc despre serviciu sau despre

partenerii sau copiii lor, iar eu nici nu știu ce să fac. Sunt doar... singură. Știi că oamenii empatizează și că le pasă de mine, dar nu cred că pot empatiza cu adevărat din moment ce este atât de diferit de felul în care cineva își imaginează că i se va schimba viața. Și...

Am așteptat.

– Știi, când oamenii te întrebă care sunt visurile și țelurile tale? Peste un an sau trei ani sau cinci? Uneori mă gândesc la asta și îmi dau seama nu numai că nu știu, dar nici măcar nu știu cum să încerc să găsesc un răspuns. Pentru că sunt atât de multe lucruri în afara sferei mele de control și nu pot face nimic.

Am luat-o de mână.

– Mi-aș dori să pot spune ceva care să facă lucrurile mai ușoare pentru tine.

– Știu, spuse ea, strângându-mă de mână. La fel cum știu că mâine va fi doar o altă zi.

***

Câteva minute mai târziu, eram fiecare în camerele noastre separate. Mărturisirea lui Natalie mă făcuse să mă întristez pentru ea și mă dezamăgise în ceea ce mă privea pe mine. Oricât de empatic îmi imaginam că pot fi, îmi era – cum am mai spus – foarte dificil să mă pun exact în locul ei sau să-mi imaginez cum era viața ei în fiecare zi. O înțelegeam, empatizam cu ea, îmi părea îngrozitor de rău pentru ea, dar când am fost sincer cu mine, știam că nu puteam empatiza pe deplin. Toată lumea are o viață interioară pe care nimeni altcineva nu o poate trăi.

Am pornit televizorul și l-am setat pe ESPN, nu pentru că mi-ar fi pasat cine câștigase ultimul meci de baseball sau turneu de golf, ci pentru că eram prea obosit să mă concentrez pe orice ar fi avut vreo intrigă sau fir narativ. M-am descălțat, mi-am dat jos cămașa și m-am întins pe pat, ascultând alternativ crainicii și gândindu-mă la Callie, în timp ce retrăiam simultan ultimele două zile pe care le petrecusem cu Natalie.

Mă întrebam dacă voi mai întâlni vreodată pe cineva ca ea. Chiar dacă m-aș fi îndrăgostit din nou, nu aș compara-o în mod conștient și inconștient pe noua femeie cu cea pe care o iubeam acum?

Acum, în acest moment, eram împreună, doar că nu eram. Ea era în camera de alături, având între noi un perete și o întreagă lume. Era posibil ca ea, la fel ca mine, să-și imagineze imposibilul și să-și dorească să existe o lume făcută doar pentru noi doi?

Nu știam. Tot ce știam sigur era că, oricât de epuizat mă simțeam, n-aș fi schimbat pentru nimic în lume ultimele două zile.

***

M-am trezit când am auzit o bătaie în ușă.

Uitându-mă la ceas, am văzut că era miezul nopții; atât veioza, cât și televizorul erau aprinse și am căutat telecomanda, pe jumătate conștient.

Am oprit televizorul, întrebându-mă dacă îmi imaginasem, când am auzit o nouă bătaie în ușă. Era însoțită de o voce cunoscută.

– Trevor? Ești treaz?

M-am târât din pat și am traversat camera adormit, recunoscător că aveam pantalonii pe mine. Când am deschis ușa, am văzut-o pe Natalie, încă îmbrăcată în hainele de la cină, cu o expresie de disperare precaută și ochii înroșiți.

– Ce s-a întâmplat? Ești bine?

– Nu, spuse ea, nu sunt bine. Pot intra?

– Da, desigur, am spus, făcându-i loc să intre.

Se opri în mijlocul camerei ca și când ar fi căutat un loc unde să se așeze. Am tras scaunul de sub birou pentru ea și eu m-am așezat pe pat, privind-o.

– Am auzit televizorul, așa că m-am gândit că ești încă treaz, spuse, observându-mi figura somnoroasă.

– Acum sunt, am spus. Îmi pare bine că ești aici.

O clipă își frământă mâinile în poală, cu disperare în privire.

– Nu vreau să fiu singură în acest moment.

– Vrei să verific dacă mai e ceva deschis în Helen? am întrebat-o. Să bem ceva sau o cafea decofeinizată?

– Nu vreau să ies. Apoi, ridicându-și privirea ezitantă spre mine: Pot dormi aici? Cu tine? Nu vreau să fac sex... Închise ochii, cu vocea stinsă. Dar, în afară de tine, nu am mai dormit cu nimeni în același pat de când s-a îmbolnăvit Mark și nu vreau decât să stea cineva lângă mine în noaptea asta. Știu că este greșit și că ar trebui să mă întorc în camera mea...

– Sigur că poți dormi aici, am întrerupt-o.

– Trevor...

– Vino aici!

M-am ridicat de pe pat și, mișcându-se încet, a venit la mine în brațe. Am ținut-o mult timp înainte să ne punem în pat. Când m-am întins să sting veioza, am avut o ezitare.

– Pot să sting lumina sau vrei să mai stăm de vorbă?

– Poți să o stingi, murmură ea.

Am apăsat pe întrerupător și camera se cufundă în întuneric. M-am întors cu fața spre ea și am văzut doar o umbră vagă, dar am simțit o adiere de parfum.

– Mă bucur că este întuneric, șopti ea. Arăt îngrozitor.

– Nu ai fost niciodată altfel decât frumoasă.

I-am simțit mâna pe pieptul meu, apoi în timp ce-mi mângâia obrazul:

– Te iubesc, Trevor Benson. Vreau să știi.

– Știu, am spus. Și eu te iubesc.

– Mă ții în brațe?

Când mi-a spus asta, mi-am pus brațele în jurul ei, lăsând-o să-și așeze capul pe umărul meu unde puteam să-i simt căldura respirației pe piele. Oricât îmi doream să o sărut, nu am făcut-o. Mai mult decât orice, îmi doream să-i ușurez chiar și puțin tristețea și confuzia, chiar dacă doar pentru câteva ore.

S-a relaxat la mine în brațe, corpul mulându-i-se pe al meu, o poziție în același timp nouă și familiară. În cele din urmă i-am auzit respirația începând să se audă mai încet și mi-am dat seama că adormise.

Dar am rămas treaz, știind că aceasta era ultima oară când o țineam așa, în brațe. Voiam să savurez sentimentul, să-l fac să dureze pentru totdeauna. Mă durea gândul că era posibil să nu mai experimentez niciodată această binecuvântare specială.

Capitolul 20

M-am trezit când lumina dimineții începuse să intre pe sub perdele. Natalie încă dormea, iar eu m-am furișat să cobor din pat, încercând să nu o trezesc. După ce am scos o cămașă curată din geantă, m-am încălțat și mi-am găsit portofelul, apoi m-am strecurat afară din cameră.

Lumina de pe hol luminează pentru moment camera când am deschis ușa, dar Natalie nu schiță nici un gest. Să doarmă cât mai mult era exact ce avea nevoie; eu, pe de altă parte, aveam nevoie de o cafea. Micul dejun se servea într-un separeu chiar pe hol. Era încă prea devreme să fi fost pusă mâncarea pe masă, dar din fericire era preparată multă cafea. Mi-am pus o ceașcă și m-am așezat la una dintre mesele libere, cu mintea plină de gânduri dulci-amărui despre Natalie.

Mi-am sorbit cafeaua, revenind încet la viață și într-o doară mi-am scos portofelul și am desfăcut biletul pe care scrisesem ultimele cuvinte ale bunicului. Studiindu-l din nou, nu am reușit să scap de senzația că-mi scăpa ceva important, ceva ce trebuia să aibă legătură cu Callie.

Trevor... ajută ai grijă... și... dacă poți... leșinat... bolnav... ca Rose... găsește familia... du-te în iad... și fugi... te iubesc... ai venit... acum du-te... te rog

Ridicându-mă de la masă, m-am apropiat de recepție și am întrebat dacă pot împrumuta un pix și o foaie de hârtie. Așezându-mă din nou, mi-am amintit pauzele lungi dintre cuvinte și am început să presupun că încerca să-mi spună ceva despre Callie. Inducția *fugi*, în retrospectivă, era clar menită să o descrie pe Callie, ca *fugară*. *Găsește familia* avea sens, de asemenea. Din moment ce pe trecuse timp cu Callie, *bolnavă ca Rose* și *leșinat* erau, de asemenea, relativ ușor de înțeles, mai ales dacă văzuse ceva îngrijorător.

Dar *du-te în iad*¹ încă nu avea sens. Nici cuvântul și înainte de *fugi*. Dar dacă pusesem pauzele greșit? Am șoptit frazele, încercând să-mi dau seama cum sună. În loc de *du-te în iad... și fugi* cum ar fi:

Du-te în Helen? Fugară?

Inima a început să-mi bată brusc în timp ce am rescris ultima jumătate din bilet.

Leșinată. Bolnavă ca Rose. Găsește familia. Du-te în Helen. Fugară. Te iubesc. Ai venit. Acum du-te. Te rog.

Deși îmi era imposibil să știu dacă interpretam corect, *simțeam* că era corect. În ciuda a ceea ce îmi spusese poliția și șeriful despre persoanele fugare – sau dispărute în general din zonă – știam că bunicul vorbise despre Callie.

Atunci, de ce nu-i spusese pe nume?

Am continuat să-mi beau cafeaua, îndreptându-mi atenția spre prima parte a biletului, încercând diferite reinterpretări. Am terminat o cană și mi-am turnat încă una, alergând printre cuvinte, schimbând pauzele, dar niciodată nu-mi ieșea nici un Callie, sau ceva apropiat. Am mai analizat acest aspect, apoi mi-am lăsat gândurile să se îndrepte din nou spre Natalie, apoi m-am concentrat din nou asupra dilemei pe care încercam să o rezolv.

La jumătatea celei de-a treia cești de cafea, am simțit că-mi venea o nouă idee și, dacă aveam dreptate, atunci tot ce era în bilet era

¹ În limba engleză *hell*

foarte clar. Deși recunoșteam că aș fi putut greși, m-am simțit brusc încrezător că voi avea răspunsul înainte să se încheie dimineața.

***

– Hei, spuse Natalie.

Pierdut în gânduri, nu o văzusem intrând în separeu. Spre deosebire de mine, își făcuse deja un duș, având vârfurile părului încă ude. Avea ochii strălucitori, fără nici un semn de oboseală, cum m-aș fi așteptat.

– Bună dimineața!

– Te-ai trezit devreme. Nu am auzit când ai plecat.

– Sunt ca un șoarece când mă furișez.

– Eu o să-mi iau un iaurt. Vrei ceva?

– Vin cu tine.

Zicând asta, își luă un castron pentru iaurt și își pregăti o ceașcă de ceai. Eu mi-am luat ouă și slănină cu o felie de pâine prăjită, făcând o pauză de la dieta sănătoasă pe care o adoptasem.

La masă, ne așezarăm față în față.

– Ai dormit bine? am întrebat-o.

– Ca un bebeluș, spuse ea rușinată. A fost drăguț, noaptea trecută. Mulțumesc.

– Te rog să nu-mi mulțumești. Asta ar putea să strice impresia.

– Bine, spuse ea. Ai găsit școlile din zonă?

– Da, am spus. Înainte de cină.

– Și eu, spuse ea. Nu sunt prea multe, dar sunt răspândite prin tot districtul. Vom avea mult de mers azi.

– Aș vrea să mergem mai întâi la Secția de Poliție. La ce oră crezi că va fi acolo șeful secției?

– Greu de spus. Probabil în jur de opt. De ce?

– Aș prefera să nu-ți spun înainte să fiu sigur. Dar s-ar putea să avem de mers mai puțin dacă am dreptate.

***

După ce am mâncat, m-am întors în cameră, mi-am făcut un duș și mi-am luat câteva lucruri cu mine. După ce ne-am întâlnit în hol, eram în mașină înainte de ora fixată.

La stație, am fost conduși din nou în biroul lui Robertson. Întrucât nu-i spusese nici lui Natalie la ce mă gândeam, era la fel de curioasă ca și el în legătură cu vizita.

- Sunt sigur că nu vă aflați aici pentru o vizită de curtoazie, începu el. Așadar, ce pot face pentru dumneavoastră?

- Mă întrebam cum sunt clasificate persoanele dispărute în Georgia, am spus. Există o bază de date la nivel de stat?

- Există și nu există. Rapoartele persoanelor dispărute sunt gestionate în general la nivel local, astfel încât fiecare departament de poliție are propria listă. Uneori, ar putea fi implicat și GBI¹ care acționează la nivel național.

- GBI?

- Biroul de investigații din Georgia, spuse el. Comunitățile mici nu prea își pot permite să aibă detectivi cu normă întreagă sau anchetatori ai acestor cazuri, așa încât atunci când sunt comise infracțiuni sau sunt date persoane dispărute în afara marilor orașe, este implicat GBI. Au o listă proprie de persoane dispărute.

- Așadar, dacă ați avea un nume, ați putea verifica dacă cineva este dat dispărut?

- Desigur, spuse el. Persoanele dispărute sunt listate, de obicei, în ordine alfabetică, dar unele departamente le listează cronologic. În funcție de departament, unele dintre aceste liste sunt publice.

- Ce se întâmplă dacă aveți doar un prenume?

- Este, evident, un proces mai lent, dar este încă posibil. Va trebui să vă uitați singuri pe diverse liste. Luați în considerare să sunt incluse și persoane dispărute de mai mult de zece ani.

- Ați fi dispus să verificați?

- Vreți să caut numele lui Callie? Nici unul dintre voi nu este chiar sigur că a dispărut din Georgia.

- Este un copil și este pe moarte.

Îi luă o secundă înainte să încuviințeze din cap.

¹ Georgia Bureau of Investigation

- În regulă. Totuși, nu am idee cât ar putea dura acest lucru.
- Mai e ceva.
- Da?
- În afară de Callie, puteți căuta și numele Karen?
- Karen?

Am confirmat din cap.

- O adolescentă caucaziană, dispărută de primăvara sau vara trecută.

Chiar în timp ce menționam asta, puteam simți privirea întrebătoare a lui Natalie îndreptată asupra mea.

***

Robertson ne spuse să așteptăm într-o cafenea aflată mai jos pe stradă. Deși luasem amândoi micul dejun, eu mi-am mai comandat încă o ceașcă de cafea, iar Natalie un ceai.

Am lăsat un bacșiș de 500 la sută la vedere, în caz că trebuia să stăm la masă pentru un timp.

- Karen? întrebă Natalie.

I-am înmănat biletul original. Natalie îl citi. Când a terminat, am parcurs din nou ultima parte a acestuia.

Trevor... ai grijă... și...(care...and) dacă poți... leșinat... bolnav... ca Rose... găsește familia... du-te în iad... și fugi... te iubesc... ai venit... acum du-te... te rog

- Pare clar că vorbea despre ea.

- Nu menționează numele Callie.

Nu. Dar dacă pui împreună cuvintele *grijă și și (care and)* și schimbi o parte din pauze, iese asta.

I-am dat reinterpretația pe care o scrisesem mai devreme.

Trevor... ajut-o pe Karen dacă poți. A leșinat. Bolnavă ca Rose. Găsește-i familia. Du-te în Helen. Fugi. Te iubesc. Ai venit. Acum du-te. Te rog.

A citit înainte să mă privească.

– Cum de ți-a venit ideea asta?

– Cred că trebuie să fi avut inspirație.

***

Dură mai puțin timp decât anticipase oricare dintre noi. Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Robertson intră în cafe-nea ținând un dosar în mână. La masă mai erau locuri libere și se așeză pe un scaun.

Fără să stea pe gânduri, chelnerița reveni la masă cu o ceașcă de cafea pentru el. Am bănuțit că era un client obișnuit al localului. Între timp, el îmi întinse dosarul.

– Cred că am găsit-o.

– Deja?

– Karen Anne-Marie Johnson, spuse el. Din Decatur. În vârstă de șaisprezece ani. A plecat la vârsta de cincisprezece ani în mai, anul trecut, ceea ce înseamnă că este dispărută de puțin mai mult de un an. Pare că e fata pe care o căutați, nu-i așa? Voiam să verificați înainte să continui cercetările.

Am deschis dosarul subțire și ochii mi-au căzut asupra unei fotografii scoase la imprimantă a lui Callie. Pentru o clipă nu mi-a venit să cred. Deși sperasem, sentimentul de ușurare pe care l-am simțit era copleșitor.

– Ea este.

– Sunteți sigur?

– Fără îndoială, am spus.

Natalie se aplecă spre mine, examinând și ea fotografia. Trebuia să-mi reamintesc – în afară de noaptea agitată când arseșe rulota și poate nici măcar atunci – Natalie nu o mai văzuse niciodată.

– Nu-mi vine să cred cât de repede ați găsit-o, am spus.

– Nu a fost atât de dificil. Se afla pe lista de persoane dispărute a GBI, care a fost prima pe care am verificat-o. Mi-a luat mai puțin de zece minute. Pe site-ul lor de internet sunt fotografiile și toate

informațiile, așa că nici măcar nu aveți nevoie de ajutorul meu. Ați fi putut rămâne în Carolina de Nord și să căutați singuri.

Numai că nu știam că GBI are un site de internet. Până în această dimineață, nici nu auzisem vreodată despre GBI.

– Vă mulțumim pentru ajutor.

– Cu asta ne ocupăm. Sper că toate acestea vor avea un final fericit.

– Mai este ceva ce ne puteți spune?

Robertson clătină din cap.

– Am vorbit cu cei din Decatur și au scos dosarul. V-am făcut o copie și este în dosar, dar este o poveste tipică. Le-a spus părinților că merge să-și petreacă noaptea acasă la o prietenă. Întrucât nu au mai avut nici o veste de la ea până în seara următoare, părinții au contactat-o pe prietenă și au aflat că fata nu fusese acolo de la început. Din câte știau părinții, nu avea un iubit, așa că nu era vorba despre asta. Veți vedea acolo că are și două surori mai mici.

Ceea ce însemna posibile compatibilități pentru transplantul de măduvă osoasă.

– Dacă este din Decatur, cum de a apărut Helen în ecuație? Întrebă Natalie.

– Nu știu, am spus. Dar am o bănuială că voi afla.

– În ceea ce mă privește, spuse Robertson, va trebui să contactez GBI și să-i anunț unde se află Karen. De asemenea, și poliția din Decatur. Sunt sigur că părinții vor fi ușurați când vor afla această veste.

M-am gândit la asta.

– Ar fi posibil să amânați până mâine?

– De ce aș face asta? se încruntă Robertson.

– Pentru că aș vrea să vorbesc cu ea mai întâi.

– Nu așa procedăm în Georgia.

– Știu. Dar aș dori să știu de ce a fugit în primul rând. Dacă a fost din cauză că a fost abuzată, vreau să fie pregătită.

– Instinctul îmi spune că fuga ei nu a avut nimic de-a face cu abuzul.

– De ce credeți asta?

– Uitați-vă la ultima pagină, spuse el. După ce am vorbit cu cei din Decatur, am scos la imprimantă un articol de știri pe care l-am găsit pe internet. S-ar putea să vreți să-l citiți.

***

Apărut inițial în *Atlanta Journal and Constitution*, articolul era scurt, de doar câteva paragrafe și, în timp ce citeam, i-am dat dreptate lui Robertson.

În opinia mea, se explica aproape tot.

După o scurtă muncă de lămurire din partea lui Natalie și a mea, Robertson a fost de acord să-mi dea douăzeci și patru de ore înainte să contacteze GBI și poliția din Decatur. De asemenea, a jurat că mă va face personal responsabil dacă lucrurile nu mergeau cum trebuia.

Primul meu apel a fost către doctorița Nobles. După o lungă așteptare, mi-a spus că încă era în spital și starea lui Callie se deteriorase ușor peste noapte. I-am spus că i-am găsit familia și intenționez să vorbesc cu Callie în acea după-amiază. După aceea, am schimbat rezervarea pentru biletele de avion să pot ajunge la spital după-amiază.

Natalie și cu mine am discutat despre cea mai bună modalitate de a gestiona situația în timp ce ne îndreptam înapoi spre Atlanta. Am înapoiat mașina închiriată, am făcut check-in-ul și, în cele din urmă, ne-am îndreptat spre poarta de îmbarcare.

Odată ajuși la bord, Natalie a devenit tăcută, așa cum eram și eu. Amândoi știam că timpul nostru împreună aproape se încheiase, dar nici unul dintre noi nu-și dorea să vorbească despre asta. Am observat că Natalie îi studia pe ceilalți pasageri pe furiș când ajungeau la poarta de îmbarcare, fără îndoială îngrijorată din nou că o putea recunoaște cineva. Înțelegeam raționamentul ei, dar tot simțeam un gol în interiorul meu.

În timp ce mergeam prin terminalul din New Bern, am auzit pe cineva strigându-i numele. O altă femeie, cam de aceeași vârstă cu ea, se apropia cu intenția clară de a sta de vorbă. Ezitam între

a o aștepta sau pur și simplu a merge mai departe, dar am putut vedea rugămintea din privirea lui Natalie, implorându-mă să plec.

M-am îndreptat singur spre parcare, făcând eforturi să nu mă uit în spate și să mă întreb dacă aceea era ultima amintire cu ea pe care o voi avea.

***

Cincisprezece minute mai târziu, eram la spital, îndreptându-mă spre camera lui Callie. Ușa era deschisă și am intrat. Am observat că îi fusese îndepărtat bandajul din jurul capului, lăsând să i se vadă părut încâlcit. Ca de obicei, televizorul era pornit și, după ce mi-a remarcat prezența, Callie s-a întors spre ecran.

Am tras scaunul mai aproape de pat și m-am așezat.

– Cum te simți?

– Vreau să plec acasă.

– Am vorbit mai devreme cu doctorița Nobles.

– A fost aici azi-dimineață, spuse Callie. Mi-a spus că încă se străduiește să găsească donatori.

O priveam, încercând să-mi imaginez cât de greu trebuie să fi fost pentru ea acest an.

– Am fost în Georgia azi-dimineață, am spus, în cele din urmă.

Se întoarse spre mine, îngrijorată.

– Și?

– Știu cine ești.

– Nu, nu știi.

– Numele tău este Karen Johnson și ai șaisprezece ani. Ai fugit de acasă, din Decatur, Georgia, în mai anul trecut, când aveai cincisprezece ani. Părinții tăi se numesc Curtis și Louise, și ai două surori gemene pe nume Heather și Tammy.

După ce i-a trecut șocul și-a îngustat ochii.

– Presupun că deja i-ai sunat pe părinții mei? Și sunt pe drum?

– Nu, am spus. Nu i-am sunat. Cel puțin, nu încă.

– De ce nu? Pentru că intenționezi să fii arestată?

- Nu. Pentru că mi-ar plăcea să-ți suni tu părinții înainte să o facă poliția.

- Nu vreau să vorbesc cu ei, spuse ea, ridicând vocea. Ți-am spus deja asta.

- Mi-ai spus multe lucruri, am continuat, rămânând calm. Dar ești minoră și, din punct de vedere tehnic, dispărută. Poliția îți va contacta părinții cel mai târziu mâine, așa încât toate acestea se vor încheia, indiferent ce hotărăști tu. Vor afla unde ești și sunt sigur că vor veni să te vadă. Cred că ar fi mai bine dacă ar auzi totul de la tine mai întâi. Sunt sigur că au fost cu adevărat îngrijați pentru tine, pentru că le e dor de tine.

- Nu știi nimic!

- Ce nu știi?

- Mă urăsc.

Vocea ei era jumătate un suspin, jumătate un strigăt de furie. O priveam, gândindu-mă la articolul pe care îl citisem.

- Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Roger?

Tresări la auzul acestui nume și am știut că voi dezlănțui un val de emoții dureroase. În loc să răspundă, își ridică picioarele și le ghemui la piept și începu să se balanseze. Îmi doream să o pot ajuta cumva, dar știam din proprie experiență că vinovăția este o luptă individuală, purtată întotdeauna de unul singur. Am privit cum începuse să plângă înainte să-și șteargă furioasă lacrimile cu dosul palmei.

- Vrei să vorbim despre asta? am întrebat-o.

- De ce? Nu va schimba ce s-a întâmplat.

- Ai dreptate, am recunoscut. Dar a vorbi despre tristețe sau vinovăție te poate ajuta să elimini o parte din durere și, uneori, asta lasă mai mult loc în inima ta să-ți amintești ce ai iubit la o anumită persoană.

După o lungă tăcere, vorbi în cele din urmă, cu vocea răgușită.

- Este vina mea că a murit. Trebuia să-l supraveghez.

- Ceea ce i s-a întâmplat lui Roger a fost un accident groaznic, groaznic. Sunt sigur că ți-ai iubit foarte mult fratele mai mic.

Își sprijinea bărbia pe genunchi, părând epuizată. Am așteptat în tăcere, lăsând-o să se hotărască singură. Învățasem în timpul

terapiei mele cât de puternică poate fi tăcerea; le oferă oamenilor timp să-și dea seama cum își vor spune povestea sau dacă vor să o spună. Când începu, în sfârșit, aproape că părea că vorbește cu ea însăși.

– Cu toții l-am iubit pe Roger. Părinții mei își doriseră întotdeauna un băiat, dar după ce s-au născut Heather și Tammy, mama a avut probleme să mai rămână însărcinată. Așa că, atunci când Roger a venit în cele din urmă, a fost ca o minune. Când era bebeluș, eu, Tammy și Heather îl tratam ca pe o păpușă. Îi schimbam hainele și-i făceam poze. Era întotdeauna atât de fericit, unul dintre acei bebeluși care zâmbesc mereu și de îndată ce a putut să meargă în picioare, venea după noi peste tot. Nu m-a deranjat niciodată să am grijă de el. Părinții mei nu ieșeau prea des în oraș, dar în acea seară era aniversarea lor. Tammy și Heather erau acasă la o prietenă, așa că eram singură cu Rog. Ne jucam cu setul lui de trenulețe Thomas și când i s-a făcut foame, l-am dus în bucătărie să-i fac un hotdog. Erau preferații lui. Mânca mereu hotdog și i l-am tăiat în bucăți mici, așa că atunci când m-a sunat prietena mea, Maddie, m-am gândit că nu e nici o problemă să ies pe verandă să vorbesc cu ea. Era supărată pentru că iubitul ei tocmai se despărțise de ea. Nu am crezut că am lipsit atât de mult, dar, când am intrat în casă, Roger era căzut pe podea și avea buzele vinete și nu știam ce să fac...

Făcu o pauză, ca și când ar fi rețrăit acel moment paralizant. Când continuă, părea tulburată.

– Avea doar patru ani... Am început să urlu și în cele din urmă m-a auzit o vecină și a venit. A sunat la 911 și apoi au venit părinții și ambulanța, dar până atunci...

Trase aer adânc în piept, iar respirația îi era neregulată.

– La înmormântare, a purtat un costum albastru pe care i l-au cumpărat părinții mei. Fiecare trebuia să punem o jucărie la el în sicriu și eu l-am ales pe Thomas. Dar... a fost ca un coșmar. Nici nu mai arăta ca Roger. Avea cărarea făcută pe cealaltă parte și îmi amintesc că m-am gândit că, dacă ar fi avut părul dat în partea

în care trebuia, s-ar fi trezit și totul ar fi revenit la normal. Dar, desigur, totul a fost diferit după aceea. Era ca și când se așezase un nor negru peste noi. Mama plângea întruna și tata își petrecea cea mai mare parte din timp în garaj, iar Heather și Tammy se certau tot timpul. Nimeni nu avea voie să intre în camera lui Roger și rămăsese exact la fel ca atunci când ne jucam cu Thomas. Trebuia să trec pe lângă camera lui de fiecare dată când mergeam în camera mea sau la baie și nu mă puteam gândi decât că, dacă aș fi stat în cameră puțin mai mult, Maddie n-ar mai sunat în timp ce mânca și atunci nu s-ar mai fi întâmplat nimic rău. Și mama și tata... abia se mai puteau uita la mine pentru că mă învinovăteau pentru cele întâmplate. Și s-a întâmplat de aniversarea lor, așa că am distrus și asta.

Am ezitat, întrebându-mă cum aș fi putut să înțeleg o astfel de tragedie îngrozitoare. În cele din urmă, am spus:

– Callie, sunt sigur că ei știu că nu a fost vina ta.

– Te înșeli, spuse ea, ridicând brusc tonul. Nu ai fost acolo. I-am auzit vorbind într-o noapte și spunând că, dacă nu aș fi vorbit la telefon, atunci Roger ar fi fost viu. Sau poate că, dacă aș fi sunat imediat la 911, l-ar fi putut salva.

Am încercat să-mi imaginez cât de devastator trebuie să fi fost să auzi acele cuvinte.

– Asta nu înseamnă că au încetat să te iubească, i-am spus.

– Dar a fost vina mea! strigă ea. Eu sunt cea care a ieșit din casă să vorbească la telefon și l-a lăsat singur și de fiecare dată când mă priveau știam la ce se gândeau cu adevărat. Și apoi... totul a început să meargă prost. Tata a fost concediat, mama a făcut cancer de piele și, chiar dacă l-au depistat devreme, tot era o problemă. În cele din urmă, tata a găsit un loc de muncă, dar a trebuit să ne vindem casa și Tammy și Heather erau foarte supărate pentru că trebuiau să-și părăsească prietenii. Nu mă puteam gândi decât că eu declanșasem toate astea și, dintr-odată, am știut că trebuia să plec. Dacă plecam, atunci lucrurile ar fi revenit, în cele din urmă, la normal.

Voiam să-i spun că au loc tot timpul concedieri și că oricine poate face cancer; voiam să-i explic faptul că, în situații stresante, trebuie să te bazezi pe argumente. Dar Callie nu era gata să audă oricare dintre aceste explicații deocamdată, pentru că faptul că se învinovăța în sinea ei îi permitea să simtă că are control asupra întregii situații.

– Așadar, te-ai hotărât să fugi de acasă.

– A trebuit. M-am dus la autogară și am luat primul autobuz care pleca. M-am dus mai întâi la Charlotte, apoi la Raleigh și, după aceea, am făcut autostopul cu un bărbat care se îndrepta spre coastă. Am ajuns la New Bern.

– Unde ai dormit în hambarul bunicului, iar el te-a găsit.

– Nu aveam nici un ban și eram atât de obosită și de murdară, spuse ea, părând incredibil de matură pentru vârsta ei. Nu făcusem duș de zile întregi. M-a găsit în dimineața următoare.

– Probabil că ți-a pregătit și micul dejun.

Pentru prima dată de când eram în cameră, schiță un zâmbet obosit.

– Așa este. Nu părea deloc supărat. Doar m-a întrebat cine sunt și i-am spus întâmplător chiar numele meu real, dar apoi mi-a venit în cap Callie, așa că i-am spus că era numele meu mijlociu și i-am cerut să mă strige așa. Și mi-a spus: *Bine, Callie, pun pariu că mori de foame. Să-ți dăm ceva de mâncare și să-ți curățăm hainele.* Nu mi-a pus prea multe întrebări. În mare parte, a vorbit despre albine.

– Era stilul lui.

– Când am terminat de mâncat, m-a întrebat unde mă duc. Nu știam, așa că mi-a spus că va pune așternuturi curate în camera de oaspeți și că puteam să stau acolo până mă hotăram ce voiam să fac. Parcă se aștepta să apar. Îmi aduc aminte că într-o dimineață, după ce mi-a pregătit micul dejun, m-a rugat să-l ajut cu albinele. M-a îmbrăcat cu unul dintre costume, dar el nu purta. Mi-a spus că sunt prietenele lui și aveau încredere în el. Am crezut că ar fi

trebuit să o spună invers – că el avea încredere în ele, dar nu a făcut-o. Cred că era un pic ciudat, nu-i așa?

Am zâmbit.

– Ba da. Dar îmi spunea același lucru și mie.

Ea dădu din cap.

– Oricum, după câteva săptămâni, mi-a spus despre Trading Post. Când i-am spus că nu mai muncisem niciodată într-un magazin înainte, mi-a zis că nu avea importanță. Așa că ne-am urcat în camioneta lui și a venit cu mine, destul de convins că voi fi angajată de Claude. Apoi, după ce am economisit niște bani, mi-a mai împrumutat și el, să pot închiria o rulotă. M-a ajutat să mă mut, deși nu aveam prea multe lucruri. Dar avea niște mobilă în plus și mi-a dat-o, la fel cum a făcut Claude mai târziu, după ce a ars rulota.

Mi-a spus multe lucruri pe care nu le știam, deși nu m-au surprins.

– Chiar ți-a dat numărul asigurării sociale a bunicii?

După o clipă, clătină din cap.

– Nu. Am găsit cardul într-o cutie sub pat în prima seară când am fost acolo. Îmi pare rău pentru că l-am luat, dar nu știam ce să fac. Știam că părinții mei m-ar fi putut găsi dacă îl foloseam pe al meu.

– De unde știi asta?

– De la TV, spuse ea ridicând din umeri. Din filme. Țăsta a fost și motivul pentru care nu mi-am luat telefonul, am mers cu autobuzul și mi-am schimbat numele.

– Destul de inteligent, am spus cu o notă de admirație în glas.

– A funcționat, spuse ea. Până când tu ți-ai dat seama.

– Pot să-ți mai pun câteva întrebări?

– De ce nu?

Părea resemnată.

– Probabil vei afla oricum totul.

– De ce ai ales numele Callie?

– Pentru că sunt originară din California.

– Serious?

– M-am născut în San Diego. Tata era în marina militară.

Un alt detaliu pe care nu îl știam, dar care probabil nu era important.

- De unde știa bunicul că ești bolnavă?

- Oh, da. Nici nu sunt sigură că eram bolnavă atunci. Sau poate că eram. Nu știu. Oricum, am leșinat când l-am ajutat să recolteze mierea. Când mi-am revenit, mi-a spus că l-am speriat de moarte. A încercat să mă convingă să merg la doctor, dar nu am vrut. M-am gândit că mi-ar fi pus prea multe întrebări. Ceea ce s-a dovedit a fi adevărat, știi.

Am ridicat o sprânceană, gândindu-mă că era mai isteță decât îmi imaginasem. Mă îndoiam că eu aș fi fost în stare să fac tot ce făcuse la vârsta ei. Cu toate acestea, mai erau câteva întrebări rămase fără răspuns.

- Presupun că, după ce familia ta a vândut casa, tatăl tău și-a găsit un loc de muncă în Helen, nu?

- Am fugit de acasă înainte să se mute, dar ăsta era planul. Tata a primit un post de administrator de hotel acolo.

Mă întrebam dacă este același hotel unde fusesem cazat; mă întrebam dacă era același tip care îmi împrumutase un pix mai devreme, de dimineață.

- De unde știa bunicul că familia ta era în Helen?

- Într-o noapte, mi se făcuse foarte dor de casă. Heather și Tammy sunt gemene și era ziua lor și am plâns pentru că îmi era dor de ele. Cumva, cred că am menționat că îmi doream să fi fost cu ele în Helen. Nici măcar nu credeam că m-a auzit sau că înțelesese ce spuneam, dar cred că a făcut-o.

Privi într-o parte și mi-am dat seama că mai avea ceva de spus. Mi-am împreunat mâinile, ascultând cum ofta.

- Chiar mi-a plăcut foarte mult de bunicul tău, spuse ea. A avut întotdeauna grijă de mine, știi? De parcă îi păsa cu adevărat de mine, chiar dacă nu avea nici un motiv. Când a murit, mi-a părut foarte rău. Simțeam că pierdusem singura persoană din acest oraș în care aveam încredere. Am fost la înmormântare, știi.

- Da? Nu-mi amintesc să te fi văzut.

- Am stat în spate, spuse ea. Dar după ce toată lumea a plecat, am mai rămas în preajmă. I-am spus că îi mulțumesc și că voi avea grijă de albine.

Am zâmbit.

- Știu că și el ținea la tine.

Când a tăcut, am scos, în sfârșit, telefonul din buzunar și l-am pus lângă ea pe pat. Callie s-a uitat fix la el, fără să-l ia.

- Ce zici să-ți suni părinții? am spus.

- Trebuie? întrebă ea cu o voce stinsă.

- Nu. Nu am să te oblig să faci asta. Dar fie vorbești tu cu ei la telefon, fie va apărea poliția la ușa lor, ceea ce ar putea fi înspăimântător pentru ei.

- Și poliția le va spune sigur? Chiar dacă nu vreau?

- Da.

- Cu alte cuvinte, nu am de ales.

- Bineînțeles, ai de ales. Dar chiar dacă nu îi suni, ei tot vor veni aici. Îi vei vedea fie că vrei, fie că nu.

Își studia unghiile.

- Și dacă încă mă urăsc?

- Nu cred că te-au urât vreodată. Cred doar că s-au luptat cu durerea, așa cum ai făcut și tu. Oamenii fac asta în mod diferit.

- Stai aici cu mine? Să poată vorbi cu tine dacă e nevoie? Sau dacă o să am nevoie, vorbești tu cu ei dacă vor începe să strige ca nebunii? Și poate vei veni și mâine aici?

- Desigur, am spus.

Își mușca buzele.

- Crezi că mi-ai mai putea face încă o favoare?

Își atinse inconștient părul încâlcit.

- Mi-ai putea lua câte ceva de la magazin? Arăt ca naiba.

- De ce ai nevoie?

- Știi... cosmetice. O perie de păr, un demachiant și o loțiune pentru mâini.

Se uită cu dezgust la cuticulele crăpate. Am încuviințat din cap, notându-mi pe telefon, în timp ce îmi dicta lista de produse.

- Altceva?
- Nu, spuse ea. Cred că ar trebui să-i sun, nu?
- Probabil. Dar vreau să știi ceva mai întâi.
- Ce anume?
- Sunt mândru de tine.

Capitolul 21

Am rămas cu Callie să dea telefon. Desigur, părinții ei au fost în același timp șocați și fericiți să audă de fiica lor. După suspine de neîncredere și de bucurie, a urmat o avalanșă de întrebări, la care Callie a promis să le răspundă mai pe larg când vor sosi.

Dar când Callie îmi înmână telefonul, sentimentul lor inițial de ușurare a fost înlocuit de teamă atunci când le-am explicat cine sunt și le-am prezentat un rezumat al diagnosticului și prognosticului lui Callie. I-am asigurat că medicii lui Callie le vor prezenta toate opțiunile de tratament atunci când vor ajunge în New Bern și că era imperativ să vină cât mai curând posibil pentru a fi analizate toate variantele medicale posibile pentru Callie.

L-am pus la curent telefonic și pe șeful secției de poliție Robertson, transmitându-i că îi putea contacta pe cei de la GBI și poliția din Decatur pentru a-i anunța despre localizarea lui Callie și despre faptul că deja își contactase părinții. În finalul discuției, m-a rugat să-l țin la curent cu starea lui Callie și, cu permisiunea ei, am promis că voi face acest lucru.

În restul după-amiezii am stat cu ea, ascultând-o în timp ce își amintea spontan momente din viața ei de dinainte de moartea lui Roger, împărtășind detalii despre existența ei obișnuită de adolescentă. Era ca și când barajul impus de izolarea și secretomania din anul care trecuse se rupsese brusc, eliberând un șuvoi de nostalgie

pentru viața pe care o regretase în tot acest timp. De la turneele ei regionale de volei până la obiceiurile câțelului ei Labrador retriever, numele profesorilor ei preferați de liceu și băiatul cu care avusese câteva întâlniri. Informațiile despre viața ei personală au năvălit la întâmplare în următoarele câteva ore, creând o imagine aproape uimitoare în normalitatea ei. Eram uimit de curajul și independența pe care și le dezvoltase de când fugise de acasă, ceva pentru care nimic din existența placidă, relativ simplă pe care descrisese, nu o pregătise pentru greutățile cu care se confruntase ca fugară.

Eram cu ea când doctorița Nobles veni să o viziteze și privea în tăcere cum Callie îi spunea, în sfârșit, adevărul despre ea. Evitându-i privirea în timp ce strângea cearșaful între degete, își ceru scuze că mințise. Când a terminat, doctorița îi strânse mâna lui Callie.

– Să încercăm doar să te facem bine, da? spuse ea.

Știam că familia lui Callie intenționa să călătorească toată noaptea cu mașina și să ajungă la spital dimineața, la prima oră. Callie mă pusese să promit din nou că mă voi afla acolo și am asigurat-o că voi sta cât avea nevoie. La lăsarea întinericului peste parcare care se vedea de la ferestrei ei, am întrebat-o dacă voia să rămân până la încheierea orelor de vizită. Clătină din cap.

– Sunt obosită, spuse, așezându-se înapoi pe perne. Voi fi bine acum.

Cumva, am crezut-o.

Când am ajuns acasă, eram complet epuizat. Am sunat-o pe Natalie, dar a intrat mesageria vocală. I-am lăsat un mesaj scurt, prin care am informat-o că familia lui Callie urma să ajungă de dimineață în cazul în care voia să-i întâlnească și că vorbisem deja cu Robertson. După aceea, m-am prăbușit pe pat și nu m-am mai trezit până în dimineața următoare.

***

În drum spre spital a doua zi, m-am oprit la magazinul de cosmetice. Cu ajutorul uneia dintre angajate am cheltuit o mică avere

pe produse cosmetice, o perie de păr și o oglindă. Când i le-am dat lui Callie, am putut vedea încordarea de pe fața ei. M-am uitat în timp ce-și privea părul, pielea de pe brațe și cearșafurile.

– Cum ai dormit? am întrebat-o, așezându-mă pe scaun lângă patul ei.

– Nu am dormit deloc, spuse ea. Am senzația că m-am uitat pe tavan toată noaptea.

– Este o zi mare. Pentru toată lumea.

– Ce fac dacă vor fi furioși și încep să strige?

– Dacă este nevoie, voi fi mediator, bine? Dacă lucrurile o iau razna, vreau să spun. Dar au fost bucurări când te-au auzit ieri, nu? Nu cred că vor striga la tine.

– Chiar dacă sunt bucuroși că sunt în viață...

Se opri să înghită, cu fața lipsită de orice expresie.

– În sufletul lor, încă mă învinovățesc pentru moartea lui Roger.

Nu eram sigur ce să răspund la asta, așa că nu am spus nimic. În tăcere, Callie căută prin geanta pe care o adusesem cu mâna sănătoasă, studiind articolele pe care le cumpărasem.

– Ai nevoie să-ți ții oglinda?

– Nu te deranjează?

– Nu deloc, am spus, luând oglinda.

Când se văzu în oglindă, Callie tresări.

– Arăt oribil.

– Nu, nu, am spus. Ești o fată foarte drăguță, Callie.

Făcu o grimasă în timp ce-și trecea peria prin păr, apoi începu să-și aplice machiajul. Deși mă îndoiam că aceste pregătiri contau pentru familia ei, păreau să o facă pe Callie să se simtă mai bine și asta era important.

Părea să știe ce face, iar la final, am fost surprins de transformarea ei. Când de declară mulțumită, puse articolele înapoi în geantă, așezând-o pe noptieră.

– Cum arăt? întreabă ea, sceptică.

– Frumoasă. Și acum, chiar pari de nouăsprezece ani.

Se încruntă.

– Sunt atât de palidă...

– Ești prea critică.

Se uită pe fereastră.

– Nu sunt îngrijorată în legătură cu mama sau cu surorile mele, spusese ea. Dar mi-e puțin frică de cum va reacționa tata.

– De ce?

– Nu ți-am spus asta, dar chiar și înainte de a muri Roger, nu ne înțelegem foarte bine. De obicei, este tăcut și nu-și exteriorizează sentimentele până când se înfurie. Și era foarte furios chiar cu mult înainte de a muri Roger. Nu-i plăceau prietenii mei, credea că mă puteam descurca mai bine la școală, nu îi plăcea cum mă îmbrăcam. Jumătate de timp, eram pedepsită. Uram asta.

– Majoritatea adolescenților simt așa.

– Nu sunt sigură că vreau să mă întorc, mărturisi ea, simțindu-i-se teama în voce. Dacă lucrurile sunt la fel de rele ca înainte?

– Cred că, am spus, cel mai bine este să iei lucrurile pas cu pas. Nu trebuie să iei această decizie chiar acum.

– Crezi că vor fi supărați pe mine? Pentru că am fugit de acasă și nu i-am sunat?

Pentru că nu voiam să o mint, am dat din cap.

– Da. O parte din ei va fi supărată. Dar o altă parte va fi bucurasă să te vadă. Și încă o parte va fi îngrijorată că ești bolnavă. Cred că vor simți mai multe emoții diferite în același timp. Presupun că se vor simți într-un fel copleșiți, lucru de care trebuie să ții cont atunci când le vei vorbi. Dar cea mai importantă întrebare în acest moment este: Cum te simți?

Își cântări răspunsul.

– Sunt nerăbdătoare să-i văd, dar, în același timp, speriată.

– Și eu aș fi speriat, am spus. E normal.

– Vreau doar...

Se opri, dar nu era nevoie să termine propoziția. Puteam vedea în expresia ei ce voia, pentru că era același lucru pe care și-l dorea orice copil. Voia să fie iubită de părinții. Acceptată. Iertată.

– Mai este și un alt aspect pe care trebuie să-l iei în considerare, am adăugat eu, după un moment.

– Ce anume?

– Dacă vrei ca părinții tăi să te ierte, atunci și tu va trebui să te ierți.

– Cum? întrebă ea. După ce am făcut?

– Iertarea nu înseamnă că uiți sau că nu mai vrei să poți schimba trecutul. În principal, înseamnă că accepți ideea că nu ești perfectă, pentru că nimeni nu este perfect. Și oricui i se pot întâmpla lucruri îngrozitoare.

Ea își coborî privirea și, în tăcerea care se lăsase, o puteam vedea luptându-se cu această idee. Era nevoie de timp – și probabil de multe ședințe de consiliere – să ajungă acolo, dar era un drum pe care trebuia să-l parcurgă pentru a se vindeca și a-și continua viața. Nu am insistat cu acest subiect, totuși; în acest moment, trebuia să se confrunte cu provocări imediate.

Pentru a nu se gândi la lucruri complicate, am orientat conversația spre subiecte mai ușoare. I-am împărtășit, în schimb, impresiile mele despre Helen și i-am arătat câteva fotografii de pe telefon pentru a putea vizualiza mai ușor orașul; i-am sugerat că, dacă va avea ocazia, ar trebui să încerce șnițelul vienez la Bodensee. Și pentru prima dată i-am povestit despre Natalie, nu tot, dar suficient să știe cât de mult însemna pentru mine.

În timpul unei pauze în conversație, am auzit voci venind dinspre coridor; am auzit numele Karen Johnson și zgomot de pași apropiindu-se. M-am ridicat, mi-am mutat scaunul înapoi în cealaltă parte a camerei și m-am uitat la Callie. Avea o privire disperată.

– Mi-e frică, spuse ea, pe un ton panicat. Mă vor urî.

– Nu te-au urât niciodată, am liniștit-o eu. Sunt sigur de asta.

– Nici nu știu ce să spun...

– O să știi. Dar vrei un sfat? Spune-le întregul adevăr.

– Ei nu vor adevărul.

– Poate că nu, am spus. Dar este cel mai bun lucru pe care îl poți face.

Stăteam în picioare când una dintre asistente conduse familia lui Callie în cameră, unde se opriră brusc, ca și când nu puteau să proceseze ceea ce vedeau. Louise era prima, flancată de Tammy și Heather; am simțit patru perechi de ochi îndreptate spre mine

înainte să se concentreze asupra fetei care fugise de acasă cu mai bine de un an în urmă. În timp ce ei se luptau cu emoții puternice, eu observam cât de mult semăna Callie cu mama ei, Louise. Aveau ochii și părul de aceeași culoare, ambele erau minione și cu pielea palidă. Mă îndoiam că era cu mult mai în vârstă decât mine. Curtis, de asemenea, părea să aibă în jur de treizeci și ceva de ani, dar era mai înalt și mai solid decât mă așteptam, cu o barbă aspră și cearcăne adânci sub ochi. Mă privea întrebător, de parcă se gândea dacă eram vreun oficial căruia trebuia să i se adreseze, dar am clătinat din cap.

– Bună, mami, se auzi vocea blândă a lui Callie.

Cuvintele fuseră suficiente ca să rupă vraja și Louise se repezi brusc spre pat, cu lacrimi în ochi. Heather și Tammy o urmară, scoțând un sunet colectiv de entuziasm. Erau gemene fraterne, nu identice și nu semănau aproape deloc una cu cealaltă. Precum niște cățeluși extrem de încântați, practic se urcaseră pe patul lui Callie, în timp ce se aplecau să o îmbrățișeze și să pună lăbuțele pe ea. De unde stăteam în picioare, o auzeam pe Louise repetând întruna: „Nu pot să cred“ și „Am fost atât de îngrijorați“, în timp ce o mângâia pe păr și o ținea strâns de mână, iar lacrimile îi curgeau necontrolat pe față. Între timp, Curtis rămăsese nemișcat, ca și când ar fi fost paralizat.

În cele din urmă, i-am auzit din nou vocea lui Callie.

– Bună, tati, spuse ea, de sub un maldăr de brațe.

Curtis dădu ușor din cap, într-un final, apropiindu-se și el de pat. Fetele se dădură deoparte, făcându-i loc tatălui lor și întorcându-se spre el, așteptând. El se aplecă ezitând.

Callie se ridică puțin și își puse brațele în jurul gâtului lui.

– Îmi pare rău că am fugit de acasă și nu v-am sunat, spuse ea în șoaptă. Mi-a fost atât de dor de voi toți. Te iubesc.

– Și mie mi-a fost dor de tine, iubita mea, spuse el, vorbele lui sufocându-se de emoție. Și eu te iubesc.

Am rămas cu Callie, păstrând tăcerea cât timp și-a spus povestea și a răspuns șuvoiului lor interminabil de întrebări. Unele erau complexe („De ce ai fugit?“), iar altele erau banale („Ce mâncai la prânz în fiecare zi?“). Curtis a întrebat-o de mai multe ori de ce nu încercase niciodată să îi contacteze, măcar și doar pentru a le spune că era în viață. Deși Callie era sinceră, conversația nu era ușoară. Durerea era încă tangibilă și proaspătă, atât pentru ei, cât și pentru Callie, chiar și pe fondul bucuriei reîntâlnirii. Puteam vedea că adevărata lor vindecare ca familie de-abia de acum încolo începea, în cazul în care Callie chiar avea să se vindece complet de boala pe care o avea. Nu mai era fata care fusese când fugise de acasă cu un an în urmă, totuși viața lor rămăsese blocată într-o tragedie pe care nici unul dintre ei nu o depășise cu adevărat – și cel mai puțin dintre toți, Callie.

Când am ieșit din cameră pentru a le permite să își continue conversația în intimitate, le-am trimis o rugăciune tăcută pentru a avea curajul să treacă peste lunile și anii care urmau. Mergând pe holul acestui spital care acum îmi era familiar, nu mă puteam abține să nu mă gândesc cât de ciudat era că devenisem atât de profund implicat în viața unei fete despre care nu auzisem niciodată până în urmă cu două luni.

Și totuși, cea mai ciudată parte a întregii experiențe era să-i aud familia spunându-i Karen întruna, un nume care nu părea să i se potrivească fetei pe care ajunsese să o cunosc. Pentru mine, avea să fie mereu Callie.

***

A doua zi, doctorița Nobles mi-a spus că petrecuse aproape o oră cu familia după ce plecasem, încercând să le explice boala pe care o avea Callie într-un fel ușor de înțeles. Atât părinții, cât și surorile lui Callie fuseseră de acord să le fie testată măduva osoasă. Din cauza gravității condiției ei, laboratorul promisese deja să grăbească rezultatele; probabil că urmau să afle într-o zi sau două dacă vreunul dintre ei era suficient de compatibil din punct de

vedere HLA, ceea ce ar fi însemnat să treacă la teste suplimentare. Dacă se găsea un donator compatibil, Callie ar fi trebuit să fie transportată la Greenville pentru restul tratamentului. De asemenea, doctorița Nobles i-a pus în legătură cu dr. Felicia Watkins, medicul oncolog de la Vidant și i-a asigurat că spitalul de acolo era gata să o primească. În acest sens, după ce am vorbit cu doctorița Nobles, am rezervat și am plătit camere la hotel în New Bern pentru familie timp de o săptămână, precum și pentru încă două săptămâni la un hotel din Greenville. Măcar atât puteam să fac ținând cont de îngrijorarea lor mistuitoare în legătură cu Callie și dificultatea de a fi atât de departe de casă.

Auzindu-mi atât de des menționat numele în timpul discuțiilor lor cu Callie, Curtis și Louise au fost, în mod firesc, curioși să afle mai multe despre mine. Când m-am oprit la camera lui Callie după întâlnirea cu doctorița Nobles, am fost încântat să le povestesc pe scurt cum de ajunseseam să locuiesc în New Bern în ultimele câteva luni, omițând în același timp cele mai complicate aspecte ale serviciului meu militar și recuperarea în curs. Le-am putut împărtăși, de asemenea, tot ce aflasem despre prietenia dintre Callie și bunicul și cum era el. Mă întrista că nu era acolo să-i întâlnească, în sfârșit, pe părinții lui Callie, dar, într-un fel simțeam că veghează această reuniune, mulțumit că îi dusesem eforturile până la capăt.

Natalie îmi răspunsese la mesaj cu o seară înainte și când a venit mai târziu la spital, i-am prezentat-o lui Callie și familiei ei. A discutat cu ei în privat vreo douăzeci de minute, asigurându-se că avea toate detaliile necesare raportului pe care trebuia să îl completeze. La ieșire, m-a căutat în sala de așteptare, întrebându-mă dacă aveam timp pentru o ceașcă de cafea.

La sala de mese, se așeză vizavi de mine la masă, arătând foarte oficial în uniformă și la fel de frumoasă ca întotdeauna. În timp ce beam din cafeaua slabă, i-am descris orele lungi pe care le petrecusem cu Callie, punând cap la cap povestea ei și asistând la reîntâlnirea ei emoționantă cu familia.

- Per total, cred că a fost un final fericit, spuse ea.

– Până acum. Acum, totul depinde de teste.

– Ar fi tragic ca părinții ei să o găsească, doar pentru a o pierde din nou.

– Da, am spus. Dar am credea că se va rezolva cu bine.

Natalie zâmbi.

– Pot înțelege de ce ai fost atât de hotărât să o ajuți. E... captivantă. E greu de crezut că are doar șaisprezece ani. Este mai matură decât mulți dintre adulții pe care îi cunosc. Mă întreb cum se va adapta să locuiască din nou cu familia ei, să meargă la liceu și să facă lucrurile pe care le fac adolescenții în mod normal.

– Cu siguranță va fi o schimbare. S-ar putea să-i ia ceva timp ca să se obișnuiască, dar am sentimentul că va fi bine.

– Și eu cred la fel. În altă ordine de idei, bunicul tău era un om foarte inteligent.

– În ce sens?

– Dacă i-ar fi spus „Callie” în camera de spital, poate nu am fi aflat niciodată cine era ea cu adevărat. Nu am fi încercat niciodată să găsim o Karen.

M-am gândit la asta, dându-mi seama că avea dreptate. Bunicul nu încetase niciodată să mă uimească.

– Și Robertson avea dreptate, continuă ea. Când ne-a spus că am fi putut găsi informațiile chiar noi. Am intrat pe site-ul de internet al GBI și mi-a luat doar cinci minute să o găsesc, odată ce aveam prenumele ei adevărat și știam cum arată. Nici nu era nevoie să mergem până în Georgia.

– Totuși, îmi pare bine că am fost, am spus. Altfel, poate nu te-aș mai fi văzut niciodată.

Se uită în jos la ceașca de cafea.

– O să-mi fie dor de tine.

„Și mie. Mai multe decât vei ști vreodată.”

– Cred că o să recoltez o parte din miere înainte să plec. Vrei să vii să mă ajuți? Îți voi arăta cum să învârți și să filtrezi fagurii și, dacă ai noroc, ți-aș putea da câteva borcane pentru acasă.

Ea ezită, apoi spuse:

– Nu cred că este o idee prea bună. Îmi este deja suficient de greu să știu că vei pleca.

– Așadar, asta este? Ne luăm la revedere?

– Nu vreau să mă gândesc așa.

– Și cum vrei să te gândești la asta?

Făcu o pauză, gândindu-se.

– Vreau să-mi amintesc timpul petrecut împreună ca și când ar fi un vis frumos, spuse ea, în cele din urmă. În acele momente, totul a fost puternic și real și emoționant.

„Dar, după aceea, trebuie să te trezești“, m-am gândit.

– Probabil că va trebui să revin din când în când în New Bern să verific stupii și casa. Ai vrea să te anunț când sunt în oraș? Poate ne-am putea întâlni cu acea ocazie la prânz sau cină?

– Poate...

Dar chiar în momentul în care o spunea, aveam sentimentul că prefera să nu o fac. Totuși, am continuat.

– Te voi anunța.

– Mulțumesc. Când crezi că vei pleca?

– Peste câteva săptămâni, probabil. Vreau să am timp să mă acomodez înainte de începerea programului.

– Desigur, spuse ea.

– Și tu? Ai vreun plan pentru vară?

– Ca de obicei, spuse ea. Probabil că voi petrece câteva weekenduri pe ici și colo, cu părinții mei la plajă.

Mă durea să aud cât de oficială era conversația noastră și mă întrebam cum de ne fusese atât de ușor să vorbim cu doar câteva zile în urmă. Nu așa îmi imaginam să ne luăm la revedere, dar nu știam cum să schimb lucrurile.

– Dacă vei ajunge vreodată la Baltimore sau DC, dă-mi de veste. Voi fi bucuros să-ți arăt împrejurimile. Am putea vizita Smithsonian.

– Așa voi face, promise ea, deși amândoi știam că nu ar fi făcut-o.

Chiar în timp ce spunea asta, buzele îi tremurau.

– Natalie...

– Probabil că ar trebui să plec, spuse ea, ridicându-se brusc în picioare. Trebuie să mă întorc la muncă.

– Știu.

– Am să mai trec pe la casa bunicului tău cât vei fi plecat. Să mă asigur că nu intră vreun vagabond.

– Ți-aș fi recunoscător.

Am ieșit din sala de mese și am condus-o până la intrarea principală, chiar dacă nu eram sigur că voia să o fac.

Ajungând la ușă, am urmat-o afară, gândindu-mă că totul se petrecea prea rapid. Fără să mă pot abține, am luat-o brusc de mână. S-a oprit, întorcându-se spre mine și, când am văzut că avea lacrimi în ochi, mi s-a pus un nod în gât. Deși știam că n-ar fi trebuit, m-am aplecat și am sărutat-o ușor pe buze înainte de a-mi pune brațele în jurul ei. Am sărutat-o pe creștetul capului și am tras-o aproape de mine.

– Înțeleg, Natalie, i-am șoptit cu fața îngropată în părul ei. Înțeleg.

– Îmi pare atât de rău, șopti ea, cu trupul tremurând lipit de al meu.

– Te iubesc și nu te voi uita niciodată.

– Și eu te iubesc.

Soarele era deasupra și strălucitor, aerul umed și cald. Am observat vag un bărbat care trecea pe lângă noi cu un buchet de flori în mână; o femeie în vârstă în scaun cu rotile a fost adusă afară câteva secunde mai târziu. În interiorul spitalului, femeile nășteau copii care aveau întreaga viață înainte, în timp ce alți pacienți ajungeau la sfârșitul drumului. Era o zi obișnuită, dar, pentru mine, nimic nu era obișnuit și, cu ochii plini de lacrimi, nu-mi doream decât ca acest moment să dureze pentru totdeauna.

***

Peste câteva zile, doctorița Nobles m-a informat că măduva osoasă a lui Heather avea compatibilitate HLA șase, adică maximă pentru Callie; Tammy avea cinci din șase. Deja se făceau analize

suplimentare, dar doctorița era încrezătoare că această compatibilitate era de succes.

Mai târziu, în timpul săptămânii, mi-a confirmat acest lucru și că atât transferul, cât și transplantul fuseseră programate pentru o dată din săptămâna următoare, când eu deja aș fi fost în Baltimore. Cu toate că existau și riscuri, iar Callie trebuia să urmeze un tratament medicamentos timp de ani de zile, doctorița Nobles era optimistă că pe termen lung va putea avea o viață normală.

Am continuat să petrec timp cu Callie și familia ei la spital chiar până în momentul plecării; când nu mă aflam acolo, împachetam și pregăteam casa pentru eliberarea ei iminentă. În ultima mea zi acolo, o echipă a făcut curățenie peste tot, iar lenjeria a fost depozitată în pungi de plastic pentru a preveni apariția mușgaiului și a prafului. M-am întâlnit din nou cu administratorul proprietății și cu constructorul, supraveghind livrarea materialelor pentru acoperiș și pardoseală și depozitarea lor în hambar.

De asemenea, am recoltat mierea. Am păstrat mai multe borcane pentru mine, o mare parte i-am vândut lui Claude, iar câteva i-am lăsat la ușa lui Natalie. Totuși, nu am bătut la ușă și nici nu am sunat.

Mă gândeam permanent la ea; mă trezeam amintindu-mi parfumul și zâmbetul ei; era ultima imagine pe care o vedeam înainte de a închide ochii să adorm. În timpul zilelor care îmi mai rămăseseră de petrecut în New Bern, mă întrebam ce făcea într-un anumit moment și unde se afla. Nu mă mai simțeam complet, de parcă îmi fusese smulsă o parte din mine, lăsând doar un gol dureros. Înainte de Natalie, credeam că, dacă era dragoste, orice era posibil. Acum, înțelegeam că uneori iubirea nu este suficientă.

***

De-abia când deja mă mutasem de trei zile la Baltimore am găsit scrisoarea pe care mi-o lăsase Natalie, ascunsă într-o cutie cu cărți din portbagajul SUV-ului. La început, nu mi-am dat seama de unde era plicul și m-am gândit să-l arunc. Când am observat

însă că era sigilat, am devenit curios. Recunoscându-i semnătura în partea de jos a scrisorii, mi s-a oprit brusc respirația.

Am mers ca un zombie până în sufragerie și m-am așezat pe noua mea canapea. Era încă lumină afară, care se scurgea prin ușile franceze și, în liniștea noului meu apartament, am început să citesc.

Dragă Trevor,

Scriu această scrisoare pentru că nu știu ce altceva să fac. Nu știu când o vei găsi, din moment ce a trebuit să o ascund într-una dintre cutiile pe care le-ai împachetat. Pe de altă parte, din moment ce mi-ai lăsat de două ori borcane cu miere la ușă fără să-mi spui, m-am gândit că e posibil chiar să apreciezi ideea că ai avut un vizitator secret.

Voiam să-ți spun că, pentru prima dată în viață, am înțeles cu adevărat la ce se referă oamenii când spun: „M-am îndrăgostit“. Pentru că, atunci când m-am îndrăgostit de tine, nu am plutit în derivă, nu s-a întâmplat în timp, nici măcar nu era ceva ce mă gândeam că îmi doresc. Privind retrospectiv, este ca și când aș fi petrecut ultimele paisprezece luni stând pe marginea acoperișului unei clădiri. M-am aflat într-un echilibru precar și am făcut tot ce am putut pentru a rămâne pe loc. Dacă nu mă mișcam, dacă reușeam cumva să rămân perfect concentrată, atunci aș fi fost cumva bine. Dar apoi, ai apărut de nicăieri. M-ai chemat pe pământ și m-am îndepărtat de margine... și atunci am căzut, până când m-ai prins în brațe.

Trevor, să mă îndrăgostesc de tine a fost una dintre cele mai înălțătoare experiențe din viața mea. Oricât de greu mi-ar fi acum – și mă chinuie în mod constant întrebarea dacă am luat decizia corectă – nu aș schimba-o cu nimic. M-ai făcut să mă simt mai vie decât am fost vreodată. Până ai apărut, nu eram sigură că aș putea să simt vreodată astfel – și mai mult – din nou.

Dorința mea față de tine pare de neegalat, infinită. Dar adevărul este că dorința vine cu un preț teribil. Nu pot să-mi permit să-mi doresc ca soțul meu să moară și nici nu aș putea trăi cu mine însămi dacă aș divorța de el, doar pentru că el nu are cum să încerce să mă

facă să mă răzgândesc. Dacă aş face oricare dintre aceste lucruri, nu aş mai fi aceeaşi femeie de care tu te-ai îndrăgostit; pentru că oricare dintre ele m-ar schimba pentru totdeauna. M-ar transforma într-o ticăloasă, o persoană pe care nu aş mai putea să o recunosc şi nu-mi doresc să fiu. Şi, desigur, nu ți-aş putea face asta nici ţie.

Acesta a fost motivul pentru care nu te-am mai putut vedea după ce ne-am luat la revedere la spital; acesta este motivul pentru care ar fi cel mai bine dacă nu ne-am întâlni atunci când vei reveni în oraş. Ştiu cât de mult te iubesc şi, dacă mi-ai cere din nou să vin cu tine, nu cred că aş fi capabilă să rezist. Dacă m-ai întreba din nou, aş veni cu tine; dacă mi-ai face doar o sugestie în acest sens, aş apărea la uşa ta. Dar te rog – te rog, te rog – nu mă lăsa vreodată să devin o ticăloasă în propria mea poveste. Te implor să nu-mi faci niciodată asta. În schimb, lasă-mă să fiu femeia pe care ai ajuns să o cunoşti şi să o iubeşti, aceeaşi femeie care s-a îndrăgostit profund de tine.

Cu toate că nu ştiu ce ne rezervă viitorul nici unuia dintre noi, vreau să ştii că întotdeauna voi preţui timpul petrecut împreună, oricât de puţin a fost. Într-un fel, vreau să ştii că voi crede întotdeauna că m-ai salvat. Dacă nu ai fi apărut, cred că o parte vitală şi preţioasă din mine s-ar fi uscat pur şi simplu şi ar fi dispărut; acum, cu amintirile noastre care îmi oferă sprijin – cu amintirile mele despre tine – în sfârşit, simt că pot continua. Mulţumesc pentru asta. Mulţumesc pentru tot.

Deja îmi este dor de tine. Mi-e dor de tachinările şi de glumele tale groaznice şi de zâmbetul tău uşor ştrengăresc, chiar şi de încercările tale stupide să mă faci să-mi dau ochii peste cap. Cel mai mult, mi-e dor de prietenia ta şi de felul în care m-ai făcut mereu să mă simt ca şi când aş fi fost cea mai dorită femeie din lume. Chiar te iubesc şi dacă aş fi avut o viaţă diferită, te-aş urma oriunde.

Te iubesc,
Natalie

Când am terminat de citit scrisoarea, m-am ridicat de pe canapea şi m-am îndreptat buimac spre bucătărie, cu picioarele

tremurându-mi. Deschizând frigiderul, am găsit o bere și i-am ră-sucit capacul înainte să iau o înghițitură zdravănă. Apoi, revenind în sufragerie, m-am uitat la ușile franceze, imaginându-mi unde se putea afla Natalie chiar în acel moment – poate era în vizită la părinții ei la plajă și făcea o plimbare lungă și liniștită pe țărm. Din când în când, analiza o cochilie sau poate se oprea să urmărească zborul unor pelicani, în timp ce se lăsau în jos deasupra valurilor. Poate, voiam să cred, că își amintea de mine în aceeași clipă, păstrând dragostea noastră aproape ca pe un secret reconfortant în lumea ei altfel nemiloasă.

M-am bucurat că îmi scrisese scrisoarea și mă întrebam dacă își dorea să-i răspund. Poate că i-aș fi scris una, sau pentru că ar fi îngreunat lucrurile pentru ea, poate că nu. Nu aveam energia să iau această decizie.

În schimb, întorcându-mă pe canapea, am pus berea pe masă. Și, cu un oftat, am început să recitesc scrisoarea.

Epilog

Deși am început multe scrisori adresate lui Natalie, până la urmă, nu i le-am trimis niciodată. Și nici în timpul vizitelor mele obișnuite, dar rare în New Bern, nu am căutat-o și nu am sunat-o. Uneori, auzeam diverse lucruri, de obicei oameni care șușoteau despre cât de greu trebuie să fi fost pentru ea sau dacă ar fi trebuit cumva să găsească o modalitate de a merge mai departe. De câte ori auzeam aceste comentarii, simțeam o durere profundă la gândul că viața ei rămăsese într-o continuă stare de așteptare.

Pentru mine, să merg mai departe însemnase cinci ani de rezidențiat, multe ore și suficientă practică în clinică pentru a termina programul. Deși inițial am crezut că interesul meu se va concentra aproape exclusiv pe tratamentul PTSD, am ajuns rapid să descopăr că pacienții cu PTSD au adesea și alte probleme asociate. Pot să se confrunte concomitent cu dependența de droguri sau alcool sau pot suferi de depresie; încă alții au tulburări bipolare sau diverse tulburări de personalitate. Am aflat că tratamentul fiecărui pacient este unic și, deși încercam, nu-i puteam ajuta pe toți. În timp ce mă aflam în Baltimore, doi pacienți s-au sinucis, iar altul a fost arestat după ce o ceartă într-un bar a condus la acuzația de omor de gradul doi. Pacientul se află în prezent în închisoare pentru minimum nouă ani. Din când în când, îmi trimite câte o scrisoare

în care se plânge că nu primește tratamentul de care are nevoie și nu am nici o îndoială că are dreptate.

Am descoperit o activitate foarte interesantă, poate mai mult decât mă așteptasem. Într-un fel, este o provocare intelectuală mai mare decât a fost vreodată chirurgia ortopedică și pot spune cu sinceritate că aștept cu nerăbdare să merg la muncă în fiecare zi. Spre deosebire de unii dintre ceilalți rezidenți, nu am prea mari probleme să mă despart de pacienții mei la sfârșitul zilei; preluarea încărcăturii psihologice cumulate a altora înseamnă mult pentru oricine să suporte. Cu toate acestea, sunt momente în care nu poți trece peste ele, pur și simplu; chiar și atunci când unii dintre pacienți nu își pot permite să plătească pentru tratament, de multe ori mă pun la dispoziția lor.

Am continuat și ședințele mele cu doctorul Bowen, deși, de-a lungul timpului, au devenit mai rare. Acum, vorbesc cu el cam o dată pe lună și doar rareori prezint simptome fizice asociate cu PTSD. Dorm bine și nu îmi mai tremură mâinile de când am plecat din New Bern, dar, din când în când, mai simt o tristețe când mă gândesc la Natalie și viața pe care îmi imaginasem că ne-am fi făcut-o împreună.

În ceea ce o privește Callie, la început am vorbit regulat la telefon, dar, în cele din urmă, discuțiile s-au transformat în mesaje ocazionale, de obicei în apropierea vacanțelor. Transplantul a fost un succes, starea ei de sănătate era cât de stabilă se putea având în vedere situația ei, și se mutase înapoi cu familia. A absolvit liceul și a devenit igienist dentar. Habar n-am cum sau când l-a cunoscut pe Jeff McCorkle – mi-a dat de înțeles că este o poveste în sine și, în timp ce aștept să apară Callie pe culoarul bisericii, partea cinică din mine se întreabă dacă nu cumva cei doi sunt prea tineri pentru a se căsători. Amândoi au doar douăzeci și unu de ani, iar statisticile nu prevăd un scenariu prea roz pentru căsătoria lor pe termen lung. Pe de altă parte, Callie a fost întotdeauna o persoană de o maturitate și determinare extraordinare.

Cel mai important – ca și mine – înțelege perfect că urcușurile și coborâșurile în viață sunt imposibil de prevăzut.

***

Când mergeam cu mașina prin Helen în drum spre biserică, am fost copleșit de un sentiment de déjà-vu. Orașul arăta exact la fel ca atunci când fusesem ultima dată acolo. Am trecut de secția de poliție și de restaurantul Bodensee și, în ciuda faptului să eram în întârziere, am stat puțin în fața hotelului unde Natalie îmi ceruse să o țin în brațe în ultima noapte petrecută împreună.

Îmi place să cred că am evoluat de atunci și în multe privințe, știu că am făcut-o. Având rezidențiatul și programul de pregătire încheiate, promisem numeroase oferte în trei state diferite. Am o preferință, dar depinde de ce urmează să se întâmple mai târziu în cursul zilei de astăzi.

De pe locul meu, aud persoanele din jur murmurând și șoptind; nu mă pot abține să nu mă întorc să studiez fiecare nouă persoană care apare. Când, în sfârșit, apare Natalie, simt că inima îmi sare din piept. Poartă o ținută minunată de culoarea piersicii și, deși și-a lăsat părul să crească, nu pare să fi îmbătrânit deloc în cei cinci ani de când nu am văzut-o. Privesc cum se uită prin biserică, încercând să localizeze un scaun liber și este, în cele din urmă, însoțită spre un loc la trei rânduri în fața mea. În timp ce o privesc din spate, îi mulțumesc în tăcere lui Callie, care a acceptat să-i trimită o invitație specială lui Natalie la rugămintea mea.

În cele din urmă, Jeff își ocupă locul în fața bisericii în apropierea preotului, împreună cu trei prieteni apropiați și cu cavalerul de onoare. Începe să se audă muzica, *Lohengrin* de Wagner, și Callie apare din spatele bisericii. Lângă ea se află Curtis, tatăl ei, proaspăt bărbierit, îmbrăcat într-un costum albastru-închis. Amândoi radiază de fericire și noi ne ridicăm în picioare în timp ce ei trec pe culoar. Curtis își sărută fiica pe obraz și se așază lângă Louise, care deja are lacrimi în ochi. Tammy și Heather sunt ambele domnișoare de onoare și poartă rochii roz asemănătoare.

Ceremonia este la fel de tradițională cum mă așteptam, iar Callie și Jeff sunt declarați soț și soție în scurt timp. Invitații aplaudă, iar eu zâmbesc deoarece se aud și câteva fluierături.

La petrecerea care are loc într-un cort alb enorm, stau la masă cu câțiva dintre verii lui Callie și soțiile lor și zâmbesc de fiecare dată când invitații ciocnesc paharele cu vin, cerând încă un sărut din partea lui Callie și Jeff.

Callie dansează cu soțul și apoi cu tatăl ei, înainte să li se alăture și ceilalți invitați. Reușesc chiar să obțin un dans cu Callie, după care mă prezintă soțului ei. Pare un tânăr serios și sunt de invidiat cât de îndrăgostiți sunt. În timp ce mă despart de ei, îl aud pe Jeff întrebând-o nedumerit pe Callie în șoaptă:

– De ce îți spune Callie?

Mă întreb cât de mult i-a spus despre perioada petrecută în New Bern sau dacă pur și simplu a ignorat detaliile. Pe termen lung, cred că nu va mai conta. Bănuiam că Jeff probabil va afla tot, întrucât secretele sunt aproape întotdeauna imposibil de păstrat.

***

Nu după mult timp de la începerea dansului, am văzut-o pe Natalie ieșind din cort. O urmăresc și o zăresc stând lângă o magnolie. Pe măsură ce mă apropii, muzica de la petrecere se aude din ce în ce mai încet, lăsându-ne doar pe noi doi în după-amiaza de vară. Mă minunez din nou cât de puțin schimbată și de frumoasă este.

Îmi reamintesc să nu-mi fac mari speranțe. Cinci ani este o perioadă lungă și nu am nici o îndoială că amândoi ne schimbaserăm. O parte din mine se întreabă dacă mă va recunoaște imediat sau dacă voi observa o ezitare în timp ce încearcă să mă găsească printre amintirile ei. Nici nu știu sigur ce să-i spun, dar, pe măsură ce mă apropii, Natalie se întoarce spre mine cu un zâmbet cunoscut.

– Bună, Trevor, spune ea. Mă întrebam cât va dura până mă vei găsi.

– Știai că sunt aici?

– Te-am văzut în biserică, spune ea. M-am gândit să stau lângă tine, dar nu am vrut să-ți fac treaba prea ușoară.

Cu asta, se apropie și, ca și când timpul care ne despărțise se topise într-o fracțiune de secundă, vine în brațele mele. O trag mai

aproape, sorbind senzația corpului cu reverență. Îi simt mirosul familiar, ceva de care nu-mi dădeam seama cât de dor îmi fusese.

– Mă bucur să te văd, îmi șoptește la ureche.

– Și mie. Ești frumoasă.

Ne îndepărtăm unul de altul și, pentru prima dată, o pot studia de aproape. Cu excepția unor riduri fine la coada ochilor și a părului lung, este aceeași femeie care mi-a vizitat visele în ultimii cinci ani. Deși ieșisem cu câteva femei, fiecare dintre aceste relații se terminase chiar înainte de a fi avut vreo șansă să înceapă. La acel moment, îmi spusese că pur și simplu nu aveam energie pentru o nouă relație; în timp ce stăteam cu Natalie, știam că, de fapt, o așteptasem pe ea.

– Și? Acum ești psihiatru?

– Mi-am dat examenele luna trecută, spun eu. Este oficial. Dar tu? Încă lucrezi la Biroul șerifului?

– Nu, spune ea. Ți vine să crezi sau nu, sunt proprietara unei florării acum.

– Glumești.

– Nu. Se află în centrul orașului New Bern.

– Cum s-a întâmplat asta?

– Am văzut un anunț că magazinul era de vânzare. Proprietarul ieșea la pensie, așa că nu-și mai dorea afacerea și, în acel moment, mi-am dat seama că nu voiam să rămân ajutor de șerif. Așa că m-am înțeles cu proprietarul.

– Când s-a întâmplat?

– Acum vreo optsprezece luni.

Zâmbesc.

– Mă bucur foarte tare pentru tine.

– Și eu.

– Familia ta cum e?

– În afară de părinții mei care s-au retras la casa de pe plajă, nu s-au schimbat pre multe.

– Încă îi vizitezi regulat?

– Ajung pe coastă la fiecare sfârșit de săptămână. Ei își petrec tot timpul acolo acum. Și-au vândut afacerea și casa din La Grange. Tu ce mai faci? Încă locuiești în Baltimore?

- Pentru moment. Încerc doar să-mi dau seama unde vreau să mă stabilesc.
- Te gândești la vreun loc anume?
- Poate, zic eu. Încă îmi analizez opțiunile.
- Am auzit că psihiatrii sunt la mare căutare în Carolina de Nord-Est.
- Chiar așa? spun eu. Unde ai auzit asta?
- Nu-mi amintesc. Oh, apropo, am supravegheat casa bunicului tău. Când eram șerif, vreau să spun. Dar chiar și acum, încă mai arunc câte un ochi spre proprietate din când în când.
- Ai verificat stupii?
- Nu, spune ea, cu o notă de regret. Tu?
- De vreo două ori pe an. Nu au nevoie de multă îngrijire.
- Ar fi trebuit să știi. Au miere la Trading Post în ultimii ani. Singurul loc din oraș unde poți găsi.
- Mă bucur că ți-ai amintit.
- Folosind ambele mâini, își strânge părul în coadă, apoi îi dă drumul.
- Callie era foarte frumoasă. Mi-a plăcut rochia ei. Și se pare că se înțelege bine cu familia ei.
- A fost o ceremonie minunată. Mă bucur pentru ea. Dar tu? Cât timp stai în Helen?
- Doar peste noapte. Am venit cu avionul și am închiriat o mașină azi-dimineață.
- Și după aceea te întorci la New Bern?
- Desigur, spune ea. Mama îmi ține locul la magazin, dar sunt sigură că ar vrea să se întoarcă la plajă.
- Pentru prima dată, observ că nu poartă lăntișorul în jurul gâtului, cel pe care avea verigheta. Și nici pe deget.
- Unde ți-e verigheta?
- Nu o mai port.
- De ce?
- Mark a murit, spune ea, privindu-mă în ochi. În urmă cu zece luni. Se crede că a făcut embolie pulmonară.
- Îmi pare rău.

– A fost un om bun, spune ea. Prima mea dragoste.

Ea zâmbește melancolic. Probabil că te vei întoarce la Baltimore după asta, nu?

– La un moment dat, spun eu. În cele din urmă, va trebui să-mi împachetez lucrurile. Dar, de fapt, mă îndrept spre New Bern. Este timpul să recoltez mierea, și mă gândesc să rămân o vreme. Am două întâlniri cu doi reprezentanți ai unor cabinete din zonă.

– În New Bern?

– Unul în New Bern, celălalt în Greenville. Am oferte din partea amândurora, dar vreau să mă asigur că iau decizia corectă.

Mă privește înainte să zâmbească, în sfârșit.

– Este posibil să rămâi în New Bern?

– Poate, zic eu. Apropo, ești într-o relație în acest moment?

– Nu, spune ea cu un zâmbet cochet. Adică am ieșit la câteva întâlniri, dar nu a ieșit nimic. Dar tu?

– La fel, zic eu. Am fost destul de ocupat în ultimii ani.

– Îmi imaginez, spune ea, cu un zâmbet larg.

În acest moment, mi se ia o piatră de pe inimă și mă îndrept spre cort.

– Dansezi?

– Mi-ar plăcea.

Surprinzându-mă puțin, mă ia de braț și pornim înapoi spre petrecere.

– O, și încă un lucru, zic eu. Dacă vrei să mă ajuți să recoltez mierea când mă întorc în New Bern, mi-ar plăcea să-ți arăt cum se face. Poate că sincronizarea este mai bună de data asta.

– Cu cât mă plătești?

Râd.

– Cât vrei?

Se preface că se gândește la asta, apoi își întoarce privirea spre mine din nou.

– Ce zici de o cină pe veranda din spate după aceea?

– Cina?

– Sunt sigură că voi avea apetit.

– Mi se pare un târg corect. Mă opresc, devenind serios dintr-o dată. Mi-a fost dor de tine, Natalie.

La intrarea în cort, mă oprește. Apoi, fără să ezite, se apleacă să mă sărute, cu un sentiment familiar ca și când m-aș fi întors acasă.

– Și mie mi-a fost dor de tine, șoptește ea când intrăm în cort împreună.

